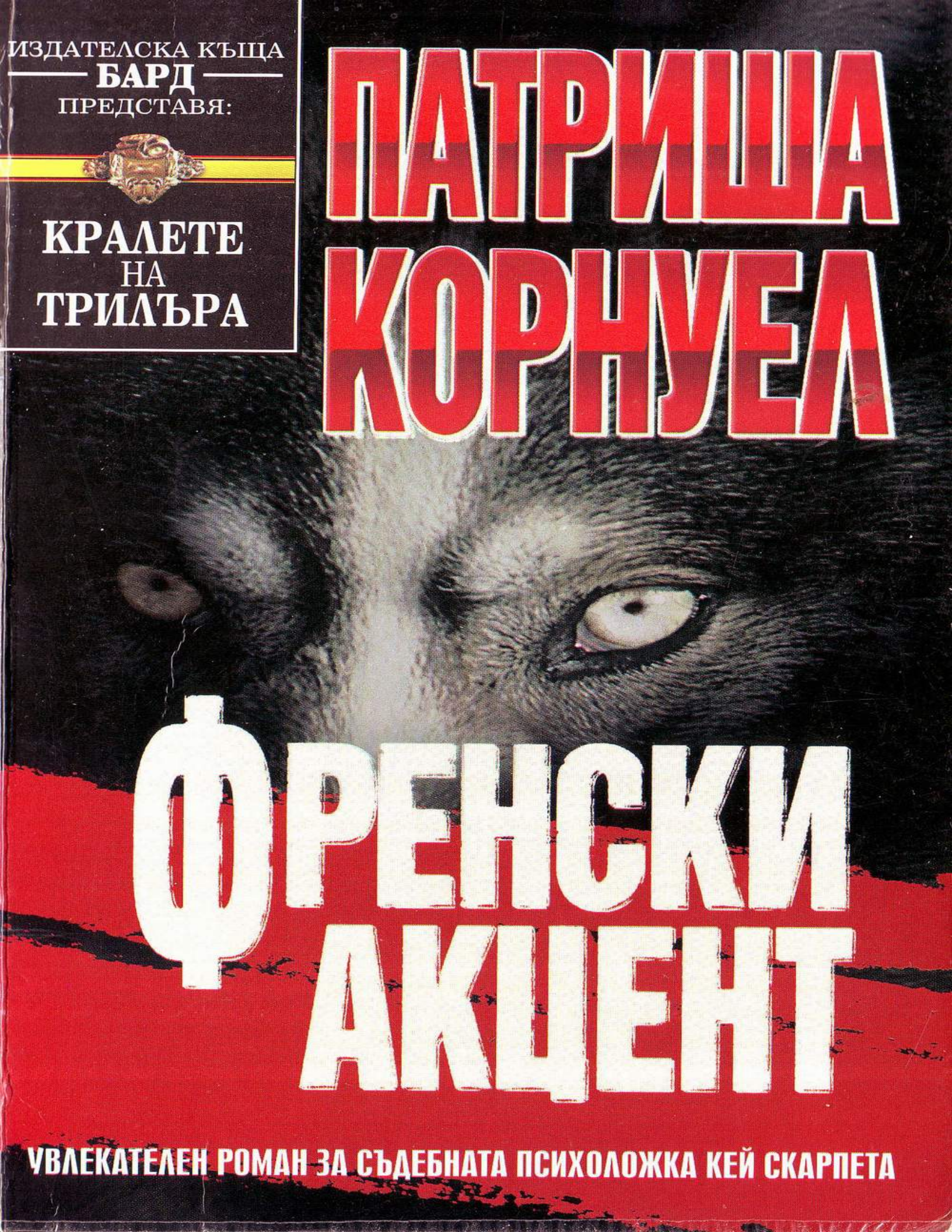

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
— **БАРД** —
ПРЕДСТАВЯ:

**КРАЛЕТЕ
НА
ТРИЛЪРА**

ПАТРИША КОРНУЕЛ

ФРЕНСКИ АКЦЕНТ

УВЛЕКАТЕЛЕН РОМАН ЗА СЪДЕБНАТА ПСИХОЛОЖКА КЕЙ СКАРПЕТА

ПАТРИША КОРНУЕЛ ФРЕНСКИ АКЦЕНТ

Превод: Емилия Масларова

chitanka.info

Този път кошмарът започва, когато от Европа в пристанището на Ричмънд пристига запечатан контейнер, в който се разлага труп на мъж.

При аутопсията, извършена от главната съдебна лекарка Кей Скарпета, не са установени нито причината за смъртта, нито самоличността на мъртвеца. Но с помощта на личните вещи на жертвата и на една загадъчна татуировка Скарпета тръгва по следа, която я отвежда в седалището на Интерпол в Лион, Франция. Там я очаква опасна задача: да отиде в парижката морга и да получи старателно укривани улики, необходими за разплитането на случая, който е на косъм да съсипе кариерата ѝ.

*На Нина Солтър
Вода и слово...*

*„Третият Ангел изля чашата си в реките и
в изворите водни, и те станаха на кръв.“*

Откровение на ап.
Йоан 16:4

„6. XII. 1996 г.
Епуърт Хайтс Лъдингтън,
щата Мичиган
Драга ми Кей,

Седя на верандата, гледам езеро Мичиган, а поривистият вятър ми напомня, че е крайно време да се подстрижа. Мисля си за дните, когато бяхме последния път тук и когато за един-едничък съкровен миг в историята на нашето време и двамата забравихме кои и какво сме. Трябва да ме изслушаш, Кей.

Четеш това, защото съм мъртъв. Щом реших да го напиша, помолих сенатора Лорд да ти го предаде лично в началото на декември, една година след моята смърт. Знам, открай време Коледата е била тежък период за теб, а сега сигурно е непоносима. Животът ми започна, след като те обикнах. А сега, когато този живот е приключил, твоят дар за мен е да продължиш да живееш.

Ти, разбира се, още не си на себе си, Кей. Търчиш от местопрестъпление на местопрестъпление, правиш аутопсия след аутопсия. Погълната си от това да обикаляш съдилищата, да ръководиш института, да четеш лекции, да се притесняваш за Луси, да се ядосваш на Марино, да избягваш съседите, да се страхуваш от тъмното. Крак не

подвиваш, капнала си от умора, но не взимаш отпуска, нито болнични.

Крайно време е да престанеш да се криеш от мъката и да ми позволиш да те утеша. Представи си, че ме хващаш за ръка, и си спомни колко често сме си говорили за смъртта, как сме си казвали, че болестта, злополуките, насилието са безсилни да сложат край на всичко, просто защото тялото не е нищо повече от обвивка, от дреха. А ние сме много повече от тленната плът.

Повярвай, Кей, докато четеш тези редове, те гледам отнейде, бдя над теб и всичко ще бъде наред. Моля те за едно — направи го, за да ознаменуващ живота, който изживяхме заедно и който, знам, няма да свърши никога. Звънни на Марино и Луси. Покани ги днес на вечеря. Сготви им някоя от прекрасните си гозби и запази местенце и за мен.

Ще те обичам винаги, Кей,

Бентън“

1.

Късната утрин сияеше със синьото небе и с багрите на есента, те обаче не бяха за мен. Сега слънчевата светлина и красотата бяха за други, а моят живот приличаше на пустиня, в него нямаше песен. Видях през прозореца как един от съседите събира с греблото окапалата шума и се почувствах безпомощна, смазана, сломена.

Думите на Бентън възкресяваха всички ужасни картини, които се бях опитвала да прогоня от мислите си. Видях как лъчите светлина изтръгват от водата и от подгизналите боклуци надробените кости. Разбърканите форми се превърнаха в обезобразена глава със заличени черти и кичури оплескана със сажди прошарена коса и аз отново усетих как треперя като лист.

Седях на масата в кухнята и отпивах от топлия чай, който сенаторът Франк Лорд ми беше направил. Вече два пъти ми се бе гадило, бях ходила да повръщам в тоалетната и сега бях останала без капчица сили и ми се виеше свят. Чувствах се унижена, понеже най-много от всичко се притеснявах да не изгубя самообладание, а ето че вече не се владеех.

— Трябва пак да събера шумата — казах ни в клин, ни в ръкав на стария си приятел. — Уж е шести декември, а навън е като октомври. Погледни, Франк, колко едри са жълъдите. Правило ли ти е впечатление? Според поверието това било на тежка зима, но както гледам, май изобщо няма да има зима. Забравила съм, във Вашингтон имаше ли жълъди?

— Би трябвало да има — отвърна той. — Ако изобщо намериш дърво.

— Големи ли са? Жълъдите де.

— Непременно ще проверя, Кей.

Захлупих лице върху дланите си и се разридах. Франк се изправи, заобиколи масата и дойде при мен. Бяхме израсли заедно в Маями, бяхме ходили в едно и също неделно училище и в една и съща гимназия — „Сейнт Брендън“, макар че аз бях учила там само една

година, и то доста след като сенаторът я бе завършил. Така че пътищата ни се бяха кръстосали, макар и непряко, доста отдавна.

Докато Лорд беше окръжен прокурор, аз работех в службата по съдебна медицина към окръг Дейд и често се явявах в съда като свидетелка на обвинението. А когато Лорд бе избран в Сената на САЩ и оглави правната комисия, аз вече бях главен съдебен лекар на Вирджиния и той често се обръщаше към мен, за да го подкрепя в битката му с престъпността.

Направо ме смая, когато вчера ми се обади да ми каже, че щял да наmine, за да ми донесе нещо — било важно. Почти не мигнах до сутринта. Бях смазана, когато сенатор Лорд влезе в кухнята и извади от джоба на самото си обикновения бял плик.

Сега, докато седяхме двамата, ми се струваше съвсем логично, че Бентън се е доверил именно на него. Знаеше, че сенаторът държи много на мен и никога няма да ме подведе. Съвсем в негов си стил Бентън бе разработил план, който да доведе до успешен край, макар че вече не бе между живите, за да види резултата. Пак съвсем в свой стил бе предвидил до най-малките подробности как ще посрещна смъртта му — нямаше и една-едничка думица в писмото му, която да не бе вярна.

— Кей! — подхвана сенатор Лорд, както се бе надвесил над мен, докато аз продължавах да плача. — Знам, никак не ти е леко, по-добре изобщо да не ти бях носил писмото. Едно от най-трудните неща, които съм правил, бе да обеща на Бентън, че ще ти го предам. Все си мислех, че този ден няма да настъпи никога. Но ето че той дойде и аз съм тук. — Известно време мълча, сетне допълни: — Досега никой не ми е искал подобно нещо, а са ме молили какво ли не.

— Той не беше като другите — отвърнах едва чуто и се помъчих да се поуспокоя. — Знаеш го, Франк. И слава богу.

Сенатор Лорд беше невероятен мъж и се държеше достойно, както прилягаше на поста му. Беше с гъста побеляла коса и наситеносини очи, бе висок и снажен и обикновено се обличаше в строги тъмни костюми, разчупвани от дръзки ярки вратовръзки, копчета за ръкавели, джобен часовник и карфица за вратовръзки. Станах от стола и разтреперана си поех въздух. Грабнах от кутията няколко хартиени салфетки и си избърсах лицето и носа.

— Признателна съм ти, че дойде — рекох на сенатора.

— Какво друго мога да направя за теб? — усмихна се той тъжно.

— Това, че си тук, е предостатъчно. И бездруго сигурно не ти е било лесно да се измъкнеш с тази твоя натоварена програма и всичко останало.

— Да ти призная, идвам чак от Флорида и, между другото, се поинтересувах как е Луси — справя се блестящо.

Племенницата ми Луси работеше в Службата за борба с контрабандата на спиртни напитки, тютюневи изделия и огнестрелно оръжие. Наскоро я прехвърлиха в клона в Маями и не я бях виждала от няколко месеца.

— Тя знае ли за писмото? — попитах сенатор Лорд.

— Не — отвърна той, загледан през прозореца във великолепия ден. — Според мен е редно да ѝ кажеш ти. Пък и тя се оплака, че си я пренебрегвала.

— Аз да съм я пренебрегвала? — възкликнах изненадана. — Изобщо не мога да я открия. При всички положения не преследвам под прикритие трафиканти на оръжие и други гадни типчета. Тя дори не може да разговаря като хората, освен ако не е в централата или ако не се обажда от уличен телефон.

— И ти си неоткриваема. Откакто умря Бентън, вечно търчиш по задачи, чудиш се как да си убиваш енергията. Дори май не се и усещаш. Да знаеш само колко пъти съм те търсил.

Очите ми отново плувнаха в сълзи.

— А и да те открия, ми повтаряш като курдисана колко си била добре, само дето си имала много работа. Да не говорим пък, че веднъж не намина да ме видиш. А в доброто старо време дори ми носеше от прекрасните си супи. Хич не се грижиш за хората, които обичаш. Не се грижиш дори за себе си.

Забелязах, че няколко пъти поглежда крадешком часовника. Станах от стола.

— Във Флорида ли се връщаш? — попитах с разтреперан глас.

— Опасявам се, че не. Във Вашингтон — отвърна сенаторът. — Пак ще участвам в „С лице към нацията“. Отново старата песен. Чак вече ми се дрейфа от всичко това, Кей.

— Не мога ли да ти помогна с нещо? — попитах го аз.

— Само да знаеш каква мръсотия е там, Кей. Надушат ли, че съм бил сам с теб в къщата ти, пак ще пуснат някой гаден слух. Изобщо не

се съмнявам.

— Ами тогава да не беше идвал.

— Нищо не може да ме спре. Но какво ли съм седнал да ти се оплаквам от Вашингтон! И твоята тук не е лесна.

— Винаги ще потвърдя, че си чист като детска сълзица.

— Кой ли ще те чуе! Дано не се стига до там.

Тръгнах с него към входната врата през безукорната къща, която си бях спретнала, покрай скъпите-прескъпи мебели и картини, и старинните медицински инструменти, които колекционирах, по ярките килими и хубавия паркет на пода. Бях обзавела къщата точно по свой вкус, но сега вече не беше същото, както едно време с Бентън. Напоследък не обръщах внимание на дома си, точно както и на себе си. Бях се превърнала в бездушен страж на собствения си живот и накъдето и да се обърнех, го виждах.

Сенатор Лорд погледна куфарчето, отворено върху канапето в хола, папките, писмата и хартийките, разпилени по стъклената масичка, тефтерите по пода. Възглавниците бяха намачкани, пепелникът преливаше от фасове — бях пропушила отново. Но не ми дръпна конско.

— Нали разбираш, Кей, че след всичко, което се случи, не мога да се виждам често с теб? — рече сенатор Лорд. — Вече ти обясних защо.

— Божичко, погледни каква кочина е тук — завайках се отвратена. — Съвсем съм го ударила през просото.

— Плъзнали са слухове — продължи предпазливо той. — Няма да се впускам в подробности. Дори съм получавал заплахи, макар и не открито — добави той ядосано. — Само защото сме приятели.

— А навремето каква чистница бях! — засмях се аз, макар че не ми беше до смях. — Вечно се карахме с Бентън заради ненагледната ми къща, заради всички тия боклуци, подредени като за изложба — подвигнах аз, плисната от мъка и яд. — Само ако преместеше нещо или го сложеше в друго чекмедже... Ето какво се получава, когато започнеш да остаряваш и цял живот си живял сам, и не си в състояние да отстъпиш и на милиметър от тъпашките си навици.

— Слушаш ли ме, Кей? Не искам да си мислиш, че съм те забравил, ако не ти се обаждам много често, ако не те каня на обяд и не

те питам какво мислиш за някой законопроект, който се опитвам да прокарам.

— Вече дори не помня кога точно сме се развели с Тони — рекох горчиво. — Кога ли беше? Май през осемдесет и трета. Той се вдигна и си тръгна. Чудо голямо. Хич и не съм усетила, че го няма — и него, и тия след него. Имах свободата да си подредя живота както искам и го сторих. Кариерата, къщата, влоговете. И виж докъде съм се докарала! — Както стоях в антрето, махнах към красивата каменна къща и всички джунджурийки в нея. — И сега какво? Какво? — Погледнах сенатор Лорд право в очите. — Сега пет пари не давам, дори и той да тръсне наред къщата цяла купчина боклук. Все ми е тая. Защо ли изобщо съм се вторачвала в тия дивотии. Франк — простенах аз и изтрих гневните сълзи. — Де да можеше да върна всичко — де да можеше той пак да е тук! Изобщо няма да му правя забележки. Божичко, защо не е тук! Сутрин, щом се събудя, не се сецам веднага какво е станало, после ме удря като с мокър парцал и изобщо не ми се става от леглото.

По лицето ми се стичаха сълзи. Имах чувството, че ще се взривя, толкова напрегната се чувствах.

— С теб Бентън беше много щастлив — рече тихо и прочувствено сенатор Лорд. — Ти беше всичко за него. Споделял е колко мило се държиш, че му влизаш в положението, разбираш, че във ФБР се е нагледал на какво ли не. И съм сигурен, че дълбоко в себе си го знаеш.

Въздъхнах тежко и се облегнах на вратата.

— Сигурен съм и че ако беше жив, щеше да иска да си щастлива, да живееш по-добре. Не го ли сториш, значи заради любовта си към Бентън Уесли си си съсипала живота. И като теглим чертата, излиза, че си допуснала грешка, като си се хванала с него. Нали така?

— Да — промълвих. — Така е. Знам какво точно би поискал той, ако беше жив. Знам и какво искам аз. Това не бива да продължава. Вече не издържам. Понякога ми се струва, че ще се прекърша, ще се разпадна, ще свърша в някоя лудница. Или в оная проклета морга, където работя.

— Я не говори глупости! — стисна той ръката ми между дланите си. — Ако съм сигурен в нещо, то това е, че няма да се предадеш. Винаги си побеждавала, ще победиш и сега. Дори и този отрязък от

пътя да е най-тежкият, сигурен съм, че тепърва те чакат хубави дни. Наистина, Кей.

Прегърнах го с все сила.

— Благодаря ти — прошепнах. — Благодаря ти, че го направи, че не си забутал писмото в някоя папка, не си го забравил, направил си си труда да ми го донесеш.

— Ще ми звъннеш, ако имаш нужда от нещо, нали? — рече той едва ли не със заповеднически тон, когато отворих входната врата. — Но не забравяй какво ти казах и ми обещавай, че няма да се чувстваш пренебрегната.

— Дадено.

— Винаги съм на разположение, ако имаш нужда от нещо. Не го забравяй. В кабинета ми винаги знаят къде съм.

Изпроводиخ с поглед отдалечаващия се черен линкълн, после се върнах в хола и запалих огън в камината, макар че не беше студено. Изгарях от желание да усетя нещо топло, живо, което да запълни самотата, зейнала, след като сенатор Лорд си тръгна. Четях и препрочитах писмото на Бентън и чувах гласа му, който кънтеше в съзнанието ми.

Представях си го със запретнати ръкави, с жили, изпъкнали по силните китки, прелестните му длани, в които държи сребърната писалка „Монблан“ — бях му я подарила ей така, без повод, просто защото беше спретната и изящна като него. Сълзите се лееха, не спираха и аз вдигнах листа с инициалите на Бентън, да не размажа писмото.

Почеркът, начинът му на изразяване открай време бяха пестеливи и премислени, и докато се взирах като ненормална в изреченията, докато ги проучвах и търсех някакъв намек, скрито значение, те ми вдъхваха утеха, но и съвсем ме изваждаха от релси. Все ми се струваше, че той ми казва по някакъв загадъчен начин, че не е мъртъв, че привидната му смърт е част от интрига, от план, от нещо, скроено от ФБР, ЦРУ, един дявол знае от кого. Сетне истината отново ме връхлиташе и вледеняваше сърцето ми с кухия си студ. Бентън бе измъчван и убит. ДНК пробите, зъболекарският му картон, личните вещи — всичко доказваше, че обезобразеният труп е на Бентън.

Опитах се да си представя как ще изпълня молбата му за вечерта — виждаше ми се невъзможно. Звучеше като научна фантастика Луси

да си дойде до довечера със самолета в Ричмънд, щата Вирджиния, и да вечеряме заедно. Вдигнах телефона и все пак се опитах да се свържа с нея, понеже Бентън ме бе помолил да сторя тъкмо това. Някъде след петнайсетина минути тя ми звънна по клетъчния си телефон.

— От службата предадох, че си ме търсила. Случило ли се е нещо? — попита весело.

— Трудно ми е да ти обясня — подхванах аз. — Вече ми причернява, като си помисля, че трябва да се обаждам на шефовете ти, за да се свържа с теб.

— На мен също.

— Знам и че не мога да кажа много... — рекох и отново усетих, че сдавам багажа.

— Какво има? — прекъсна ме тя.

— Бентън ми е написал писмо...

— Ще говорим друг път — отсече отново Луси, без много-много да се церемони, и аз я разбрах, най-малкото си въобразявах, че разбирам: клетъчните телефони не са за откровеничене. — Току-що го мярнах — рече племенницата ми на някого. — Извинявай — каза пак на мен. — Смятаме да се отбием до Лос Бобос, за да пийнем по една колада.

— Да пийнете какво?

— Така му викаме на чистия кофеин със захар в голяма чаша.

— Искал е да го прочета сега, на този ден. Моли да... Но както и да е. Всичко ми се струва ужасно глупаво — подметнах, уж изобщо не съм се вкиснала.

— Е, трябва да вървя — каза Луси.

— Защо не звъннеш малко по-късно?

— На всяка цена — обеща тя все така раздражено.

— С кого си? — попитах, колкото да не затварям — имах нужда от гласа ѝ и не исках разговорът да приключва с ехото на студенината, която внезапно долових в тона ѝ.

— С онази шантавелка, колежката, с която работим в екип.

— Предай ѝ много здраве.

— Много здраве — рече Луси на своята колежка Джо, от Отдела за борба с наркотиците.

Двете работеха в отряда за борба с опасните наркопласъори. Връзката между Джо и Луси не се ограничаваше само със служебните отношения, но те го пазеха в тайна. Според мен шефовете им не знаеха.

— Хайде, доскоро — каза Луси и затвори.

2.

Познавахме се с Пийт Марино, капитан от полицейското управление в Ричмънд, толкова отдавна, че сякаш вече си четяхме мислите. Затова и не се изненадах особено, когато той ми звънна още преди да съм се опитала да го издиря.

— Защо говориш така, сякаш са ти потънали гемеите? — рече ми Марино. — Да не си настинала?

— Не — отвърнах. — Добре че се обади. Тъкмо се канех да ти звънна.

— Виж ти!

Веднага разбрах, че пуши — беше или в пикапа, или в полицейската кола. И в двата автомобила имаше радиостанции и скенери, които сега пращяха като обезумели.

— Къде си? — попитах го.

— Обикалям напред-назад, слушам скенера — отвърна Марино с тон, сякаш е смъкнал гюрука и си прекарва страхотно. — Броя часовете до пенсия. Животът е прекрасен, нали? Липсва само синята птица на щастieto.

Жлъчта му можеше да подпали и хартия.

— Какво те прихваща? — попитах аз.

— Сигурно вече знаеш за онова пиленце, дето току-що са го намерили в пристанището на Ричмънд — рече ми Марино. — Вече гъмжало от сеирджии. Добре че нямам нищо общо.

Умът ми отказваше да работи. Нямах представа за какво ми говори. Върху телефонния апарат светна лампичката, показваща, че ме търси още някой. Преместих слушалката на безжичния телефон в другата ръка, после отидох в кабинета и дръпнах стола при писалището.

— Какво пиленце? — попитах го. — Чакай малко, Марино. Някой ме търси. Нека видя кой. А ти задръж така. — Натиснах другия бутон. — Скарпета — рекох.

— Аз съм, Джак — каза заместникът ми Джак Филдинг. — В товарен контейнер на пристанището на Ричмънд са намерили труп. Много разложен.

— Марино ми каза току-що.

— Какво ти е, да не си пипнала грип? Май и аз се разболявам. Чък също щял да закъснее, не се чувствал добре. Поне така твърди.

— А този контейнер от кораб ли е свален? — прекъснах го аз.

— Да, от „Сириус“, като звездата. Лоша работа. Казвай какво да правя.

Взех да записвам върху бележника с телефоните — почеркът ми бе по-нечетлив от обикновено, чувствах се като парцал.

— Ще ида аз — рекох начаса, още преди думите на Бентън да са заглъхнали в ума ми.

Пак се хвърлях презглава в работата. Този път може би още безогледно и отпреди.

— Излишно е, доктор Скарпета — прекъсна ме Филдинг, сякаш той е шефът. — Ще отскоча до там. Нали уж днес ти е почивен ден.

— Кого да търся на пристанището? — попитах — само това оставаше — пак да започне да ми опява.

От няколко месеца ме убеждаваше да съм излезела в почивка, да съм заминела някъде за седмица-две, да съм му отпуснела края. Беше ми втръснало всички да ме гледат загрижено. Вбесявах се от намеците, че заради смъртта на Бентън вече не съм така добра в работата, че съм се била отчуждила от колегите и другите, че изглеждам съсипана и разсеяна.

— Обади се детектив Андерсън. Тя е на местопрестъплението — поясни Филдинг.

— Кой?

— Сигурно е нова. Наистина, доктор Скарпета, остави на мен. Почини си, остани си вкъщи.

Спомних си, че Марино още ме чака на другата линия. Прехвърлих се на нея, за да му кажа, че ще му звънна при първа възможност, но той вече беше затворил.

— Кажи как да стигна на пристанището — рекох на своя заместник.

— Ама ти от дума не разбираш. Предлагам ти като човек, а ти...

— Тръгвам от къщи по магистралата, която минава през центъра на града, и после какво? — не мирясах аз.

Филдинг ми обясни. Затворих и изтичах в спалнята с писмото на Бентън в ръка. Не се сещах къде да го сложа. Не можех да го пъхна в някое чекмедже или шкаф. Само това оставаше — да го изгубя или жената, дето идваше да чисти, да го намери. Не исках да го оставям и на място, където да се натъкна случайно на него и пак да изляза от релси. Мислите препускаха като обезумели в главата ми, сърцето ми биеше лудешки, кръвта ми — аха, и да кипне, докато гледах вторачено твърдия жълтеникав плик и думата „Кей“, написана с прилежния, четлив почерк на Бентън.

Накрая успях да се съсредоточа и се извърнах към малката огнеупорна каса в дрешника. Помъчих се трескаво да си спомня къде съм записала комбинацията.

— Ще взема да полудея — казах на глас.

Комбинацията си беше там, където я държах открай време — между шестстотин и седемдесета и шестстотин и седемдесет и първа страница на седмото издание на „Тропическа медицина“ на Хънтър. Сложих писмото в касата, отидох в банята и си наплизках лицето със студена вода. Звъннах на секретарката си — казваше се Роуз, и ѝ заръчах да се погрижи след час и половина на пристанището да дойде кола, която да вдигне трупа.

— Предупреди ги, че тялото е в окаяно състояние — натъртих аз.

— Как ще се придвижите дотам? — попита Роуз. — Щях да ви предложа да се отбиете тук и да вземете служебния автомобил, но Чък го закара да му сменя маслото.

— Мислех, че е болен.

— Появи се преди петнайсет минути и излезе с колата.

— Е, Роуз, няма как, ще ида с моя автомобил. Ще ми трябват „Лума-лайт“-ът, разклонител и канап. Прати някого да ми ги донесе, нека ме чака на паркинга. Ще се обадя, щом приключа.

— Нека ви предупредя, че Джийн е много притеснена.

— Какво има пак? — попитах изненадана.

Джийн Адамс беше домакинка на службата и рядко проявяваше чувства, камо ли пък притеснение.

— Доколкото разбрах, са изчезнали парите за кафето — до последния цент. Знаете, че не за пръв път...

— Дявол го взел! — възкликнах аз. — Къде ги е държала?

— Заклучвала ги е в чекмеджето на бюрото си. Както личи, ключалката не е била разбита, но днес сутринта, когато Джийн бръкнала в чекмеджето, парите ги нямало. Сто и единайсет долара и трийсет и пет цента.

— Докога ще продължава това! — троснах се аз.

— Предполагам, не знаете, че напоследък изчезват дори сандвичите, които колегите оставят в помещението за отдих — продължи Роуз. — Миналата седмица Клита си забравила клетъчния телефон върху бюрото и на другия ден — ни телефон, ни дявол. Същото сполетя и доктор Райли. Оставил си скъпата писалка в джоба на престилката. На другата сутрин писалката я нямало.

— Да не би да са чистачките, които идват след работно време?

— Не е изключено — рече Роуз. — Но без да обвинявам никого, доктор Скарпета, се опасявам, че е вътрешен човек.

— Така си е, не бива да обвиняваме никого. Има ли добри новини днес?

— Засега — не — отвърна делово Роуз.

Беше ми секретарка още от деня, в който ме назначиха за главен съдебен лекар, което ще рече, че е организирала живота ми, кажи-речи, от самото начало на моята кариера. Роуз притежаваше уменията да е в течение на всичко, което става около нея, без обаче да се забърква в неприятности. Не допускаше доброто ѝ име да бъде опетнено и макар подчинените ми да ѝ имаха страха, възникнеше ли някакъв проблем, тичаха първо при нея.

— Погрижете се за себе си, доктор Скарпета — допълни жената.

— Звучите ужасно. Защо поне веднъж не пратите Джак да свърши работата, а вие да си останете вкъщи?

— Ще ида с моята кола — рекох, тъкмо когато мъката отново ме плисна като мощна вълна, което се усети и в гласа ми.

Това не убягна на Роуз, но тя не каза нищо — чувах как прехвърля документите и хартийките по писалището си. Знаех, че ѝ се иска да ме утеши, аз обаче нямаше да го допусна.

— Все пак не забравяйте да се преоблечете, когато тръгнете да се връщате с автомобила — напомни ми накрая тя, сякаш това щеше да ми е първият път, когато ще оглеждам разложен труп.

— Благодаря ти, Роуз — рекох ѝ.

3.

Включих алармата, заключих къщата и запалих осветлението в гаража, където отворих големия дрешник от кедрово дърво с дупчици за проветряване в горния и долния край. Вътре в него бяха туристическите обувки, ботушите, кожените ръкавици и непромокаемата мушама с покритие, което ми приличаше на восък.

Пак там държах чорапите, топлото бельо, гащеризоните и други неща, които за нищо на света не бих внесла в къщата. Използвах ги по предназначение и после те се озоваваха в огромната мивка с промишлени размери от неръждаема стомана, в пералнята и сушилната машина, където не слагах другите дрехи.

Метнах в багажника на автомобила един от гащеризоните, чифт черни кожени маратонки и бейзболна шапка с надпис „Служба на главния съдебен лекар“. Надърнах и в голямото служебно куфарче от алуминий — да се уверя, че вътре има достатъчно гумени ръкавици, найлонови торби, чаршафи за еднократна употреба, фотоапарати и филм. Подкарах колата със свито сърце — отново чувах думите на Бентън. Помъчих се да заглуша гласа му, да си избия от главата очите, усмивката, допира му. Искях да го забравя и колкото повече опитвах, толкова повече си давах сметка, че това е невъзможно.

Карах по магистралата към центъра на града и гледах лъскавите очертания на небостъргачите на фона на небето, по едно време включих и радиото. Тъкмо наближих Ломбарди Тол Плаза, когато телефонът в автомобила иззвъня. Беше Марино.

— Рекох да те предупредя, че и аз ще намина — каза ми той.

Свърнах към съседното платно и насмалко да се блъсна в една сребриста тойота отдясно. Другият шофьор натисна клаксона, озъби ми се и изкрещя по мой адрес някакви ругатни, които не чух.

— Я си гледай работата — сопнах му се ядно аз.

— Моля? — извика в ухото ми Марино.

— Не говоря на теб. Някакъв кретен ми се прави на интересен.

— А, добре. Не му се ядосвай, докторке.

Завих към Девета улица и се отправих към службата, звъннах и на Роуз, за да ѝ кажа, че след две минути съм там. Спрях на паркинга — Филдинг вече ме чакаше с тежкото куфарче и канапа.

— Служебната кола едва ли се е върнала — подметнах аз.

— Не, няма я — отвърна той и се зае да товари нещата в багажника ми. — Голям фурор ще предизвикаш, когато се изтърсиш там с тая чудесия. На хамалите по пристанището направо ще им изтекат очите, щом те видят такава красива и руса с черния мерцедес. Дали да не ти дам моята кола?

Заместникът ми, който направо се бе вманиачил на тема бодибилдинг, тъкмо се беше развел и за да го ознаменува, бе заменил мустанга с червен корвет.

— Няма да е зле — отвърнах му троснато. — Но ще се възползвам от предложението някой друг път.

— Както искаш. Звънни, ако имаш нужда от мен. Знаеш пътя, нали?

— Да.

Следвайки указанията му, се насочих на юг — малко преди Питърсбърг завих и подкарах зад фабриката на „Филип Морис“, покрай железопътната линия. Тесният път криволичеше през обрасъл с бурени и дървета пущинак, който накрая най-неочаквано ме изведе при бариера. Имах чувството, че прекосявам границата с вражеска държава. Зад бариерата имаше железопътна депо с огромни оранжеви контейнери, накамарени по три, по четири един върху друг. От будката излезе пазач, който явно взимаше много присърце задълженията си. Смъкнах прозореца.

— С какво мога да ви бъда полезен, госпожо? — попита ме той глухо, все едно сме в армията.

— Аз съм доктор Кей Скарпета — отвърнах.

— И при кого идвате?

— Идвам, понеже има смъртен случай — поясних аз. — Съдебна лекарка съм.

Показах му картата. Той я взе от ръката ми и дълго я проучва. Имах чувството, че няма и представа какво е това съдебен лекар и не смята да научава.

— Значи вие сте шефката — рече пазачът и най-после ми върна охлузеното портмоне с картата. — Шефка на какво?

— Аз съм главният съдебен лекар на Вирджиния — повторих. — Чакат ме от полицията.

Мъжът се върна в будката и се залепи на телефона, а мен вече не ме свърташе на едно място. Повтаряше се всеки път, когато трябваше да вляза в охранявана зона. Навремето си мислех, че е така, защото съм жена — и когато бях по-младичка, сигурно съм била права, поне в някои от случаите. Сега обаче смятах, че се дължи по-скоро на тероризма, престъпността и заплахата от съдебни дела. Пазачът описа автомобила, отбеляза и номера му. Връчи ми формуляра да го подпиша, даде ми и ламиниран временен пропуск, аз обаче не си го сложих.

— Виждате ли ей онзи бор? — попита мъжът и посочи на някъде.

— Виждам много борове.

— Онзи, чепатият. При него завийте наляво и карайте право към водата, госпожо. Приятен ден.

Подкарах колата и подминах няколко камари автомобилни гуми, а също и червени тухлени постройки — от табелите разбрах, че това са митницата и федералното управление на корабоплаването. Самото пристанище представляваше огромни складове и докове с наредени по тях оранжеви контейнери, които ми заприличаха на животни, хранещи се на ясла. В устието на река Джеймс бяха закотвени два товарни кораба — „Юроклип“ и „Сириус“, по-дълги и от две залепени едно до друго игрища за американски футбол. Над отворите с размери на плувни басейни по палубите бяха надвиснали огромни кранове.

Един от контейнерите, който беше качен на шаси, бе обграден с жълта полицейска лента и с конуси, с каквито отбиват автомобилите по пътищата. Наоколо не се виждаше жива душа. Нямаше и следа от полицаи, ако не се брои синият автомобил марка „Каприс“ в края на дока — зад волана седеше жена, която разговаряше през отворения прозорец с някакъв човек с бяла риза и вратовръзка. Работата беше спряла. Докерите с каски и якета в ярки тонове пиеха отегчено сода или бутилирана вода, или пушеха.

Звъннах в службата, обади се Филдинг.

— Кога сме получили съобщението за трупа? — поинтересувах се.

— Чакай малко. Нека проверя — отвърна той и зашумоли с листовите пред себе си. — Точно в десет и петдесет и три минути.

— А кога са го намерили?

— Андерсън май не знаеше.

— Как е възможно да не знае такава нещо?

— Нали ти казах, нова е.

— Филдинг, тук няма жив полицаи, ако не броим нея. Най-малкото предполагам, че това е тя. Какво точно ти каза, когато се обади, за да ти съобщи за случая?

— Каза, че мъжът е починал, преди корабът да пристигне, че трупът е много разложен и помоли да си иде ла ти.

— Изрично е помолила да ида аз ли? Виж ти!

— Какво толкова се учудваш! Всички настояват най-напред за теб. Нищо ново. Тя обаче поясни, че Марино ѝ е казал да повика на местопрестъплението теб.

— Марино ли? — ахнах изненадана. — И таз добра!

— Да, и аз се учудих.

Сетих се как Марино е казал, че щял да намине, и се ядосах още повече. Виж го ти него, наредил на някаква си пикла да издаде заповед да се явя, а после, моля ви се, ми заявява, че щял да намине, за да види как се оправяме!

— Филдинг, кога за последно си разговарял с него? — поинтересувах се аз.

— Преди няколко седмици. Беше много вкиснат.

— Вкиснат ли! Ще види той какво е вкиснат, когато ми падне в ръчичките! — заканих се аз.

Докерите загледаха как слизам от автомобила и отварям багажника. Извадих служебното куфарче, гащеризона и маратонките и без да се притеснявам от вторачените погледи на зяпачите, се запътих към колата без номера — вбесях се все повече, докато вървах и усещах как куфарчето се удря о крака ми.

Мъжът с ризата и вратовръзката също беше ядосан и разгорещен — затули с длан очи и се извърна към двата вертолета на телевизионните новини, които кръжаха бавно на стотина-двеста метра над пристанището.

— Да им се не види и на репортерите! — изруга той и извърна поглед към мен.

— Търся човека, който отговаря за местопрестъплението — поясних аз.

— Значи търсите мен — чу се откъм автомобила женски глас.

Наведох се и надзърнах през прозореца към младата жена, седнала зад волана. Беше силно загоряла, с късо подстригана кестенява коса, загладена назад, с волева брадичка и нос. Очите ѝ бяха студени. Носеше разкроени избелели дънки, черни кожени боти с връзки отпред и бяла тениска. Пистолетът се мъдреше върху хълбока ѝ, полицейската значка висеше на дебела верижка около врата ѝ. Климатичната инсталация беше надута до дупка, ченгетата си говореха по скенера под съпровода на леката рок музика, лееща се от радиото.

— Вие сигурно сте детектив Андерсън — подхванах аз.

— Същата. Рене Андерсън. А вие сигурно сте докторката, за която съм слушала толкова много — рече тя нагло, като всички, които не знаят какво правят.

— А аз съм Джо Шоу, директор на пристанището — представи се и мъжът. — Вие сигурно сте посетителката, за която току-що ми позвъниха от охраната.

Беше някъде на моите години, русоляв, с яркосини очи и лице, сбръчкано от честото излагане на слънце. От изражението му личеше, че днес заради Андерсън и всичко останало му е крив целият свят.

— Имате ли да ми съобщавате нещо, което да ми помогне, преди да съм започнала? — попитах аз Андерсън, като се мъчех да надвикам климатичната инсталация и тътена на витлата на хеликоптерите. — Например, защо полицията не охранява местопрестъплението?

— Какво толкова има да му охранява! — отвърна Андерсън и блъсна с коляно вратата на автомобила. — Както сама сте се убедила, тук и пиле не може да прехвъркне.

Оставих алуминиевото куфарче на земята. Андерсън дойде при мен откъм другата страна на колата. Бях изненадана, че е толкова дребна.

— Нямам какво да ви съобщавам — рече ми тя. — Всичко, с което разполагаме, е пред очите ви. Контейнер с вмирисан труп вътре.

— А, не, детектив Андерсън, можете да ми съобщите още доста неща — сопнах ѝ се аз. — Как е бил открит трупът и в колко часа? Вие огледахте ли го? Някой доближавал ли се е до него? Местопрестъплението запазено ли е в първоначалния си вид? И ви

препоръчвам отговорът на последния ми въпрос да е отрицателен, инак тежко ви.

Жената се засмя. Взех да навличам гащеризона.

— Никой не се е приближавал — увери ме тя. — Не се намериха мераклии.

— Не се налага човек да влиза в контейнера, за да разбере какво има вътре — добави и Шоу.

Обух черните маратонки марка „Рийбок“ и си нахлупих бейзболната шапка.

Андерсън зяпаше мерцедеса ми.

— Дали и аз да не се хвана на работа в администрацията на щата! — изцъка тя.

Огледах я от глава до пети.

— Преоблечете се, ако смятате да идвате с мен! — подканих аз.

— Трябва да звънна на един-двама души — отвърна тя и тръгна към служебния автомобил.

— Само да не си помислите, че ви давам акъл как да си вършите работата! — подхвана директорът на пристанището. — Но какво, по дяволите, става тук? Осъмваме с труп, а ченгетата да пратят, моля ви се, тая малка пикла. — Беше стиснал зъби, по червендалестото му лице се стичаше пот. — В нашия занаят няма ли движение, няма да спечелим и цент, а вече два часа и половина всички стоят със скръстени ръце. — Едвам се сдържаше да не изругае. — Не че ми е много приятно, задето някой е умрял — продължи Шоу, — но няма да е зле да свършите, каквото имате да вършите, и да се вдигате оттук. — Той пак се свъси, извърнал поглед към небето. — Включително и журналистите.

— Какъв товар е имало в контейнера, господин Шоу? — попитах го аз.

— Германско фотографско оборудване. Сигурно не е зле да знаете, че печатът върху контейнера не е бил счупен.

— Кой го слага, чуждестранният превозвач ли?

— Точно така.

— Тоест тялото, мъртво или живо, е било в контейнера още преди да сложат печата?

— Както личи, да. Номерът е същият, както върху товарителницата, представена в митницата, документите са редовни.

Товарът дори вече е освободен от митницата. Преди цели пет дни — поясни директорът на пристанището. — Затова и веднага са качили контейнера на шаси. После обаче усетихме смрадта и забранихме контейнерът да напуска пристанището.

Огледах се. От лекия ветрец веригите, с които крановете бяха разтоварвали от „Юроклип“ стоманени пръти, по цели три връзки наведнъж, се поклащаха. Работата явно бе преустановена. Електрокарите и камионите бездействаха. Колкото да се намират на работа, докерите и членовете на екипажите ни зяпаха.

Сеирджии имаше и по палубите на корабите, а също и по прозорците на пристанищната управа. От оцапания с петна грес и мазут асфалт се вдигаше пара, накъдето и да погледнеш се виждаха дървени скари и греди за плъзгане на товарите, зад складовете потракваха вагонетки. Миришеше силно на креозот, но пак се усещаше и вонята на разлагаща се човешка плът, която се носеше досущ пушек из въздуха.

— Откъде идва корабът? — попитах аз Шоу, тъкмо когато до мерцедеса ми спря още една кола.

— От Антверпен, Белгия, поел е преди половин месец — отвърна той, загледан в „Сириус“ и „Юроклип“. — Плавателни съдове под чужд флаг, както всички кораби, хвърлящи котва в пристанището. И да видим американски флаг, то е само когато на някой кораб са го вдигнали от любезност — допълни той някак разочаровано.

На дясната палуба на „Юроклип“ стоеше мъж, който ни наблюдаваше през бинокъл. Видя ми се странно, че в тая жега е с дълги ръкави и панталони.

Шоу присви очи.

— Ама че напича!

— Дали не е гратисчия? — предположих аз. — Макар и да ми се струва малко вероятно някой да тръгне да пътува без билет половин месец в открито море.

— Поне доколкото ми е известно, не сме имали такива случаи. Пък и ние не сме първото пристанище, където корабът спира. Най-напред е хвърлил котва в Честър в щат Пенсилвания. Повечето ни кораби поемат от Антверпен, спират в Честър, после идват тук и пак отплават към Антверпен. Дори да е гратисчия, е щял да предпочете да

слезе още в Честър, вместо да идва чак до Ричмънд. Ние, доктор Скарпета, сме междинно пристанище — допълни директорът.

Не повярвах на очите си — от автомобила, спрял до моя, слезе не друг, а самият Пийт Марино.

— Миналата година тук са хвърляли котва към сто и двайсет презокеански товарни и туристически кораби — продължи Шоу.

Марино беше детектив, откакто го познавах. Но за пръв път го виждах в униформа.

— Лично аз, ако съм гратисчия или се опитвам да проникна нелегално в страната, щях да предпочета някое голямо пристанище, например Маями или Лос Анджелис, където веднага да се шмугна в навалищата.

Андерсън се върна при нас, дъвчеше дъвка.

— Не чупим печата, освен ако не подозираме нещо нередно, наркотици, недеклариран товар — продължи с поясненията директорът на пристанището. — Сегиз-тогиз вземаме наслуки някой кораб и го претарашваме целия, та хората да си имат едно наум и да не шикалкавят.

— Добре че вече не ми се налага да се обличам така — отбеляза Андерсън, когато Марино се насочи към нас с дръзка войнствена крачка — ходеше така всеки път, когато не се чувстваше сигурен и бе особено вкиснат.

— Защо е в униформа? — попитах я аз.

— Преназначили са го.

— Това и сама го виждам.

— Откакто заместник на управлението стана Брей, настъпиха много промени — отбеляза гордо-гордо Андерсън.

Умът ми не го побираше как могат да натикат в униформа човек с качества на Марино. Кога ли се беше случило? Заболя ме, че Марино не ми е казал, досрамя ме и че не съм научила сама. От седмици, ако не и от цял месец не му се бях обаждала да го питам как е. Вече не помнех кога за последен път съм го канила на кафе в службата или на вечеря у дома.

— Какво става тук? — изръмжа той вместо поздрав.

Хич и не погледна Андерсън.

— Аз съм Джо Шоу — представи се директорът. — Приятно ми е.

— На мен пък не — тросна се Марино. — На своя глава ли реши, Андерсън, да се заемеш със случая? Или другите ченгета не искат да си имат вземане-даване с теб?

Тя го изгледа кръвнишки. Извади дъвката и я запокити, сякаш Марино ѝ е развалил вкуса.

— Бива ли такова нещо, да не поканиш никого на малкия си купон! — продължи той да хвърля гръм и мълнии. — Божичко! — подметна гневно. — Какво доживях!

Едвам си поемаше дъх в ризата с къс ръкав, закопчана чак до последното копче, и вратовръзката. Шкембето му бе увиснало над колана на тъмносините униформени панталони и коравия кожен колан, на който висяха пистолетът марка „Зиг зауер“, белезниците, резервният пълнител, спрят и всичко останало. Беше червен като рак. Бе плувнал в пот, очите му не се виждаха зад тъмните очила марка „Оукли“.

— Трябва да поговорим — рекох му.

Опитах се да го издърпам настрани, той обаче не се помръдваше. Извади пакета „Марлборо“, с който не се разделяше, чукна го и издърпа цигара.

— Какво ще кажеш за новите ми дрешки? — попита ме той ехидно. — Заместник-шефката Брей реши, че няма да е зле да ме премени.

— Марино, не си нужен тук — разфуча се Андерсън. — Всъщност дори си мисля, че хич няма да ти е приятно, ако се разчуе, че изобщо ти е хрумнало да се мъкнеш тук.

— За теб съм капитан Марино — изсъска той през валмата цигарен дим. — И си мери приказките, сладурче, понеже не знаеш с кого си имаш работа.

Шоу наблюдаваше тази груба размяна на обиди, без да пророни и дума.

— Според мен вече не наричаме полицайките „сладурчета“ — тросна се Андерсън.

— Предстои ми да оглеждам труп — намесих се аз.

— Трябва да минем през склада, за да стигнем при контейнера — каза Шоу.

— Да вървим! — подканих.

Директорът на пристанището ни заведе с Марино при склад с врата към водата. В огромното здрачно задушно помещение се носеше възсладката миризма на тютюн. Хиляди увити в зебло бали бяха наредени по дъсчени скари, виждаха се и камари пясък и други материали за легиране на стомана, машинни части, предназначени, както пишеше по етикетите върху сандъците, за Тринидад.

В другия край, при товарния док, се мъдреше и контейнерът. Колкото повече приближавахме, толкова по-силна ставаше и миризмата. Спряхме при жълтата лента, с която бе препречен отвореният вход на контейнера. Тук вонята вече бе непоносима, сякаш бе изместила и последната молекула кислород, и аз наредих на сетивата си да не изразяват мнение. Вече бяха започнали да се трупат мухи, които жужаха зловещо със звук, наподобяващ пуснато до дупка самолетче играчка с дистанционно ѝ управление.

— Имаше ли мухи, когато отворихте контейнера? — поинтересувах се аз.

— Имаше, но не чак такива рояци — отвърна Шоу.

— Доближавали ли сте се до контейнера? — попитах, тъкмо когато Марино и Андерсън ни настигнаха.

— Да, при това доста — потвърди директорът.

— А някой влизал ли е вътре? — поинтересувах се, за да съм сигурна.

— Никой, уверявам ви — рече Шоу. Още малко и щеше да се задави от смрадта.

Марино обаче сякаш изобщо не я усещаше. Извади поредната цигара, размачка я и щракна със запалката.

— Е, Андерсън, да се надяваме, че няма да се натъкнем на някое животно — подметна той. — Все пак не си влизала вътре, нищо чудно да е някое по-едричко псе, пъхнало се незабелязано в контейнера. Тогава вече ще станем за смях и на кокошките — да викаме докторката и журналистите колкото да установим, че някой пристанищен помяр се е намърдал вътре и сега се разлага, горкият.

И той, и аз знаехме прекрасно, че вътре в контейнера няма никакво псе, прасе, кон или друго животно. Марино и Андерсън продължиха да се заяждат, а аз отворих служебното куфарче. Метнах вътре ключа от колата и извадих няколко чифта ръкавици и хирургическа маска. Сложих светкавицата и два-сет и осем

милиметровия обектив на трийсет и пет милиметровия фотоапарат „Никон“, заредих и специален филм, та снимките да не излязат едрозърнести, и си надянах върху кецовете стерилните ботуши.

— Все едно посред лято някоя заключена къща да се разсмърди — не мирясваше Марино. — Надзъртаме през прозореца. Избиваме вратата, ако се налага. Уверяваме се, че наистина става дума за човек и чак тогава вдигаме под тревога съдебния лекар.

Мушнах се под жълтата полицейска лента и влязох в контейнера — камък ми падна от сърцето, щом видях, че е пълен едва наполовина с прилежно подредени един върху друг бели кашони — имаше предостатъчно място. Тръгнах по лъча на фенерчето, който местех насам-натам.

В дъното видях в светлината му, че най-долният ред кашони е подгизнал от червеникавата течност, каквато се отделя от носа и устата на разлагащ се труп. Лъчът озари обуща и глезени, сетне от мрака изскочи отекло брадясало лице. В мен се възряха изпъкнали изцъклени очи, езикът се бе издул толкова много, че се показваше от устата, сякаш мъртвецът ми се плзеше.

Трупът беше с дрехи и бе подпрян в ъгъла, между металните стени на контейнера, които го крепяха от двете страни. Краката бяха изпружени, ръцете бяха отпуснати върху скута под един кашон, който очевидно бе паднал. Махнах го, за да видя дали има рани, получени при съпротива, охлузвания, счупени нокти, нещо, от което да проличи, че мъжът се е опитал да се измъкне от контейнера. Не видях кръв по дрехите му, нямаше рани, по нищо не личеше човекът да се е съпротивлявал. Затърсих с поглед храна или вода, дупчици в контейнера, през които да влиза въздух — нищо.

Тръгнах между редиците кашони, като си светех и оглеждах металния под — да видя дали има отпечатыци от обувки. Те, разбира се, бяха навсякъде. Намерих празно пластмасово кошче за боклук. После се натъкнах и на две монети. Наведох се да ги разгледам по-отблизо. Едната беше германска марка. Не знаех каква е другата, не докоснах нищо.

Марино стоеше при входа на контейнера, но на мен ми се струваше, че е на цял километър.

— Ключът от колата ми е в куфарчето — провикнах се през хирургическата маска.

— Е, и? — рече той и надзърна вътре.

— Донеси ми, ако обичаш, „Лума-лайт“-а. А също фиброоптичната приставка и разклонителя. Помоли господин Шоу да ти помогне да намериш контакт. Внимавай да е заземен.

— Дадено, шефе! — каза той.

4.

„Лума-лайт“-ът представлява високочестотна дъгова лампа, която излъчва петнайсет вата светлинна енергия при 450 нанометра с двайсетнанометрова честотна лента. Открива телесни течности, например кръв или сперма, както и наркотици, пръстови отпечатащи, най-различни улики и какви ли не неочаквани изненади, каквито не ще видиш с невъоръжено око.

Шоу намери в склада контакт и аз пъхнах крачетата на поставката на „Лума-лайт“ в найлонови пликове, да не би да прехвърля на местопрестъплението нещо от другаде. Дъговата лампа прилича на домашен прожекторен апарат; внесох я в контейнера, сложих я върху един от кашоните, нагласих обектива и чак тогава я включих към електрическото захранване.

Докато чаках лампата да загрее, при мен довтаса и Марино — носеше очилата с кехлибарени стъкла, с които да се предпазваме от ярката светлина. Мухите ставаха все повече и повече. Блъскаха се като пияни в нас и ни бръмчаха силно в ушите.

— Дявол ги взел тия гадини! — изруга Марино и замахна с все сила напосоки.

Забелязах, че не си е сложил гащеризон, само е надянал предпазни обувки и ръкавици.

— С тези дрехи ли ще се прибереш у вас? — попитах го.

— Имам в багажника още една униформа. В случай че се накапя с нещо.

— В случай че се накапел, моля ви се — засмях се и си погледнах часовника. — Разполагаме с още една минута.

— Забеляза ли как Андерсън се изниза като мокра връв? Знаех си, че ще стане така, още щом разбрах, че са дали разследването на нея. Но не предполагах, че ще се домъкне сама. Странна работа, дума да няма!

— Как, по дяволите, изобщо е станала следователка в отдел „Убийства“?

— Станала е, понеже играе по свирката на Брей. Шушука се, че дори ѝ карала новата лъскава кола на автомивка, сигурно ѝ остри и моливите и ѝ лъска обувките.

— Готови сме — казах аз.

Започнах огледа с 450-нанометровия филтър, който откриваше всякакви петна. През цветните очила контейнерът отвътре приличаше на непрогледно тъмна пещера, осеяна със светещи сенки във всички оттенъци на жълтото и бялото. Излъчваната синкава светлина открояваше космите по пода и най-различни нишки, точно каквито и очаквах да има в складово помещение, където се държат какви ли не товари и непрекъснато влизат хора. Белите мукавени кашони светеха в белезникаво, досущ месечина.

Влязох с дъговата лампа по-навътре в контейнера. Телесните течности не светеха, а трупът наподобяваше тъмна грамада, стоварена в ъгъла.

— Ако е умрял от естествена смърт — подхвана Марино, — защо седи така с ръце върху скута, все едно е на черква?

— Ако е умрял от задушаване, обезводняване или премръзване, е издъхнал именно в седнало положение.

— Надали е умрял от естествена смърт.

— Казах само, че е възможно. Тук вече няма много място. Я ми подай фиброоптиката.

Марино тръгна към мен, като се блъскаше в кашоните.

— Махни очилата — посъветвах го, защото през тях не се виждаше нищо друго, освен силната светлина, а сега тя не бе насочена към него.

— А, не, още ми е мил животът — отсече той. — Чувал съм, че било достатъчно да погледнеш и за миг светлината без очила и край. Катаракта, рак, всички страхотии накуп.

— Да не говорим пък, че ще се вкамениш.

— Моля?

— Марино! Внимавай!

Той се блъсна в мен и после не знам какво точно стана, само чух как кашоните падат — Марино също се препъна и насмалко да повлече и мен.

— Марино! — възкликнах уплашено — не можех да се ориентирам. — Марино!

Изключих дъговата лампа и махнах очилата, за да виждам.

— Да ти се не види, копелдак с копелдак! — провикна се той, сякаш го е ухапала змия.

Лежеше възник на пода и се мъчеше да отмести кашоните, паднали отгоре му. Пластмасовото кошче за боклук бе политнало във въздуха. Приклекнах и се надвесих над Марино.

— Не мърдай — разпоредих се. — Стига си се гърчил, нека първо проверим дали всичко си е на мястото.

— Божичко! Ами сега! Цялата тая гадост полепна по мен! — изкрещя той паникьосан.

— Боли ли те някъде?

— Майко мила, драйфа ми се. Божке ле!

Скочи на крака и закрета към изхода, като пътем събаряше още и още кашони. Чух го как повръща. Изпъшка и повърна още веднъж.

— Сега ще ти олекне — успокоих го.

Той смъкна с рязко движение бялата риза — пак запъшка и се задави, докато изхлузваше ръкавите. Остана по фланелка, а униформената риза намачка на топка и я запокити във от контейнера.

— Ами ако тоя хубостник е болен от СПИН? — завайка се Марино и гласът му отека като среднощна камбана.

— Не бой се, няма да пипнеш СПИН точно от този тук — рекох му.

— Ох, ще си изповръщам червата — задави се пак той.

— Мога да приключа и сама, Марино — казах му.

— Чакай малко, ей сега ще се оправя.

— Я намери някъде душ.

— И само да си посмяла да ме издадеш — предупреди ме той. Досетих се, че има предвид Андерсън. — Знаеш ли, с този фотоапарат можеш да изкараш добри пари.

— Не се и съмнявам.

— Какво ли ще направят със снимките?

— Дали санитарите са дошли с колата да вдигнат трупа? — попитах го.

Той извади преносимата радиостанция.

— Божичко! — пак се задави Марино.

Избърса с припрени движения радиостанцията отпред о крачола на панталона, задави се, изхрачи се и се изплю.

— Тук патрул номер девет — каза на въздуха, като държеше радиостанцията на цели две педи разстояние.

Днес в диспечерския пункт дежурна беше жена. Долових в гласа ѝ сърдечност и се изненадах. Диспечерите и телефонистките в полицията почти винаги запазваха самообладание и не проявяваха чувства, колкото и спешен да беше случаят.

— Сто и пет, Рене Андерсън — рече Марино. — Не ѝ знам номера. Предай ѝ, че ще ѝ бъдем признателни, ако прати ония с колата да вдигнат трупа.

— Знаете ли от коя служба е колата?

— Ей, докторке — провикна се Марино. — Как се казва службата?

— Общ транспорт.

Марино съобщи името и допълни:

— Ало, ако Андерсън случайно е сто и две, сто и десет или сто и седем, или ако трябва ние да я стотваме, обадете ми се.

Цяла гмеж ченгета се включиха начаса и огласиха всичко наоколо със смях.

— Сто и четири — рече диспечерката.

— Какво толкова им каза, че получи такива овации? Знам, че десет седем вече не е на работа, но останалото не го разбрах.

— Казах ѝ да ми съобщи, ако Андерсън е със слаб сигнал или дава свободно, та да се облажим и ние.

— Нищо чудно, че не може да те гледа.

— Остави я тая пикла.

— Да знаеш случайно какво е станало с оптичния кабел? — попитах го.

— Беше в ръката ми — отвърна той.

Намерих кабела на мястото, където Марино беше паднал и бе прекатурил кашоните.

— Ами ако е болен от СПИН? — заповтаря си той пак като курдисан.

— Ако си решил непременно да се тръшкаш за нещо, по-добре го прави за грамнегативните бактерии. Или за грампозитивните. Или Clostridia. Или стреп. В случай че имаш отворена рана, а доколкото знам, нямаш такава.

Прикачих единия край на кабела към стойката, а другия — към лампата, и затегнах гайките. Марино изобщо не ме слушаше.

— Божичко, ами ако взема да се заразя! Ще си тегля куршума, така да знаеш!

— Няма да се заразиш от СПИН, Марино — повторих за кой ли път.

Отново включих дъговата лампа. Трябваше да минат поне четири минути, докато загрее.

— Вчера си отрязах една кожичка на нокътя и ми потече кръв. Това не е ли отворена рана?

— Нали си с ръкавици?

— Само ако пипна някоя болест, ще убия на място оная малка мърла, така да знаеш.

Предположих, че говори за Андерсън.

— Ще правя, ще струвам, но и Брей ще се зарази. Все ще намеря начин.

— Млъкни най-после, Марино! — подвикнах.

— Щях да те видя аз, ако беше на мое място.

— Нямах представа колко често ми се е случвало. Какво според теб върша всеки божи ден?

— Със сигурност не се въргаляш в гадории, изтекли от труп!

— Дрън-дрън, гадории!

— Не знаем нищо за тоя негодник. Ами ако в Белгия върлува някаква непозната болест, която ние тук не знаем да лекуваме?

— Мирясай бе, Марино!

— Виж я ти нея, да съм мирясал.

— Марино...

— В правото си съм да се разстройвам!

— Добре тогава, разкарай се оттук! — изчерпа се търпението ми.

— Пречиш ми да се съсредоточа. Пречиш на всичко. Иди си вземи душ и глътни малко бърбън.

Дъговата лампа беше загоряла и аз отново надянах предпазните очила. Марино се бе умълчал.

— Няма пък да се махна — рече накрая той.

Грабнах стойката с фиброоптиката, все едно е кислород. Наситената туптяща синкава светлина бе тъничка като графит на молив. Заех се да оглеждам съвсем малки части от контейнера.

— Има ли нещо? — поинтересува се Марино.

— Дотук — не.

Той издхвака с обувката зад мен, докато работех съвсем бавно, сантиметър по сантиметър, и оглеждах с фиброоптиката места, където не можех да проникна с голямата лампа. Наведох трупа напред и погледнах и зад гърба и главата, после и между краката. Проверих и дланите. Дъговата лампа откриваше телесни течности като урина, сперма, пот, слюнка и, разбира се, кръв. Но и тук не светна нищо. Заболяха ме кръстът и вратът.

— Готов съм да се обзаложа, че е хвърлил топа още преди да пристигне тук — отбеляза Марино.

— Ще разберем повече, когато го пренесем в града.

Изправих се и бързият лъч на светлината озари ъгълчето на кашона, който Марино бе преобърнал, докато беше паднал. В тъмното светна в неоновозелено камшичето на буквата Y.

— Виж, Марино! — извиках аз.

Буква по буква осветих думи, които бяха на френски и бяха написани на ръка. Бяха високи към десетина сантиметра и наподобяваха печатен шрифт, сякаш бяха нанесени от механична ръка. Трябваше да мине известно време, докато ги разчета:

— Bon voyage. Le loup-garou.

Марино се беше надвесил над мен и ми дишаше в косата.

— Какво, дявол го взел, е това loup-garou?

— Не знам.

Огледах внимателно кашона. Горният край беше подгизнал, дъното му бе сухо.

— Отпечатыци от пръсти? Виждаш ли някъде по кашона? — поинтересува се Марино.

— Сигурна съм, че тук бъка от отпечатыци — отвърнах. — По кашона обаче отпечатыци не личат.

— Как мислиш, дали, който го е написал, е искал някой да го намери?

— Вероятно. Нанесъл го е с някакво мастило, което флуоресцира. Ще видим какво ще ни кажат пръстовите отпечатыци. Кашонът отива в лабораторията, трябва да съберем и от космите по пода, та, ако се наложи, да ги изследваме за ДНК. После ще щракнем няколко снимки и вдигаме гълъбите.

— Я да взема монетите, докато не съм забравил — рече Марино.

— Точно така, докато не си забравил — казах и се взрях в отвора на контейнера.

Някой надзърташе вътре. Не виждах кой, зад него светеше слънцето.

— Къде са криминалистите? — попитах аз Марино.

— Нямам представа.

— Това не е работа! — изругах аз.

— На мен ли го разправяш!

— Последната седмица имахме две убийства и всичко си беше наред.

— Не си ходила на огледа на местопрестъплението, не знаеш дали е било наред — възрази Марино и беше прав.

— Да де, но все е ходил някой от службата. Щеше да ми каже, ако е имало проблеми...

— Не, нямало е да ти каже, ако проблемите не са били очевидни — възрази отново той. — А проблемът не е бил очевиден, понеже това със сигурност е първият случай на Андерсън. Затова и сега е очевиден.

— Моля?

— Новоизлюпена детективка. Нищо чудно сама да е подхвърлила тук този труп колкото да се намира на работа.

— Твърди, че ти си й бил казал да ме повика.

— Точно така. Сякаш не мога да ти звънна сам, ами карам нея, та после ти да ми триеш сол на главата. Долна лъжкиня! — изсумтя Марино.

След един час вече бяхме приключили. Излязохме от смрадливия мрак и се върнахме в склада. Андерсън стоеше на откритата рампа и разговаряше с някакъв мъж — познах заместник-шефа на управлението Ал Карсън, началник на следствието. Досетих се, че тъкмо него съм видяла преди малко пред отвора на контейнера. Подминах Андерсън, без да казвам и дума, и поздравих Ал, а после се огледах да видя дали санитарите са дошли с колата да вдигнат трупа. С облекчение видях двама мъже в гащеризони, застанали до тъмносинята камионетка. Говореха с Шоу.

— Как си, Ал? — попитах аз.

Ръководеше следствието, откакто и аз оглавявах съдебната медицина. Беше кротък човечец, израсъл във ферма.

— Криво-ляво, докторке — отвърна той. — Явно ни се е отворила доста работа.

— Има нещо такова — съгласих се аз.

— Бях излязъл от службата и рекох да намина, за да видя дали всичко е наред.

Не му беше в стила просто да „наминава“ на местопрестъпленията. Личеше си, че е притеснен и потиснат. И по-важното, и той като нас не обръщаше никакво внимание на Андерсън.

— Всичко е под контрол — намеси се най-безцеремонно Андерсън, без да зачита старшинството. — Току-що разговарях с директора на пристанището...

Но млъкна наред изречението, понеже видя, че към нас се задава Марино. Или може би първо го надуши.

— Здравсти, Пийт — поздрави го Карсън и се облеци. — Какво става, мой човек? Както гледам, в униформения отдел са въвели нова кодова система, а аз не знам нищо.

— Детектив Андерсън — рекох аз на жената, докато тя се опитваше да се дръпне възможно най-далеч от Марино. — Трябва да знам кой е натоварен със случая. И къде са криминалистите? И защо санитарите пристигат чак сега?

— Ами да, шефе. Така работим под прикритие — като надяваме униформите — избоботи на висок глас Марино.

Карсън прихна.

— И защо, детектив Андерсън, не дойдохте да събирате улики и доказателства и да помагате във всичко останало? — продължих да я обстрелвам с въпроси аз.

— Не съм подчинена на вас — сви тя рамене.

— Нека ви кажа нещо — отсякох с тон, който най-последно привлече вниманието ѝ. — Има ли труп, сте подчинена именно на мен.

— Готов съм да се обзаложа, че и на Брей ѝ се е налагало честичко да работи под прикритие. Преди да се издигне де. Мърли като нея въртят, сучат, но накрая успяват да се издигнат — намигна Марино.

Веселите пламъчета в очите на Карсън помръкнаха. Той отново ми се стори потиснат. Изглеждаше уморен, сякаш животът му е станал съвсем непоносим.

— Ал! — подхвана отново Марино, този път сериозно. — Какво, по дяволите, става? Как така никой не се яви на малкия ни купон?

Към паркинга се стрелна лъскав черен автомобил марка „Краун Виктория“.

— Е, аз да вървя — каза ни в клин, ни в ръкав Карсън и от лицето му пролича, че мислите му са другаде. — Пък дай да се почерпим някой път в полицейската кръчма. Твой ред е да купиш бирата. Помниш ли, мой човек, когато Луисвил отвя Шарлот и ти загуби облога?

После Карсън си тръгна, все така без да обръща внимание на Андерсън — беше ясно, че няма никаква власт над нея.

— Ей, Андерсън! — извика Марино и я сръга в гърба.

Тя изпъшка и затисна с длан устата и носа си.

— Харесва ли ти да работиш за Карсън? Голям симпатяга, нали? — не мирясваше той.

Андерсън се дръпна още малко, но Марино я последва. Дори аз се възмутих от поведението и от смрадливите му униформени панталони, мръсни ръкавици и предпазни обувци. Никога вече тенис-фланелката му нямаше да бъде бяла, по провисналото му шкембе зееха огромни дупки, там където шевовете не бяха издържали. Той се приближи дотолкова до Андерсън, че аха, и да я целуне.

— Вониш! — дръпна се тя отново.

— Как ли се е получило при работа като тази!

— Разкарай ми се от главата!

Той обаче не мирясваше. Андерсън се опита да му избяга първо в едната, после и в другата посока, а Марино все ѝ препречваше пътя, докато гърбът ѝ опря в огромните торби дървени въглища, заминаващи някъде за Карибите.

— Какви ги вършиш, а? — подвикна той и с тези думи сякаш я сграбчи за яката. — Имаме разложен труп в товарен контейнер в някакво гадно международно пристанище, където половината народ не знае и бъкел английски, а ти решаващ, че ще се справиш и сама!

Чакълът по паркинга изскърца под колелата на черната „Краун Виктория“, която профуча покрай нас.

— Госпожица Младша детективка получава първия си случай. И какво прави — вика, моля ви се, главната съдебна лекарка ведно с няколко вестникарски вертолета.

— Ще подам жалба в отдел „Кадри“ — изкрещя му Андерсън. — Ще се оплача от теб.

— Защо? Защото воня ли?

— Ти си мъртъв!

— А, не, сладурче. Мъртъв е онзи симпатяга там вътре — посочи Марино контейнера. — Мъртва ще бъдеш ти, ако, не дай си боже, се наложи да свидетелстваш по случая в съда.

— Я ела, Марино — казах му аз, когато черният автомобил отпраши най-безочливо към заградената рампа.

— Ей! — изкрещя Шоу и размахал ръце, хукна подир колата. — Там спирането е забранено!

— Несретник! Бита карта, изпята песен — изсъска Андерсън на Марино и тръгна нанякъде.

Марино смъкна с рязко движение ръкавиците и махна сините, покрити с найлон мукавени предпазни обувци, като настъпи първо едната, а после и втората пета с върха на другия крак. Хвана за яката мръсната униформена риза, но после я изпусна и я стъпка, сякаш гори. Вдигнах я мълком и я прибрах заедно със своите работни дрехи в червена торба, върху която пишеше „Заразно“.

— Приключи ли? — попитах го.

— Още не съм започнал — отвърна Марино, загледан в черния лъскав автомобил: вратата на шофьора се отвори и от колата слезе униформен офицер.

Андерсън зави зад ъгъла на склада и се запъти спокойно към автомобила. Шоу също забърза натам, а докерите загледаха как от задната седалка слиза невероятна жена в униформа и лъскави нашивки. Някой подсвири. Друг последва примера му. Не след дълго пристанището ехтеше като футболно игрище, където реферите свирят вкупом всички възможни фалове.

— Я да видим дали ще позная — рекох на Марино. — Брей.

5.

Въздухът бе огласян от жуженето на стръвните мухи, засилено до дупка от топлото пладнешко време. Санитарите бяха занесли носилката в склада и ме чакаха.

— Бре, бре, бре — затюхка се един от тях и заклати глава с кисело изражение върху лицето. — Майко мила!

— Знам, знам — рекох му и надянах нов чифт ръкавици и предпазни обувки. — Ще вляза първа. Няма да се бавим. Обещавам.

— Нямам нищо против да влезете първа.

Пак отидох в контейнера, а те ме последваха, като стъпваха внимателно и държаха носилката на височината на кръста. Едвам си поемаха дъх през хирургическите маски. И двамата бяха възрастни и пълни, при всички положения не биваше да вдигат тежко.

— Хванете го за прасците и ходилата — наредих им аз. — Но внимавайте много, за да не смъкнете кожата. По възможност го дръжте за дрехите.

Санитарите оставиха носилката и се надвесиха над краката на мъртвеца.

— Майко мила! — пророни отново единият.

Хванах трупа под мишниците. Санитарите го сграбчиха за глезените.

— Добре. А сега броим до три и вдигаме — приканих аз. — Едно, две, три.

Мъжете едвам не загубиха равновесие. Отстъпиха с пъшкане назад. Вече нямаше трупно вкочаняване и мъртвото тяло висеше безжизнено. Сложихме го в средата на носилката и го заметнахме с чаршафа. Вдигнах ципа на торбата за трупове и санитарите отнесоха своя клиент. Щяха да го откарат в моргата, където аз щях да се постарая да го накарам да проговори.

— По дяволите! — чух как единият ругае. — Работя им без пари!

— Да бе, не е за разправяне!

Тръгнах след тях и също излязох от склада, в яркото ослепително слънце и чистия въздух. Все така в мръсната тениска, Марино разговаряше при рампата с Андерсън и Брей. От начина, по който ръкомахаше, разбрах, че присъствието на Брей го е поозаптило. Приблжих се и тя впи очи в мен. Не се представи, затова ѝ рекох, без да протягам ръка:

— Аз съм доктор Скарпета.

В отговор тя ме погледна като през мъгла, сякаш нямаше представа коя съм и какво търся тук.

— Няма да е зле ние двете с вас да си поговорим — добавих аз.

— Коя казахте, че сте? — попита Брей.

— О, за бога! — избухна Марино. — Знае прекрасно коя си.

— Капитане — изсъска Брей, все едно изплющя камшик за езда.

Марино млъкна. Андерсън също.

— Аз съм главната съдебна лекарка — съобщих на Брей онова, което тя вече знаеше. — Кей Скарпета.

Марино завъртя очи. Върху лицето на Андерсън се изписаха омраза и ревност, когато Брей ми махна да се отдалечим. Отидохме в края на пристанището — възправил се над нас, „Сириус“ се поклащаше в нагънатата от вълничките мътносиня вода.

— Извинявайте, че не се сетих веднага коя сте — подхвана тя.

Не казах и дума.

— Много нелюбезно от моя страна — допълни жената.

Продължих да мълча.

— Досега трябваше да намеря време, за да се срещна с вас. Но бях много заета. Ето че най-после се запознахме. Наистина се радвам. Какъв по-подходящ момент от този... — усмихна се тя.

Даян Брей беше високомерна красавица с черна коса и съвършено лице. Тялото ѝ беше като излято. Докерите не можеха да откъснат очи от нея.

— Но имам един малък проблем — продължи тя все така спокойно. — Уж съм началничка на капитан Марино, а той май още смята, че работи за вас.

— Няма такова нещо — проговорих накрая и аз.

Тя въздъхна.

— Просто отнехте на града най-опитния и почтен детектив, разследващ убийства, когато той някога е имал — казах ѝ аз. — Знам

го по-добре от всеки друг.

— А, не се и съмнявам.

— Какво се стремите да постигнете? — продължих да й додявам аз.

— Време е за млада кръв, за детективи, които не се гнусят да работят и с компютри, да използват електронната поща. Знаете ли например, че Марино дори не знае как се включва компютър? Още блъска като ненормален с два пръста на пишещата машина.

Не можех да повярвам, че го казва точно на мен.

— Да не споменавам пък малката подробност, че не разбира от дума и не се подчинява, позори с поведението си целия отдел — опяваше Брей като курдисана.

Андерсън се беше запиляла някъде и бе оставила Марино сам при колата — той се бе облегал на нея и пушеше. Ръцете и раменете му бяха едри и космати, панталоните му, пристегнати с колана под огромния му търбух, всеки момент щяха да се смъкнат. Разбрах, че се чувства унижен по това, че изобщо не поглежда към нас.

— Защо няма криминалисти? — попитах аз Брей.

Един от докерите сръга с лакът колегата до себе си и свил длани на чашки, започна да гали въздуха, все едно това са големите гърди на Брей.

— Защо сте тук? — попитах я след това.

— Защото ми съобщиха, че и Марино е дошъл — отвърна жената. — Беше предупреден. Искях да се уверя с очите си, че наистина погазва най-безочливо моите заповеди.

— Той е тук, понеже все някой трябва да бъде на местопрестъплението.

— Тук е, защото му е скимнало да бъде тук — впи тя очи в мен. — И защото е хрумнало на вас. Ето защо, нали, доктор Скарпета? Марино е вашият личен детектив. И то от години.

Очите й проникваха в местенца, които не виждах, в най-съкровените кътчета на душата ми, и надзъртаха отвъд зидовете, с които се бях обградила, за да се предпазя от света. Жената се беше вторачила в лицето и тялото ми и аз не знаех дали ме сравнява със себе си, или просто гледа има ли у мен нещо, което би могла да пожелае.

— Оставете го на мира — рекох й. — Опитвайте се да убиете духа му. Ето какво правите. Понеже не е по силите ви да го подчините.

— На никого не е било по силите да го подчини — натърти Брей.
— Затова и го дадох на мен.

— *Дадох* ли?

— Детектив Андерсън е млада кръв. Бог ми е свидетел, отделът има нужда от млада кръв.

— Детектив Андерсън е неопитна и необучена, на всичкото отгоре е и страхливка — възразих аз.

— При вашите континенти от опит бихте могли да проявите снизхождение към новите служители и да им помогнете да навлязат, Кей.

— Няма лек за човек, който си е немарлив.

— Подозирам, че се предоверявате на Марино. Ако слуша него, човек ще остане с впечатлението, че никой не е обучен и опитен и че всички са немарливи.

Почваше да ми писва от нея. Застанах така, че да се възползвам от посоката на вятъра. Пристъпих към Брей — смятах да ѝ понатрия носа и да я върна към действителността.

— Само да сте посмели да го направите още веднъж, госпожо Брей — рекох ѝ. — Само да сте посмели да викате мен или някого от подчинените ми на местопрестъпление и после да ни натрисате някакви пикли, които дори не си правят труда да събират доказателства. И не ми викайте Кей.

Тя се дръпна, за да се махне от миризмата, аз обаче забелязах как трепва.

— Хайде да обядваме някой път — предложи Брей и повика шофьора си. — Симънс! Кога е следващата ми среща? — попита тя и погледна кораба — очевидно беше много доволна, че е център на вниманието.

Кършеше предизвикателно кръстче, пъхаше прелъстително ръце в задните джобове на униформените панталони, отмяташе рамене или разсеяно пригладваше вратовръзката върху изпъкналото балконче на гърдите си.

Симънс също бе голям хубавец с изваяно тяло — той извади отнейде сгънат лист, който, докато го четеше, трепереше в ръцете му. Брей се приближи и офицерът се прокашля.

— В два и петнайсет, шефе — отвърна мъжът.

— Я да видя. — Тя се приближи още повече, допря се до ръката му и бавно зачете листа, сетне въздъхна: — Мили боже! Пак ли този кретен от училищното настоятелство!

Офицерът Симънс запристъпя притеснено, по слепоочието му се търкулна капчица пот. Изглеждаше ужасен.

— Звънни му и отмени срещата — нареди Брей.

— Слушам, шефе.

— Всъщност, я чакай. Дали да не я насроча за друг път?

Взе листа с програмата си, като пак се тръкна о ръката му досущ ленива котка, и аз се стъписах от гнева, мярнал се върху лицето на Андерсън.

Докато вървах към колата, Марино ме настигна.

— Виждаш ли я как си придава важност? — попита той.

— Забелязах го.

— Хич не си мисли, че и другите не я одумват. Голяма пепелянка, ще знаеш.

— Откъде се е взела?

Марино сви рамене.

— Никога не е била омъжвана, всички ѝ се струват недостойни за нея. Вероятно се чука с женени управници. Единственото, което я интересува, докторке, е властта. Ако се вярва на слуховете, си е навила на пръста да стане следващият секретар по обществена сигурност, така че всички ченгета да ѝ целуват задника.

— На куково лято ще стане.

— Не бъди толкова сигурна. Подочух, че имала високопоставени приятели, яки връзки в щатската управа на Вирджиния, та затова и ни я натресоха. Наумила си е нещо. Усойници като нея винаги си имат едно наум.

Отворих багажника, съсипана и потисната — болката от сутринта отново ме връхлетя и сякаш ме запрати и ме фрасна в автомобила.

— Няма да го режеш довечера, нали? — поинтересува се Марино.

— И дума да не става — промърморих аз. — Няма да е честно спрямо него.

Марино ме погледна неразбиращо. Усещах как ме държи под око, докато смъквах гащеризона и обувките и ги пъхах в двойния плик.

— Ще ме черпиш ли една цигара?

— Не мога да повярвам, че пак си пропушила.

— В склада имаше най-малко петдесет тона тютюн. Припуши ми се от миризмата.

— Аз пък надушвам друго.

— Я ми кажи какво става — подканих, докато той ми държеше запалката.

— Нали видя. Тя ти го обясни по-добре от мен.

— Така си е. Но пак не разбирам. Нали е шефка на униформения отдел, а не на следствието? Твърди, че не си се подчинявал на никого, затова се била заела сама с проблема. Защо? Когато ни я натресоха, ти дори не беше в нейния отдел. Какво ѝ влиза в работата?

— Може би смята, че съм умен.

— Как ли не!

Марино издиша цигарения дим така, сякаш духаше свещичките върху тортата на рождения си ден, и си погледна тениската — да си речеш, че е забравил за нея. Едрите му длани още се белееха от талка по хирургическите ръкавици и отпърво той ми се стори самотен и сломен, после обаче стана циничен и равнодушен.

— Стига да поискам, мога да се пенсионирам и да си прибирам трите бона месечна пенсия — ще си живея като царче — рече ми Марино.

— Ела да вечеряме заедно.

— Плюс това бих могъл да работя като консултант по сигурността. И тогава няма да ми се налага да разгребвам всеки божи ден тия лайна и да се занимавам с разни поплювковци, въобразили си, че са Дядо Боже.

— Помолиха ме да те поканя.

— Кой те е помолил? — попита той и застана нащрек.

— Ще разбереш, когато дойдеш.

— Какво, по дяволите, пък е това? — свъси се Марино.

— Я върви да си вземеш един душ и се преоблечи, че в този вид ще разгониш целия град. А после ела вкъщи. Някъде към шест и половина.

— В случай че не си забелязала, докторке, аз съм на работа. Тази седмица съм смяната от три до единайсет вечерта. А другата — от единайсет вечерта до седем сутринта. Сега съм дежурен по целия град,

а единственото време, когато им трябва дежурен, е когато всички други дежурни не са на смяна, тоест вечерта и нощем, а също през почивните дни в края на седмицата, така че до края на живота си ще вечерям в патрулната кола.

— Имаш радиостанция — натъртих аз. — Аз все пак живея в града, тоест в поверения ти район. Ела, пък ако те повикат, тогава ще му мислим.

После, без да казвам нищо повече, се качих на колата и завъртях ключа.

— Не знам — рече Марино.

— Помолиха ме да... — подхванах аз, но се задавих от сълзите. — Тъкмо се канех да ти звънна, когато се обади.

— Виж ти! Нещо не се връзва. Кой те е помолил? Какво? Да не би Луси да е тук?

Явно му стана приятно, че тя се е сетила за него, в случай че гостоприемството ми се дължеше на това.

— Де да беше тук! Да те чакам ли в шест и половина?

Той пак се подвоуми, както отпъждаше мухите и издаваше отвратителна воня.

— Марино, наистина държа да дойдеш — настоях, след като се прокашлях. — За мен е много важно. Лично е и е много важно.

Едвам намерих сили да го изрека. Не помнех някога през живота си да съм му казвала, че имам нужда от него по лична причина. Не помнех кога за последен път съм казвала подобно нещо на друг, освен на Бентън.

— Сериозно ти говоря — добавих.

Марино настъпи фаса и го мачка, докато той не се превърна в надробени хартийки и късчета тютюн. Запали поредната цигара и се огледа.

— Знаеш ли, докторке, наистина е крайно време да ги откажа тия проклетии. А също да престана да ям толкова много. Зависи какво ще стотвиш — рече накрая той.

6.

Марино тръгна да търси душ, а на мен ми олекна на душата, сякаш бях преодоляла ужасен гърч. Щом се прибрах у дома, спрях колата пред гаража, извадих от багажника торбата с дрехите, с които бях правила огледа, и пак се заех с ритуала по дезинфекцирането им, който изпълнявах, откакто вършех тази работа.

Влязох в гаража, отворих торбите и ги метнах заедно с маратонките в мивката, пълна с вряла вода, прах за пране и белина. Хвърлих гащеризона в пералнята, разбърках маратонките и торбите с дълга дървена лъжица и ги изплакнах, после сложих маратонките на полицата — да се изцедят.

Всички дрехи по мен, от дънките до бельото, също отидоха в пералнята. Още прах за пране и белина, после хукнах гола през къщата и се пъхнах под душа, където се затърках като невидяла, сантиметър по сантиметър, включително ушите и носа отвътре, и кожата под ноктите на ръцете и краката, измих си дори зъбите.

Седнах на крайчеца на ваната, така че водата да се плиска отзад по врата и гърба ми, и си спомних как Бентън разтриваше мускулите и сухожилията ми. Все повтаряше, че ги бил разплитал. Мъката по него се бе превърнала едва ли не във фантомна болка, както при хора с ампутиран крайник. Усещах съвсем ясно онова, което се бе съхранило в спомените ми, сякаш го изживявах в този миг. Болката беше непоносима. Не ми се щеше да се разделям с нея, понеже сторех ли го, ми се струваше, че ще призная и как Бентън наистина вече го няма. Не намирах и не намирах утеха, а всеки божи ден уж успокоявах семействата и приятелите, изгубили близък човек.

Нахлузих панталони в защитен цвят, сложих си риза на сини райета и обух мокасини, после си пуснах на уредбата Моцарт. Полях цветята, махнах изсъхналите листа. Почистих и криво-ляво подредих, махнах всичко, което ми напомняше за работата. Звъннах на майка си в Маями, понеже знаех, че в понеделник вечер ходи на бинго и няма да си е вкъщи, та мога да оставя само съобщение на телефонния

секретар. Не включих новините, не ми се гледаше онова, за което бях хвърлила толкова усилия да измия, изпера и залича.

Налях си двойно уиски, отидох в кабинета и включих осветлението. Огледах лавиците, задръстени с медицински и научни книги, с трудове по астрономия, с томовете на „Енциклопедия Британика“, с какви ли не помагала по градинарство и наръчници за флората и фауната, за насекомите, камъните и минералите, и дори градинските сечива. Намерих френски речник и го занесох на бюрото. *Loup* означаваше *вълк*, но с *garou* ударих на камък. Помислих какво да правя и си съставих простичък план.

„Птит Франс“ беше сред най-изисканите ресторанти в града и макар да не работеше в понеделник вечер, познавах много добре главния готвач и жена му. Звъннах им вкъщи. Вдигна мъжът, който както винаги беше сърдечен.

— Забравихте ни, изобщо не се отбивате при нас — рече ми той.
— Все си го повтаряме.

— Общо взето, си стоя у дома — заоправдавах се аз.

— Прекалявате с работата, Кей.

— Ще ми помогнете ли с един превод? — попитах го. — Но нека си остане между нас. Нито дума на никого.

— Ама, разбира се.

— Какво означава *loup-garou*?

— Сигурно сънувате кошмари, Кей! — ахна французинът развеселен. — Добре поне, че не е пълнолуние. *Loup-garou* означава *върколак*.

На вратата се позвъни.

— Преди столетия във Франция са бесели всекиго, смятан за *loup-garou*. А според преданието те не са били никак малко.

Погледнах стенния часовник. Беше шест и петнайсет. Марино беше подранил, а аз не бях готова.

— Много ви благодаря — казах на своя приятел, главния готвач.
— В най-скоро време ще ви посетя, обещавам.

Отново се позвъни.

— Идвам, идвам — провикнах се аз по домофона.

Изключих алармата и отворих на Марино. Униформата му беше чиста, косата му беше сресана, той си беше излял цял литър лосион за след бръснене.

— Изглеждаш по-добре в сравнение с последния път, когато те видях — рекох му аз, след като се запътихме към кухнята.

— И ти си поизчистила бърлогата — похвали ме той, докато минавахме през хола.

— Крайно време беше — признах си аз.

Влязохме в кухнята, Марино се разположи на любимото си място на масата до прозореца. Загледа с любопитство как вадя от хладилника чесън и мая за хляб.

— Та пир ли ще си правим? Може ли да пуша тук?

— Не.

— Я не се занасяй!

— Къщата си е моя.

— Ами ако отворя прозореца и издишвам дима навън?

— Зависи накъде духа вятърът.

— Защо не пуснем вентилатора на тавана. Тъкмо да видим дали действа. Тук вони на чесън.

— Мисля да си опечем пица на скарата.

Затърсих сред бурканчетата в шкафа домати и брашно.

— Монетите, които намерихме, са английски и германски — съобщи ми Марино. — Две лири стерлинги и една германска марка. Тук обаче започва наистина интересното. Нали останах да си взема душ и така нататък, та се позабавих на пристанището. И знаеш ли, онези приятелчета не си губят времето, моментално се запретнаха да разтоварват кашоните в контейнера и да го чистят. Като едното чудо ще продадат фотоапаратите, все едно не се е случило нищо.

Разтворих в купата половината пакетче мая в хладка вода и малко мед и се пресегнах да взема брашното.

— Умирам от глад.

Марино бе оставил преносимата радиостанция изправена върху масата и сега тя току бълваше кодове и номера на патрулни групи. Той разкопча вратовръзката и свали колана с всичките джаджи по него. Аз се захех да меся тестото.

— Кръстът ще ме довърши, докторке — оплака се Марино. — Знаеш ли какво тегло е да носиш десет килограма около кръста си?

Настроението му се подобри осезаемо, докато ме гледаше как готвя, как поръсвам плота с брашно и меся тестото.

— *Loup-garou* значи върколак — обясних му.

— Моля?

— Върколак.

— Само как ги мразя тия дивотии.

— Не знаех, че си срещал върколаци.

— Не помниш ли, сигурно и ти си гледала Лон Чейни^[1] и как по пълнолуние му расте козина по лицето. Направо ми изкарваше ангелите. А и Роки все гледаше оная тъпотия „Театър на страхотиите“, помниш ли я?

Роки беше единственото дете на Марино, синът, когото така и не бях виждала. Сложих тестото в купа и го покрих с топла влажна кърпа.

— Обажда ли ти се? Заедно ли ще карате Коледата?

Марино изтръска притеснено пепелта на цигарата.

— Знаеш ли поне къде живее? — поинтересувах се.

— То оставаше да не знам — отвърна той.

— Държиш се така, сякаш пет пари не даваш за него.

— Може и да не давам.

Огледах поставката за вино — да намеря бутилка хубаво червено. Марино пое от цигарения дим и го издиша шумно. Както винаги, явно не му се говореше за Роки.

— Някой ден ще ми разкажеш за момчето — рекох, докато сипвах намачканите домати в малка тенджерка.

— Каквото трябва да знаеш за него, вече го знаеш — тросна се той.

— Ти го обичаш, Марино.

— Дрън-дрън, обичал съм го. Нали вече ти казах, че не го обичам. По-добре изобщо да не се беше раждал. И да не го бях познавал.

Погледна задния двор, където се здрачаваше все повече. В този миг ми се стори, че изобщо не познавам Марино. Той бе едва ли не някакъв непознат в моята кухня — този мъж в униформа, който имаше син, когото аз не бях виждала и за когото не знаех нищичко. Марино не ме погледна в очите, дори не ми благодари, когато сложих пред него на масата чаша кафе.

— Искаш ли фъстъци? — попитах го.

— Не. Мисля да попазя диета.

— С мислене няма да постигнеш много. Доказано е с изследвания.

— Какво, чесън ли ще носиш около врата си, докато си общуваш с нашия мъртъв върколак? Мисли му, ухапе ли те, и ти ставаш като него. Предавало се като СПИН-а.

— Изобщо не е като СПИН-а. Пък и няма да е зле да си го избиеш тоя СПИН от главата.

— Според теб той ли е написал онова там върху кашона?

— Рано е, Марино, да правим заключението, че кашонът и надписът върху него са свързани с мъртвеца.

— На добър път, върколако. Да бе, непрекъснато виждаш такива надписи върху кашони с фотоапаратура. Особено пък когато наблизим има и труп.

— Я да поприказваме за Брей и за новите ти дрешки — смених аз темата. — Започни от самото начало. С какво толкова я накара да ти стане такава върла поклонница?

— Започна се някъде половин месец, след като я прехвърлиха при нас. Изтърси ни се веднъж тази негодница и почна да дава акъл на всеки срещнат как да си върши работата — все едно се е родила детектив. Разлисти порносписанието, с което колегата убиваше времето. И като му се разкрещя — да си речеш, че му е жена.

— Бре, бре! — изцъках аз.

— Та й казах да се разкара, да не се пречка и разваля всичко, а на другия ден тя ме извика, моля ти се, в кабинета си. Реших, че пак ще хвърля огън и жупел за онова, дето се е случило. Тя обаче си затрая. Вместо това ме попита какво съм мислел за детективския отдел. — Марино отпи от кафето и сложи още две лъжички захар. — Веднага надуших, че я интересува друго — продължи той. — Знаех си аз, че си е наумила нещо. Не отговаря за следствието, за кой дявол ме подпитва за детективския отдел!

Налях си чаша вино.

— И какво искаше? — попитах го.

— Искаше да поклюкарим за теб. Взе да ме подпитва за какво ли не, подметна, че от доста време ние с теб сме били, както се изрази, „партньори по престъпленията“.

Проверих маята, после и соса.

— Питаше ме и други неща. Какво мислят ченгетата за теб.

— И ти какво й каза?

— Казах й, че си докторка, адвокатка и индиански вожд с коефициент на интелигентност по-голям и от банковата ми сметка, че ченгетата, включително жените, си умират за теб. И чакай да помисля, какво ли още?

— И това е предостатъчно.

— Попита ме за Бентън и какво му се е случило, и доколко това е повлияло на работата ти.

Плисна ме гняв.

— Взе да ме подпитва и за Луси. Защо е напуснала ФБР, дали причината са разните слухове за нея.

— Тази жена се е постарала да ми стане кръвен враг — отсякох аз.

— Казах й, че Луси е напуснала ФБР, понеже НАСА много е държала да я привлече за астронавтка — допълни Марино. — Но че след като се е включила в космическата програма, Луси е решила, че й се кара вертолет и затова се е прехвърлила в Службата за борба с контрабандата със спиртни напитки, тютюневи изделия и огнестрелно оръжие. Брей помоли да й съобща веднага щом Луси се появи в града, да уредя да се срещнат, понеже може би щяла да я привлече в управлението. Отвърнах й, че е все едно да привлече Кинг Конг в кордебалета. Това е всичко. Не съм казвал на Брей нищо, обясних й само, че не съм ти секретар по връзките с обществеността. След седмица дебелият ми задник отново се озова в униформа.

Посегнах да взема пакета с цигари — припуши ми се. Сега вече и двамата с Марино пушихме в собствения ми дом, като тръскахме в един и същ пепелник. Мълчахме, сякаш са ни потънали гемеите. Опитвах се да не се поддавам на омразата.

— Мен ако питаш, докторке, просто ти завижда и толкоз — рече накрая Марино. — Въобрази си е, че тъкмо тя е голямата клечка, дошла тук не от другаде, а направо от столицата, колкото да установи, че всички говорят само за великата доктор Скарпета. Според мен ще прави, ще струва, но ще се опита да ни скара. За да покаже колко е всесилна. — Той угаси фаса в пепелника и дълго го мачка. — Откакто си дошла тук, това е първият път, когато не работим заедно — натърти той. Пак се позвъни на вратата. — Кой ли е, дявол го взел? — тросна се Марино. — Да не си поканила още някого, без да ме предупредиш?

Станах от стола и погледнах видеоекрана на алармената инсталация. Вторачих се невярващо в образите, доловени от камерата над входната врата.

— Сигурно сънувам — рекох.

---

[1] Американски киноактьор (1883–1930). — Б.пр. ↑

7.

Луси и Джо ми приличаха на привидения, на призраци, които нямаше как да са от плът и кръв. Допреди някакви си осем часа и двете бяха обикаляли улиците на Маями, а сега бяха в обятията ми.

— Просто нямам думи — повторих най-малко пет пъти, докато те оставяха саковете на пода.

— Какво става? — избоботи Марино, пресрещайки ни в хола. — Ама вие какво търсите тук? — попита той Луси, сякаш е направила нещо нередно.

Такъв си беше — не го биваше да изразява обичта си. Колкото по-намусен и язвителен беше, толкова по-щастлив се чувстваше, че вижда племенницата ми.

— Пак ли те уволниха, а? — подметна той.

— Ами ти какво си се издокарал такъв? Защо си в униформа, да не сте си спретнали маскен бал? — засмя се Луси и го подръпна за ръкава на униформената риза. — Или може би се опитваш все пак да ни докажеш, че си истинско ченге?

— Май не познаваш Джо Сандърс, нали, Марино? — попитах го, след като влязохме в кухнята.

— Не — потвърди той.

— Говорила съм ти за нея.

Марино я погледна изненадано. Джо беше с русолява коса с розови оттенъци, с тъмносини очи и тяло като на спортистка — личеше си, че Марино я намира за красива.

— Знае прекрасно коя си — казах на Джо. — Не си мисли, че е груб. Просто си е такъв — недодялан.

— Работиш ли? — попита я Марино, а после извади от пепелника димящата цигара и си дръпна за последно от нея.

— Само когато нямам друг избор — отвърна младата жена.

— И с какво се занимаваш?

— С нищо особено. Предвождам добрите в борбата срещу дрогата.

— Само не ми казвай, че сте колежки с Луси и заедно работите под прикритие в Южна Америка.

— Джо работи в Агенцията за борба с наркотиците — уточни Луси.

— Без майтап? — обърна се Марино към Джо. — Виждаш ми се мъничка, за да се бориш с наркотиците.

— Нали ги знаеш какви са в агенцията, гледат да привличат на работа хора от всички възрастови групи.

Марино отвори хладилника и взе да ровичка вътре, докато не намери бутилка бира „Ред Страйп“. Отвори я и отпи жадно.

— Черпи домакинята — провикна се той.

— Какви ги вършиш, Марино — скастрих го. — Нали си дежурен.

— Вече не съм. Ей сега ще ти покажа защо.

Остави с трясък шишето върху масата и набра някакъв телефонен номер.

— Ти ли си, Ман? — каза в микрофона на радиостанцията. — Да бе. Слушай сега, сериозно ти говоря. Чувствам се като влачен от порой. Как смяташ, ще можеш ли да ме заместиш довечера? Ще ти бъда много признателен.

Марино ни намигна. Изключи връзката, пак натисна един от бутоните върху радиостанцията и набра втори номер. Вдигнаха още след първото позвъняване.

— Брей — оповести заместник-шефката на управлението Даян Брей така, че всички в кухнята я чуха.

— Заместник-шеф Брей, обажда се Марино — пророни той така, сякаш имаше непоносими стомашни болки. — Наистина съжалявам, че се наложи да ви търся вкъщи.

В отговор получи мълчание — моментално и съвсем умишлено бе ядосал пряката си началничка с обръщението „заместник-шеф“. Според протокола всички подчинени се обръщаха към заместниците с „шефе“, а към най-големия шеф — с „полковник“. Не си спечели червени точки и с това, че ѝ се обаждаше вкъщи.

— Какво има? — тросна се Брей.

— Чувствам се ужасно — проплака Марино. — Гадни ми се, имам температура и така нататък, да не се впускам в подробности. Няма как, налага се да пазя леглото.

— Не беше особено болен, когато те видях преди няколко часа.

— Повали ме внезапно. Дано не съм пипнал на местопрестъплението някоя бактерия...

Драснах му набързо върху кубчето с листчета „стреп“ и „clostridia“.

— Звъннах на един познат лекар и той ме предупреди, че е възможно, понеже съм бил в непосредствена близост с труп... Нали се сещате, например стреп или кло-сте-ри-да.

— Кога ти свършва смяната? — прекъсна го Брей.

— В единайсет.

Ние с Луси и Джо бяхме морави от напушилия ни смях, който се мъчехме да сподавим.

— Кажй сега как по това време да ти намеря заместник за смяната! — сопна се хладно Брей.

— Вече се свързах с лейтенант Ман от трети участък. Беше така любезен да поеме смяната и да я изкара до края — съобщи й Марино, докато здравословното му състояние се влошаваше главоломно.

— Трябваше да ме предупредиш по-рано! — тросна се Брей.

— Надявах се да си изкарам криво-ляво дежурството, заместник-шефе Брей — заоправдава се Марино.

— Прибирай се. И утре те искам в кабинета си.

— Стига да се чувствам малко по-добре, на всяка цена ще намина, заместник-шефе Брей. Но вие се пазете. Само това оставаше — да заразя и вас.

Тя затвори.

— Какво сладурче — подсмихна се Марино, а ние се запревивахме от смях.

— Доколкото чувам, била голяма злобарка — отбеляза Джо, след като се поокопоти и си възвърна дар словото.

— Откъде, интересно, го чуваш? — ахна Марино. — Да не би и в Маями да одумват Брей?

— Аз съм тукашна. Живея на две крачки от Ричмъндския университет.

— Баща ти сигурно е преподавател там? — поинтересува се Марино.

— Той е баптистки свещеник.

— Виж ти! Вероятно е много забавно.

— Да — изчурулика и Луси, — не е ли странно, че Джо е израсла тук, а се запознахме чак в Маями! Та какво ще правиш с тая вещица Брей?

— Нищо — отвърна Марино, след което пресуши бирата и отиде да търси в хладилника още.

— Аз на твоето място щях да ѝ натрия носа — отбеляза тя с невероятно самочувствие.

— Да бе. Когато си млад, морето ти е до колене — въздъхна Марино. — Въобразяваш си, че има правда, справедливост, разни тъпи американски мечти. Но ще те видя какво ще правиш, когато станеш на моите години.

— Никога няма да доживея твоите години.

— Луси ми каза, че си бил детектив — обърна се Джо към Марино. — Защо тогава си облечен така?

— Тя е дълга и широка — отвърна Марино. — Искаш ли да ми седнеш на коляното?

— Я да видим дали ще позная. Подлял си вода на някого. Може би дори на самата Брей.

— В Агенцията за борба с наркотиците ли те научиха да мислиш толкова бързо, или просто си ни умничка, въпреки невръстната възраст?

Нарязах гъбите, зелените чушки и лука, после и кашкавала, докато Луси ме наблюдаваше. Накрая не издържах и я погледнах в очите.

— Сутринта веднага след теб ми звънна и сенатор Лорд — пошушна ми тя. — Длъжна съм да добавя, че всички в службата се шашнаха.

— Не се и съмнявам.

— Та той ми каза да хвана първия самолет и да дойда тук...

— Жалко, че не изпълняваш така безпрекословно и моите молби — рекох, усетила как отново съм на път да се разтреперя като листо.

— Каза и че имаш нужда от мен.

— Не мога да ти опиша колко се радвам, че...

Но млъкнах наред думата, гласът ми секна и аз отново хлътнах в леденостудената непрогледна бездна.

— Защо не ми каза, че имаш нужда от мен?

— Не исках да ти преча. Вечно си заета. Останах с
впечатлението, че дори не ти се говори.

— Трябваше само да ми кажеш, че имаш нужда от мен.

— Говореше от клетъчен телефон.

— Покажи ми писмото — рече Луси.

8.

Оставих ножа върху дъската и си избърсах ръцете в кърпата. Погледнах Луси и тя видя болката и страха в очите ми.

— Искам да го прочета само с теб — каза ми.

Кимнах, двете отидохме в спалнята и аз извадих писмото от сейфа. Седнахме на леглото и мярнах пистолета модел „Зиг зауер 232“ в кобура върху глезена ѝ, подал се изпод десния крачол. Волю-неволю се усмихнах при мисълта какво би казал Бентън, ако можеше да види отнякъде това. Той безспорно щеше да поклати глава. Щеше да се прави на психоаналитик, а ние щяхме да се превиваме от смях.

Но хуморът му нямаше да е безпочвен. Давах си сметка и за тъмната, зловеща страна на онова, което виждах. Луси открай време беше запалена поклонница на самоотбраната. Но след убийството на Бентън вече стигаше до крайности.

— Вътре в къщата сме — рекох ѝ. — Защо не оставиш глезена си да почине?

— Свикваш с нещо, само ако го носиш често — отвърна племенницата ми. — Особено пък неръждаема стомана. Тя тежи много повече.

— Защо тогава изобщо я носиш?

— Предпочитам я. Нали знаеш, и в Маями е влажно.

— Докога, Луси, ще работиш под прикритие? — изпелтечих аз.

— Лельо Кей! — отвърна умолително тя и ме погледна в очите, после ме хвана за ръката. — Хайде да не почваме пак.

— Аз само...

— Знам. Не искаш някой ден да получиш такова писмо и от мен. Дланите ѝ не трепнаха, докато тя държеше жълтеникавия лист.

— Не говори така — рекох със свито сърце.

— И аз не искам да получавам такива писма от теб — добави племенницата ми.

Думите на Бентън бяха все така силни и живи, както и сутринта, когато сенатор Лорд ми бе донесъл писмото, и аз отново чух гласа на

Бентън. Видях лицето му, любовта в неговите очи. Луси четеше много бавно. Стигна до края на писмото и известно време сякаш бе изгубила дар слово. Сетне рече:

— Само да си посмяла да ми прашаш такова нещо! Само да си посмяла! — Гласът ѝ трепереше от мъка и гняв. — За кой дявол? Само за да разстройваш отново някого ли? — рече тя и стана от леглото.

— Знаеш, Луси, какво има предвид Бентън — казах ѝ, докато бършех сълзите си, после я прегърнах. — Дълбоко в себе си знаеш.

Занесох писмото в кухнята и го дадох на Марино и Джо — да го прочетат и те. Марино само погледна през прозореца към вечерния мрак, отпуснал безжизнено ръце върху коленете си. Джо се изправи и започна да кръстосва из стаята — и тя не знаеше къде да се дене.

— Аз ще тръгвам — повтори тя, ние обаче я спряхме. — Искал е да се съберете вие тримата. Излишна съм.

— Ако те познаваше, щеше да иска и ти да си с нас — възразих аз.

— Никой да не мърда оттук — отсече Марино, сякаш беше в стая, пълна със заподозрени. — Ще останем всички. Така де! — Стана от стола и разтърка лицето си длани. — По-добре Бентън да не го беше правил — погледна ме той. — Ти, докторке, ще постъпиш ли така с мен? Защото ако си си наумила да го правиш, отсега ти казвам да си го избиеш от главата. Не са ми притрябвали думи от криптата, след като си идеш.

— Я да я слагаме тая пица — подканих аз.

Излязохме във вътрешния двор, аз разстлах тестото върху намазана с масло хартия и я сложих върху скарата. Излях отгоре соса и насипах късчетата месо, зеленчуците и кашкавала. Марино, Луси и Джо седнаха на металните люлеещи се столове, понеже не им давах да ми помагат. Опитаха се да водят някакъв разговор, но явно не се получаваха — бяха прекалено развълнувани. Поръсих пицата със зехтин, като внимавах да не пада върху въглените.

— Според мен не е пожелал да се съберете, за да стоите с увесени носове — рече накрая Джо.

— Няма такова нещо, изобщо не съм увесил нос — възрази Марино.

— Нямало такова нещо, моля ви се! Я се погледни колко потиснат изглеждаш — възкликна Луси.

— Че за какво да съм потиснат, всезнайке такава?

— За всичко.

— Мен поне не ме е страх да си призная, че ми е мъчно за Бентън.

Луси го погледна недоумяващо. Явно го беше засегнала по болното място.

— Не мога да повярвам на ушите си! — рече му.

— По-добре да повярваш. Той е единственият баща, когото си имала, а не съм те чувал да кажеш и веднъж, че ти е мъчно за него. Защо? Защото още смяташ, че ти носиш вината, нали?

— Ама какво те прихваща?

— Знаеш ли какво, агент Луси Фаринели? — не мирясваше Марино. — Нямах никаква вина. За всичко е виновна Кари Гретхен и колкото и да се опитваш да си я избиеш от главата, тази негодница никога няма да бъде мъртва за теб. Така е, когато мразиш някого и в червата.

— А ти не я ли мразиш? — би отбой Луси.

— Дали я мразя ли? — Марино пресуши остатъка от бирата. — Мразя я много повече, отколкото ти.

— Според мен Бентън надали е искал да седим тук и да спорим кой я мрази повече — прекъснах ги аз.

— А ти, доктор Скарпета, как се справяш? — попита Джо.

— Викай ми Кей — подканих за кой ли път. — Просто продължавам да живея нататък. Не ми остава нищо друго.

Думите прозвучаха кухо и изтъркано дори в моите уши. Джо се надвеси над светлината от огъня и ме погледна, сякаш знаех отговора на всички въпроси, които си е задавала някога през живота.

— Как издържаш? — попита тя. — Как изобщо хората издържат? Всеки божи ден се натъкваме на какви ли не страхотии, а продължаваме нататък. Все ни се струва, че това няма да се случи на нас. Щом затворим вратата, смятаме, че вече не ни се налага да гледаме петното, останало върху пода, след като нечия жена е била изнасилена и убита, след като нечий съпруг е бил прострелян в главата. Втълпяваме си, че само работим по един или друг случай и самите ние никога няма да се превърнем в случаи. Вие обаче не сте толкова лековерни. — Тя замълча, все така надвесена в светлината на огъня, който играеше със сенките си върху лицето ѝ, твърде младичко,

за да принадлежи на човек, измъчван от толкова много въпроси. — Откъде черпиш сили? — попита Джо отново.

— Човешкият дух е много издръжлив.

Не знаех какво друго да й кажа.

— Е, аз пък се страхувам — натърти Джо. — Все си мисля какво ще правя, ако се случи нещо на Луси.

— Нищо няма да ми се случи — възкликва племенницата ми.

Изправи се и целуна Джо по главицата. Прегърна я и дори Марино да бе изненадан от това неприкрито проявление на отношенията им, не го показва с нищо. Познаваше Луси от десетгодишна, в известен смисъл тъкмо той й бе повлиял, та тя да се посвети на борбата с престъпността. Беше я научил да стреля. Беше й разрешавал да обикаля по време на дежурствата му улиците на града, дори я бе слагал зад волана на някои от свещените си пикапи. Щом осъзна, че тя не се влюбва в мъже, се държа като пръв двуличник, вероятно защото се опасяваше, че не й е повлиял достатъчно в онова, което според представите му е най-важно. Не бе изключено дори да се е обвинявал. Това беше преди много години. Вече не помнех кога за последен път е изрекъл някоя от сухарските си тесногръди забележки за сексуалните й предпочитания.

— Ти обаче всеки божи ден се натъкваш на смъртта — знаеше си своето Джо. — Тя не ти ли напомня непрекъснато какво се е случило? Просто не искам... не искам да се страхувам толкова много от смъртта.

— Не разполагам с магическа формула — отвърнах аз и се изправих. — Знам само, че човек се научава да не се замисля много-много.

Пицата вече цвърчеше върху скарата и аз я махнах с голяма лопатка.

— Замириса на вкусно — отбеляза Марино и се огледа притеснено. — Дали ще стигне за всички?

Направих втора, после трета пица, сетне запалих огъня в камината в хола и се разположихме пред нея, без да включваме осветлението. Марино продължи с бира. Ние с Луси и Джо отпивахме от бялото бургундско вино, хладно и дъхаво.

— Май е крайно време да си намериш някого — подхвана Луси с лице, озарено от трепкащите пламъци.

— Дрън-дрън! — избухна Марино. — Какво те прихвана? Да не си решила да ставаш сватовница? Ако иска да сподели нещо лично, ще го стори, без да я подканяш. Бива ли да питаш такива работи! Не е честно от твоя страна.

— Животът е пълен с неправди — подсмихна се Луси. — А дори и да се правя на сватовница, на теб какво ти влиза в работата?

Джо се беше вторачила в огъня, без да проронва и дума. Вече започваше да ми писва от тези словесни престрелки. Дори си мислех, че сигурно щеше да е по-добре да бях прекарала вечерта сама. Дори Бентън не беше винаги прав.

— Помниш ли, когато Дорис те заряза? — продължи да му натяква Луси. — Какво щеше да ти е, ако никой не те бе попитал как се чувстваш? Дали не си се отчаял съвсем? Ти самият си мълчеше, не казваше нищо. Същото беше и когато те зарязваха всички идиотки след нея. Всеки път, когато някоя ти биеше шута, приятелите трябваше да ти вадят думите едва ли не с ченгел.

Марино тресна шишето толкова силно върху ръба на камината, че ми се стори, че плочата се пукна.

— Май не е зле най-после да пораснеш — отвърна той. — Нима ще чакаш да станеш на трийсет години, за да престанеш да се вдетиняваш? Ще си взема още една бира. — Стана и се запъти към вратата. — Ще ти кажа още нещо — подметна той през рамо, преди да излезе от хола. — Хич не си въобразявай, че си нещо повече от мен само защото караш вертолети, занимаваш се с програмиране и ходиш на бодибилдинг.

— Изобщо не съм твърдяла, че съм по-добра от теб — провикна се подире му Луси.

— Друг път не си твърдяла! — отвърна Марино вече от кухнята.

— Разликата между теб и мен е, че аз правя в този живот онова, което искам — не се даваше племенницата ми. — Не приемам никакви ограничения.

— Съвсем се оля, агент Дрънкалова.

— А, настъпих те, значи, по мазола — подметна Луси, щом той се върна в хола. — Аз съм федерална агентка и се боря с голямата престъпност по големите улици на света, докато ти пак си надянал униформата и по цяло денонощие бдиш като квачка над ченгетата, да не би да сгаят лука.

— А ти си падаш по пицовите, понеже ти е криво, задето си нямаш член.

— За какво, интересно, ми е притрябвал член? За да приличам на триножник ли?

— Я престанете! — възкликнах аз. — До гуша ми дойде от вас! Засрамете се най-последно! Може ли през цялото време... да се ръфате като куче и котка...

Млъкнах, защото усетих как се задавям от сълзите. Бях решила да правя, да струвам, но да не губя самообладание, а с ужас виждах, че мъката е по-силна от мен. Извърнах очи. Настана тягостно мълчание, чуваше се само как огънят пука. Марино се изправи и махна предпазната решетка. Разръчка огъня и сложи още една цепеница.

— Мразя я тази Коледа — рече Луси.

9.

На другата сутрин Луси и Джо трябваше да хванат един от ранните самолети и на мен ми се свиваше сърцето, сетех ли се колко ще опустее къщата, след като затворя след тях вратата. Затова и грабнах куфарчето и излязох с тях. Знаех, че ми предстои ужасен ден.

— Жалко, че се налага да си тръгвате — рекох. — Но Маями сигурно няма да оцелее и ден, ако поостанете тук при мен.

— И с нас, и без нас Маями няма да оцелее — подсмихна се Луси. — Но ни плащат за това — да водим вече изгубени войни. Като се замислиш обаче, и в Ричмънд е същото. Божичко, чувствам се като парцал.

И двете с Джо бяха в износени дънки и намачкани ризи, преди да излязат, си бяха сложили само малко гел на косата. И трите бяхме изтощени, мъчеше ни махмурлук. Стояхме на алеята пред къщата, небето вече беше пепелявосиньо и уличното осветление бе угаснало. Не се виждахме добре в здрача, изпъкваха само силуетите и блесналите ни очи, както и дъхът ни, който се превръщаше в пара. Беше студено. Скрежът по автомобилите приличаше на дантела.

— Само че на ония добичета от „Картел 165“ няма да им се размине — изсили се Луси. — Изгарям от нетърпение да им разгоня фамилията.

— На кого? — не я разбрах аз.

— На ония акули, трафикантите на оръжие, които преследваме. Не помниш ли, наричаме ги така, понеже си падат по патроните „Спиър“ или „Златната точка“ от сто шейсет и пет грана^[1] — нямат грешка, да знаеш. Та тези кретени търгуват на черно с тях и с какво ли още не: с пистолети АП-15, с руски и китайски картечници, с пушкала от всички кътчета на света — Чили, Бразилия, Венецуела, Колумбия, Пуерто Рико, откъде ли не! Да вземем пристанището на Лос Анджелис. Там през минута и половина разтоварват по един контейнер — върви, че разбери какво има в него.

— Така си е — съгласих се — главата ми бучеше.

— За нас наистина е голяма чест, че ни възложиха такава задача — добави делово Джо. — Преди два-три месеца в един от изкуствените канали в Южна Флорида намериха трупа на някакъв панамец, който, както се оказа, е свързан с този престъпен картел. При аутопсията открили езика му в стомаха, понеже неговите сънародници му го отрязали и го накарали да го глътне.

— Не ми се слушат такива работи — прекъснах я, усетила как отровата пак прониква в главата ми.

— Аз съм Тери — съобщи ми Луси. — А тя е Бранди — усмихна се племенницата ми на Джо. — Студентки от щатския университет на Маями, които така и не са се дипломирали. Но всъщност на кого му е притрябвала диплома, понеже през тежките семестри, докато са се дрогирали и са се чукали с всеки втори, те са научили някои адреси, много подходящи за кражби с взлом. Завързали сме яки връзки с двама-трима от едрите акули, дето организират обирите и задигат оръжие, пари в брой, дрога. Сега сме нацелили един симпатяга от Фишър Айланд, който притежава оръжие да отвори цял магазин и толкова много дрога, та ако я разпилееш, ще си речеш, че вали снежец.

Сърцето ми се късаше, докато я слушах да говори така.

— Жертвата, разбира се, също е под прикритие — поясни Луси точно когато над нас прелетяха големи черни гарги, издаващи зловещи звуци, и прозорците отсреща светнаха.

Забелязах, че по съседските первази има свещи, а по вратите — венци от зеленика. Беше ми изхвърчало от главата, че има-няма след три седмици е Коледа. Луси извади портмонето от задния джоб на дънките и ми показва шофьорската си книжка. Само снимката беше нейна.

— Тери Дженифър Дейвис — прочете тя. — Жена, бяла, на двайсет и четири години, висока метър и шейсет и седем, тежи петдесет и шест килограма. Наистина си е странно да бъдеш някой друг. Само да видиш как съм се устроила там, лельо Кей. Имам малка спретната къщурка в Саут Бийч, карам мерцедес последен модел, иззет при акция срещу наркотрафикантите в Сан Паоло. Сивкав такъв, опушен. Да можеше да видиш и глока ми. Модел, достоен за колекционер. Деветмилиметров, неръждаема стомана, мъничък такъв. Истинска прелест.

Отровата вече ме давеше. Пред очите ми се стелеше морава пелена, нозете ми се подкосяха, не си усещах ръцете.

— Луси, стига с тези дрънканици, това театро е съвсем излишно — прекъсна я Джо, доловила как ми действат думите ѝ. — Все едно ти да я гледаш как прави аутопсия.

— Че тя ме е водила да я гледам — изперчи се Луси. — Цели пет-шест пъти.

Джо се ядоса.

— Демонстрации в полицейската академия — сви рамене племенницата ми. — А не някакви мъртъвци, заклани с брадва.

Бях потресена от коравосърдечieto ѝ. Сякаш разказваше за ресторанти.

— Най-често хора, издъхнали от естествена смърт, или самоубийци. Има семейства, които даряват труповете на анатомичния факултет.

Думите ѝ ме удариха като задушлив газ.

— Пет пари не дават дали чичо Тим или братовчедката Бет е аутопсирана пред цяла сюррия ченгета. На повечето семейства и бездруго не им е по джоба да правят погребения, дори сигурно се радват, ако им платят, задето са дарили трупа, нали, лельо Кей?

— Не, не им плащат, пък и труповете, дарени от семействата, не са използвани за показни аутопсии — отвърнах, възмутена от дън душа. — Какво, дявол го взел, те прихваща? — троснах ѝ се аз.

Клоните на голите дървета наподобяваха паяжина върху фона на мъждивата зора, покрай нас профучаха два кадилака. Усетих как хората ни зяпат.

— Дано този груб език не ти става навик — почти ѝ изкрещях в лицето. — Звучи глупаво, особено в устата на невежи, лоботомизирани хора. И за твое сведение, Луси, съм те водила на три аутопсии, и макар че в полицейската академия не аутопсираме хора, съсечени с брадва, и те са били човешки същества. Някой е обичал тримата души, които си видяла. Тези трима мъртъвци също са имали някога чувства. Влюбвали са се, били са щастливи, тъжали са. Вечеряли са, ходели са с колите си на работа, излизали са в отпуск.

— Нямах предвид... — подхвана Луси.

— И можеш да бъдеш сигурна, че докато са били живи, тези трима души не са и подозирали, че някой ден ще се озоват в моргата и

двайсет ченгета и едно хлапе ще зяпат голите им разрязани тела — допълних аз. — Приятно ли ще ти бъде, ако можеха да те чуят отнякъде какви ги дрънкаш?

Очите на Луси се напълниха със сълзи. Тя преглътна и извърна поглед.

— Извинявай, лельо Кей — пророни едва чуто.

— Понеже открай време смятам, че човек трябва да си представя как мъртъвците го слушат, когато говори за тях. Може би те наистина чуват детинските ти шегички и дебелашките подмятания. При всички положения ние ги чуваме. Толкова ли ти е приятно да ги изричаш или да ги чуваш от устата на друг?

— Лельо Кей...

— Ще ти кажа какво ще постигнеш с подобно отношение — продължих аз, раздирана от гняв. — Ще свършиш като мен — рекох й. — Ще стоиш някой ден пред къщата си, докато слънцето изгрява, и ще си представяш как човекът, когото обичаш, лежи в моргата. Ще си представяш как хората го взимат на подбив, пускат гадни шегички, обсъждат размерите на пениса му, дали мирише. Ще си мислиш как сигурно са го стоварили с гръм и трясък върху масата за аутопсии. Как наред аутопсията са метнали някоя кърпа върху празния му гръден кош и са отишли да похапнат. И как ченгетата, работещи по други случаи, са го подминавали и пътем са подмятали, че е фламбиран жив и други гадости от този десен.

Луси и Джо ме гледаха изумени.

— Хич не си въобразявай, че не съм чувала всички тези неща — допълних, после отключих вратата на автомобила и я отворих рязко. — Живот, който преминава между безразлични ръце и студен въздух и вода. Всичко е толкова студено, студено, студено. Дори и той да бе издъхнал в постелята, накрая всичко е толкова студено. Така че не ми говори за аутопсии. — Седнах зад волана. — Хич не ми се прави на голям непукист, Луси — рекох, сякаш вече не можех да се спра.

Гласът ми като че долитаеше от друга стая. Дори ми хрумна, че полудявам. Нали тъкмо това ставало, когато някой губел разсъдъка си? Сякаш се наблюдавал отстрани и виждал как върши неща, каквито в нормално състояние не би направил никога, например убива някого или излиза през прозореца.

— Тези неща кънтят до гроб в главата ти — като камбана — казах аз. — Блъскат ли, блъскат в черепа ти. Не е вярно, че думите не наранявали. Току-що ти ме нарани неописуемо — казах на племенницата си. — Върви си в Маями.

Луси ме гледаше като ударена с парцал, докато затварях вратата и потеглях като фурия, удряйки задната гума о гранитния бордюр. Зърнах я заедно с Джо в огледалото за задно виждане. Казаха си нещо, после и те се качиха в колата под наем. Ръцете ми трепереха така, че чак не можех да си запаля цигара и успях да го направя едва когато попаднах в задръстване.

Не позволих на Луси и Джо да ме настигнат. Завих по Девета улица, докато те вероятно бяха отпрашили по магистрала А-64 към летището, откъдето щяха да се върнат в своя живот под прикритие.

— Да опустееш дано — промърморих по адрес на племенницата си.

Сърцето ми биеше като обезумяло, сякаш се опитваше да се отскубне на свобода.

— Да опустееш, Луси — разридах се аз.

---

[1] Американците обозначават теглото на куршумите в гранове — 1 гран е равен на 0,065 грама. — Б.пр. ↑

10.

Новата сграда, където работех, беше в окото на яростната буря, обхванала строителството, за която през седемдесетте, когато бях дошла да работя тук, не бях и подозирала, че ще ни връхлети. Помня, чувствах се едва ли не предадена, след като се преместих от Маями в Ричмънд и точно тогава фирмите решиха да се изнесат в съседните окръзи и търговски центрове. Вече никой не пазаруваше и не ходеше на ресторант в центъра на града, особено вечер.

Историческият дух на града стана жертва на запустението и престъпността, докато в средата на деветдесетте Вирджинският университет не се запретна да възстановява и да вдъхва нов живот на всичко, потънало в разруха. Красивите сгради никнеха като гъби след дъжд, едва ли не за едно денонощие — всичките с еднаква архитектура, всичките изградени от тухла и стъкло. Службата, която ръководех, и моргата се помещаваха в същата сграда, където наскоро бе открит и Вирджинският институт по съдебна медицина, първото по рода си учебно заведение в страната, да не кажа в света.

Имах си дори запазено място на паркинга пред входа, където продължих да седя в автомобила и да събирам вещите и разпилените си мисли. След като бях отпрашила с автомобила, съвсем по детински бях изключила телефона, така че Луси да не може да се свърже с мен. Сега го включих отново с надеждата да звънне. Вторачих се в апарата. Последния път, когато се бях държала така, бе след най-тежката ми караница с Бентън — тогава му казах да се маха от къщата ми и никога повече да не стъпва в нея. Изключих всички телефони колкото след един час да ги включа отново и съвсем да се паникьосам, задето не звънят.

Погледнах си часовника. Самолетът на Луси излиташе след по-малко от час. Мина ми през ума да помоля на летището да я потърсят по пейджъра. Бях стъписана и унижена заради начина, по който се бях държала. Чувствах се безсилна.

Изглеждах ужасно, когато влязох в остъкленото фоайе с мозайка по пода. Джейк, който работеше на „Пропуски“, го забеляза начаса.

— Добро утро, доктор Скарпета — поздрави ме той. Очите му както винаги шареха, ръцете му също сякаш не можеха да си намерят място. — Май сте премръзнала.

— Добро утро, Джейк — отвърнах аз. — Как сте?

— Не мога да се оплача. Само дето времето май се разваля и скоро няма да е никак приятно — рече пазачът, като щракаше с химикалката и ту я отваряше, ту пак я затваряше. — Отново ме боли гърбът, доктор Скарпета, няма отърване. Точно между плешките. — Той ми показва раменете и врата си. — Все едно някой ме щипе там, отзад. Появи се онзи ден, след като вдигах тежести. Какво ще ме посъветвате да правя? Или може би трябва да се запиша при вас?

Помислих си, че го казва на шега, но той не се усмихваше.

— Известно време забравете за тежестите. И го налагайте с топло — отговорих аз.

— Много съм ви признателен. Колко ви дължа?

— Моите консултации не са ви по джоба, Джейк.

Той се ухили до уши. Пъхнах компютърната карта в електронната ключалка върху вратата пред кабинета и тя щракна и се отвори. Чувах как секретарките — Клита и Поли, си бърбят и тракат по клавиатурите. Телефоните вече се късаха да звънят, а още нямаше и седем и половина.

— Лоша работа, ти казвам.

— Нима смяташ, че чужденците миришат различно, когато се разлагат?

— Я не говори глупости, Поли.

Двете седяха в сивите си кабинки — прехвърляха снимките от аутопсиите и вписваха данните в компютрите, при което курсорите подскачаха като пуканки.

— Побързайте да си вземете кафе, докато още има — посъветва ме Клита и ме огледа от глава до пети.

— Сякаш това не си е голата истина — отвърна Поли и щракна един от клавишите.

— Чух, чух — намесих се аз.

— Ето, вече си мълча — каза Поли, макар че това изобщо не беше по силите й.

Клита направи знак, все едно затваря с цип устата си и продължи да пише на компютъра.

— Къде са другите?

— В моргата — отвърна Клита. — Днес имаме осем трупа.

— Отслабнала си много — рекох ѝ, като взимах последните смъртни актове, получени по вътрешната поща.

— Цели пет кила — похвали се възторжено тя и пак взе да прехвърля страховитите снимки, сякаш са тесте карти, и да ги реди по номера. — Благодаря, че забелязахте. Поне някой тук да види, че съм отслабнала.

— Ама че работа! — възкликнах аз, съгледала смъртния акт най-отгоре върху купчината. — Как мислите, дали ще успеем да убедим доктор Кармайкъл, че „спиране на сърцето“ не може да бъде причина за смъртта? Когато някой умре, сърцето му винаги спира. Въпросът е защо е спряло. Трябва да поправим акта.

Тръгнах по коридора, застлан с килим в гълъбово и мораво, към кабинета си, като продължих да прехвърлям смъртните актове. Роуз работеше в помещение с много прозорци — за да вляза в кабинета си, трябваше задължително да мина покрай нея. Секретарката стоеше пред отворената кантонерка и ровеше припряно из картончетата с надписи в горния край.

— Как сте? — попита ме, без да маха химикалката, която бе захапала. — Търси ви Марино.

— Свържи ме с доктор Кармайкъл, Роуз.

— Пак ли?

— Опасявам се, че да.

— Време му е да излезе в пенсия.

Секретарката ми повтаряше това вече от доста години. Затвори чекмеджето и издърпа друго.

— Защо ме търси Марино? От къщи ли се обади?

Роуз махна химикалката от устата си.

— Тук е. Или най-малкото беше, доктор Скарпета. Помните ли писмото, което миналия месец получихте от онази ужасна жена?

— Коя ужасна жена? — попитах и надзърнах в коридора, но от Марино нямаше и следа.

— Онази, дето излежава присъда за убийството на мъжа си. Веднага след като му е направила застраховка „Живот“ за един милион

долара, бил намерен мъртъв.

— А, тази ли! — възкликнах аз.

Съблякох сакото на костюма, влязох в кабинета и оставих куфарчето на пода.

— Защо ме е търсил Марино? — попитах отново.

Роуз не отговори. Напоследък недочуваше — вече не беше първа младост и това ме плашеше. Сложих смъртните актове върху купчината, където вече се бяха натрупали към стотина — все не намирах време да ги прегледам. Метнах сакото върху облегалката на стола.

— Лошото е — почти извика Роуз, — че е пратила още едно писмо. Този път ви обвинява в рекет.

Взех лабораторната престилка, която стоеше окачена на вратата.

— Твърди, моля ви се, че сте се били сдушили със застрахователната компания и сте променили причината за смъртта на мъжа й от нещастен случай на убийство, та тя да не получи застраховката. И за това сте били получили тлъста сума, понеже, както твърди тая откачалка, иначе не ви било по джоба да си купувате мерцедес и скъпи костюмчета.

Заметнах се с бялата престилка и промуших ръце в ръкавите.

— До гуша ми дойде от тия ненормалници, доктор Скарпета. Някои наистина ме плашат и мен ако питате, заради тоя Интернет на всички вече им хлопа дъската. — Роуз надзърна през вратата. — Ама вие не ме слушате — укори ме тя.

— Купувам си костюмчетата по време на разпродажбите — отвърнах аз. — А ти стоварваш цялата вина върху Интернет.

Сигурно изобщо нямаше да си купувам дрехи, ако Роуз буквално не ме насилваше да ходя по магазините всеки път щом обявяха разпродажба на моделите от предишния сезон. Мразех да ходя на пазар, освен ако не е за хубаво вино и храна. Мразех наваницата и блъсканицата. Мразех универсалните магазини. Роуз пък мразеше Интернет и бе на мнение, че тъкмо заради него ще настъпи краят на света. Едвам успях да я убедя да ползва електронната поща.

— Ако се обади Луси, ми предай, където и да съм, чу ли? — казах тъкмо когато в кабинета на секретарката влезе Марино. — Звънни й в службата. Там ще ти кажат къде е.

Сетех ли се за Луси, ме присвиваше под лъжичката. Бях си изтървала нервите и ѝ бях наговорила неща, които не мислех. Роуз ме погледна изпитателно. Беше надушила някак каква е работата.

— Тази сутрин, капитане, сте като изваден от кутийка — рече тя на Марино.

Той изсумтя. Чу се тракане на стъкло — Марино отвори стъкленницата с лимониви бонбони върху бюрото на секретарката и се почерпи с един.

— Какво да правя с писмото на тая, шантавата? — попита Роуз и надзърна през отворената врата с очилата за четене, закрепени на върха на носа ѝ, после се зае да ровичка в друго чекмедже.

— Според мен е крайно време да пратим досието на въпросната дама — ако изобщо го намериш — на главния прокурор — препоръчах аз. — В случай че тръгне да ни съди. Кое то вероятно и ще направи. Добро утро, Марино.

— Пак ли одумвате оная, лудата, дето я тикнах на топло? — попита той, докато смучеше бонбона.

— Точно за нея говорим — потвърдих аз. Бях се сетила, че случаят наистина е бил на Марино.

— Значи ще съди и мен.

— Вероятно — изпелтечих, като преглеждах какво са ми предали по телефона предния ден. — Защо всички ме търсят точно когато ме няма?

— Умирам си да ме съдят — потри ръце Марино. — Чувствам се по-специален.

— Все не мога да свикна да ви гледам в униформа, капитан Марино — намеси се Роуз. — Трябва ли да ви козирувам?

— Не говори така, Роуз, че ще взема да се засрамя.

— Мислех, че смяната ти започва чак в три — обадох се аз.

— Най-хубавото на това да те съдят, е, че градът ще трябва да се бръкне и да плати. Ха-ха. Така им се пада на ония говеда.

— Ще ви видя аз вас дали ще ви е до „ха-ха“, когато някой прекрасен ден ви накарат да плащате и се наложи да се разделите с пикапа и с открития басейн. Или, не дай си боже, с коледната украса и гирляндите — рече му Роуз, докато аз отварях и затварях чекмеджетата.

— Някой да ми е виждал химикалките? — попитах. — Дявол го взел, не е останала и една за цял. В петък имаше цяла кутийка. Знам, понеже сама ги купих последния път, когато ходих в супермаркета. Ама че работа, няма ми го и тънкописеца.

— Само не казвайте, че не съм ви предупредила да не държите тук нищо ценно — провикна се Роуз.

— Пуши ми се, та се не трае — рече ми Марино. — До гуша ми е дошло от тия сгради, дето пушенето е забранено. Държите там долу цял взвод мъртъвци, а щатската управа седнала да се притеснява за пушенето. Ами изпаренията на формалина? Достатъчни са да умъртвят и кон.

— По дяволите! — продължих да се вайкам аз, докато затварях и отварях с трясък чекмеджетата. — Знаете ли какво още ми липсва. Хапчетата „Адвил“ срещу болка, прахчетата за стомашни киселини, аспириът. Сега вече наистина ще се ядосам.

— Парите за кафето, клетъчният телефон на Клита, сандвичите и сега вашите химикалки и аспирин. Явно не бива да си оставям тук портмонето. Колегите вече наричат джебчията Крадеца на тела — тросна се ядно Роуз. — Според мен обаче изобщо не е смешно.

Марино отиде при нея и я прегърна.

— Бива ли да виниш някого, задето иска да открадне тялото ти, скъпа? — прошепна ѝ той мазно-мазно на ухото. — Иде ми да го направя още от мига, в който те видях за пръв път, та се наложи да уча докторката на всичко, което тя знае днес.

Роуз го млясна свенливо по бузата и положи глава върху рамото му. Изглеждаше съкрушена и изведнъж ми се видя много стара.

— Уморена съм, капитане — пророни жената.

— Аз също, скъпа. Аз също.

Погледнах си часовника.

— Роуз, предупреди, ако обичаш, всички, че съвещанието ще закъснее малко. Ела да поговорим, Марино.

Стаята за пушачи беше в ъгъла — вътре имаше два стола, автомат за кока-кола и мръсен нащърбен пепелник, който ние с Марино сложихме между нас. И двамата запалихме по цигара и аз пак усетих как ме плисва отколешният срам.

— Какво търсиш тук? — попитах аз Марино. — Вчера не си ли създаде достатъчно главоболия?

— Мислех си какво ми каза снощи Луси — отвърна той. — За сегашния ми хал де. Че песента ми вече е изпята и така нататък. Да ти призная, докторке, няма да се дам толкова лесно. Аз съм детектив. Бил съм детектив едва ли не откакто се помня. Не мога да се правя на униформен полицаи и да се занимавам с глупости. Не мога да работя за мижитурки от рода на оная вещица Даян Брей.

— Точно за това и миналата година издържа изпита за следователи — напомних му аз. — Изобщо не ти се налага да стоиш в полицейското управление, Марино. В което и да е полицейско управление. Имаш предостатъчно стаж, можеш да се пенсионираш. Можеш сам да определяш правилата.

— Не се сърди, докторке, но нямам намерение да работя и за теб — отсече той. — Нито на половин работен ден, нито на хонорар, случай за случай.

Управата на щата ми бе отпуснала две бройки за следователи, аз обаче още не бях назначила никого.

— Важното тук е, че имаш избор — отвърнах. Бях обидена, но не възнамерявах да му го показвам.

Марино си замълча. В съзнанието ми изникна Бентън — чувствата се бяха изписали в очите му, после пак изчезна. Усетих хладната сянка на Роуз, пак се уплаших, че мога да загубя Луси. Мина ми през ума, че остарявам и хората един по един изчезват от живота ми.

— Не ме предавай, Марино — рекох му.

Той не ми отговори веднага, а когато го стори, очите му мяхаха огън и жупел.

— Майната им на всичките, докторке — тросна се Марино. — Никой няма да ми се разпорежда и да ми казва какво да правя. Реша ли да работя по някой случай, ще го сторя, пък каквото ще да става.

Изтръска пепелта от цигарата — изглеждаше много доволен от себе си.

— Само това оставаше — да те уволнят или понижат — казах му аз.

— Няма къде повече да ме понижават — възрази той, отново обзет от гняв. — Няма как да ме направят по-малко от капитан, а лоша работа от тази, дето са ме пратили, просто не съществува. Нека ме уволнят — ще ми накривят капата! Но знаеш ли какво? Няма да

посмеят. И знаеш ли защо? Защото мога да ида при Хенрико, Честърфийлд, Хановер, при когото си поискам. Представа нямаш колко често са ме молили да се заема с едно или друго разследване в другите отдели.

Сетих се за запалената цигара в ръката ми.

— Някои дори ме искат за шеф! — продължи той да се самонавива.

— Хич не се заблуждавай — предупредих го аз точно когато в гърлото ме удари ментолът. — Ох, божичко, не мога да повярвам, че пак съм пропушила!

— Не заблуждавам никого — възропта Марино и аз долових как потиснатостта му е надвиснала като смерч. — Имам чувството, че съм сбъркал планетата. Какви са тия Брей и Андерсъновци? Що за жени са това?

— Жени, ламтящи за власт.

— Власт ли! Те и власт! Какви мижитурки. Ако има силен човек, който заслужава властта, то това си ти. Ти си по-силна и от тях, и от всички, които някога съм познавал, включително и мъжете. Пък не драпаш за постове.

— Напоследък не се чувствам особено силна. Сутринта вкъщи дори си изтървах нервите пред племенницата и нейната приятелка, а също и пред неколцина съседи. — Издишах дима. — Само като си помисля и ми прилява.

Марино се наведе напред, както седеше на стола.

— Ние с теб сме единствените, които изобщо ги е еня за оня разлагащ се труп — посочи с палец към моргата. — Готов съм да се обзаложа, че Андерсън дори няма да се появи — допълни той. — При всички положения надали ще седне да гледа как му правиш аутопсията.

Сви ми се сърцето, когато видях изражението върху лицето му. Марино беше отчаян. Онова, което бе правил през целия си живот, бе единственото, което му беше останало, ако не броим бившата му съпруга и отчуждения син на име Роки. Беше хванат в клопката на своето тяло, с което непрекъснато злоупотребяваше и което все някой ден щеше да му го върне тъпкано. Нямахте и пукнат грош, вечно се хващаше с някакви ужасни повлекани. Не го подкрепяше никоя политическа партия, той се обличаше небрежно, не си мереше думите.

— Е, за едно си прав — казах му аз. — Не бива да си в униформа. Направо позориш управлението. Я се погледни! Какво е това върху ризата ти? Пак горчица ли? И вратовръзката ти е прекалено къса. Я да ти видя чорапите. — Наведох се и надзърнах под маншетите на крачолите. — Така си и знаех, различни са. Единият е черен, а другият — тъмносин.

— Не ме принуждавай да те вкарвам в неприятности, докторке.

— Вече съм затънала до гуша в неприятности, Марино — уверих го аз.

11.

Едно от най-коравосърдечните проявления на работата ми се свеждаше до това, че безименните тленни останки се превръщаха в Туловището, Дамата от багажника, Супермена. Те лишаваха човека от самоличност, отнемаха му всичко, което е правил приживе, точно както и смъртта.

Смятах го за мъчително лично поражение, ако не успеях да установя самоличността на някой поверен на грижите ми мъртвец. Складирах костите в кашони и ги слагах в хранилището с надеждата, че все някой ден те ще ми кажат кои са. Държах с месеци, че и с години трупове или части от тях в хладилника, отказвах те да бъдат погребани в общ гроб, докато съвсем не изгубех надежда или вече нямаше къде да ги съхранявам. Не разполагаме с място, където да държим труповете за вечни времена.

Трупът, с който щях да се заема тази сутрин, получи прозвището Мъжа от контейнера. Беше в доста окаяно състояние и аз се надявах, че няма да се наложи да го задържам тук дълго. Дори хладилниците не можеха да спрат разложението, когато то бе достигнало такъв напреднал стадий.

— Понякога ти се чудя как изобщо издържаш — промърмори Марино.

Вяхме в съблекалнята до моргата — нямаше гардероби или бетонена стена, които да са в състояние да спрат вонята.

— Не си длъжен да стоиш тук — напомних му аз.

— За нищо на света не бих пропуснал това.

Пременихме се с двойните престилки, с ръкавици, ръкавели, галоши, които надянахме върху обувката, хирургически шапки и маски с пластмасов предпазител. Не си сложихме въздушни пакети, понеже не вярвам в тях, а хвана ли някои от лекарите на мое подчинение да си пъха в носа ментолови инхалатори против хрема „Викс“, зле му се пише, въпреки че ченгетата ги използват през цялото време. Ако един

съдебен патолог не може да понесе неприятните страни на професията, по-добре да се заеме с друго.

И не само това, за нас миризмите са важни. Те ни казват много неща. Възсладката миризма издава наличието на поливинилхлорид, а съединенията на хлора с водорода миришат на круша. И в двата случая се питам дали не става дума за свръхдоза приспивателно или успокоително, докато мирисът на чесън извиква в съзнанието подозрения за арсеник. Фенолите и азотбензилите напомнят съответно на етер и на боя за обувки, докато етиленгликолът мирише на антифриз, понеже си е точно това. Да доловиш някоя издайническа миризма сред непоносимата смрад на мръсните тела и разлагащата се плът е все едно да откриеш археологическа находка. Съсредоточаваш се върху онова, което търсиш, а не върху окаяните условия наоколо.

Стаята на разложението, както я наричаме, е умалена разновидност на залата за аутопсии. Тя си има свой хладилник и вентилационна система, а също една-единствена маса на колелца, която мога да дотикам до огромната мивка. Всичко, включително шкафовете и вратите, е от неръждаема стомана. Стените и подовите са с акрилно водонепропускливо покритие, което ще издържи и на най-разяждащите дезинфектанти и белина. Автоматичните врати се отварят със стоманени бутони, достатъчно големи, за да ги натиснеш и с лакът.

След като вратите се плъзнаха и се затвориха след мен, и Марино, видях стъписана, че Андерсън се е облегнала на един от плотовете, а количката с издутия труп е оставена наред помещениято. Всеки труп е веществено доказателство. Никога не оставям следователите при труп, на който още не съм направила аутопсия, особено пък след претупания процес срещу О. Дж. Симпсън, когато излезе на мода в съдебната зала да бъдат отхвърляни всички, освен самия обвиняем.

— Какво търсите тук и къде е Чък? — попитах аз Андерсън.

Чък Руфин е началникът на моргата и трябваше да е дошъл преди известно време, за да приготви хирургическите инструменти, да надпише епруветките и да провери дали разполагам с всички необходими документи.

— Доведе ме тук и отиде някъде.

— Довел ви е и ви е оставил сама? Преди колко време?

— Преди двайсетина минути — отвърна Андерсън.

Беше се вторачила в Марино.

— Какво виждам, слагали сте си „Викс“ в носа, а? — подхвана я благо-благо Марино. Желето лъщеше над горната ѝ устна. — Виждате ли ей онзи дезодорант с промишлени размери? — кимна той към вентилационната система на тавана. — Знаете ли какво, Андерсън? Дори той ще е безсилен, когато отворим ципа на торбата.

— Нямам намерение да стоя тук — тросна се тя.

Личеше си и без да ни казва. Не си беше сложила дори хирургически ръкавици.

— Не можете да влизате тук без предпазни дрехи — напомних ѝ аз.

— Исках само да ви съобщя, че ще бъда отвън, ще разпитвам свидетелите. Викнете ме по пейджъра, щом разберете какво му се е случило — рече Андерсън.

— Какви свидетели? Да не би Брей да ви праща в Белгия? — изуми се Марино. Дъхът му замъгляваше предпазителя пред устата.

Изобщо не ѝ повярвах, че е дошла на това неприятно място, за да ми съобщава каквото и да било. Явно си бе наумила нещо и то изобщо не беше свързано със случая. Взрях се в моравия подпухнал труп, за да се уверя, че никой не се е докосвал до него, и усетих как параноята допира хладни пръсти до разсъдъка ми. Погледнах стенния часовник. Наближаваше девет.

— Повикайте ме — рече Андерсън така, сякаш издаваше заповед.

Вратите се затвориха шумно подире ѝ. Вдигнах слушалката и се свързах по вътрешната линия с Роуз.

— Къде, по дяволите, е Чък? — попитах я.

— Един дявол знае — отвърна секретарката, без дори да се опитва да прикрива презрението си към младежа.

— Намери го, ако обичаш, и му кажи да дойде незабавно — казах ѝ аз. — Ще ме вкара в лудницата, така да знаеш. И отбележи, че съм ти се обаждала. Документирай всичко.

— Винаги го правя.

— Ще взема да го уволня — казах вече на Марино, след като затворих. — Търси си белята, до гуша ми е дошло от него. Мързи го да гледа, освен това е съвсем безотговорен, а преди не беше такъв.

— Просто е по-мързелив и безотговорен от преди — поправи ме Марино. — Момчето, докторке, просто си прави тънката сметка. Навило си е на пръста да става полицаи.

— Прекрасно! — казах. — Можете да си го вземете, не ми е притрябвал.

— Явно е от онези келеси, дето си падат по униформите, пищовите и ослепителните светлини — допълни той, докато аз отварях ципа на торбата с трупа.

Гласът на Марино позагълхна, колкото и да се опитваше да запази самообладание.

— Добре ли си? — попитах го аз.

Вонята ни връхлетя като смерч.

— Бре, не се търпи! — възкликна Марино, докато махах чаршафите около трупа. — Негодникът му с негодник!

В някои случаи трупът е в такова ужасно състояние, превърнал се е в сюрреалистична пихтия от неестествени цветове и тъкани, и миризми, които те хвърлят в ужас и съвсем те объркват. Марино избяга при плота, възможно най-далеч от количката, а аз едвам се сдържах да не прихна.

Изглеждаше като маскиран в хирургическите дрехи. Хлъзгаше се с предпазните галоши върху обувката, все едно беше с кънки, а шапката едвам се крепеше на плешивата му глава и наподобяваше хартийка около паста. Най-много след петнайсет минути щеше да я махне, както правеше винаги.

— Той не е виновен, че е на тоя хал — напомних на Марино, който си бе напъхал флакончета „Викс“ във всяка ноздра. — Виж ти, какъв двуличник си бил! — скастрих го тъкмо когато вратите се отвориха и при нас дойде Чък Руфин, който носеше рентгенови снимки. — Бива ли такова нещо, да водиш тук чужди хора и после да изчезваш — накарах се и на Руфин. — Особено пък детективи новаци.

— Не знаех, че е новачка — заоправдава се моят подчинен.

— А ти за каква я мислеше? — намеси се и Марино. — За пръв път стъпва тук, а и прилича на тринайсетгодишна.

— При всички положения е плоска като дъска. Да ви кажа, не си падам по такива — подсмихна се Руфин. — Писта, лесбийки! Иу-иу-иу! — изимитира той сирена и завъртя длани като святкащ полицейски буркан.

— Знаеш, че е забранено да вкарваме външни хора при трупове, които още не са огледани. Дори ченгета. Били те опитни или неопитни — пак избухнах аз. Идеше ми да го уволня още сега.

— Знам, знам — опита се да остроумничи той. — О. Дж. Симпсън и подхвърлената кожена ръкавица.

Руфин беше висок строен младеж със сънени кафяви очи и русолява коса, която стърчеше във всички посоки, сякаш току-що е станал от сън — вид, който жените намираха за неустоим. Мен обаче той не можеше да омае и бе престанал да опитва.

— Кога се появи детектив Андерсън? — попитах аз.

Вместо да отговори, Руфин включи светлинните табла, които замигаха в горния край на стените.

— Извинявайте, че закъснях. Трябваше да се обадя по телефона. Жена ми е болна — измънка той.

Толкова често се оправдаваше с жена си, та човек оставаше с впечатлението, че тя или е вечно болна, или е хипохондричка, или страда от синдрома на Мюнхаузен, или направо бере душа.

— Доколкото виждам, Рене е решила да не стои тук... — допълни Руфин за Андерсън.

— Рене ли? — прекъсна го Марино. — Не знаех, че сте си толкова близки.

Руфин взе да вади снимките от големите кафяви пликове.

— Кога се появи Андерсън, Чък? — опитах отново.

— Съвсем точно ли? — Той се замисли. — Някъде в и петнайсет.

— В осем и петнайсет ли? — не мирясах аз.

— Да.

— И ти си я пуснал в моргата, когато всички са били на заседание? — възкликнах аз, а той продължи да реди рентгеновите снимки. — Макар и да си знаел, че в моргата няма да има никого. При всичките тези документи, лични вещи и трупове тук.

— Не беше идвала, затова я поразведох набързо... — рече Руфин. — Пък нали и аз бях тук. Опитвах се да наваксам с броенето на хапчетата.

Говореше за непрекъснато постъпващите лекарства с рецепта, които идваха заедно с повечето трупове. Руфин бе натоварен с изнурителната скучна работа да ги брои и после да ги хвърля на боклука.

— Я, ела да видиш! — възкликна той.

Рентгеновите лъчи под различен ъгъл върху снимката на черепа показваха метални скоби в лявата част на челюстта. Изпъкваха ярко, като шевовете върху бейзболна топка.

— Мъжът от контейнера си е чупил челюстта — отбеляза Руфин. — Това ще помогне да установим самоличността му, нали, доктор Скарпета?

— Да, ако някога изобщо се доберем до старите рентгенови снимки на счупването — потвърдих аз.

— Винаги се натъкваме на едно голямо ако — рече Руфин колкото да ме разсее, понеже знаеше, че е загазил здравата.

Огледах мътните сенки и очертания на синусите и костите и не забелязах други счупвания, деформации или особени белези. Когато обаче се взрях в зъбите, забелязах върху един от кътниците допълнителна издатинка, позната като връх на Карабели. Всички кътници са с четири издатинки. Този тук имаше пета.

— Какво е Карабели? — поинтересува се Марино.

— Някакъв човек. Не знам точно кой — отвърнах и посочих въпросния зъб. — Още един отличителен белег, който наред със счупената челюст може да ни помогне при установяване на самоличността му, стига, разбира се, да се доберем до някакъв документ отпреди смъртта, с който да сравняваме.

— Непрекъснато го казваме, докторке — напомни ми Марино. — Така де, карали са ни хора със стъклени очи, изкуствени крака, пластини в главата, шини върху зъбите, с какво ли не, и пак не сме успявали да установим самоличността им, понеже не са били обявени за безследно изчезнали. Или пък са били обявени, но преди много време и не сме направили връзката. Или не сме открили и еднаедничка рентгенова снимка или медицински картон.

— Зъбни пломби тук и тук — посочих аз металните пломби, които светеха в бяло сред смътните очертания на два кътника. — Както личи, грижел се е добре за зъбите си. Ноктите му са старателно изрязани. Хайде да го пренесем на масата. Трябва да бързаме. Състоянието му само ще се влошава.

12.

Очите бяха изпъкнали като на жаба, скалпът и брадата се бяха смъкнали заедно с външния пласт потъмняла кожа. Главата се завъртя безжизнено, от трупа потече малкото останала в него течност, когато аз го вдигнах за раменете, а Руфин го хвана под мишниците. Пренесохме го с триста мъки на масата, докато Марино държеше количката да не мърда.

— А с тези нови маси уж нямаше да сме принудени да ги местим на ръце — изсумтях задъхана аз.

Не всички морги и погребални бюра се бяха сдобили с това нововъведение. И досега се мъчеха с носилките и слагаха труповете на старите колички, а не на нови маси за аутопсии, които ние можехме да изтикаме при мивката. Дотук обаче усилията ни да си щадим кръстовете не се увенчаваха, кажи-речи, с никакъв успех.

— Какво чувам, Чъки Бой? — подхвана Марино. — Искал си да се прехвърлиш при нас, а?

— Кой ти каза? — сепна се Руфин и тутакси се запретна да се брани.

Трупът издумка върху неръждаемата стомана.

— Едно пиленце — ухили се Марино.

Руфин не каза нищо, само продължи да мие с маркуча количката. Подсуши я с кърпа и докато правех снимките, покри и нея, и един от плотовете с чисти чаршафи.

— Трябва ни още филм „Полароид“, Чък — рекох му.

— Ей сега.

— Животът обаче няма нищо общо с розовите мечти — продължи Марино все така снизходително. — По цяла нощ обикаляш улиците, където не се случва нищо, и си умираш от скука. Всеки ти се присмива, никой не те цени, караш някакви брички, докато разни мухълъвци си играят на политика, целуват задника на този и на онзи, ширят се в лъскави кабинети и играят голф с паралиите.

Водата се плискаше и шуртеше, климатичната инсталация фучеше. Вписах в протокола металните скоби и петата издатинка върху кътника — чудех се как да се отърся от проклетата тежест, притиснала душата ми. Уж знаех всичко за тялото и за функциите му, а не проумявах как мъката може да се зароди в мозъка и да се разпростре из цялото тяло досущ силна инфекция, която те лишава от сили и тупти, подкосява те и те поваля и накрая руши семейства и кариери, а в някои тъжни случаи — и физиката на човека.

— Готини дрешки — рече Руфин. — „Ар-ма-ни“. Никога досега не съм виждал такива отблизо.

— Обувките и коланът му от крокодилска кожа сигурно струват хиляда долара — добавих аз.

— Без майтап? — намеси се и Марино. — Сигурно това го е вкарало в гроба. Жена му му ги купува за рождения ден, той разбира колко струват и получава инфаркт. Имаш ли нещо против, докторке, ако запаля цигара?

— И дума да не става. Каква ли е била температурата в Антверпен, когато корабът е отплавал? Сети ли се да питаш Шоу?

— Минималната е била плюс десет градуса, максималната — осемнайсет. Ако времето се задържи такова, ще взема да отскоча до Маями, за да изкарам Коледата заедно с Луси. Или ще си сложа малка палмичка в хола.

Щом чух името на Луси, сякаш някой стисна сърцето ми с корава студена длан. Открай време си беше с тежък характер. Малцина я разбираха. Зад острия ѝ като бръснач ум, бляскави успехи и страст към рисковете се криеше едно наранено гневно дете, тръгнало да преследва змейове, от които ние, останалите, се страхувахме до смърт. Беше мнителна, ужасяваше се да не я изоставят. Затова и винаги късаше първа.

— Забелязвали ли сте, че когато умират, хората са облечени доста небрежно. Защо ли? — попита Чък.

— Знаеш ли, ще си сложа чисти ръкавици и ще застана в ъгъла — подхвана пак Марино. — Пуши ми се, та две не виждам.

— Ако не се брой миналата пролет, когато на път за вкъщи бяха убити онези абитуриенти — допълни Чък. — Момчето беше в син смокинг, докараха го направо с цветето в бутониерата.

Коланът на панталоните беше нагънат.

— Панталоните му са възголеми — казах аз и го вписах в протокола. — Вероятно с един-два номера. В някакъв момент мъжът сигурно е бил по-пълн.

— Върви, че разбери кой размер е носел — отбеляза Марино. — Сега търбухът му е по-голям и от моя.

— Пълн е с газове — поясних аз.

— Жалко, че и ти не можеш да се оправдаваш с това — стана подързък Руфин.

— Ръст метър и седемдесет, тегло четирийсет и пет килограма, което, ако отчетем и загубата на течност, означава, че приживе е тежал някъде към шейсет и три — шейсет и осем килограма — изчислих аз. — Среден на ръст мъж, който, както вече казах, може би в някакъв момент е тежал и повече, ако се съди по дрехите — освен това по тях са полепнали някакви странни косми. Дълги са към петнайсетина-осемнайсет сантиметра, на цвят са белезникави.

Обърнах левия джоб на дънките и намерих още косми, както и сребърно ножче за пури и запалка. Оставих ги върху лист чиста бяла хартия, като внимавах да не залича отпечатъците от пръсти, ако има такива. В десния джоб имаше две монети от по пет френски франка, една английска лира стерлинга и цяло тесте сгънати чужди банкноти, които не познавах.

— Няма портфейл, няма паспорт, няма накити — казах аз.

— Определено прилича на обир — рече Марино. — Ако изключим вещите по джобовете му. Нещо не се връзва. Ако е бил ограбен, крадецът е щял да вземе и тези неща.

— Обади ли се на доктор Боутрайт, Чък? — попитах аз.

Това бе един от одонтолозите, или съдебните зъболекари, които наемахме на хонорар — преподаваше в Медицинския колеж на Вирджиния.

— Тъкмо се канех да му звънна.

Смъкна ръкавиците и отиде при телефонния апарат. Чух го как отваря чекмеджета и шкафчета.

— Виждала ли си телефонния указател? — попита той.

— Нали уж ти отговаряш за нещата тук! — подметнах сприхаво.

— Ей сега се връщам — каза Руфин, явно изгаряше от нетърпение отново да хукне на нейде, само и само да не стои при нас.

Марино го изпроводи с поглед.

— Тъп като галош — каза той.

— В чудо съм се видяла с него — завайках се аз. — Лошото, Марино, е, че той изобщо не е тъп.

— Опитай се да го попиташ какво става. Все едно има пропадания в паметта, трудности със съсредоточаването и не знам още какво! Да не си е удрял главата? Или може би прекалява с онанирането?

— Не съм го питала точно тези неща.

— Ами миналия месец! Нали, докторке, изтърва един куршум в канализацията! После се намуси, все едно ти си му виновна, и това беше най-гадното. Все пак го видях с очите си какви ги върши.

Мъчех се да смъкна влажните хлъзгави дънки на мъртвеца.

— Искаш ли да ми помогнеш? — попитах аз.

Изхлузихме предпазливо панталоните през хълбоците, сетне през коленете и прасците. Свалихме и черните долни гащи, чорапите и тениската и аз ги сложих върху застланата с чаршаф количка. Огледах ги внимателно за дупки и скъсано, за някакви следи. Забелязах, че отзад панталоните, особено седалището, са много по-мръсни, отколкото отпред. На фортите обувката бяха охлузени.

— Дънките, черните долни гащи и тениската са „Армани“ и „Версаче“. Гащите са обути наопаки — продължих аз с описа. — Обувките, коланът и чорапите са „Армани“. Виждаш ли мръсотията и охлузването? — посочих аз. — Възможно е жертвата да е била тътрена от някого, хванал я под мишниците.

— И аз си помислих същото — отбеляза Марино.

След петнайсетина минути вратите се плъзнаха, отвориха се и Руфин влезе при нас със служебния указател в ръка. Почука върху вратата на едно от шкафчетата.

— Пропуснах ли нещо? — поинтересува се весело.

— Ще огледаме дрехите с дъговата лампа, а после ще ги оставим да изсъхнат — наредих на подчинения си с доста недружелюбен тон. — Остави и другите лични вещи да изсъхнат, после ги прибери в плик.

Той си надяна ръкавиците.

— Тъй вярно — подметна наперено.

— Като гледам, вече се готвиш за полицейската академия — подкачи го отново Марино. — Браво на теб, момчето ми.

13.

Залисах се по онова, което вършех, съсредоточих се върху трупа, разложен до такава степен, че почти не приличаше на човешко тяло.

Смъртта бе направила този човек беззащитен, бактериите се бяха изплъзнали от стомаха и червата и бяха проникнали във всички кътчета на тялото, за да го отровят и да го напълнят с газове. Те бяха разрушили стените на клетките и превърнали кръвта в жилите и артериите в зеленикавочерна течност, така че цялата кръвоносна система се виждаше през обезцветената кожа досущ реки и притоци върху географска карта.

Онези части от тялото, които са били покрити с дрехите, бяха в много по-добро състояние, отколкото главата и дланите.

— Да не дава господ да се натъкнеш на него нощем! — възкликна Руфин, вторачен в мъртвеца.

— Какво е виновен той! — рекох аз.

— И знаеш ли, Чъки Бой? — намеси се и Марино. — Когато някой ден умреш и ти, също ще бъдеш такова страшилище.

— Знаем ли къде точно в трюмовете се е намирал контейнерът? — обърнах се аз към Марино.

— На втория или третия ред.

— А какви са били метеорологичните условия през двете седмици на пътуването в открито море?

— Времето е било най-често меко, с температури от петнайсет, най-много двадесет градуса. Тази година изобщо няма зима. Хората пазаруват за Коледа по къси панталони.

— Значи мислиш, че това приятелче е хвърлило топа вече на кораба и някой го е натикал в контейнера? — попита Руфин.

— Не, не мисля такова нещо, Чъки Бой.

— Казвам се Чък.

— Зависи кой ти говори. Я да те видим сега дали ще решиш загадката на деня, Чъки Бой. Ако имаш тонове контейнери, наблъскани като сардини в трюмовете, кажи ми как ще вмъкнеш труп в някой от

тях! — засмя се Марино. — Изключено е дори да отвориш вратата. Да не говорим пък, че печатът си беше непокътнат.

Приблжих хирургическата лампа и се зах да събирам нишки, косъмчета и други дребни нещица, като работех с пинцети и лупа, а понякога и с тампони.

— Трябва да проверим колко формалин имаме, Чък — подканих аз. — Завчера беше останало съвсем малко. Или вече си се погрижил?

— Още не.

— И гледай да не вдишваш изпаренията — предупреди Марино. — Виждаш какъв е резултатът по мозъците, дето ги държите в стъкленици.

Формалинът е разтвор на формалдехида, силно реактивен химикал, който се използва за съхраняването на органи и части от тялото, а също и на цели трупове, когато е направено анатомично дарение. Той убива тъканта. Действа пагубно на дихателните пътища, кожата и очите.

— Ще ида да проверя за формалина — оповести Руфин.

— Не точно сега — спрях го аз. — Нека първо свършим.

Той махна предпазителя на маркера.

— Я звъни на Клита да провериш дали Андерсън си е тръгнала — рекох. — Не искам да се размотава тук.

— Нека аз — предложи Марино.

— Да ви призная, още се шашвам, видя ли някое маце да преследва убийци — каза Руфин на Марино. — По времето, когато си започнал ти, сигурно не са ги пускали да правят нищо друго, освен да проверяват автоматите по платените паркинги.

Марино отиде при телефонния апарат.

— Свали си ръкавиците — провикнах се подире му, понеже вечно забравяше, колкото и бележки с думите „Чисти ръце“ да му оставях.

Продължих да движа бавно лупата и по едно време спрях. Коленете изглеждаха ожулени и мръсни, сякаш преди да умре, мъжът е коленичил без панталоните върху груба кална повърхност. Проверих и лактите. Те също бяха мръсни и охлузени, но не бях съвсем сигурна, понеже кожата бе в окаяно състояние. Топнах един от памучните тампони в преварена вода, а Марино затвори телефона. Чух как къса нов пакет с чисти ръкавици.

— Андерсън я няма тук — рече той. — Според Клита си била тръгнала преди половин час.

— А какво ще кажеш за жените, дето вдигат тежести? — попита Руфин Марино. — Видя ли колко мускулести са ръцете на Андерсън?

Използвах петнайсетсантиметровата линейка за скала и се заех да правя снимки с трийсет и пет милиметровия фотоапарат и макрообектива. Под мишниците намерих още места, които ми се видяха мръсни, и с тампон взех проби и оттам.

— Дали, когато корабът е отплавал от Антверпен е имало пълнолуние? — ме попита Марино.

— Ако искаш да преуспееш в света на мъжете, сигурно не бива да им отстъпваш по сила — продължи Руфин.

Водата струеше все така неуморно, стоманата дрънчеше от допира до стомана, лампите по тавана бяха толкова ярки, че нищо не хвърляше и най-малката сянка.

— Довечера има новолуние — отвърнах аз. — Белгия е в източното полукълбо, но лунният цикъл май е същият.

— Значи е било пълнолуние — заключи Марино.

Знаех накъде бие, но си замълчах — да му подсказва да не отваря дума за върколаци.

— Та какво се е случило, Марино? Вие с нея да не сте си оспорвали длъжностите на канадска борба? — подсмихна се Руфин, както срязваше връзката около купчина хавлиени кърпи.

Очите на Марино наподобяваха двойна цев, насочена към младежа.

— И би трябвало вече да знаем кой е победил, щом тя сега е детективът, а ти пак си намъкнал униформата — продължи да хихика Руфин.

— На мен ли говориш?

— Чу ме, не се прави на глух — отвърна младежът и плъзна вратичката на един от стъклените шкафове.

— Да ти призная, май остарявам — каза Марино, после грабна шапката от главата си и я запокити върху таблата. — Вече недочувам. Но ако не се заблуждавам, ми се стори, че се опитваш да ме взимаш на подбив.

— Какво мислиш за железните жени по телевизията? Ами за жените, които играят скеч? — знаеше си своето Руфин.

— Я си затварям плювалника — прекъсна го Марино.

— Ти, Марино, си ерген. Ще излезеш ли с такава жена?

Руфин открай време мразеше Марино и сега бе решил, че му е паднало да си излее злобата, понеже егоцентричният му свят се въртеше около доста слаба ос. Младежът си въобразяваше, че Марино е повален и ранен и че точно сега е моментът да го изрита.

— Въпросът всъщност е дали такава жена ще излезе с теб? — дрънкаше той като курдисан, без дори да усеща, че не е зле час по-скоро да си плюе на петите и да се изнася от помещението. — И дали изобщо има жена, дето ще излезе с теб?

— Знаеш ли какво, мухльо такъв, ще те посъветвам нещо — не се стърпя Марино. Пластмасовият предпазител пред гневното му лице се бе покрил с пара. — Затварям си малката гадна уста, докато не ми е целунала юмрука. И прибири раздвоеното си езиче, че ще взема да ти го откъсна.

Чък стана моравочервен тъкмо когато вратите се плъзнаха и при нас дойде Нийлс Вандър, който носеше мастило, тампон и десет картончета.

— Престанете! Още сега! — заповядах на Марино и Руфин. — Или ще ви изритам и двамата.

— Добро утро — поздрави Вандър.

— Кожата се смъква — обясних му аз.

— Тъкмо ще стане по-лесно.

Вандър ръководеше лабораторията за пръстови и други отпечатъци и трудно се плашеше от нещо. Често му се случваше да вади гадини от разложените трупове на мъртвците, от които трябваше да взима отпечатъци, дори не трепваше и когато при обгорени трупове трябваше да реже пръстите на жертвата и да ги носи в стъкленица горе в лабораторията.

Познавах го още от самото начало, откакто бях постъпила на работа тук, и той сякаш изобщо не остаряваше и не се променяше. Беше си все така плешив, висок и кльоцав, почти се губеше в бялата лабораторна престилка, която се вееше, докато той сновеше нагоре-надолу по коридорите.

Сега си сложи латексови ръкавици и вдигна лекичко дланите на мъртвеца, после взе да ги върти и да ги оглежда.

— Най-лесно ще бъде, ако смъкнем кожата — реши той.

При разложени трупове като този горният слой кожа по дланите се смъква като ръкавица — всъщност го наричаме точно така, ръкавица. Вандър работеше чевръсто — свали кожата от всяка длан, като внимаваше да не я разкъса, и я надяна върху латексовите ръкавици. После топна един по един пръстите в мастилото и ги притисна към картончетата. Махна мъртвата кожа от ръцете си, положи я предпазливо върху хирургическото легенче, сетне смъкна и ръкавиците и пак се качи в лабораторията.

— Сложи това във формалин, Чък — кимнах към кожата. — Трябва да я запазим.

Свъсен като буреносен облак, той отвъртя капачето върху пластмасовото шише.

— Хайде да го обърнем — подканих аз.

Марино ни помогна да сложим трупа с лицето надолу. Намерих още кал и мръсотия, най-вече по таза, и отново взех с тампон проби. Не видях рани, само в горната част на дясната плешка имаше петно, по-тъмно от кожата наоколо. Възрях се в него през лупата, като се опитвах да спра мисловния си процес — правех го винаги, когато търсех някакви наранявания, следи от ухапване и други трудно доловими следи и улики. Все едно се спусках с водолазен апарат във вода, където не се вижда почти нищо. Единственото, което различавах, са сенки и смътни силуети и не ти остава друго, освен да чакаш да се натъкнеш едва ли неслучайно на нещо.

— Ти забелязваш ли нещо тук, Марино? Или само ми се привижда? — попитах аз.

Той пак вдъхна от тубичката „Викс“ и се надвеси над масата. Започна да се взира напрегнато.

— И аз не знам. Не съм сигурен — рече накрая.

Избърсах кожата с мокра кърпа и външният слой, или епидермисът, се смъкна. Плътта отдолу, или дермисът, наподобяваше наквасена с вода кафява нагъната мукава, напръскана с черно мастило.

— Татуировка — отсякох аз. Бях почти сигурна. — Мастилото прониква в дермиса, но не различавам никаква рисунка. Само едно огромно петно.

— Като големите морави родилни петна, каквито имат някои хора — допълни Марино.

Надвесих се още по-ниско с лупата и нагласих хирургическата лампа, за да свети най-ярко. Руфин търкаше като ненормален един от плотовете от неръждаема стомана, като от време на време пъшкаше.

— Я да опитаме с ултравиолетови лъчи — реших аз.

Работеше се лесно с широкообхватната ултравиолетова лампа, която наподобяваше ръчните скенери по летищата. Намалихме осветлението и отпърво опитах с дългите ултравиолетови вълни, като държах лампата досами участъка, който ме интересуваше. Не светна нищо, но като че изникна бледа морава сянка и аз се запитах дали не виждаме бяло мастило. В ултравиолетовата светлина всичко бяло, например чаршафът върху оставената наблизо количка, грееше като сняг на лунна светлина и понякога отразяваше виолетовите оттенъци на лампата. Приплъзнах селектора и опитах с късите вълни. Не видях особена разлика.

— Осветлението — рекох.

Руфин го включи.

— Мислех си, че мастилото за татуировки свети като неон — обади се Марино.

— Само флуоресцентното — поправих го аз. — Но тъй като големите концентрации на йодид и меркурий са вредни за здравето, тези мастила вече не се използват.

Минаваше пладне, когато най-сетне се заех с аутопсията: направих разрез с формата на буквата „У“ и махнах ребрата откъм предната страна. Намерих каквото, общо взето, бях и очаквала. Органите бяха меки и направо се разпадаха при допир, затова и трябваше да внимавам много, докато ги меря и разрязвам. Не можех да кажа кой знае какво за коронарните артерии, освен че няма оклузия. Не бе останала и капчица кръв, само в плевралната кухина открих течност от разложението. Мозъкът също се беше втечил.

— Прати проби от мозъка и течността за анализ в токсикологията — нека видят има ли алкохол — наредих на Руфин.

Урината и жлъчната течност се бяха просмукали през кухите органи и от тях, както и от стомаха, не бе останало нищичко. Но щом откъснах малко плът от черепа, ми се стори, че съм открила отговора. От двете страни на слепоочната кост имаше петна.

Макар и да не можех да сложа окончателна диагноза, докато не получех резултатите от токсикологията, бях почти сигурна, че човекът

се е удавил.

— Моля? — зяпна ме Марино.

— Виждаш ли ей тези петна? — показах му аз. — Огромни кръвоизливи, вероятно ги е получил, докато се е давел и се е мъчел да се измъкне.

Иззвъня телефонът, Руфин отиде да вдигне слушалката, без да си дава зор.

— Кога за последен път си работил с Интерпол? — попитах аз Марино.

— Преди пет-шест години — един беглец от Гърция се беше сбил в кръчма на Хъл стрийт.

— И тук явно няма да се справим без съдействие от чужбина. Ако мъжът е обявен за издирване във Франция, Англия, Белгия, някъде другаде, ние тук, в Ричмънд, така и няма да разберем, освен ако Интерпол не го свърже с някого в компютърната си система.

— Ти разговаряла ли си с хората от Интерпол? — поинтересува се той.

— Не. Това е ваша работа.

— Ония кретени, моите колеги, дават мило и драго да работят по случай, разследван и от Интерпол, но попитах ли ги какво е Интерпол, се оказва, че нямат и най-малка представа — каза Марино. — Да ти призная, хич и не искам да си имам вземане-даване с тях от Интерпол. Плашат ме не по-малко от негодниците в ЦРУ. По-добре хич и да не узнават, че ме има на белия свят.

— Я не ставай за смях, Марино. А ти знаеш ли какво означава Интерпол?

— Да. Тайни агенти.

— Това е съкращение от „international police“ — „международна полиция“. Целта е полицаите от страните членки да работят съвместно, да обменят опит и да си съдействат. Същото, което искаш да правиш и с колегите от управлението.

— Само не ми казвай, че и там работят такива като Брей.

Извърнах очи към Руфин, който още беше на телефона. С когото и да разговаряше, гледаше да си остане само между тях двамата.

— Това е мрежа за борба с престъпността навсякъде по света... Да ти призная, и аз не знам още колко ще издържа. Този келеш не само

ми прави напук, ами и изобщо не го крие — промърморих аз, без да откъсвам очи от Руфин, който най-после затвори.

Марино също го изглежда кръвнишки.

— Интерпол разпространява бюлетин с цветни листове за издирвани или безследно изчезнали хора, в него се съдържат и предупреждения, запитвания — продължих разсеяно, а Руфин натъпка една от кърпите в задния джоб на лабораторния панталон и извади от чекмеджето брояча за хапчета.

Седна на високия стол пред една от стоманените мивки — беше с гръб към мен. Отвори кафява книжна кесия с номера на разследвания случай и извади отвътре опаковка адвил, както и две флакончета лекарства с рецепта.

— Трупите с неустановена самоличност са върху черните листове в бюлетина — поясних аз. — Това най-често са избягали престъпници с връзки в чужбина. Чък, защо вършиш това точно тук?

— Нали ти казах, трябва да наваксам. Никога с трупите не са пристигали и толкова много хапчета, доктор Скарпета. Все изоставам. Стигна до шейсет-седемдесет и точно тогава звънва телефонът, а после трябва да почвам отначало.

— Да бе, Чъки Бой — намеси се Марино. — Виждам защо се объркваш толкова лесно.

Руфин си засвирука.

— Какво изведнъж се развесели такъв? — попита подразнен Марино, а Руфин продължи да реди с пинцетите хапчетата върху синьото пластмасово легенче.

— Трябва да вземем пръстови отпечатъци, да направим снимки на зъбите, да съберем всичко, с което разполагаме, за да им го пратим — казах на Марино, докато взимах късче от мускулната тъкан на бедрото, за да изследваме ДНК.

— Да го пратим на кого? — не ме разбра той.

Вече започвах да се отчайвам.

— На Интерпол — троснах се.

Телефонът иззвъня отново.

— Я вдигни ти, Марино! Сега броя.

— Много важно, че броиш — подвикна той на Руфин.

— Слушаш ли ме? — погледнах аз към Марино.

— Целият съм слух — потвърди той. — Свързката в отдел „Криминални разследвания“ в щатското полицейско управление беше едно сержантче, което вечно си придаваше важност — веднъж, помня, го поканих да пийнем бира и да хапнем нещо с другите момчета в полицейската кръчма или в „Чети“. Колкото от любезност, разбираш ли, а оня, моля ти се, дори не промени тона, сигурен съм, че ме записваше.

Работех върху част от гръбначния стълб — щях да я изчистя със сярна киселина и да дам да проверят с микроскоп дали има диатомеи, каквито се срещат във водата навсякъде по света.

— Но съм му забравил името — продължаваше да разказва Марино. — Той взе цялата информация, свърза се с Вашингтон, а от Вашингтон се свързаха с Лион, където им е седалището на тайните агенти. Доколкото съм чувал, работели в някаква страховита сграда на път, който го нямало върху никакви карти, в нещо като пещерата на Батман. Огради, по които тече електричество, остра като бръснач бодлива тел, тежка порта и пазачи, въоръжени с картечници, и така нататък.

— Попрекалил си с филмите за Джеймс Бонд — укорих го аз.

— Изобщо не ги гледам, откак Шон Конъри спря да се снима в тях. Днес филмите не струват нищо, пък и по телевизията няма какво да гледаш. Чудя се защо изобщо си играя да включвам телевизора.

— Няма да е зле от време на време да четеш по някоя и друга книжка.

— Доктор Скарпета! — извика Чък, след като затвори. — Обади се доктор Купър. Съдържанието на алкохол в течността е нула нула осем, а в мозъка няма нищо.

0,08 не значеше много, понеже в мозъка не бе установено наличието на алкохол. Преди да умре, мъжът може би беше пил или това бе спирт, появил се под въздействието на бактериите вече след смъртта. Не разполагахме с други течности, с които да сравняваме, например с урина, кръв или пихтиестата маса около окото, известна като стъкловидно тяло, а това не бе никак добре. Ако 0,08 бе истинското равнище на алкохола, това показваше ако не друго, то поне, че мъжът е бил пийнал и, следователно, по-уязвим.

— Какво ще напишеш като причина за смъртта? — полюбопитства Марино.

— Остра форма на морска болест — изкиска се Руфин.

— Знаеш ли, вече наистина ми лазиш по нервите — не се стърпя Марино.

— Причина за смъртта — неустановена — рекох аз. — Начин на настъпване на смъртта — убийство. Това не е никакъв злочест докер, случайно заключен в контейнер. Трябва ми хирургическа кювета, Чък. Остави я ей там, на плота, и до довечера трябва да поговорим.

Очите му се стрелнаха като врабчета.

Смъкнах ръкавиците и звъннах на Роуз.

— Порови, ако обичаш, в архива, и ми намери коркова дъска — заръчах на секретарката.

От службата за безопасност на труда бяха решили, че всички дъски, върху които режем, трябва да са с тефлоново покритие, понеже другите предавали заразите. Тези тефлонови покрития наистина бяха удобни, когато за пациент имаш жив човек или месиш тесто. Подчиних се на разпореждането, но нямах намерение да изхвърлям старите дъски.

— И няколко щифта — допълних. — В горното дясно чекмедже на бюрото ми трябва да има пластмасова кутийка. Освен ако някой не е задигнал и нея.

— Ей сега ще проверя — обеща Роуз.

— Доколкото си спомням, дъските са на горната полица в дъното на складовото помещение при кашоните със старите наръчници по съдебна медицина.

— Нещо друго?

— Луси сигурно не се е обаждала? — поинтересувах се аз.

— Засега не. Ако се обади, ще ви намеря.

Позамислих се. Вече минаваше един часът. Луси бе слязла от самолета и би трябвало да се е обадила. Пак ме плиснаха мрачни мисли и страх.

— Прати цветя в службата ѝ — заръчах на секретарката. — С бележка: „Благодаря за посещението, обичам те, леля Кей“.

Мълчание.

— Там ли си? — попитах аз Роуз.

— Сигурна ли сте, че искате да напиша това? — попита жената.

Аз се подвоумих.

— Напиши ѝ, че я обичам и ѝ се извинявам — отвърнах накрая.

14.

Обикновено отбелязвах с маркер частта от кожата върху трупа, която смятах да изрежа, в този случай обаче кожата бе в такова окаяно състояние, че никой маркер нямаше да проличи върху нея.

Опитах се да се справя криво-ляво с петнайсетсантиметровата пластмасова линейка, като измерих разстоянието между дясната основа на врата до рамото, после и до плешката и оттам пак до врата.

— Двайсет и един сантиметра на седемнайсет и половина, на пет, на десет — издиктувах на Руфин.

Кожата е еластична. Отрежеш ли я, се свива, а беше важно, когато я прикача към корковата дъска, да я опъна така, че да има същите размери, както върху тялото, инак рисунките на татуировката върху кожата щяха да се разкривят.

Марино си беше тръгнал, другите ми подчинени бяха затънали до гуша в работа — върху екрана на вътрешната система виждах как пред рампата непрекъснато спират коли, дошли да докарат или да откарат поредния труп. Ние с Руфин бяхме сами зад затворената стоманена врата в стаята на разложението. Смятах да му дръпна едно конско.

— Нямам нищо против, ако си решил да се местиш в полицията — подхванах аз отдалеч.

Той се запретна да реди чистите епруветки върху поставката и се чу как стъклото трака.

— Но ако смяташ да останеш тук, Чък, ще се наложи да бъдеш на работното си място, да се държиш подобаващо и човек да може да разчита на теб.

Взех от хирургическата маса скалпел и мънички форцепси и погледнах младежа. Той сякаш беше очаквал да му кажа всичко това и вече бе решил как да ми отговори.

— Сигурно не съм свършен, но винаги си могла да разчиташ на мен.

— Напоследък не. Дай ми още скоби.

— Пък и се случват какви ли не неща — рече Руфин, докато взимаше скобите от легенчето и ми ги подаваше. — В личния ми живот де. Жената, къщата, която купихме. Нямах представа колко проблеми ми се струпаха на главата.

— Съжалявам, че имаш трудности, но на мен ми е поверена цяла щатска служба. Да ти призная, нямам време за извинения. Ако не носиш своето бреме, ще си имаме големи неприятности. Само това оставаше — и занапред да идвам в моргата и да виждам, че не си приготвил всичко. Само да си посмьл още веднъж да ме караш да те търся.

— Вече си имаме големи неприятности — подметна Руфин, сякаш бе чакал да изстреля тъкмо този изстрел.

Направих първия разрез.

— Ти обаче и не подозираш — допълни младежът.

— Защо тогава не ми кажеш, Чък, какви са тези големи неприятности? — подканих аз.

Разризах дълбоко кожата на мъртвеца. Руфин ме загледа как прихващам краищата, та кожата да не се свива. Прекъснах за малко работата и го погледнах през масата.

— Хайде, кажи де! — повторих аз.

— Не ми е работа аз да ти казвам — подметна младежът и аз забелязах в очите му нещо, което ме изнерви още повече. — Слушай, доктор Скарпета. Знам, че и аз не съм безупречен. Знам, че съм се измъквал от работа, за да ходя на събеседване и да подавам документи другаде, сигурно и невинаги може да се разчита на мен. Не се погаждам и с Марино. Признавам си най-чистосърдечно всичко това. Ще ти кажа обаче неща, които другите няма да посмеят да изрекат пред теб, но ти обещавай, че няма да ме наказваш за това.

— Не наказвам никого, задето е честен — отвърнах, ядосана, че изобщо си го е помислил.

Той сви рамене и аз долових, че злорадства, задето ме е поставил натясно.

— Не наказвам и толкоз — повторих. — Просто очаквам от хората да правят онова, което смятат за почтено, а не го ли правят, те сами си се наказват. Ако ти изстине мястото тук, сам ще си бъдеш виновен.

— Вероятно не употребих най-подходящата дума — рече младежът, после се върна при плота и кръстосал ръце, се облегна на него. — Не се изразявам добре като теб, това е сигурно. Но не искам и да се разстройваш, задето съм откровен. Чу ли?

Не отговорих.

— Всички съжаляваме за онова, което се случи миналата година — поде той с първия си довод. — Недоумяваме как изобщо го преживя. Наистина. В смисъл, че ако някой направи подобно нещо на жена ми, просто не знам какво ще сторя, особено пък ако жертвата е човек като специален агент Уесли.

Руфин открай време наричаше Бентън „специален агент“, което винаги ми се беше струвало смешно. Ако имаше човек, който изобщо не си придаваше важност, дори се притесняваше от званието си, то това бе тъкмо Бентън. Сетих се за презрителните думи на Марино, че Руфин се е побъркал на тема правоохранителни органи, и нещата ми се поизясниха. Моят мекушав шеф на моргата вероятно е изпитвал страхопочитание към Бентън, към един агент ветеран от ФБР, натоварен да съставя психологически портрети на престъпниците, и ми хрумна, че допреди известно време Руфин се е държал по-добре не заради мен, а по-скоро заради Бентън.

— Това потресе всички нас — продължи младежът. — Докато беше жив, той идваше тук, при нас, поръчваше какви ли не деликатеси, вкуснотии и пици, пускаше майтапи и разведряваше обстановката. Беше важна клечка, а изобщо не се дуеше. Бях в див възторг от него.

Спомних си и миналото на Руфин. Баща му загинал при автомобилна катастрофа още когато той бил съвсем невръстен. Отгледала го майка му — властна умна жена, учителка. Жена му също беше много властна, сега той търсеше същото и у мен. Винаги ми е било интересно, че мнозина непрекъснато се завръщат на местопрестъпленията от своето детство и търсят ли, търсят все същия злодей, в нашия случай властна жена като мен.

— Всички ти треперят като на писано яйце — продължи да философства Руфин. — Внимават и косъм да не падне от главата ти. Мълчат си дори когато си немарлива и под носа ти стават неща, които изобщо не забелязваш.

— Какви неща? — попитах аз и внимателно опънах със скалпела въгълчето на кожата.

— Ами като начало в службата се е завъдил крадец — отговори младежът. — Готов съм да се обзаложа, че е някой от колегите. Това продължава вече седмици наред, а ти не предприемаш нищо.

— Научих съвсем наскоро.

— Ето, виждаш ли, това ти разправям и аз.

— Не ставай за смях. Роуз не крие нищо от мен — рекох му.

— Хората не смеят да гъкнат и пред нея. Погледни истината в очите, доктор Скарпета. Колегите смятат, че секретарката ти донася всичко и ключаки зад гърба им. Не ѝ се доверяват.

Думите ме жегнаха, засегнаха чувствата и гордостта ми, но аз се опитах да се съсредоточа. Продължих да опъвам тъканта, като внимавах да не я срежа или съсипя. Руфин чакаше да види как ще реагирам. Погледнах го право в очите.

— Никой не ми донася нищо — отсякох. — Не ми е нужно. Всичките ми подчинени знаят, че по всяко време могат да дойдат при мен и да обсъдят каквото пожелаят.

Руфин замълча злорадо. Продължаваше да стои предизвикателно и самодоволно, явно си умираше от удоволствие. Отпуснах китки върху стоманената маса.

— Пък и не смятам, че трябва да се защитавам пред когото и да било, Чък — допълних аз. — Смятам, че ти единствен от подчинените ми имаш търкания с мен. Наясно съм, разбира се, защо все правиш напук на шефката си — силните, властни личности в живота ти са били все жени.

Дяволитите пламъчета в очите му помръкнаха. Лицето му се изкриви от гняв. Отново се заех с хлъзгавата, крехка тъкан.

— Но съм ти признателна, че споделяш с мен мислите си — допълних спокойно и хладно.

— Това не са само мои мисли — подметна грубо Руфин. — Всъщност всички смятат, че си сдала багажа.

— Радвам се, че знаеш какво мислят всички — отвърнах, без да издавам яростта, която ме бе обзела.

— Не е чак такава философия да знам. Не само на мен ми е направило впечатление, че за разлика от преди вършиш всичко през пръсти. Променила си се. Знаеш го и самата ти. Признай си.

— Я кажи какво трябва да си призная!

Той като че беше готов с дългия си списък.

— Ами правиш неща, които не са в твоя стил. Скъсваш се от работа, ходиш на оглед на местопрестъпления, където не си длъжна да бъдеш, затова и вечно си уморена и не забелязваш какво става в службата. А когато разстроените хора те потърсят, не си правиш труда да им отделиш време и да поприказваш с тях.

— Какви разстроени хора? — попитах аз, бях на път да загубя самообладание. — Винаги разговарям със семействата, с всеки, който пожелае, стига, разбира се, той да има право да получи информацията.

— Защо не питаш доктор Филдинг колко от хората, дошли при теб, е приел, с колко от семействата на мъртъвци, аутопсирани от теб, е разговарял, колко пъти те е покривал? Пък и оная работа по Интернет. Там вече наистина се оля. Това бе нещо като последната капка.

Бях смаяна.

— Какво нещо по Интернет? — попитах стъписана.

— Страницата ти в чата. Да ти призная, нямам компютър и не съм я виждал с очите си.

В главата ми като хиляди врабци се застрелкаха странни гневни мисли, замъглили представата, която имах до този миг за живота си. В съзнанието ми се загнездиха безчет грозни черни страхове, вкопчили в него остри нокти.

— Не исках да те поставям в такова неловко положение — рече Чък. — Но, струва ми се, разбирам как си се докарала дотук. Все пак доста ти се стовари на главата.

Не ми се слушаше и думичка повече за онова, което ми се е стоварило на главата.

— Признателна съм ти за разбирането, Чък — казах, вперила очи в него, докато накрая той не издържа и не се извърна.

— Пристигна трупът от Похатан, трябваше досега да са го докарали, ако искаш, ще ида да проверя какво става — каза младежът — бързаше час по-скоро да се махне от помещението.

— Добре, провери, а после отново вкарай трупа в хладилника.

— Ама, разбира се — отвърна Руфин.

Вратите се затвориха подире му и върнаха отново тишината в стаята. Опънах докрай парчето кожа и го прикрепих към корковата дъска, а ледената параноя и съмненията се просмукаха зад тежката врата на самочувствието ми. Заех се отново да меря парчето кожа, да

го опъвам и пак да го меря. Сложих корковата дъска в хирургическото легенче, покрих я със зелен плат и я пъхнах в хладилника.

В съблекалнята си взех душ и се преоблякох, прочиствайки мислите си от страховете и възмущението. Дълго пих кафе — беше старо, по дъното на кафеника беше останала черна утайка. Направих първото вложение в опразнената обща каса за кафе — дадох на домакинката на службата двацет долара.

— Чела ли си, Джийн, онова, което уж съм пишела в Интернет? — попитах я.

Тя поклати глава, но се смути. После зададох същия въпрос и на Поли и Клита.

Клита се изчерви до уши и свела очи, отвърна:

— Понякога.

— Поли? — попитах аз.

Тя спря да пише на клавиатурата и също пламна.

— Не през цялото време — рече ми.

Кимнах.

— Не съм го писала аз — обясних им. — Някой се представя за мен. Жалко, че научавам чак сега.

И двете служителки в секретариата бяха смутени. Не бях сигурна, че са ми повярвали.

— Разбирам защо не сте искали да ми кажете, щом сте научили за така нареченото ми участие в чата — допълних аз. — И аз на ваше място сигурно щях да се притеснявам. Но имам нужда от помощта ви. Ако подозирате кой го прави, ще ми кажете ли?

Те като че се поуспокоиха.

— Какъв ужас — възкликна възмутена Клита. — Който и да го прави, мястото му е в затвора.

— Извинявайте, че не ви казах по-рано — допълни притеснена Поли. — Нямам представа кой ще седне да върши подобно нещо.

— Ами да, като го чете човек, ще си рече, че сте вие. Точно там е проблемът — подкрепи я и Клита.

— Ще си рече, че съм аз ли? — възкликнах свъсена.

— Да, в чата уж давате съвети как да избегнем злополуките, как да се пазим от кражби и нападения, как да преодоляваме мъката, все медицински неща.

— Звучи така, сякаш го е писал лекар или някой с медицинско образование? — попитах все по-невяряващо.

— Който и да ги пише тези неща, разбира от тях — отвърна Клита. — Но е по-разговорно. Не е като да четеш протокол от аутопсия или нещо от този род.

— Всъщност сега, като се замисля, не звучи като доктор Скарпета — вметна Поли.

Забелязах върху бюрото ѝ отворена папка с компютърни цветни снимки от аутопсията на мъж, чиято пръсната от куршум глава приличаше на зловеща чашка за яйца. Разпознах убития, чиято жена ми пишеше от затвора, обвинявайки ме в какво ли не, като се почне от некомпетентност и се стигне до изнудване.

— Това пък какво е? — учудих се аз.

— Както личи, онази шантавелка е писала и до редакцията на „Таймс Диспачър“, и до главния прокурор, и преди малко се обади Айра Хърбърт, който попита за досието — обясни ми момичето.

Хърбърт беше криминалният репортер на местния вестник. Щом се обаждаше той, значи срещу мен бе заведено дело.

— После и Хариет Къминс се обадила на Роуз да иска копие от документите — поясни Клита. — Както личи, последната версия на онази откачалка, жена му, е, че той е стрелял в устата си, като е натиснал спусъка с палеца на крака си.

— Дрън-дрън, клетникът беше с кубинки — засмях се аз. — Няма как да е натиснал спусъка с пръста на крака си, още повече, че беше застрелян в тила от близко разстояние.

— Не знам какво ги прихваща тия хора напоследък — завайка се Поли и изпъшка. — Не правят нищо друго, освен да лъжат като дърти цигани и да шикалкавят, а ако ги тикнат зад решетките, се запретват да съдят всички наред. Направо ми се гади.

— На мен също — присъедини се и Клита.

— Знаете ли къде е доктор Филдинг? — попитах и двете.

— Мярнах го преди малко — отвърна Поли.

Намерих го в медицинската библиотека — разлистваше „Хранене, физическо натоварване и спорт“. Усмихна се, щом ме видя, но ми се стори уморен и вкиснат.

— Не ям достатъчно въглехидрати — рече ми и почука с показалец страницата. — Все си повтарям, че ако петдесет и пет —

седемдесет процента от храната ми не е въглехидрати, ще получа гликогенна недостатъчност. А напоследък...

— Джак! — прекъснах го с рязък тон. — Бъди откровен с мен, какъвто си бил винаги.

Затворих вратата на библиотеката. Казах му какво ми е наговорил Руфин и върху лицето на моя заместник се мярнаха болка и вина. Той притегли един от столовете и седна на масата. Затвори книгата. Разположих се до него и обърнахме столовете така, че да сме с лице един към друг.

— Шушука се, че секретарят Уагнър искал да се отърве от теб — подхвана Филдинг. — Според мен това са врели-некипели и смятам, че беше по-добре слуховите изобщо да не стигат до теб. Колкото до Чък, остави го той непрокопсаник.

Синклер Уагнър беше секретар по здравеопазването и социалните служби и единствен той и губернаторът имаха право да назначават или да уволняват главния съдебен лекар.

— Та кога чу за пръв път тези слухове? — поинтересувах се аз.

— Не беше много отдавна. Преди няколко седмици.

— Защо ще ме уволнява? — вторачих се аз в заместника си.

— Понеже не сте намирали общ език.

— И таз добра, няма такова нещо!

— Или защото не бил доволен от теб, тоест и губернаторът се оплаквал.

— Моля те, Джак, не увъртай.

Заместникът ми се подвоуми и се намести притеснено на стола. Изглеждаше гузен, сякаш той е виновен за неприятностите ми.

— Добре де, накратко казано — изплю той камъчето, — шушукат, че си злепоставила Уагнър с участието си в чата по Интернет.

Наведох се към него и го хванах за ръката.

— Не съм участвала в никакъв чат — зарекох се. — Някой се представя за мен.

Филдинг ме погледна озадачен.

— Шегуваш ли се? — ахна той.

— Не. И не виждам нищо смешно.

— Божичко — възкликна погнусен моят заместник. — Понякога си мисля, че Интернет е най-ужасното нещо на света.

— Защо просто не ме попита, Джак? Ако си смятал, че върша нещо нередно... нима наистина съм се отчуждила дотолкова от всички колеги, та никой не смее да ми каже нищо?

— Не си се отчуждила — възрази той. — Не че хората нехаят или са се отчуждили. Точно обратното, загрижени сме за теб и вероятно сме искали да те предпазим.

— Да ме предпазите от какво? — настоях аз.

— Всеки има право да тъжи и дори за известно време да не се вторачва чак толкова в работата — отвърна едва чуто той. — Никой не е очаквал от теб да работиш на пълни обороти. Поне за себе си съм сигурен. Божичко, и аз едвам преживях развода си.

— Не съм си зарязала работата, Джак. Обратното, наистина работя на пълни обороти. Това за мен е най-добрият начин да се преборя с личната си мъка.

— Де да беше толкова лесно — въздъхна заместникът ми.

— Не съм казвала, че е лесно. Има дни, когато едвам се надигам от леглото, черен ми е целият свят. Но няма да допусна личните ми неприятности да повлияят на онова, което върша тук.

— Да ти призная, не знаех как да постъпя и ми е много криво — рече Филдинг. — И аз едвам преживях смъртта му. Знам колко много го обичаше. Все ми се искаше да те покана на вечеря или да те питам дали имаш нужда от помощ вкъщи. Но както знаеш, и аз си имам неприятности. И затова сигурно съм решил, че най-доброто, което мога да направя за теб, е да поема възможно най-голяма част от бремето тук.

— Криел ли си ме от роднините на починалите, когато са ме търсели по телефона? — попитах го без недомлъвки.

— Това бе най-малкото, което можех да направя за теб — отвърна заместникът ми. — За мен не беше трудно.

— Майко мила! — възкликнах и обронила глава, прокарах пръсти през косата си. — Направо не мога да повярвам.

— Аз само...

— Джак! — прекъснах го. — Била съм тук всеки божи ден, освен ако не са ме викали в съда. Защо да прехвърлят роднините на теб? И то зад гърба ми!

Сега бе ред на Филдинг да се смути.

— Толкова ли не осъзнаваш какъв позор ще бъде за мен, ако отказвам да разговарям с тези смазани от мъка хора? — продължих аз.

— Просто си мислех...

— Та това е налудничаво! — възкликнах и усетих как на гърлото ми засяда буца. — Ако бях такава, нямаше да съм достойна за тази работа. Стана ли толкова коравосърдечна, просто ще напусна. Нима си допускат, че точно аз от всички хора няма да вляза в положението на сломените роднини, понесли такава тежка загуба! Че няма да направя всичко по силите си, за да ги разбера, да им вляза в положението, да отговоря на въпросите, да ги утеша и да се постарая онзи копелдак, навлякъл им такава нещастие, да се озове на електрическия стол! — Бях на път да се разплача. Гласът ми трепереше. — Или да умре от смъртоносна инжекция. Какво ли изобщо се церемоним! Мен ако питаш, пак трябва да бесим тия негодници наред градския площад! — заявих аз.

Филдинг погледна затворената врата, сякаш се опасяваше да не би някой да ме чуе. Поех си дълбоко въздух и се покопитих.

— Колко пъти се е случвало? — попитах го аз. — Колко пъти си поемал разговорите с роднините?

— Напоследък често — призна си от немай-къде той.

— Колко често?

— Вероятно всеки втори случай, върху който си работила през последните два-три месеца.

— Бива ли такава нещца! — завайках се пак аз.

Филдинг си мълчеше, а аз се разпъвах от съмнения. Наистина напоследък семействата на починалите като че ли не ме търсеха чак толкова много, но аз не се бях замисляла, понеже в тези неща нямаше строго установени правила и аз нямаше как да предскажа колцина са искали да разговарят с мен. Някои роднини държаха да научат всичко до най-малките подробности. Други се обаждаха колкото да си излеят гнева. Трети просто се затваряха в себе си и не искаха да узнават нищо.

— Значи е имало и оплаквания от мен — предположих аз. — Смазаните от мъка, разстроени хора сигурно са си казвали, че се държа нагло и коравосърдечно. И не ги виня.

— Някои наистина са подали жалби.

Видях от лицето му, че тези някои никак не са малко. Не се и съмнявах, че мнозина са писали и на губернатора.

— Кой ти прехвърляше разговорите? — попитах делово и общо взето, спокойно, понеже се опасявах, че ще се разфуча и щом изляза от библиотеката, като смерч ще помета всички по пътя си.

— Не ми се видя необичайно, че точно сега не ти е до разговори с потиснати сломени хора — опита се той да ми обясни. — Че не ти се е приказвало за някои болезнени неща, които да ти напомнят за... стори ми се логично. Повечето от тези хора имат нужда просто да чуят човешки глас, да поговорят с лекар и ако мен ме е нямало, са ги поемали Джил или Бенет — допълни Филдинг. Имаше предвид двамата лекари на щат при нас. — Предполагам, че по-неприятно се е получавало, когато сме отсъствали и тримата и се е налагало с близките на починалите да разговарят Дан или Ейми.

Дан Чонг и Ейми Форбс бяха студенти по медицина, които караха при нас стажа си. В никакъв случай не биваше да допускаме точно те да разговарят с покрусените роднини.

— Мили боже! — възкликнах и затворих очи при тази кошмарна мисъл.

— Главно след работно време — поясни Филдинг.

— Та кой ти прехвърляше телефонните разговори? — попитах отново, този път по-твърдо.

Той въздъхна. Никога не го бях виждала толкова потиснат и притеснен.

— Кажи де — настоях аз.

— Роуз — отвърна Филдинг.

15.

Когато влязох в кабинета на Роуз, бе шест без няколко минути и тя си обличаше палтото и си слагаше дългия копринен шал. Както винаги бе останала и след работно време. Понякога ми се налагаше направо да я гоня и макар усърдието ѝ обикновено да ме трогваше и да ме караше да ѝ се възхищавам, сега се чувствах притеснена.

— Ще те изпратя до колата — рекох ѝ.

— Ама няма нужда — отвърна ми секретарката.

Лицето ѝ беше изопнато, тя най-неочаквано започна да си играе с кожените ръкавици в ръцете си. Знаеше, че ще ѝ кажа нещо, което не иска да чува, и подозирах, че е наясно и какво. Тръгнахме мълком по коридора към предния кабинет, стъпките ни по килима не се чуваха, между нас тегнеше почти осезаемо неловко мълчание.

Сърцето ми се късаше. Не знаех дали съм сломена или просто ядосана, минаваха ми какви ли не мисли. Какво ли още е крила Роуз от мен и откога продължаваше всичко това? Дали непоклатимата ѝ преданост всъщност не се свеждаше до усещането, че ѝ принадлежа, а аз не съм го проумявала?

— Луси сигурно не се е обаждала — подхванах, щом излязохме в мраморното фойе.

— Не — отвърна Роуз. — Търсих я няколко пъти в службата.

— Получила ли е цветята?

— О, да.

Нощният пазач ни махна.

— Навън е студено. Къде без палто? — попита ме той.

— Няма страшно — успокоих го аз с усмивка, после рекох на Роуз: — Знаем ли дали Луси ги е видяла?

Жената се смути.

— Цветята де — уточних аз. — Знаем ли дали Луси е видяла цветята.

— О, да — повтори пак секретарката. — Шефът ѝ ми каза, че е дошла, видяла ги е, прочела е картичката и всички са започнали да я

взимат на подбив и да я подпитват от кого е букетът.

— Едва ли знаеш дали ги е занесла вкъщи.

Роуз ме погледна. Излязохме от сградата и тръгнахме през тъмния празен паркинг. Секретарката ми се видя стара и тъжна, не знаех защо се е просълзила — дали заради мен, или от хапещия студ.

— Нямам представа — отвърна тя.

— Разпиляната ми войска — пророних аз.

Роуз вдигна яката на палтото и се сгуши в нея.

— И какво излиза? — възкликнах аз. — Когато уби Бентън, Кари Гретхен извади и всички нас, останалите, от строя. Нали, Роуз?

— Дума да няма, повлия на всички ни ужасно. Не знаех какво да направя за вас, но се стараех. — Тя ме погледна, докато вървахме сгърбени, за да се постоплим. — Стараех се и доколкото мога, продължавам да се старая — допълни жената.

— Всички се разпиляха — пророних отново. — Луси ми се сърди, а когато се сърди, винаги прави едно и също. Не иска да ме чува и вижда. Марино вече не е детектив. Сега пък научавам, Роуз, че без да ме питаш, си прехвърляла телефонните ми разговори на Джак. Не сте позволявали на покрусените семейства да се свържат с мен. Бива ли такова нещо!

Бяхме стигнали при синята хонда на Роуз. Тя затърси ключовете в голямата си дамска чанта и по едно време те издрънчаха.

— Странна работа — подхвана тя. — Пък аз се притеснявах, че ще ме питате за програмата си. Заета сте с преподаване в института повече от всякога и когато съставях програмата ви за следващия месец, видях, че времето ви е запълнено до дупка. Трябваше да се усетя по-рано и да го предотвратя.

— Това е последното, което ме притеснява в момента — отвърнах, като се постарях гласът ми да не прозвучи потиснато. — Защо го направи? — попитах пак, и то не за служебните си ангажменти. — Не си ме допускала до хората, които са ме търсели по телефона. Обиждаш ме и като човек, и като професионалистка.

Роуз отключи вратата и запали двигателя, включи и отоплението, преди да предприеме самотното си пътуване към дома.

— Правя каквото сте ми наредили, доктор Скарпета — отвърна накрая. Дъхът ѝ се превръщаше в пара.

— Никога не съм ти нареждала такова нещо, никога няма и да ти наредя — сепнах се аз. Не можех да повярвам на ушите си. — И ти го знаеш. Знаеш колко държа да разговарям със семействата.

То оставаше и да не знае. През последните пет години бях уволнила двама съдебни патолози, защото проявяваха бездушие към роднините на покойниците.

— Не е било с моята благословия — поде пак Роуз с присъщия ѝ майчински тон.

— Та кога съм ти казала да не ме свързваш?

— Не сте ми го казали устно. Пратихте ми нареждането по електронната поща. Още в края на август.

— Никога не съм ти пращала подобно нещо по електронната поща. Пазиш ли го?

— Не — отвърна тя със съжаление. — Обикновено не пазя електронната поща. Нямам причини да го правя. Мен ако питате, изобщо не бих я използвала.

— Та какво пишеше в това уж мое нареждане?

— „Много те моля, пренасочвай роднините винаги когато е възможно. Сега ми е много тежко. Знам, че ми влизаш в положението“. Нещо от този род.

— А ти не се ли усъмни? — възкликнах невярващо.

Роуз намали отоплението в автомобила.

— Усъмних се, естествено — отвърна жената. — Още тогава се свързах с вас по електронната поща и вие отговорихте да съм изпълнявала нареждането и да не съм го обсъждала повече.

— Изобщо не съм получавала такова съобщение от теб по електронната поща — ахнах аз.

— Не знам какво да кажа — затяхна секретарката, докато пристягаше предпазния колан. — Възможно ли е просто да сте забравили? На мен все ми изхвърча от главата какво съм получила по електронната поща.

— Не, това е невъзможно.

— Тогава излиза, че някой се е представил за вас.

— Виж ти! И други ли съобщения си получавала?

— Не често — каза Роуз. — Само от време на време, сърдечни такива, предимно с благодарност, че съм ви подкрепяла и съм ви помагала. Чакайте да си спомня...

Тя се замисли. От светлините по паркинга колата ѝ изглеждаше не синя, а зелена. Лицето ѝ беше в сянка и аз не виждах очите ѝ. Роуз почукваше с пръсти върху волана, а аз продължавах да я гледам. Бях премръзнала.

— Сетих се — рече внезапно жената. — Секретарят Уагнър ви викаше при себе си и когато ви казах, вие отвърнахте, че точно по това време не ви било удобно.

— Моля? — възкликнах аз.

— Беше в началото на миналата седмица — допълни Роуз.

— Пак ли по електронната поща?

— Напоследък това понякога е единственият начин да се свържеш с някого. Секретарката на Уагнър ми прати по електронната поща съобщението, а аз на свой ред го предадох на вас — ако не ме лъже паметта, бяхте в съда. После още същата вечер ми отговорихте пак по електронната поща — предполагам, от къщи.

— Това е налудничаво — простенах. Мислех трескаво как ли е станало, но не се сещах за нищо.

Всички в службата имаха адреса на електронната ми поща. Но никой, освен мен не би трябвало да знае паролата, а без нея бе невъзможно да подпишеш съобщение от мое име. Роуз явно си мислеше същото.

— Не проумявам как е станало — въздъхна тя, после възкликна: — Я чакайте. Рут качи програмата „Америка онлайн“ на всички компютри.

Рут Уилсън беше компютърната ни специалистка.

— Точно така. Трябва да разполага с паролата, за да го направи — продължих аз вместо секретарката. — Но тя, Роуз, за нищо на света не би прибегнала до измама.

— Наистина — съгласи се жената. — Сигурно обаче си е записала някъде паролите. Невъзможно е да ги помни всичките.

— Близко е до ума.

— Защо не се качите в колата, ще премръзнете до кости — покани ме секретарката.

— Прибирай се и си почини — отвърнах ѝ. — Аз ще сторя същото.

— Друг път! — подкачи ме тя. — Ще се върнете в кабинета и ще седнете да умувате какво точно е станало.

Беше права. След като тя си тръгна, се върнах в службата — умът ми не го побираше как може да съм толкова загубена и да изляза в този студ без върхна дреха. Бях вкочанена. Нощният пазач поклати глава.

— Бива ли да ходите толкова леко облечена, доктор Скарпета!

— Абсолютно прав сте — съгласих се аз.

Пъхнах магнитната карта в ключалката и първата стъклена врата изтрака и се отвори, после отключих и вратата към моето крило в сградата. Вътре цареше мъртвешка тишина и след като влязох в кабинета на Рут, известно време стоях и само гледах микрокомпютрите и принтерите, а също картата върху един от екраните, от която се виждаше, че връзката с другите служби и кабинети е свободна.

Подът под бюрото бе задръстен от преплетени кабели, навсякъде из помещението бяха струпани разпечатки на софтуерни програми, които за мен не означаваха нищо. Огледах отрупаните с книги лавици. Отидох при кантонерките и се опитах да отворя едно от чекмеджетата. Всички бяха заключени.

„Браво на теб, Рут“ — помислих си.

Върнах се в кабинета си и се опитах да се свържа с нея по телефона вкъщи.

— Ало? — вдигна тя слушалката.

Беше притеснена. Чуваше се как плаче бебе, мъжът ѝ я питаше нещо за някакъв тиган.

— Извинявай, че те безпокоя у дома — рекох ѝ.

— Доктор Скарпета! — стъписа се младата жена. — Не ме безпокоите. Франк, занеси, ако обичаш, детето в другата стая.

— Имам само един въпрос — продължих аз. — Има ли място, където държиш всички пароли за достъп в „Америка онлайн“?

— Някакъв проблем ли има? — побърза да попита тя.

— Както личи, някой се е докопал до паролата ми и се подписва от мое име в АОЛ — подхванах аз без недомлъвки. — Искан да разбера как се е добрал до паролата. Има ли начин?

— Не — отсече притеснена Рут. — Сигурна ли сте?

— Да.

— Да не сте казали на някого паролата? — предположи тя.

Помъчих се да си спомня. Дори Луси не я знаеше. Не че я интересувахе.

— Освен теб не я знае никой — бях категорична аз.

— Знаете, че няма да я кажа на никого.

— Сигурна съм в това — уверих я най-чистосърдечно.

Ако не за друго, Рут не би издала паролата от страх да не си загуби работата.

— Държа всички адреси и пароли във файл, до който няма достъп никой — поясни младата жена.

— А няма ли копие?

— Има, държа го в чекмедже, което заключвам.

— Винаги ли е заключено?

Рут се поколеба, сетне отвърна:

— Е, невинаги. Заключвам го след работно време, но през деня чекмеджетата са отключени, освен ако не съм отишла на обяд.

— Какво е името на файла? — поинтересувах се, усетила как параноята надвисна над мен като буреносен облак.

— E-mail — рече Рут, знаеше, че ще се ядосам. — Доктор Скарпета, държа хиляди файлове, запълнени с програмни кодове и ъпдейт, с антивирусни програми, с нововъведения, с какво ли не. Ако не им слагам лесни имена, никога няма да намеря нищо.

— Разбирам те — успокоих я аз. — И при мен е същото.

— Още утре сутринта бих могла да сменя паролата.

— Няма да е зле. И този път, Рут, гледай да я сложиш на място, до което наистина никой няма да се добере. В никакъв случай не я вписвай в същия файл.

— Дано не съм загазила — подхвана притеснена жената. Детето продължаваше да пищи.

— Ти не, но някой друг със сигурност е загазил — успокоих я аз. — А ти вероятно можеш да ми помогнеш да разбера кой.

Не се искаше особена интуиция, за да се сетя веднага за Руфин. Той беше умен. Не криеше, че не съм му симпатична. Рут обикновено държеше вратата си затворена, за да не ѝ пречат. Едва ли е било трудно Руфин да се промъкне в кабинета ѝ и да затвори вратата, докато тя е била на обяд.

— И нека да си остане между нас — предупредих аз служителката. — Не казвай дори на приятелите и на мъжа си.

— Можете да разчитате на мен.

— Каква е паролата на Чък?

— R-O-O-S-T-R^[1]. Запомнила съм го, защото се подразних, когато настоя това да му бъде паролата. Все едно е петелът в кокошарника — рече Рут. — А колкото до адреса, сигурно знаете, че е C-H-U-K-O-C-M-E, съкратено от „Chuck, Office of the Chief Medical Examiner^[2]“.

— Ами ако аз се включа и някой опита по същото време? — поинтересувах се аз.

— Който се опитва, ще бъде изхвърлен и ще му се каже, че вече някой се е включил. Ще се появи надпис за допуснатата грешка и сигнал. Не е така обаче, ако лошият вече се е включил и вие също опитате — при вас ще се появи надписът, той обаче няма да чуе предупредителен сигнал.

— Тоест, някой може да опита, докато вече съм в мрежата, и аз няма да разбера.

— Да.

— Чък има ли компютър вкъщи?

— Веднъж ме попита какво да купи, без да се охарчва много, и аз му препоръчах магазин за компютри втора употреба.

— Името?

— „Диск Трифт“. Държи го един мой приятел.

— Можеш ли да звъннеш на този човек у дома и да го питаш дали Чък е купил нещо от него?

— Ще опитам.

— Аз ще бъда в службата още известно време.

Натиснах клавиша за менюто върху компютъра и затърсих иконката за АОЛ. Влязох веднага, което идеше да подсказва, че никой не ме е изпреварил. Изкушавах се да се подпиша като Руфин, за да видя с кого си пише той и да разбера какво всъщност крои, но ме достраша. Тръпки ме побиваха при мисълта, че мога да проникна в нечия електронна поща.

Звъннах по пейджъра на Марино и когато той ми се обади по телефона, му обясних положението и го попитах какво според него трябва да направя.

— И таз добра! — възкликна той, без изобщо да се замисля. — Знаех си аз, че има нещо гнило. Този кретен никога не ми е вдъхвал доверие. И знаеш ли, докторке? Откъде можеш да бъдеш сигурна, че

докато е бърникал из електронната ти поща, не е изтрил нещо и дори не е пращал от твое име съобщения и на други, освен на Роуз?

— Прав си — съгласих се, вбесена от тази мисъл. — Ще ти съобща какво съм открила.

След няколко минути Рут ми звънна отново — беше развълнувана.

— Миналия месец е купил компютър и принтер — рече ми тя. — За около шестстотин долара. Към компютъра е имало и модем.

— А ние тук имаме софтуер за АОЛ.

— Цели тонове. Ако не си е купил, е могъл да качи нашия.

— Както личи, нещата никак не са розови. Изключително важно е да си държиш езика зад зъбите — предупредих я отново аз.

— Чък никога не ми е бил симпатичен.

— Не споменавай и това.

Затворих, облякох си палтото и ми докривя за Роуз. Бях сигурна, че е разстроена. Нямаше да се изненадам и ако през целия път до къщи е ляла сълзи. Стискаше зъби и рядко издаваше какво ѝ е на душата, аз обаче знаех. Вероятно е решила, че ме е подвела и сега се чувства сломена. Слязох при автомобила. Искаше ми се да я успокоя, пък и се нуждаех от помощта ѝ. Електронната поща на Чък можеше и да почака.

Роуз се бе уморила да поддържа къща и се бе пренесла в апартамент недалеч от Уест Енд, при авеню Гроув на няколко пресечки от кафене „Дю Жур“, където от време на време ходех да обядвам в неделя. Живееше в стара триетажна тухлена кооперация, сгушена в сянката на огромни дъбове. Кварталът бе сравнително спокоен и безопасен, аз обаче имах навика да се оглеждам, преди да сляза от автомобила. Спрях до хондата на Роуз и веднага забелязах малко по-нататък един тъмен форд таурус.

Вътре имаше човек, който седеше с изгасени фарове и двигател. Знаех, че повечето полицейски коли без надписи в Ричмънд са именно този модел и се запитах дали не се е случило нещо и полицаят наблюдава района в тъмнината и студа. Не бе изключено и човекът да чака някого, но кой ще седне да чака с изгасени фарове и двигател!

Имах чувството, че ме наблюдават, затова извадих пистолета „Смит и Уесън“ от дамската си чанта и го пъхнах в джоба на палтото.

Тръгнах по тротоара и погледнах номера на автомобила. Постарах се да го запомня. Усетих как някой ме гледа в гръб.

Можех да стигна до апартамента на Роуз на третия етаж единствено по стълбището, осветено само от мъждивите голи крушки по стълбищните площадки. Със свито сърце се ослушвах през две-три крачки дали някой не върви след мен. Нямаше никого. Роуз бе окачила на входната си врата коледен венец и свежото му ухание пробуди силни чувства. Отвътре чух Хендел. Бръкнах в дамската си чанта, извадих бележник и химикалка и записах припряно номера на колата. После натиснах звънеца.

— Божичко! — ахна Роуз. — Какво ви води насам? Ама заповядайте, влезте! Каква приятна изненада!

— Погледна ли през шпионката, преди да отвориш? — попитах строго аз. — Можеше поне да попиташ кой е.

Жената се засмя. Вечно ме заяждаше, задето съм се вманиачила на тема безопасност — според повечето хора изпадах в крайности, те обаче не живееха моя живот.

— Да не сте дошли да ме проверявате — прихна пак Роуз.

— Май не е зле да почна.

Обзавеждането в апартамента беше уютно, всичко светеше от чистота. По пода имаше качествен паркет, какъвто вече не продават, застлан с малки персийски килими. Гореше газова камина, по прозорците сияеха електрически свещички, озарили моравата отзад, където при хубаво време хората изнасяха скарите.

Роуз седна на фотьойла, а аз се разположих на канапето. Бях идвала в апартамента ѝ само два пъти и ми се видя тъжно и странно, че ги няма любимите ѝ домашни животни. Двете последни хрътки, които бе приютила, сега бяха у дъщеря ѝ, а котката ѝ беше умряла. Единственото, което ѝ бе останало, беше аквариумът с няколко рибки гупи и златни рибки, които непрекъснато се стрелкаха напред-назад: в кооперацията беше забранено да гледаш домашни любимци.

— Знам колко ти е мъчно за кучетата — рекох аз, без да споменавам котката, понеже никак не се разбирам с котки. — И аз ще прибера в скоро време някоя хрътка. Лошото е, че ми се иска да спася всички клетки животинки.

Спомних си нейните кучета. Горките те — не давах да ги милваш по главата, защото тренъорите ги бяха дърпали за ушите, една

от многото жестокости, на които са подлагани състезателните псета.

Роуз се просълзи, извърна се и разтърка колене.

— От този студ ме присвиват ставите — оплака се тя и се прокашля. — Хрътките вече са си стари. Добре че Лорел ги прибра. Не бих понесла, ако пред очите ми издъхне поредната животинка. Защо и вие не приютите някое от тези кучета? Де да можеше всеки добър човек да вземе по едно.

Всяка година избиваха стотици кучета, вече твърде стари, за да се надбягват. Наместих се на канапетото. Толкова много неща в този живот ме вбесяваха!

— Да ви донеса ли от женшеновия чай, който Саймън ми набавя? — попита тя, споменавайки фризьора си, когото направо боготвореше. — Или нещо по-силно? Канех се да купя на връщане курабийки, но забравих.

— Няма да стоя много — рекох ѝ аз. — Отбих се колкото да се уверя, че всичко е наред.

— Разбира се, че е наред — възкликна Роуз, сякаш нямаше причина да е разстроена.

Замълчах си и домакинята ме погледна — очакваше да ѝ кажа защо съм дошла.

— Говорих с Рут — подхванах аз. — Попаднахме на една-две следи и имаме някои подозрения...

— Които, сигурна съм, водят към Чък — оповести секретарката и поклати глава. — Знаех си аз, че не му е чист косъмът. А той бяга от мен, както дяволът — от тамян, понеже е наясно, че му знам спатиите. Трябва да настъпи край на света, та типчета като него да ме забаламосат.

— Никой не би могъл да забаламоса теб — казах аз.

Разнесоха се първите звуци на „Меса“ на Хендел и тъгата впи остри нокти в сърцето ми. Роуз се взря в лицето ми. Знаеше колко тежка е била за мен последната Коледа. Прекарах я в Маями, възможно най-далеч от всичко, което да ми напомня за празника. Но нямаше как да избягам от музиката и светлините, дори и да бях отпрашила чак в Куба.

— Какво ще правите тази година? — попита Роуз.

— Вероятно ще замина на запад — отговорих ѝ. — Ако и тук навали сняг, ще ми бъде по-лесно, но похлупеното сиво небе направо

ме убива. Дъждът и ледените бури на Ричмънд. Знаеш ли, когато дойдох да живея тук, в началото всяка зима поне по един-два пъти натрупваше сняг.

Представих си снега, обсипал клоните на дърветата и навят по предното стъкло на автомобила — свят, обгърнат в бяло, докато пътувах за службата, макар че всички държавни учреждения почиваха. Снегът и тропическото слънце бяха единственият лек за потиснатостта ми.

— Много мило, че сте се отбили да ме видите — рече секретарката ми, после стана от фотьойла, тапициран с тъмносиня дамаска. — Но вечно се притеснявате за мен — излишно е.

Отиде в кухнята и я чух да отваря фризера. Върна се в хола и ми подаде пластмасова кутия с нещо, замразено в нея.

— Зеленчуковата ми супа — поясни жената. — Ще ви дойде много добре довечера.

— Страшно признателна съм ти — възкликнах с искрена благодарност. — Ще си я стопля още щом се прибера.

— И какво ще правите с тоя Чък? — попита тя с угрижено лице.

Подвоумих се. Не ми се щеше да й казвам.

— Той, Роуз, твърди, че си моят цербер и ми донасяш всичко.

— Точно така, вашият цербер.

— Благодарна съм ти — допълних аз. — Така и трябва да бъде. Постарай се да разбереш какви ги крои.

— Какво крои ли? Ах, негодникът му с негодник! Мъчи се да ви слага прът в колелата — завайка се Роуз, която много рядко прибягваше до нецензурни думи.

— Трябва да се доберем до доказателства — поясних аз.

— Знаеш какви са в щатската управа. По-трудно е да уволниш някого, отколкото да ходиш по водата. Но той няма да победи.

Известно време Роуз мълча. Сетне отсече:

— Като начало не бива да го подценяваме. Хитър е, не може да му се отрече, но не е чак толкова умен, за каквото се пише. Разполага с много свободно време и може да действа необезпокояван. Най-лошото е, че ви знае навиците, както никой друг, по-добре дори и от мен, понеже, слава богу, не ви помагам в моргата. А там е вашата сцена. Именно там той би могъл да ви провали.

Беше права, макар и да не ми се искаше да признавам, че Руфин има такава власт над мен. Като нищо можеше да размени етикетчетата, които прикачваме върху палеца на крака на трупове, или да зарази нещо. Можеше да надрънка на репортерите някакви опашати лъжи, а те за нищо на света не биха издали източника си. Можеше да забърка какво ли не.

— Между другото — рекох, докато ставах от канапето, — съм почти сигурна, че има компютър вкъщи, тоест излъгал е и за това.

Роуз ме изпрати до входната врата и аз се сетих за автомобила долу, спрян недалеч от моя.

— Имаш ли съсед, който да кара форд таурус? — поинтересувах се аз.

Жената набърчи чело и се замиели.

— Такива коли под път и над път, но не се сещам някой от съседите да има този модел.

— А в кооперацията живее ли полицай, който от време на време да се прибира с таурус?

— Не знам да има полицаи. Но вие не се вживявайте толкова в тия страхотии, дето ви минават през ума. От мен да го знаете, сполита ни точно онова, от което се страхуваме.

— Вероятно нямам причини да се притеснявам, но ме обзе странно чувство, когато видях онзи човек в тъмната кола с угасени фарове и двигател — рекох аз. — Записах номера.

— Добре сте се сетили — потупа ме Роуз по гърба. — Всъщност не се и учудвам.

---

[1] Изопачено от „rooster“ — „петел“ (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Чък, Служба на главния съдебен лекар (англ.). — Б.пр. ↑

16.

Докато слизах по стълбището, имах чувството, че обувките ми са от олово, усещах и тежестта на пистолета в джоба си. Щом излязох навън, видях, че колата я няма. Тръгнах към автомобила си и се огледах.

Паркингът не беше осветен добре. Голите дървета издаваха тихи звуци, които ми се струваха зловещи, в сенките сякаш се криеха страховити неща. Бързо заключих всички врати на автомобила, отново се огледах и звъннах на Марино по пейджъра, докато карах към къщи. Той, естествено, ми отговори начаса, понеже се размотаваше в униформа по улиците и се чудеше какво да прави.

— Я провери един регистрационен номер! — казах му веднага щом ми звънна.

— Диктувай.

Повторих номера.

— Току-що си тръгвам от Роуз — обясних му — и останах със странното чувство, че пред кооперацията е спряла кола, която ме следи.

Марино почти винаги възприемаше насериозно странните ми предчувствия, защото те рядко бяха безпочвени. Бях юристка и лекарка. Ако не друго, бях по-склонна да не прекрачвам рамките на клиничния си, подчинен на здравата логика юридически ум и да не се поддавам на емоционални реакции и мнителност.

— Има и друго — допълних аз.

— Искаш ли да намина?

— Разбира се.

Когато се прибрах, Марино вече ме чакаше пред къщата и слезе, залитайки, от автомобила, защото коланът с пистолета и всичко останало му тежеше, а предпазният колан на колата, който той никога не слагаше, явно го спъна.

— Да опустееш дано! — изруга и дръпна предпазния колан. — Надали ще издържа още дълго. — Той затвори вратата с ритник. — И

това ако е кола! Купчина желязо.

— Как успя тогава да стигнеш по-бързо от мен? — подкачих го аз.

— Бях по-наблизо. Ох, този кръст ще ме вкара в гроба.

Продължи да се оплаква, докато изкачвахме стълбите и аз отключвах входната врата. Тишината ме уплаши.

Алармата светеше зелено.

— Това вече е лошо! — отбеляза Марино.

— Сигурна съм, че сутринта я включих — поясних аз.

— Чистачката идвала ли е? — попита той и се огледа, после се и послуша.

— Тя винаги я включва — възразих аз. — Не помня някога да е забравяла през двете години, откакто идва да чисти.

— Ти стой тук — нареди ми Марино.

— А, не, без тия! — извиках веднага, понеже последното, което исках, бе да вися тук сам-сама, пък и не бе за препоръчване двама въоръжени души, които дебнат и се ослушват с ръка върху спусъка, да стоят в различни краища на едно и също пространство.

Включих отново алармата и тръгнах заедно с Марино от стая на стая — гледах как той отваря всеки дрешник и шкаф, как надзърта зад всяка завеса в банята, зад всяко перде и врата. Претърсихме и двата етажа и не забелязахме нищо подозрително, докато не се върнахме долу — там вниманието ми бе привлечено от пътеката в антрето. Тя бе почистена с прахосмукачката само наполовина, а другата си стоеше мръсна, а в банята за гости, където се влизаше от антрето, Мари, чистачката, беше пропуснала да смени мръсните кърпи за ръце.

— Никога не е била разсеяна — рекох аз. — Издържа с мъжа си малки деца със съвсем оскъдни средства и се съсипва от работа. Не съм виждала по-усърден човек.

— Дано не ме повикат по радиостанцията — взе да се оплаква пак Марино. — Намира ли ти се случайно кафе?

Направих кана силно кафе от еспресото марка „Пайлън“, което Луси ми бе пратила от Маями, и при вида на пъстрото пликче в яркочервено и жълто пак ме налегна мъка. Занесохме с Марино чашите в кабинета. Включих се в АОЛ с адреса и паролата на Руфин и почувствах огромно облекчение, задето предупредителният надпис не се е появил.

— Чисто е — оповестих аз.

Марино придърпа един стол и надзърна през рамото ми. Руфин имаше електронна поща.

Съобщенията бяха осем, но аз така и не разбрах от кого са.

— Какво ще се случи, ако ги прочетеш? — поинтересува се Марино.

— Пак ще си останат, стига да ги сейвваш като нови — отговорих аз.

— А той ще разбере ли, че си ги чела?

— Не. Но подателят може и да разбере. Може да провери състоянието на пощата и да види в колко часа е отваряна.

— Бре, бре, бре — изцъка недоумяващо той. — И сега какво? Колцина ще тръгнат да проверяват точно в колко часа е отваряна пощата им?

Не му отговорих, вместо това проникнах в електронната поща на Чък. Сигурно щях да се уплаша от онова, което вършех, ако не бях толкова ядосана. Четири от съобщенията в електронната му поща бяха от неговата жена, която му заръчваше да свърши куп неща вкъщи, и Марино се засмя.

— Както гледам, го държи изкъсо. Така му се пада! Мъж под чехъл, няма що! — отбеляза злорадо той.

Петото съобщение беше с адрес „MAYFLR“ и гласеше само „Трябва да поговорим“.

— Виж ти! — изцъках аз. — Я да проверим дали нашият приятел е пращал нещо на този Мейфлауър.

Проникнах в менюто на електронната поща и открих, че през последните две седмици Чък кажи-речи всеки ден си е общувал с този човек. Прегледахме с Марино набързо бележките и разбрахме, че моят началник на моргата непрекъснато се среща с въпросното лице и може би дори върти любов с него.

— Коя ли е тази странна птичка? — попита Марино. — Само да й науча името и той ще ми падне в ръчичките. Тогава вече ще го притисна до стената, няма къде да мърда.

— Няма да е лесно да разберем — охладих го аз.

Излязох припряно от електронната поща, чувствах се така, сякаш бягам от къща, където съм проникнала с взлом.

— Я да опитаме Чатпланет — предложих аз.

Бях запозната с чатовете, единствено защото от дъжд на вятър колегите от цял свят ги използваха, за да общуват и да се допитват за особено заплетени случаи или да разменят полезна информация. Влязох в програмата и избрах бокс, чрез който да бъда в чата, без другите да ме забелязват.

Прегледах списъка, и открих участник с име „Драга шефке Кей“. Установих, че въпросната доктор Кей си общува с цели шейсет и трима души.

— Виж ти! — ахнах изумена. — Дай една цигара, Марино — помолих със свито сърце.

Той извади цигара от пакета и придърпа стола си до моя, така че да „подслушваме“ заедно.

ВОДОПРОВОДЧИКА: Драга шефке Кей, вярно ли е, че Елвис е умрял върху тоалетната чиния и че мнозина завършвали дните си така? Аз съм водопроводчик, така че разбираш защо се интересувам. Хиляди благодарности, любопитен от Илинойс.

ДРАГА ШЕФКА КЕЙ: Драги любопитен от Илинойс. Да, колкото и да ми е неприятно, трябва да кажа, че Елвис наистина е умрял върху тоалетната чиния и че според мен това не е необичайно, понеже там хората се напъват и напъват и сърцата им не издържат. Дълги години Елвис се хранел с какви ли не боклуци, тъпчел се е с хапчета и накрая природата му е отмъстила и той е умрял от инфаркт в лъскавата си баня в Грейсланд. Нека ни е за обица на всички.

СТУДЕНТ ПО МЕДИЦИНА: Драга шефке Кей, защо си решила да се занимаваш с мъртви пациенти, а не с живи? Зловещ от Монтана.

ДРАГА ШЕФКА КЕЙ: Драги Зловещ от Монтана, не съм от най-възпитаните и така не ми се налага да се съобразявам с чувствата на пациента. Още като студентка установих, че живите пациенти са ужасно досадни, чак ти иде да виеш.

— Майко мила, сега я втасахме — изруга Марино.

Бях бясна, едвам се владеех.

— Знаеш ли — подхвана възмутен Марино, — защо ли най-после не го оставят Елвис на мира. До гуша ми е дошло да слушам как бил умрял в кенефа.

— Млъкни, Марино — прекъснах го аз. — Много те моля. Опитвам се да мисля.

Общуването по чата продължаваше с пълна пара, появяваха се нови и нови бисери, кой от кой по-ужасни. Идеше ми наистина да се включа и да кажа на всички, че Драгата шефка Кей няма нищо общо с мен.

— Има ли начин да разберем кой се подписва с твоето име? — поинтересува се Марино.

— Ако човекът е модераторът в чата, отговорът е отрицателен. Той или тя може да разбере кои са останалите, но не и те — кой е той.

ДЖУЛИ У: Драга ми шефке Кей, щом си на „ти“ с анатомията, знаеш ли и кои са точките на насладата, сецаш се какво имам предвид. Гаджето ми се отегчава в леглото и понякога се случва дори да заспи насред оная работа! Искам да съм секси.

ДРАГА ШЕФКА КЕЙ: Драга ми Искам да съм секси, гаджето ти взима ли лекарства, от които да го кара на сън? Ако не, защо не опиташ по-секси бельо? Днес жените вече не се стараят мъжете да се чувстват значими и желани.

— Това вече е прекалено! — викнах аз. — Ще го убия... — Скочих като ужилена от стола, бях толкова разстроена, че не знаех какво да предприема. — Как смее да петни доброто ми име!

Стиснала юмруци, изтичах като фурия в хола, където спрях и се огледах, сякаш съм попаднала на място, което виждам за пръв път.

— Тази игра се играе от двама — рекох, след като се върнах в кабинета.

— Но как ще я играеш, след като не знаеш кой е вторият? Кой се представя за Шефката Кей? — попита Марино.

— Едва ли мога да направя нещо с този чат, затова пък я има електронната поща.

— Каква електронна поща? — поинтересува се уморен Марино.

— Тази игра се играе от двама — повторих аз. — Само почакай и ела да гледаш! Ще има да хвърчи перушина. Дали да не проверим чия е онази съмнителна кола?

Марино откачи подвижната радиостанция от колана си и я включи на централата.

— Как беше номерът? — попита ме той.

— АДД-7112 — повторих по памет.

— Вирджински ли беше?

— Не успях да видя, съжалявам.

— Нека все пак опитаме.

Той издиктува номера на колегата от Информационната мрежа на криминалната полиция във Вирджиния. Вече минаваше десет часът.

— Можеш ли да ми приготиш сандвич или нещо друго за хапване, трябва да тръгвам — рече ми Марино. — Умирам от глад. Тази вечер колегите от Информационната служба нещо се бавят. Хич не обичам така.

Поиска си бекон, маруля и домати с люта майонеза и резени кромид лук и аз запекох бекон в микровълновата печка, вместо да го запържвам.

— Ама защо си правиш труда, докторке! — възкликна Марино, като взе с два пръста резенче нетлъст бекон. — Така му се губи вкусът, пък и тези хартиени салфетки му отнемат мазнинката.

— Пак си е вкусен, и още как! — възразих аз. — Не искам да си взимам този грях на душата и допълнително да ти задръствам артериите, и бездруго сигурно не са в блестящо състояние.

Марино си препече няколко филийки ръжен хляб, които поля обилно с масло, люта майонеза с кисели краставички и кетчуп. Украси всичко това с маруля и домати, поръси го с конска доза сол и му тури отгоре суров червен кромид лук.

Направихме два такива здравословни сандвича и тъкмо се заехме да ги увиваме в станиол, когато радиостанцията изпиука. Колата не била „Форд Таурус“, а „Форд Контур“, модел 1998 година. Била тъмносиня и се водела на компания „Ейвис“ за коли под наем.

— Виж ти, става интересно! — възкликна Марино. — В Ричмънд номерата на всички коли под наем започват с „Р“, трябва изрично да помолиш за друга буква. Но напоследък някои го правят, та да не показват на автокрадците, че човекът не е от града.

В полицията нямаше данни за допуснати от автомобила нарушения, той не се водеше и откраднат.

17.

В осем часа сутринта на следващия ден, сряда, едвам намерих местенце на платения паркинг. От другата страна на улицата, зад оградата от ковано желязо и шадраваните, в мъглата се възправяше сградата на щатската управа, строена още през XVIII век.

Там работеха доктор Уагнър, другите членове на щатската изпълнителна власт и главният прокурор и напоследък охраната стигаше до такива крайности, че дойдех ли тук, се чувствах едва ли не престъпница. Веднага след входа ме спря полицаи, който се зае да проверява дамската ми чанта.

— Ако намерите нещо, кажете ми — засмях се, — понеже аз никога не намирам нищо.

Ухиленият полицаи ми се стори много познат — беше дребен и набит и бе някъде към трийсет и пет-шест години. Беше с кестенява оплешивяваща коса и будно младежко лице, вече посъсипано от годините и излишните килограми.

Показах му картата, но той дори не я погледна.

— Ще минем и без нея — рече ми весело. — Помните ли ме? Отбивал съм се два-три пъти в старата ви сграда — посочи мъжът предишното седалище на службата на Четиринайсета улица, само на пет пресечки източно от тук. — Рик Ходжес — представи се човекът. — Идвал съм при вас, когато се бяхме подплашили заради урана. Помните ли?

— То оставаше да не помня — потвърдих аз. — Не бе от най-приятните изживявания.

— Освен това бях приятел на Уинго. Наминавал съм да обядваме заедно.

Лицето му помръкна. Уинго беше най-добрият, най-отзивчивият и чувствителният началник „Морга“, когото съм имала. Почина преди няколко години от едра шарка. Стиснах рамото на Ходжес.

— Още ми е мъчно за него — рекох му. — Нямате представа колко ми е мъчно.

Той се огледа и се доближи.

— Чувате ли се с майка му и с баща му? — попита през шепот.

— От време на време.

От тона ми Ходжес разбра, че родителите на Уинго не изгарят от желание да разговарят за своя син хомосексуалист, нито да общуват с мен и с другите му приятели, включително Ходжес. Мъжът кимна с помръкнали очи. Опита се да се усмихне, но колкото да не се разплаче.

— Момчето даваше мило и драго за вас, докторке — рече ми той.
— Все се канех да ви го кажа.

— Това значи много за мен — отвърнах трогната. — Благодаря ви, Рик.

Минах безпрепятствено през скенера и Ходжес ми върна дамската чанта.

— И не изчезвайте толкова за дълго — подвижна на изпроводяк.

— Няма, обещавам — рекох и го погледнах в младите сини очи.
— С хора като вас ми е по-спокойно на душата.

— Знаете ли пътя? — поинтересува се Ходжес.

— Все ще се оправя.

— И не забравяйте, че асансьорът ни си е доста своенравен.

Качих се по изтритите гранитни стъпала на шестия етаж, където беше кабинетът на Синклер Уагнър с изглед към Капитолийския площад. В мрачната дъждовна утрин почти не виждах статуята на Джордж Вашингтон, яхнал кон. През нощта температурата беше паднала с близо десет градуса, валеше ситен дъждец, наподобяващ сачми.

Чакалната пред кабинета на секретаря по здравеопазване и социални грижи беше обзаведена с красиви мебели в колониален стил и със знамена, с които определено нямаше нищо общо доктор Уагнър. Кабинетът му беше задръстен с какви ли не джунджурийки и от него личеше, че тук работи човек, който взима задълженията си много присърце и подценява своята власт.

Доктор Уагнър бе роден и израсъл в Чарлстън в Южна Каролина. Беше психиатър, бе завършил освен това и право, и отговаряше наред с другото и за социалния патронаж, обществените осигуровки, заведенията за душевноболни. Преди да го привлекат в изпълнителната власт на щата, бе преподавал в Медицинския колеж на

Вирджиния и аз го уважавах неимоверно. Знаех, че и той ми отвърща със същото.

— Кей! — възкликна Уагнър и след като изтика стола на колелца, се изправи иззад писалището. — Как сте?

Покани ме с ръка да седна на канапето, после затвори вратата и се върна, едва не се барикадира зад писалището, което не беше на добро.

— Доволен съм от работата в института. А вие? — отбеляза той.

— И аз съм доволна — отвърнах. — Много е, но не бях и мечтала да е толкова интересна.

Уагнър взе от пепелника лулата си и торбичката тютюн.

— Все се питах как я карате — каза домакинът ми. — Сякаш изчезнахте от лицето на земята.

— Бива ли да говорите така! Непрекъснато работя по някой случай, сега дори повече отпреди.

— О, да. Знам го от новините.

Зае се да пълни лулата с тютюн. Навсякъде в сградата пушенето беше забранено, но Уагнър пак смучеше студената лула, ако се чувстваше притеснен. Знаеше, че не съм дошла да си бъбрим за работата в института или за да му кажа колко съм заета.

— Съзнавам, нямате време глава да вдигнете, щом не намерихте и час да се отбиете при мен — допълни секретарят.

— Едва днес научих, Синклер, че миналата седмица сте ме викали — отвърнах аз.

Той не свали очи от мен, като смучеше лулата. Беше прехвърлил шейсетте, ала изглеждаше още по-стар, сякаш мъчителните тайни на пациентите, които пазеше от толкова години, най-сетне са започнали да подкопават и неговото здраве. Имаше добри очи и това му бе само добре дошло, понеже така хората сякаш забравяха, че притежава и прозорливостта на юрист.

— Щом не сте получили съобщението, че искам да ви видя, Кей — натърти с присъщия си провлечен тон Уагнър, — значи си имате проблеми с подчинените.

— Да, имам, но не проблемите, за които си мислите.

— Слушам ви.

— Някой прониква в електронната ми поща — отговорих с глух глас. — Както личи, се е добрал до файла с паролите и е узнал и моята.

— Значи сигурността при вас куца...

Вдигнах ръка, за да го спра.

— Не ни куца сигурността, Синклер. Прави го някой от моите подчинени. Вече съм наясно, че някой — и то може би не само един човек, се опитва да ми създава неприятности. И дори да направи така, че да ме уволнят. Вашата секретарка е пратила по електронната поща съобщение на моята, че ме викате. Тя съответно го е предала на мен, а аз уж съм й отговорила, че точно тогава съм заета.

Личеше си, че за Уагнър това е доста объркващо, да не кажа смехотворно.

— Има и друго — допълних, все по-смутена от собствения си глас, който сякаш изричаше небивалици. — Съобщения по електронната поща, с които уж моля заместника си да разговаря с всички, които ме търсят по телефона, и още по-лошо, така наречената моя страница в чата на Интернет.

— Знам за нея — отсече свъсен Уагнър. — И вие твърдите, че който попълва от ваше име страницата в чата, използва и паролата ви?

— Да, определено.

Секретарят засмука мълком лулата.

— Имам силни подозрения, че с всичко това е свързан моят началник на моргата — добавих аз.

— Защо подозирате него?

— Държи се странно, проявява враждебност, непрекъснато се губи някъде. Вечно е намусен и според мен крои нещо. Да продължавам ли?

Мълчание.

— Щом го докажа по безспорен начин, сама ще реша проблема — уверих го аз.

Доктор Уагнър пак остави лулата в пепелника. Стана иззад писалището, дойде при мен и седна в един от фотьойлите отстрани. Наведе се напред и се взря съсредоточено в мен.

— Познавам ви отдавна, Кей — подхвана меко, но не и добродушно. — Знам прекрасно, че се ползвате с добро име. Вие сте гордост за управата на щата. Изживяхте и ужасна трагедия, при това съвсем наскоро.

— На психиатър ли се правите, Синклер? — рекох, но не на шега.

— Не сте машина.

— Нито пък съм си втълпила никакви небивалици. Онова, което ви казвам, си е голата истина. Някой се опитва да ми подлее вода и макар че напоследък съм по-разсеяна от обикновено, това, което твърдя, няма нищо общо с умората.

— Ако, както твърдите, Кей, наистина сте разсеяна, откъде сте толкова сигурна? След онова, което ви сполетя, на ваше място мнозина дори не биха се върнали на работа известно време, ако не и завинаги. А вие кога се върнахте?

— Всеки по свой си начин преодолява неприятностите, Синклер.

— Нека тогава сам отговоря на въпроса, който ви зададох — продължи Уагнър. — Върнахте се след десет дни. При това в среда, която, бих добавил, не е от най-веселите. Трагедии, смърт.

Не казах нищо, само се замъчих как ли не да запазя самообладание. След смъртта на Бентън бях живяла в нещо като тъмна пещера, почти не помнех как съм разпръснала праха му от Хилтън Хед, мястото, което той бе обичал най-много. Почти не помнех и как съм почистила апартамента му там, после как съм налетяла на неговите чекмеджета и дрешници вкъщи. С маниашка скорост бях махнала всичко, което и бездруго рано или късно щях да изнеса.

Ако не беше доктор Ана Зенър, сигурно нямаше да оцелея. Тя беше по-възрастна от мен, бе психиатърка и двете бяхме приятелки от години. Нямах представа какво е направила със скъпите костюми, вратовръзки, лъснати до блясък кожени обувки и одеколони на Бентън. Не исках да узнавам и какво е станало с неговото БМВ. Но най-непоносимо ми бе да разбере какво е станало с бельото му в общата ни спалня, върху леглото.

Ана бе проявила благоразумието да запази всичките му вещи, които имаха значение за мен. Не бе и докоснала книгите и накитите му. Беше оставила удостоверенията и дипломите, които той, нали си беше скромн, бе окачил в кабинета си, та да не ги вижда никой. Не ми позволи и да махна снимките му, наслагани навсякъде из къщата, понеже според нея било важно да се науча да живея с тях.

— Трябва да живееш със спомена — все ми повтаряше Ана със силния си немски акцент. — Него го има, Кей. Няма как да избягаш от спомена. Хич и не опитвай.

— По десетобалната система колко потисната сте, Кей? — чух някъде в далечината гласа на доктор Уагнър.

Още ме болеше, не можех да приема, че през цялото това време Луси изобщо не се е появила. Бентън ми бе завещал апартамента си и Луси се вбеси, щом научи, че съм го продала, макар и да знаеше не по-зле от мен, че за нищо на света не бихме стъпили там. Опитах се да ѝ дам охлузеното кожено яке, което Бентън толкова обичаше и което бе носил в колежа, тя обаче отсече, че не го иска и ще го даде на друг. Но знам, че го е запазила.

— Няма нищо срамно да си го признаете. Както виждам, ви е трудно да си признаете дори, че сте човек — изникна гласът на доктор Уагнър.

Преглътнах сълзите.

— Мислили ли сте някога да взимате хапчета срещу депресията? — поинтересува се той. — Например уелбутрин.

Известно време продължих да мълча.

— Като начало, Синклер — подхванах накрая, — е естествено да съм в депресия. Не ми е нужно хапче, което като с вълшебна пръчка да разсее мъката. Все ще издържа. Наистина ми е трудно да давам воля на чувствата си, да ги проявявам пред другите и наистина, по-лесно ми е да се боря, да се ядосвам, да избухвам, да се скъсвам от работа, отколкото да чувствам болка. Но не съм се затворила в себе си. Достатъчно разумна съм, за да знам, че се иска време, та мъката да отшуми. А това не е никак лесно, когато хората, на които разчиташ, започнат да те подвеждат и да подкопават малкото, което ти е останало в този живот.

— Току-що се прехвърлихте от първо на второ лице — отбеляза той. — Дали съзнавате...

— Не ми правете дисекции, Синклер.

— Нека ви обрисувам, Кей, портрета на трагедията, на насилието, който хората, недокоснати от подобни нещастия, така и не виждат — продължи Уагнър. — Насилието си има свой си живот, продължава да върлува и да опустошава, макар и с времето не така очевидно и безогледно.

— Виждам всеки божи ден портрета на трагедията — натъртих аз.

— А какво изпитвате, когато се гледате в огледалото?

— Ужасно е, Синклер, да изживееш такава трагедия, ужасно е да виждаш как всеки те гледа притеснено и се пита дали не си сдал багажа, но още по-ужасно е някой да те рита и унижава само защото смята, че си повален.

Уагнър продължи да ме гледа в очите. Пак бях преминала от първо на второ лице, което явно смятах за по-безопасно, и това не му беше убягнало.

— Жестокостта напада хора, които възприема като слаби — продължих аз. Знаех що е зло. Надушвах го, начаса го разпознавах. — Някой е видял в сполетялото ме дългоочакваната възможност да ме унищожи — рекох в заключение.

— А не смятате ли, че е малко параноично? — проговори накрая и доктор Уагнър.

— Не.

— Защо някой ще си прави този труд, освен ако не е дребнав завистник? — настоя той.

— Заради властта. За да ми открадне живеца.

— Интересно сравнение — рече Уагнър. — Какво имате предвид?

— Използвам властта си, за да върша добро — поясних аз. — А който ме е взел на мушка, иска да си присвои тази власт за своите себични цели, но аз няма да допусна тя да попадне в ръцете на такива хора.

— Правилно — съгласи се угрижен шефът ми.

Иззвъня телефонът. Той се изправи и вдигна слушалката.

— Не сега — рече. — Знам. Налага се да почака.

Пак седна на фотьойла, въздъхна тежко, свали очилата и ги остави върху масичката.

— Най-доброто според мен е да съобщим чрез вестниците, че някой се представя под ваше име в Интернет, така поне малко ще разсеем недоразуменията — предложи Уагнър. — Ще сложим край на всичко, пък дори и цената на това да заведем дело.

— Ще бъда много щастлива — отбелязах аз.

Уагнър се изправи, аз го последвах.

— Благодаря ви, Синклер. Слава богу, че ви има, за да ме браните като орлица.

— Да се надяваме, че и новият секретар ще ви защитава със същия успех — подметна Уагнър, сякаш бях наясно за какво ми говори.

— Какъв нов секретар? — ахнах аз, отново подкосена от тревога. Върху лицето му се мярна странно изражение. После Уагнър се ядоса.

— Пратих ви няколко известия с гриф „поверително“. По дяволите! Това вече е прекалено.

— Не съм получавала нищо — уверих го аз.

Той стисна устни и пламна. Беше едно да бърникаш в нечия електронна поща и съвсем друго — да четеш поверителни служебни нареждания. Дори Роуз не смееше да ги отваря.

— Доколкото разбирам, Комисията по престъпността към губернатора си е наумила да прехвърлим вашата служба от здравеопазването към отдел „Обществена сигурност“ — поясни Уагнър.

— За бога, Синклер! — възкликнах аз.

— Знам, знам — вдигна той ръка, за да ме успокои.

Малко след като ме назначиха за главен съдебен лекар, някой пак бе направил подобно невежо предложение. Полицията и лабораториите по съдебна медицина се водеха към отдел „Обществена сигурност“ и ако моята служба също преминеше към него, това щеше да сложи край на контрола и отговорността. Щеше да се получи така, че полицията да има последна дума за това как да работя по случаите.

— Вече съм изказвала писмено мнението си — напомних аз на доктор Уагнър. — Преди години хвърлих много усилия, обикалях прокурори и полицейски шефове, за да ги убеждавам, че е неразумно. Стигнах чак до сдружението на адвокатите. Не бива да го допускаме.

Доктор Уагнър не каза нищо.

— Защо точно сега? — не мириясах аз. — Защо този въпрос се повдига отново след десет години?

— Мен ако питате, повдига го конгресменът Конърс, понеже високопоставените шефове в правоохранителните органи му оказват натиск. Но знае ли човек.

Аз обаче знаех и докато се връщах с автомобила в службата, съвсем се нахъсах. Натъкнех ли се на въпроси без отговори, се запретвах да търся истината и нищо не можеше да ме спре. Негодници

като Чък Руфин и Даян Брей не бяха предвидили в кроежите си едно: че ще ме накарат да се размърдам и мобилизирам.

В главата ми вече се избистряше сценарият — съвсем простичък. Някой си бе наумил да ми подлее вода, така че службата да стане уязвима и на бърза ръка да бъде прехвърлена към отдел „Обществена сигурност“. И до мен бяха стигнали слуховете, че сегашният секретар, който ми беше много симпатичен, щял да се пенсионира. И по една случайност, видите ли, Брей явно щеше да заеме мястото му.

Влязох в службата, усмихнах се на Роуз и ѝ пожелах весело „добро утро“.

— Най-после в добро настроение! — израдва се тя.

— От твоята зеленчукова супа е, така да знаеш — похвалих я аз.
— По-вкусно нещо не съм хапвала, пръстите да си оближеш. Къде е Чък?

Щом чу името, Роуз направи кисела физиономия.

— Отиде да занесе мозъците в Медицинския колеж на Вирджиния — отвърна жената.

При някои съмнителни, сложни от неврологична гледна точка случаи слагах мозъка във формалин и го пращах за по-подробни изследвания в невропатологията.

— Кажи ми, щом се върне — помолих секретарката. — Трябва да включим дъговата лампа в стаята на разложението.

Роуз се облакът върху писалището и подпряла брадичка, поклати глава, без да сваля очи от мен.

— Неприятно ми е, че точно аз трябва да ви го кажа — подхвана жената.

— Майко мила, пак ли е станало нещо? Пък аз тъкмо си мислех, че денят ще е хубав.

— В института правят възстановка на някакво престъпление и доколкото разбрах, тяхната дъгова лампа е на поправка.

— Сега я втасахме.

— Знам само, че някой ни звънна и преди да иде в Медицинския колеж, Чък им занесе лампата.

— Тогава просто ще ида да си я прибера.

— Възстановката е на открито, на петнайсетина километра от града.

— Кой е позволил на Чък да дава лампата?

— Бъдете благодарна, че не са откраднали и нея както толкова много неща тук — рече Роуз.

— Значи се налага да се кача горе и да направя огледа в лабораторията на Вандър — примирих се аз.

Влязох в кабинета и седнах на бюрото. Свалих очилата и разтърках носа си между веждите. Реших, че е време да инсценирам среща между Брей и Чък. Проникнах в адреса на Руфин и пратих съобщение на Брей.

„Шефе Брей,

Разполагам с информация, която трябва да знаете. Хайде да се срещнем в 5:30 при търговски център «Бевърли Хилс». Спрете отзад, срещу «Еленовата глава». Можем да поговорим във вашия автомобил, за да не ни видят. Ако сте възпрепятствана да дойдете, звъннете ми по пейджъра. Ако не се обадите, ще ви чакам там.

Чък“

После му пратих по пейджъра потвърждение уж от Брей, че срещата ще се състои.

— Готово — казах довольно точно когато звънна телефонът.

— Здравсти — рече Марино. — Тук е личният ти следовател. Какво ще правиш след работа?

— Пак ще работя. Нали помниш какво ти казах — тази игра се играе от двама? Ще ме хвърлиш ли до „Еленовата глава“? Не бива да пропуснем трогателната среща между двама души, които са ни много мили на сърцето. Та си рекох, че ще е много любезно от твоя страна, ако ме заведеш на вечеря и съвсем случайно се натъкнем на тях — казах му аз.

18.

Както се бяхме уговорили, Марино ме чакаше на паркинга и аз се качих на чудовищния му пикап, понеже не исках да рискувам Брей да познае мерцедеса. Навън беше тъмно и много студено, но поне бе спряло да вали. Седалката бе толкова висока, че едва ли не виждах в очите шофьорите на минаващите камиони.

Поехме по авеню „Патерсън“ към „Парам Роуд“, една от най-оживените улици в града, където хората идваха да хапнат, да напазаруват и да позяпат щандовете в универсален магазин „Риджънси“.

— Нека те предупредя отсега, в другия край на дъгата невинаги те чака гърне със злато — подхвана Марино и метна фасата през прозореца. — Единият или и двамата могат да решат да не дойдат. Може да са ни заложили и капан, няма да се учудя. Но сме длъжни да проверим, нали така?

Търговският център „Бевърли Хилс“ се състоеше от няколко бутика и магазин от веригата „Бен Франклин Крафтс енд Фреймс“. Мястото не беше от онези, където очакваш да откриеш един от най-добрите ресторанти в града.

— Няма и помен от тях — отбеляза Марино, след като се огледахме. — Но сме подранили с няколко минути.

Спря по-встрани от ресторанта, между две коли пред „Бен Франклин“, и угаси двигателя. Аз отворих вратата.

— Къде си хукнала? — възропта Марино.

— В ресторанта.

— А ако дойдат точно сега и те видят?

— В правото си съм да бъда тук.

— Ами ако Брей е в бара? — притесни се той. — Какво ще й кажеш?

— Ще й предложи да я черпя едно питие, а после ще дойда да те взема.

— Божичко, докторке! — Марино ставаше все по-непреклонен.
— Пък аз си мислех, че целта е да я спипаме на местопрестъплението.

— Успокой се и остави на мен да говоря с нея.

— Да се успокоя ли? Иде ми да ѝ счупя врата на тази проклетница — избухна той.

— Без издънки, чу ли! Ако изскочим иззад бункера и открием огън, като нищо могат да ни улучат първи.

— Нима няма да ѝ кажеш в лицето, че знаеш какво е забъркала? За електронната поща, за Чък и всичко останало?

Не можеше да повярва — беше много ядосан и непрекъснато се повтаряше.

— Марино! — опитах се да го успокоя. — Бива ли да се палиш толкова лесно! Прояви малко здрав разум. Ти си обигран детектив, а с нея трябва да бъдеш тъкмо такъв. Тя не си поплюва. Още отсега ще ти кажа, че с едните мускули никога няма да я притиснеш до стената.

Той си мълчеше.

— Ти стой тук и гледай от пикапа, а аз ще проверя вътре в ресторанта. Мернеш ли я преди мен, ми прати по пейджъра съобщение — 104, или ме потърси по телефона, в случай че по една или друга причина не получа съобщението по пейджъра — наредих му аз.

Той запали ядно цигара и ми отвори вратата.

— Не е честно — започна пак да опява. — Наясно сме какви ги върши тази кокошка. Пак продължавам да смятам, че трябва да ѝ покажем без недомлъвки, че не е чак толкова хитра, за каквато се пише.

— Теб ли да те уча как да надхитриш врага! — рекох му отново аз.

Вече се притеснявах, че ще вземе да избухне.

— Видях какво е пратила на Чък.

— Не крещи такъв — предупредих го аз. — Няма как да докажем, че именно Брей е пратила онова съобщение по електронната поща, точно както и аз не мога да докажа, че не съм пращала съобщенията, приписвани на мен. И понеже стана дума, безсилна съм да докажа, че не аз пиша онези небивалици в чата.

— Май трябваше да стана наемен войник.

Той издиша цигарения дим право в огледалото за обратно виждане и се огледа.

— Как ще се свържеш с мен, по пейджъра или по телефона? — попитах, докато слизах от пикапа.

— Ами ако не получиш съобщението навреме?

— Тогава прегази Брей с пикапа — отвърнах припряно и треснах вратата.

Докато вървях към ресторанта, пак се огледах, но и този път не забелязах и следа от Брей. Не знаех каква кола има, но предполагах, че при всички положения ще дойде със служебен автомобил. Отворих тежката дървена врата на „Еленовата глава“ и бях посрещната от весели гласове, потракване на кубчета лед в чашите и от барман, който с размах наливаше питиета. Върху стената се кипреше препарирана еленова глава, откъдето идваше и името на заведението. Светлините бяха приглушени, ламперията бе от тъмно дърво, почти до тавана бяха накамарени каси с вино.

— Добър вечер — пресрещна ме оберкелнерката и се усмихна изненадано. — Отдавна не сте наминавали, беше ни домъчняло за вас, но от новините знам, че сте затънали до гуша в работа. С какво мога да ви бъда полезна?

— Има ли резервация на името „Брей“? — поинтересувах се аз. — Не съм сигурна за часа.

Жената провери в големия тефтер с резервациите, като сочеше с молив имената и часовете. После погледна още веднъж. Беше смутена. Дори през седмицата бе невъзможно човек да влезе в добър ресторант, ако предварително не си е запазил маса.

— Опасявам се, че не — прошепна оберкелнерката.

— Хубава работа! Дали не е на мое име? — опитах отново.

Жената провери за трети път.

— Ужасно съжалявам, доктор Скарпета. А тази вечер нямаме и една-едничка свободна маса, предният салон е зает от група.

Вече беше шест без двайсет. Масите бяха застлани с покривки на червени карета, върху тях горяха малки лампи, а в ресторанта нямаше жив човек, понеже възпитаните хора рядко вечерят преди седем часа.

— Мислех да пийнем с един приятел — продължих да разигравам театро̀то. — Ако ни намерите местенце, бихме могли да хапнем и по-рано.

— Ама разбира се — грейна оберкелнерката.

— Тогава настанете ме някъде — казах, а сърцето ми се сви още повече.

Ами ако Брей забележеше, че автомобилът на Чък не е на паркинга, и се усъмнеше?

— Ей там...

Внимавах да не пропусна пейджъра върху колана ми, слушах се за телефона.

— Чудесно — казах на жената.

Такива сценарии направо притъпяваха сетивата ми. По природа съм си пряк човек, научена съм винаги да казвам истината, придържам се към това правило и в професионалния живот, гледам да не слизам на равнището на адвокатите, които вечно хитруват на дребно — и аз щях да стана такава, ако се бях поддала на шикалкавенето, на евтините лъжи и сивите зони на закона.

Оберкелнерката вписа името ми в тефтера точно когато пейджърът се раздрънча като огромно насекомо. Върху екрана се появи 104 и аз забързах към изхода. Нямах друг избор, трябваше да отворя вратата, понеже стъклата бяха матови и през тях не се виждаше нищо. Съгледах тъмната „Краун Виктория“.

Марино не предприемаше нищо. Отново се притесних: Брей спря и угаси фаровете. Бях сигурна, че няма да чака дълго Чък, вече почти долавях, че е подразнена, задето нищожество като него си позволява да я кара да чака.

— Мога ли да ви помогна? — попита барманът, както бършеше с кърпата една чаша.

Продължих да надзъртам през открехнатата врата — питах се какво ли ще направи Марино.

— Чакам човек, който не знае къде точно се намира ресторантът — поясних аз.

— Кажете му, че е до козметичен салон „Мишел“ — опита се да ми е полезен барманът точно когато Марино слезе от пикапа.

Пресрещнах го на паркинга и двамата се устремихме към автомобила на Брей. Тя не ни забеляза, понеже говореше по клетъчния телефон и си записваше нещо. Марино й почука на прозореца и Брей се извърна стъписана към нас. Лицето й стана каменно. Жената каза нещо в слушалката и затвори. Натисна бутона на прозореца и той се смъкна с тихо бучене.

— Така си и знаех, че сте вие, заместник-шефе Брей — подхвана Марино, сякаш са си първи дружки.

Наведе се и надзърна в автомобила. Брей определено бе извадена от равновесие и умуваше какво да предприеме, макар и да се преструваше, че уж не вижда нищо странно, задето сме я срещнали тук.

— Добър вечер — поздравих любезно. — Какво приятно съвпадение.

— Каква изненада, Кей — рече тя глухо. — Как я карате? Значи сте открили малката тайна на Ричмънд.

— Вече знам повечето малки тайни на Ричмънд — отвърнах ехидно. — А те са доста, стига да знаеш къде да търсиш.

— Гледам да не ям месо — прехвърли се на друга тема Брей. — Но рибата тук е превъзходна.

— Все едно да идеш на публичен дом и да играеш бридж-белот — подсмихна се Марино.

Брей не му обърна внимание и се опита да ме притесни с вторачен поглед, но удари на камък. Дълги години бях воювала с калпави работодатели, нечестни адвокати и безпощадни политици и покрай това бях научила, че ако гледаш някого между очите, можеш и цял ден да издържиш на втрещения му поглед.

— Ще вечерям тук — каза тя така, сякаш бърза, а ние само ѝ губим времето.

— Ще изчакаме, докато се появи гостът ви — рече мазно-мазно Марино. — То оставаше да ви оставим да висите сам-сама тук в тъмното или да позволим да ви досаждат вътре в ресторанта. Всъщност, заместник-шефе Брей, не бива да се разхождате без охрана, откакто се преместихте тук, се радвате на голяма популярност. Превърнахте се в нещо като знаменитост.

— Не чакам никого — отсече раздражено тя.

— Никога не сме имали в управлението толкова високопоставена жена, която на всичкото отгоре е и хубава, и ухажвана от медиите — не мириясваше Марино.

Брей взе от седалката дамската си чанта и пощата — необузданият ѝ гняв вече бе едва ли не осезаем.

— А сега ще ме извините, нали? — изрече със заповеднически тон.

— Тази вечер няма да е лесно да си намерите маса — обадох се и аз, когато тя отвори вратата. — Освен ако нямате резервация — добавих, та тя да не си прави илюзии, че не знам как няма резервация.

Самообладанието и самочувствието на Брей й изневериха само за миг, колкото да лъсне стаената под тях злост. Тя ме прониза с очи, после обаче си възвърна спокойствието и слезе от автомобила. Но Марино й препречи пътя. Тя нямаше как да мине, освен ако не го изтика или не го заобиколи, а огромното самочувствие не й го позволяваше.

Беше едва ли не затисната до вратата на новичкия си лъскав автомобил. Не ми убягна, че е облечена в кадифен панталон и яке на полицейското градско управление и на краката е с маратонки. Беше прекалено суетна, че да тръгне в този вид на тежкарски ресторант.

— Извинявайте — рече на висок глас, обръщайки се към Марино.

— О, пардон! — избълва той и отстъпи в страни.

Подбрах много внимателно следващите думи. Не можех да я обвиня право в очите, но смятах да направя така, че да й покажа как всичките й кроежи са разкрити и ако продължава с номерата, ще загуби и ще има да съжالياва горчиво.

— Вие сте следователка — рекох й угрижено. — Сигурно ще ме посъветвате — как според вас някой се е добрал до паролата ми и бърника в електронната ми поща, и не само това, ами се и подписва с моето име в чата по Интернет.

— Какъв ужас! Съжالياвам, не мога да ви помогна. Не разбирам от компютри — ухили се Брей. Очите й наподобяваха тъмни дупки, зъбите й просветваха като стоманени остриета под уличните лампи. — Бих ви посъветвала само да огледате хората най-близко около вас, вероятно го върши човек, който е недоволен от нещо, който ви е бил приятел, но се е лишил от благоволенieto ви — продължи тя с преструвките. — Наистина нямам представа, но предполагам, че е човек, който е свързан с вас. Чувала съм, че племенницата ви е специалистка по компютрите. Тя сигурно ще ви помогне.

Съвсем се вбесих, задето намесва и Луси.

— Очаквам с нетърпение да си поговоря с нея — продължи Брей ни лук яла, ни лук мирисала. — Въвеждаме КОМПСТАТ и ни трябва човек с компютърна грамотност.

КОМПСТАТ или компютърната статистика, бе нова система за бързо и технологично усъвършенствано отчитане на полицейските данни, разработена от полицейското управление на Ню Йорк. Наистина за нея трябваша компютърни специалисти, но си бе нагла обида да предлагаш подобна работа на човек със способностите и опита на Луси.

— Предайте й следващия път, когато я чуете — добави Брей.

Търпението на Марино беше на изчерпване.

— Наистина, Кей, някой път трябва да се видим, за да ви разкажа за преживелиците си във Вашингтон — каза благо жената, сякаш цял живот бях работила по затънтени градчета. — Нямате и представа какви динени кори могат да ти подложат. Особено жените, колегите. Много съм се напатила.

— Не се и съмнявам — уверих я.

Брей заключи вратата на колата и каза:

— Както вероятно знаете, не е нужна резервация, за да поседнете на бара. Точно там и хапвам от време на време. Ресторантът е прочут с пържолите си с извара, но аз, Кей, ви препоръчвам омара. А вие, капитан Марино, ще харесате пържения лук. Бил ужасно вкусен, поне така са ми казвали.

Изпроводихме я с погледи.

— Крава нещастна — изруга Марино.

— Хайде да се махаме оттук — подканих.

— Да, само това оставаше, да се храня в близост с такава усойница, направо ще ми приседне. Пък и ми се отяде.

— Няма да е за дълго.

Качихме се в пикапа и аз се отпуснах под тежестта на депресията, притиснала ме като катран. Искаше ми се да съгледам в случилото се поне някакъв лъч на надежда, обещание за победа, но не би. Чувствах се разгромена. Дори по-лошо, чувствах се кръгла глупачка.

— Искаш ли цигара? — попита Марино в тъмната кабина и щракна запалката.

— Защо не! — изпелтечих. — Тия дни пак ще ги откажа.

Той ми поднесе цигара и запали своята. Сетне ми подаде запалката. Гледаше ме, знаеше, че ми е крив целият свят.

— Какво си увесила нос, справихме се блестящо! — подхвана той. — Бас лоя, че онази никаквица седи в ресторанта и се налива с уиски, задето сме я спипали натясно.

— Изобщо не сме я спипали — възразих, присвила очи срещу светлините на автомобилите в насрещното платно. — Няма оправия с тази жена, единственото спасение е да се пазим от нея. — Смъкнах малко прозореца и усетих как студеният вятър вее в косата ми. Издишах цигарения дим. — Ни вест, ни кост от Чък — отбелязах.

— А, появи се, негодникът му с негодник. Но ти не го видя, понеже той ни забеляза пръв и си плю на петите.

— Сигурен ли си?

— Видях как гадната му количка завива по отбивката за търговския център, после, щом наближи пикапа, онзи хубостник най-неочаквано направи обратен завои и духна. И то точно когато Брей ни видя при автомобила ѝ и каза нещо по клетъчния телефон.

— Чък е пряката връзка между мен и нея — рекох аз. — Няма да се учудя, ако тази вещица има ключ и от кабинета ми.

— Така си е — съгласи се Марино. — Но ти, докторке, не бери грижа за Чъки Бой, аз ще се разправам с него.

— Това вече ме плаши — казах му. — Не прави глупости, Марино. В края на краищата той е мой подчинен. Само това оставаше, да си навлека още неприятности.

— Тъкмо това ти говоря и аз. Не ти трябва още неприятности.

Остави ме пред службата и изчака да се кача на колата. Подкарах след него, докато излязохме от паркинга, после всеки си тръгна по пътя.

19.

Пред очите ми се мержелееха месечинките върху кожата на мъртвеца. Блещеха се срещу мен от онова потайно скришно място, където трупах страховете си — твърде много и твърде различни от страховете на хората, които познавах. Вятърът клатеше голите клонаци на дърветата и гонеше по небето облаците, наподобяващи развети байраци.

Бях чула по новините, че тази нощ температурите вероятно ще паднат под нулата, което ми се струваше направо невероятно след няколко седмици едва ли не есенно време. Сякаш всичко в живота ми бе нагоре с краката. Луси вече не беше някогашната Луси и аз не можех да ѝ звънна, понеже тя не ми говореше. Марино разследваше убийство, макар че вече не беше детектив, а Бентън го нямаше и където и да го потърсех, откривах празна рамка. Още чаках колата му да спре пред къщата, телефонът да иззвъни, да чуя гласа му, понеже бе твърде рано сърцето да приеме онова, което знаеше разсъдъкът ми.

Отбих от магистралата за центъра на града и подкарах по Кеъри стрийт — докато минавах покрай търговския център и ресторант „Венис“, усетих, че една кола ме следи. Караше много бавно и доста далеч, за да различа човека зад волана. Инстинктът ми подсказа да намаля скоростта и когато подкарах по-бавно, другият водач стори същото. Завих наляво към Уиндзор Фармс, той ме последва, като не намаляваше разстоянието между двата автомобила.

Не ми се навлизаше в квартала, понеже улиците в него са с много завои, тесни и тъмни са. Имаше и много задънени улички. Завих наляво към Доувър и докато набирах номера на Марино, забелязах, че и другият автомобил завива след мен, и страховете ми се засилиха.

— Марино! — провикнах се в слушалката. — Бъди си вкъщи, моля те! — Затворих и опитах отново. — Марино! Дявол те взел, къде се пилееш! — казах в микрофона на телефона върху конзолата при светлинното табло, а допотопният безжичен домашен телефон на Марино се скъсваше да звъни.

Сигурно, както винаги, го бе тропосал до телевизора. Половината време все не можеше да го намери, защото никога не го връщаше на поставката. А може би още не се беше прибрал.

— Какво? — изненада ме боботещият му глас.

— Аз съм.

— Да й се не види и на ръбатата кретенщина. Пак си фраснах коляното в оная скапана маса...

— Чуй ме, Марино!

— Случи ли се още веднъж, изнасям я на двора и я натрошавам с чука! Ударих се право по капачката на коляното. Нали е от стъкло, все не я виждам тая тъпа маса и кой изобщо е казал, че била красива!

— Успокой се де — възкликнах, без да изпускам от очи другата кола.

— Глътнах три бири, умирам от глад и съм капнал от умора. Какво? — попита той.

— Някой ме следи.

Завих надясно по „Уиндзор Уей“ и пак се насочих към Кеъри стрийт. Карах с нормална скорост. Не върших нищо необичайно, освен че не се прибирах вкъщи.

— В какъв смисъл някой те следи? — учуди се Марино.

— А според теб в какъв? — троснах се все по-притеснена.

— Ами тогава идвай право тук — отсече той. — Махай се от този твой квартал, там е тъмно като в рог.

— Това и правя.

— Виждаш ли номера или нещо друго?

— Не. Прекалено далеч е. Явно нарочно не се приближава, за да не видя номера или лицето му.

Излязох отново на магистралата и поех към Поухайт Паркуей, а който ме следеше, изглежда, се отказа и зави. Светлините на движещите се автомобили и камиони, светещата боя на маркировката ме объркваша, сърцето ми биеше като обезумяло. Приличната на копче нацърбена луна ту се показваше от облаците, ту пак се скриваше, вятърът блъскаше отстрани колата.

Проверих с кода телефонния секретар у дома. Трима души бяха затворили, без да предадат нищо, а четвъртото съобщение усетих направо като плесница по лицето.

— „Обажда се Брей — започваше то. — Много се радвам, че се срещнахме пред «Еленовата глава». Искане ми се да обсъдя с вас някои служебни въпроси. За огледите на местопрестъплението, уликите и така нататък. Отдавна ми се ще да си побъбрим за тези неща, Кей. — Съвсем се вбесих, задето ми говори на малко име. — Дали тези дни да не обядваме заедно? — продължи записаният й глас. — Само двете в Клуба в сградата на щатската управа?“

Домашния ми телефон го нямаше в указателя и аз много внимавах на кого го давам, сега обаче не се наложи да умувам дълго от кого го е взела Брей. Всички мои подчинени, включително Руфин, го имаха, та, ако се наложи, да ме потърсят вкъщи.

— „В случай че не знаете — се казваше по-нататък в съобщението на Брей, — днес Ал Карсън подаде оставка. Сигурно го помните, нали? Заместник-шеф на следствието. Какъв срам! Ще го замества майор Итман.“

Подминах очукана тойота, натъпкана с тийнейджъри, които ме зяпнаха дръзко, а един ни в клин, ни в ръкав, взе, че ме напсува.

Съсредоточих се върху пътя и се сетих какво ми е казал Уагнър. Някой натискаше конгресмена Конърс да прокара закон, според който моята служба да премине от отдел „Здравеопазване и социални грижи“ към „Обществена сигурност“, където полицейското управление щеше да има по-голяма власт над мен.

В престижния Клуб на щатската управа, където се решаваха половината сделки и политически въпроси, засягащи Вирджиния, не се допускаха жени — в него членуваха само облечени във власт мъже, представители на стари родове. Ако се вярва на мълвата, тези мъже, мнозина от които познавах, се срещали на закрития басейн, повечето както ги е майка родила, и решавали важни дела в съблекалнята, форум, където жени не можеха и да припарят.

Брей нямаше как да проникне в тази обвита в бръшлян сграда от XVIII век, ако някой от членовете на Клуба не я е поканил, затова и подозренията ми за крайната й цел се потвърждаваха. За Брей се застъпваха влиятелни представители на местния законодателен орган и могъщи предприемачи. Тя си бе наумила да стане секретар по обществената сигурност и да прилапа към секретариата си и моята служба. Тогава преспокойно щеше да ме уволни собственоръчно.

Стигнах кръстовището и още отдалеч съгледах къщата на Марино. Безвкусната му възмутителна коледна украса, включваща множество светещи гирлянди, осветяваше, досущ увеселителен парк, целия хоризонт. Беше достатъчно да се движиш по задръстената от автомобили улица, водеща натам, за да стигнеш къщата, понеже тя се бе наредила сред коледните забележителности на Ричмънд. Хората не устояваха на изкушението и на цели тълпи се стичаха да гледат това наистина невероятно зрелище.

Короните на дърветата бяха отрупани като с бонбони с лампички във всички цветове на дъгата. Из двора сияеха фигурки на Дядо Коледа, снежни човеци, влачета и войничета. Покрай пътеката като стражи се възправяха лампи с формата на захарни пръчки, със светещи гирлянди върху покрива пишеше „Весели празници“. В част от двора, където не никнеше и едно-едничко цвете и тревата бе пожълтяла и спаружена, Марино бе засадил честита електрическа градинка. Имаше и Северен полюс, където господин и госпожа Коледа явно обсъждаха нещо, застаналите край тях хористчета се скъсваха да пеят, по комините бяха накацали фламинги, а около елхата се въртяха ли, въртяха кълкьори.

Докато бързах към стълбището пред входната врата, покрай мен бавно мина бяла лимузина, следвана от църковна камионетка, и аз се почувствах осветена отвсякъде и хваната в капан.

— Видя ли всичко това, за пореден път се убеждавам, че съвсем си превъртял — рекох на Марино, когато той ми отвори и аз побързах да се скрия от любопитните очи. — Още по-ужасно и от миналата година.

— Смятам да увелича още броя на лампичките — оповести гордо-гордо той.

Беше по дънки, чорапи и червена фланелена риза, която висеше свободно над панталоните.

— Нека поне като се прибирам, да се чувствам мъничко щастлив — допълни Марино. — Пицата ще пристигне всеки момент. Взех и бърбън, в случай че ти се допие.

— Каква пица?

— Пицата, която поръчах. Всичко е тип-топ. Аз черпя. От „Татко Джон“ вече дори не питат за адреса. Ориентират се по светлините.

— А намира ли ти се топъл чай без кофеин? — попитах, повече от сигурна, че тук не може да има такова нещо.

— Я не се занасяй — засмя се Марино.

Огледах се, докато вървахме през хола към тясната му кухничка. Искра ли питане, беше наслагал украса и вътре в къщата. До камината мигаше окичена елха. До нея бяха накамарени шарени кутии уж с подаръци, рамките на всички прозорци бяха обточени с ярки лампички.

— Брей се е обаждала вкъщи — казах, докато пълнех чайника с вода. — Някой й е дал домашния ми телефон.

— Ха познай кой — възкликна Марино и отвори хладилника. Доброто му настроение се изпаряваше главоломно.

— Мисля и че знам защо. — Сложих чайника на печката и включих газовия котлон. — Днес заместник-шефът Карсън си е подал оставката. Уж по свое желание — уточних аз.

Марино отвори кутийка бира. Дори и да знаеше новината, не го показва с нищо.

— Знаеш ли защо е напуснал? — попитах го аз.

— Вече не знам нищо.

— Доколкото разбрах, ще го замества майор Итман...

— Да бе — възкликна с цяло гърло Марино. — И знаеш ли защо? Защото има двама майори — единият в униформения отдел, другият в следствието, и Брей праща своя човек от униформения отдел да поеме следствието.

Пресуши бирата сякаш на три глътки. Смачка с трясък кутийката и я метна в кофата за боклук. Не я улучи и кутийката изтрополи по пода.

— Имаш ли представа какво означава това? — попита Марино. — Нека ти кажа. Означава, че сега Брей ръководи и униформения отдел, и следствието, тоест цялото тъпо управление, а вероятно и парите. И е първа любимка на шефа, понеже му вдига самочувствието. Я кажи сега как тази кокошка ни се изтърсва и за някакви си три месеца постига всичко това?

— Явно има дебели връзки. Вероятно още от времето преди да я назначат тук. И те не се ограничават единствено с шефа.

— А с кого още?

— Би могъл да е всеки, Марино. Сега това изобщо не е важно. Вече е прекалено късно да умуваме кой й е подложил гръб. Сега трябва да се борим с нея, а не с шефа. С нея, а не с човека, който дърпа конците.

Той отвори поредната бира и заснова ядно из кухнята.

— Сега знам защо Карсън дойде на пристанището — рече той. — Знаел е какво му се пише. Знаел е как вони това лайно и вероятно се е опитал по свой си начин да ни предупреди. Или просто е бил отбой. С кариерата му е свършено. Край. Това за него беше последният оглед на местопрестъпление. Последното всичко.

— А какъв свестен човек е — завайках се аз. — По дяволите, Марино. Все има нещо, което можем да направим.

Телефонът му иззвъня и ме стресна. Отвън се чуваше тътенът на профучаващите коли. Коледното озвучаване на Марино за кой ли път завъртя „Джингъл Бел“.

— Брей искала, моля ти се, да обсъди с мен належащите промени — казах му аз.

— О, не се и съмнявам — засмя се той и зашляпа по чорапи през застланата с линолеум кухня. — И сигурно трябва да зарежеш всичко и да хукнеш при нея, понеже тя, видите ли, си е наумила да те излапа за обяд, което ще стори, без да й мигне окото, ще те изгълта, намазана с горчица, между две филийки ръжен хляб. — Той грабна слушалката. — Какво? — кресна на горкия човек в другия край на линията. Послуша известно време и рече: — Да. Да бе.

Започнах да ровичкам из шкафовете и намерих смачкана кутия чай „Липтън“ на пакетчета.

— Аз нали съм тук. Защо, по дяволите, не кажете на мен — тросна се възмутен Марино. Пак заслуша, като кръжеше напред-назад. — Така вече става — каза. — Я чакайте малко. Нека я питам. — Затули с длан слушалката и попита през шепот: — Сигурна ли си, че си доктор Скарпета? — После пак заговори с човека на телефона. — Казва, че последния път, когато е проверявала, наистина е била тя — и ми връчи раздразнен слушалката.

— Да, моля? — рекох аз.

— Доктор Скарпета? — попита непознат глас.

— Слушам ви.

— Аз съм Тед Франсиско от Службата за борба с контрабандата със спиртни напитки, тютюневи изделия и огнестрелно оръжие в Маями.

Застинах, сякаш някой бе насочил оръжие към мен.

— Луси ми каза, че капитан Марино вероятно знае къде сте, ако не ви намеря вкъщи. Можете ли да разговаряте с нея?

— Разбира се — уверих го със свито сърце.

— Лельо Кей! — чух гласа ѝ по линията.

— Луси! Какво има? — отвърнах аз. — Добре ли си?

— Не знам дали си чула какво се случи тук...

— Не съм чула нищо — побързах да отговоря, а Марино спря да върши, каквото вършеше, и се вторачи в мен.

— Акцията. Провалихме се, сега не мога да се впускам в подробности, но наистина оплескахме всичко. Наложих се да убия двама от тях. Джо е ранена.

— Майко мила! — простенах аз. — Но е добре, нали?

— Не знам — отвърна тя със спокойствие, което ми се видя ненормално. — Приеха я под чуждо име в болница „Джаксън Мемориал“ и не мога да я чуя. А мен са ме изолирали, понеже се опасяват да не би другите да ни намерят. И да ни отмъстят. Картелът. Знам само, че когато дойде линейката, на Джо ѝ течеше кръв от главата и крака, и беше в безсъзнание.

Луси изобщо не даваше воля на чувствата си. Говореше като робот или като изкуствения интелект в компютрите, чиито програми беше съставяла в началото на своята кариера.

— Аз ще... — подхванах, но агент Франсиско отново взе слушалката.

— Знам, доктор Скарпета, че ще го чуете по новините и исках да се уверя, че сте в течение. И да сте спокойна, че Луси не е пострадала.

— Но само физически — уточних аз.

— Ще ви кажа какво точно ще правим от тук нататък.

— Ще се кача на първия самолет и ще дойда при вас — прекъснах го аз. — Ако се наложи, ще наема частен самолет.

— Бих ви помолил да не го правите — отвърна мъжът. — Нека ви обясня. Бандата е много опасна, Луси и Джо знаят прекалено много за нея, знаят кои са членовете и как въртят далаверите. Броени часове след престрелката пратихме отряд за бързо реагиране в жилищата под

прикритие на Луси и Джо, и кучетата откриха бомби под автомобилите и на двете.

Изтеглих един от столовете около кухненската маса на Марино и седнах. Нозете ми се подкосяваха. Не виждах нищо.

— Там ли сте? — попита агентът.

— Да, да.

— Сега, както вероятно се досещате, доктор Скарпета, полицията в Маями ще разследва случая. Но тъй като е много опасно, ще пратим Луси на север, във Вашингтон, където тя да е на сигурно място.

— Благодаря ви, че полагате такива грижи за нея. Бог да ви благослови — простенах аз с глас, който сякаш беше на друг.

— Знам какво ви е — допълни агент Франсиско. — Наистина. Бил съм в Уейкоу.

— Благодаря ви — повторих аз. — А какво ще стане с Джо?

— Ще я прехвърлим час по-скоро в друга болница на хиляди километри оттук.

— Защо не я докарате в Медицинския колеж на Вирджиния? — предложих аз.

— Не съм в течение...

— Както вероятно знаете, майка ѝ и баща ѝ живеят в Ричмънд, но което е по-важно, болницата към колежа е много добра, а и аз преподавам в него. Ако я докарате тук, лично ще се погрижа всичко да е наред.

Той се подвоуми, сетне рече:

— Благодаря ви. Ще го имам предвид и ще го предам на прекия ѝ началник.

После затвори, а аз продължих да гледам вторачено телефона.

— Какво? — попита Марино.

— Акцията се е провалила. Луси е застреляла на място двама души...

— Добра ли е била стрелбата? — прекъсна ме той.

— Няма стрелба, която да е добра.

— По дяволите, докторке, знаеш за какво ти говоря. Дали е била оправдана. Само не ми казвай, че е застреляла случайно двама агенти!

— Разбира се, че не. Джо е ранена. Не знам в какво състояние е.

— Мамка му! — изруга той и стовари пестник върху кухненския плот с такава сила, че чиниите, оставени да се сушат, заподскачаха с тракане. — Бива ли да я пращат на такава акция! Некадърници. Тя само това и чака — да надупчи някого на решето, да се прави на каубой, колкото да си излее злобата към всички, които мрази до смърт.

— Престани, Марино!

— Видя я на какво приличаше завчера у вас — продължи да вилнее той. — Съвсем е превъртяла, откакто убиха Бентън. Дай ѝ да си отмъщава, не ѝ стигна и това, че направи онзи хеликоптер на сол и месата на Кари Гретхен и Нютън Джойс се разхвърчаха във всички посоки!

— Стига! — казах изнемоощяла. — Много те моля, Марино. Така не постигаш нищо. Луси е професионалистка и ти го знаеш. Ако не беше, отделът нямаше да ѝ възложи подобна акция. Знаят прекрасно какво я е сполетяло, тя е получила всички необходими съвети и напътствия след онова, което стана с Бентън, и всичко останало. Всъщност дори я уважават още повече като професионалистка и като човек заради мъжеството, с което посрещна този кошмар.

Марино не каза нищо, само отвори бутилка „Джак Даниелс“. После рече:

— Ние с теб обаче знаем, че не го е понесла чак толкова мъжествено.

— Луси винаги е умеела да разграничава нещата.

— И доколко здравословно е това?

— Нека се запитае ние с тебе.

— Още сега мога да ти кажа, докторке, че този път няма да го понесе така леко — отсече Марино, после ливна от уискито в една чаша и сложи цяла шепа лед. — Преди около година пак при изпълнение на служебните си задължения тегли куршума на двама души, а ето че сега е направила същото. Повечето хора доживяват до пенсия, без да им се е налагало да стрелят по човек. Затова и се опитвам да те накарам да проумееш, че този път няма да ѝ се размине току-така. Едрите клечки във Вашингтон като едното нищо ще си кажат, че агентката им си пада по убийствата и има проблем. — Той ми връчи чашата. — Познавал съм такива ченгета, такива агенти — продължи Марино. — Все си измислят основателни причини да

извършат убийство, но като се замислиш, виждаш, че подсъзнателно се стремят да докарат нещата до такъв плачевен край. От това живеят.

— Луси не е такава.

— Да, само дето ѝ е крив целият свят още от деня, когато се е родила. Между другото, тази вечер няма да мърдаш оттук. Ще се задоволиш с моята компания и с компанията на Дядо Коледа.

Наля и на себе си от бърбъна и се преместихме в неудобния му разхвърлян хол, задръстен с какви ли не боклуци, с лампиони с клюмнали абажури, с прашни увиснали венециански щори и масичка със стъклен плот и с остри ъгли, за която Марино обвиняваше мен. Той се отпусна във фотьойла с подвижна облегалка и поставка за краката, който беше толкова стар, че Марино бе залепил с лепенка пукнатините в тапицерията от кафява изкуствена кожа. Сетих се за първия път, когато влязох в къщата му. След като се окопитих от стъписването, си дадох сметка, че Марино всъщност се гордее, че износва всичко до дупка, ако не броим пикапа, открития басейн и сега коледната украса.

Той забеляза, че гледам притеснено фотьойла, както съм се сгушила в единия край на тапицираното в зелено кадифе канапе, където се чувствах най-уютно. Кадифето може и да се бе протрило, но канапето си беше удобно.

— Някой ден трябва да купя нов — отбеляза Марино, докато смъкваше облегалката на фотьойла и приплъзваше поставката за крака.

Размърда ходила под чорапите, сякаш пръстите му се бяха вкочанили, и включи телевизора. Изненадах се, когато смени програмата и пусна двайсет и първи канал — „Изкуство и развлечения“.

— Не знаех, че следиш „Биография“ — отбелязах.

— О, да. И програмите на живо с участието на ченгета. Сигурно ще ти прозвучи така, все едно съм дишал лепило, но нямаш ли чувството, че всичко отиде на кино, откакто в града ни се появи Брей?

— Няма да се учудя, ако ти имаш такова чувство, като знам какво ти причини тази вещица.

— А не причини ли същото и на теб? — заяде се Марино и отпи от бърбъна. — Аз не съм единственият в тази стая, когато тя се опитва да съсипе.

— Според мен не е чак толкова всесилна, че да ни съсипе — възразих аз.

— Какво, списък ли да ти направя, докторке? Добре, но не забравяй, че говорим за някакви си три месеца! Изтърсва се тя в Ричмънд. Аз отново надявам гадната униформа. При теб в службата като гръм от ясно небе се появява крадец. А някой прониква в електронната ти поща и подписва с твоето име някакви дивотии в Интернет. После в онзи контейнер се появява мъртвец, в играта ни в клин, ни в ръкав се намесва и Интерпол, а сега Луси застрелва двама души, което между другото е само добре дошло за Брей. Не забравяй, че тази кокошка само се чуди как да прилапа Луси в управлението в Ричмънд, а ако Бюрото за контрабандна търговия изрита племенницата ти, тя ще е принудена да си търси работа. А, да не забравяме, че сега пък и някой те следи.

Гледах по телевизията как някакъв младичък хубавец свири на пиано и пее, докато зад кадър приятелски глас обяснява какъв добър и щедър човек бил музикантът.

— Ти изобщо не ме слушаш — подвижна отново Марино.

— Слушам те, и още как.

Той стана от фотьойла и с отчаяно пъшкане зашляпа към кухнята.

— Имаме ли вести от Интерпол? — провикнах се, докато Марино късаше шумно някакви пликове и бърникаше в шкафчето с приборите за хранене.

— Нищо интересно.

Изжува микровълновата печка.

— Ти ми кажи, пък аз ще реша дали е интересно — рекох раздразнено.

Пианистът започна да раздава в светлините на прожекторите въздушни целувки на публиката, а пайетите му заблестяха като ослепителни златисточервени фойерверки. Марино се върна в хола с купа пържени картофи от пакетче и каничка с някакъв сос към тях.

— Онова приятелче — човекът за свръзка в щатското управление на полицията, е получило само след един час от тях компютърна разпечатка. Поискали са му още информация и толкоз.

— Това говори много — отбелязах разочаровано. — Иде да подсказе, че вероятно не знаят нищо съществено. Няма данни за старата фрактура на челюстта, за кътника с пет връхчета, да не

говорим пък за пръстови отпечатьци. А дори и да имат, те не съвпадат с данните за никого, обявен за издирване или за безследно изчезнал.

— Да. Ударихме на камък — съгласи се с пълна уста Марино и ми протегна купата.

— Не, благодаря.

— Наистина са вкусни. Но ти препоръчвам да притоплиш в микровълновата печка малко извара и да я поръсиш с лютив червен пипер. Така картофите ще ти харесат повече, отколкото с лучения сос.

— Не се и съмнявам.

— Знаеш ли, винаги ми е бил симпатичен — посочи той с мазен пръст телевизора. — Чудо голямо, че бил обратен. Не можеш да му отречеш, че има стил. Щом хората се охарчват за дискове и концертни билети, поне да им показват някого, който не прилича на дрипльовците по улиците. И от мен да го знаеш — допълни Марино с пълна уста, — щом се е стигнало до стрелба, те разследват, сякаш си извършил покушение срещу онзи мухльо — президента, и после се запретват да те съветват и да те водят по психиатри, и да се притесняват за душевното ти здраве, и накрая наистина превърташ. — Отпи огромна глътка от бърбъна и пак си напълни устата с пържени картофи. — Иска, не иска, ще я пратят в отпуска. А ченгетата в Маями ще я разследват до дупка, все едно е извършила убийство. Няма как, такъв е редът. — Той ме погледна и си изтри ръцете в панталоните. — Знам, едва ли ще ти е приятно, но в момента ти си последният човек, когото Луси иска да вижда — рече ми.

20.

Имахме си в сградата правило, че всяко вещественно доказателство, дори такова незначително като картонче за пръстови отпечатащи, се пренася със служебния асансьор. Той се намираше в дъното на коридора и когато се запътих към лабораторията на Нийлс Вандър, пред асансьора стояха две от чистачките.

— Добро утро, Мърл. Добро утро и на теб, Биатрис, как сте? — усмигнах им се аз.

Те извърнаха очи към покритото с кърпа хирургическо легенче и количката, която тиках. Работеха при нас от доста отдавна и знаеха, че нося ли нещо в плик или покрито върху количка, не им е работа да любопитстват какво е.

— Не можем да се оплачем — отвърна Мърл.

— Добре сме — изчурулика и Биатрис.

Натиснах копчето на асансьора.

— Ще ходите ли някъде за Коледа, доктор Скарпета?

Жените разбраха от изражението ми, че никак не ми се говори за Коледата.

— Или сигурно имате много работа и не ви е до празници — побърза да каже Мърл.

Двете се смутиха по същата причина, както и всички останали, спомнили си какво е сполетяло Бентън.

— Знам, по това време на годината сте затрупани — промени плахо темата Мърл. — При всички тия хора, дето карат пияни. Или се самоубиват, или изпадат в скандалджийско настроение и се карат с всеки срещнат.

Коледа се падаше след някакъв си половин месец. Тогава дежурен беше Филдинг. Вече не помнех колко Бъдни вечери съм посрещала с пейджър.

— Избухват и пожари.

— Просто по това време на годината възприемаме болезнено всички бедствия, които стават — обясних им точно когато вратите на

асансьора се отвори.

— Сигурно.

— А помниш ли онзи пожар...

Вратите се затвориха и аз се отправих към втория етаж, където развеждахме гражданите, политиците, всички, проявили интерес към дейността ни. Лабораториите се намираха зад огромни огледални стъкла и отпърво учените, свикнали да работят зад дебели стени, се чувстваха притеснени и се смущаваха. Сега вече никой не ги забелязваше. Специалистите проверяваха спусъците на пистолети, изследваха петна кръв, пръстови отпечатаци и косми, без почти да забелязват дали има някого от другата страна на стъклото, където сега аз тиках количката.

Светът на Нийлс Вандър се състоеше от множество плотове, отрупани с какви ли не инструменти и технически чудесии. До едната стена имаше дървени шкафове със стъклени вратички, които Вандър бе превърнал в своеобразни камери, където върху въже за пране бе прихванал с щипки предмети, изложени на изпаренията на лепило.

В миналото учените и полицията почти не успяваха да свалят отпечатаци от непорести предмети, например от найлонови пликове, магнитна лента, изолирбанд и кожа. После съвсем случайно беше открито, че изпаренията от лепило марка „Супер Глу“ полепват като праха за сваляне на отпечатаци по грапави повърхности. В ъгъла имаше друга камера за лепило, наречена „Сивак II“, и побираща побемисти предмети — например пушки или автомобилни калници, че и цели трупове.

В камерите с регулируема влажност се вадеха отпечатаци от порести предмети — например от хартия или дърво, обработени с нинхидрид, макар че понякога Вандър прибегваше до бързия метод и работеше с домашна парна ютия — един-два пъти дори изгори веществените доказателства, най-малкото така се шушукаше.

В другите помещения от владенията на Вандър имаше автоматична дактилоскопска система, а също тъмни стаички за дигитално аудио- и видео увеличение. Вандър ръководеше и фотолaborаторията, където всеки ден се проявяваха над сто и петдесет ролки с филм. Отне ми доста време, докато открия Вандър, но накрая го намерих в лабораторията за отпечатаци, където по ъглите бяха струпани кутии от пица, в които изобретателните полицаи пренасяха

гипсовите отливки от автомобилни гуми и обувки, до една от стените дори се мъдреше врата, която някой се бе опитал да избие.

Вандър седеше пред компютъра и сравняваше върху раздвоения екран отпечатъци от обувки. Оставих количката пред вратата.

— Признателна съм ти, че си се заел с това — рекох му.

Светлосините му очи както винаги бяха разсеяни, а лабораторната му престилка бе на морави петна от нинхидрида и около джобовете — със следи от мастило, изтекло от незатворени химикалки.

— Ей на това му се вика отпечатък — каза той и почука с пръст върху екрана на монитора, после стана от стола. — Купува си човекът нови обувки, но нали знаеш, подметките от гьон се хлъзгат. Затова грабва ножа и надялква подметките, понеже, видите ли, ще се жени. Само това оставаше — да падне, докато върви към олтара!

Той тръгна да излиза от лабораторията и аз го последвах — изобщо не ми беше до весели случки.

— После обаче го обират. Задигат му обувките, дрехи, едно-друго. Два дни по-късно една съседка е изнасилена. Полицията открива на местопрестъплението следи от тези странни подметки. Напоследък кражбите в квартала доста са зачестили. — Вандър влезе в лабораторията с алтернативното осветление. — Оказва се, че ги е извършило това хлапе. На тринайсет години, моля ти се! — поклати глава Вандър и щракна лампите. — Умът ми не го побира какво им става на тия дечурлига! Когато бях на тринайсет години, най-ужасното нещо, което съм извършвал, е да застрелям някоя птичка с въздушната пушка.

Той намести дъговата лампа върху триножника.

— И това не е шега работа — усмигнах се аз.

Заех се да редя дрехите върху белия чаршаф под химическия похлупак, а колегата ми включи дъговата лампа и вентилаторчето ѝ забръмча. След около минута завъртя копчето на най-силно. Остави до мен чифт предпазни очила, а аз наместих върху обектива син 450-нанометров оптичен филтър. Сложихме си очилата и изключихме осветлението. Дъговата лампа хвърляше синкаво сияние върху пода. Сянката на Вандър се раздвижи заедно с него, а шишенцата с боя навред из помещението светнаха досущ неоновы съзвездия в яркожълто, отровназелено и кървавочервено.

— Да ти кажа, напоследък в полицията са се навъдили тъпаци, които са се сдобили с дъгови лампи и сами правят огледите на местопрестъпленията — отекна гласът на Вандър в мрака. — Покриват обекта с червен прах и разполагат отпечатъка върху черен фон, та после се налага да фотографирам с „Лума-лайт“-а и да обръщам отпечатъка в бяло.

Започна от пластмасовото кошче за боклук, което бяхме намерили в контейнера, и начаса беше възнаграден с едва различни изображения на пръстови отпечатъци, които покри с червен прах.

— Добро начало, Нийл. Карай все така.

Той премести дъговата лампа по-близо до черните дънки на мъртвеца и обърнатият откъм opakото десен джоб грейна в убито червено. Както бях с ръкавицата, прокарах пръст по плата и открих ивички светещо оранжево.

— Не помня досега да съм получавал такова червено — поясни замислен Вандър.

Цял час оглеждахме дрехите, обувките и колана, но друго не светна.

— Тук определено има две различни вещества — отбеляза моят колега, докато аз включвах осветлението. — Две различни вещества, които светят от само себе си. Няма петна от боя, освен онези, които нанесох върху кошчето.

Вдигнах телефонната слушалка и звъннах в моргата. Обади се Филдинг.

— Трябва ми всичко, което намерихме в джобовете на мъжа с неустановената самоличност. Оставихме нещата да се сушат върху едно легенче.

— Да, има някакви чужди пари, ножче за пури и запалка.

— Точно така.

Отново изключихме осветлението и приключихме с огледа на дрехите отвън — пак намерихме от странните белезникави косми.

— Това от главата му ли е? — поинтересува се Вандър, докато пинцетите ми проникваха в студената синкава светлина, хващаха внимателно косъмчетата и ги слагаха в плик.

— Не, косата му беше тъмна, с остър косъм — отвърнах аз.

— Прилича на козина на котка. От онези, дългокосместите породи, които вече не пускам да припарват в къщата ми. Ангорска?

Хималайска?

— Това са редки породи. Малцина ги притежават.

— Жена ми си умира за котки — продължи Вандър. — Държи една вкъщи, кръстила я е Бисквитка. Голяма пакостница е, само чака да се съблека, и се разполага върху дрехите ми, после не мога да се облека, целите са в косми като тези тук.

— Възможно е да е козина на котка — съгласих се аз.

— За кучешки, косъмът е твърде тънък, нали?

— Зависи от породата. Скай териерите са точно с такива косми — дълги, тънки, приличат на свила.

— Белезникави?

— Понякога и кафеникави. Може би са от коремчето на куче. И аз не знам.

— Ами ако мъртвецът е развъждал кучета или се е познавал с такива хора? — предположи Вандър. — Май имаше и дългокосмести зайци?

— Чук-чук — прозвуча гласът на Филдинг и той отвори вратата.

Влезе с легенчето и ние включихме осветлението.

— Има ангорски зайци — вметнах аз. — От тях правят пуловерите.

— Както гледам, пак си помпал с гирите — рече Вандър на Филдинг.

— Намекваш, че преди не съм изглеждал толкова добре, а?

Вандър бе озадачен, сякаш за пръв път забелязваше, че Филдинг се е вманиачил на тема културизъм.

— В един от джобовете намерихме някакво вещество — поясних аз. — В същия, където бяха и парите.

Филдинг махна кърпата, с която бе покрито легенчето.

— С лирите стерлинги и германските марки нямаше проблем — рече той. — Но нямам представа какви са двете медни монети.

— Според мен са белгийски франкове — казах аз.

— Не знам какви са и тези пари — кимна той към банкнотите, наредени една до друга, за да се изсушат.

— Има някакво изображение — май на храм. Какво е дирхам? Арабска парична единица, нали?

— Ще помоля Роуз да провери.

— Защо, интересно, ще носи у себе си пари на четири държави?
— изненада се Филдинг.

— Защото вероятно е пътувал често — предположих аз. — Не се сещам за друга причина. Хайде още сега да анализираме веществото в джоба.

Сложихме си предпазните очила и Вандър изключи осветлението. Върху някои от банкнотите засия същата убито червена и яркооранжева светлина. Огледахме всички банкноти и от двете страни, тук-там открихме петънца и точки, сетне изникна и бледото очертание на пръстов отпечатък. Беше в горния ляв ъгъл на банкнота от сто дирхама и почти не се забелязваше.

— Като гледам, сме на прав път — отбеляза Филдинг.

— Това се казва находка! — засмя се и Вандър. — Ще помоля един от моите хора в Тайните служби да прегледа във всички възможни бази данни — там се пазят четирийсет-петдесет милиона пръстови отпечатъци.

Нищо не вълнуваше Вандър толкова силно, както това да открие някаква нишка, дори най-бледата следа, с която да се впусне в киберпространството и да спипа някой престъпник.

— Базата данни на ФБР не е ли по-пълна? — попита Филдинг.

— Тайните служби вече разполагат с цялата дактилоскопска информация, с която се перчи ФБР, но както винаги онези от Бюрото нехаят, харчат луди пари, за да създадат нова база данни, при това използват други доставчици, така че системата им е несъвместима с всички останали. Днес съм канен на вечеря.

Насочи дъговата лампа към разложената тъмна плът, прихваната за корковата дъска, и начаса грейнаха две яркожълти точки. Бяха съвсем мънички, колкото главичките на пирон, разположени успоредно и симетрично, и не можеха да бъдат заличени.

— Почти сигурна съм, че е татуировка — казах аз.

— Да, май си права — съгласи се Вандър. — Не се сещам какво друго би могло да бъде.

В студената синкава светлина плътта, изрязана от гърба на мъртвеца, наподобяваше размазано мътно петно.

— Но забелязвате ли колко тъмна е тук? — посочи Вандър с пръст под ръкавицата част от кожата с размерите на моята длан.

— Това пък какво ли е? — попита Филдинг.

— Не проумявам защо е толкова тъмна — отбеляза замислен Вандър.

— Татуировката може би е черна или кафява — опитах се да налучкам аз.

— Е, ще чуем какво ще каже Фил — рече Вандър. — Колко ли е часът? Жалко, че Едит толкова настоява да ходим на тази вечеря. Налага се да тръгвам. Оправяй се сама, доктор Скарпета. Ох, да му се не види! До гуша ми е дошло с тези празненства на Едит.

— Е, недей да си кривиш душата, мой човек — засмя се Филдинг. — Сам знаеш, че си купонджия.

— Вече не пия както едно време. Едвам издържам.

Фил Лапойнт не бе в настроение, когато влязох в лабораторията за увеличаване на изображенията, наподобяваща по-скоро киностудия, отколкото място, където учените боравят с пиксели и контрасти във всички отсенки на светлината и мрака, за да видят лицето на злото. Лапойнт бе сред първите дипломанти на института, дошли на работа при нас, беше подготвен и целеустремен, но още не бе свикнал, че тук, при нас, времето не чака.

— Ама че работа! — възкликна той и прокара пръсти през гъстата си рижа коса, както се бе навел напред и се беше вторачил в шейсетсантиметровия екран.

— Неприятно ми е, че те притеснявам — подхванах аз.

Лапойнт натисна припряно няколко клавиша и избра друг оттенък на сивото върху един от застиналите кадри от видеолентата, заснета в универсален магазин. Силуетът с тъмните очила и прилепналата плетена шапка не стана по-ясен, затова пък се видя как кръвта струи и обгръща като облак главата на продавача.

— Мъча се как ли не да наглася изображението — аха, да го получа, и пак удрям на камък — оплака се уморено Лапойнт и въздъхна. — Вече виждам тая дивотия и насън.

— Невероятно — отбелязах, втренчена в екрана. — Виж го, сякаш изобщо не му пука и не е станало нищо особено.

— Да, това го забелязах и аз — съгласи се младежът и разкърши гръб. — Теглил му е куршума ей така, за нищо. Направо не проумявам.

— Ще минат още няколко години и ще го проумееш — уверих го аз.

— Не искам да ставам циник, ако имаш предвид това.

— Не ти говоря за цинизъм. Говоря ти, че накрая разбираш как не е задължително да има причини — обясних му аз.

Той пак се вторачи в екрана на монитора, в последния кадър, върху който Пайл Гант още беше жив. Тъкмо аз му бях правила аутопсията.

— Я да видим какво имаме тук — рече Лапойнт и махна кърпата върху легенчето.

Гант беше на дваисет и три години, имаше двумесечно бебе и работеше извънредно, за да изплати огърлицата, която бе купил на изплащане за рождения ден на жена си.

— Това сигурно е от Мъжа от контейнера. Вероятно смяташ, че е татуировка.

Преди да го застрелят, Гант се бе изпуснал в гащите.

— Доктор Скарпета!

Знаех го, защото дъното на панталоните му и седалката на стола зад щанда бяха наквасени с урина. Когато погледнах през прозореца, двама полицаи държаха на паркинга жена му, изпаднала в истерия.

— Доктор Скарпета!

Тя пицеше и се дърпаше като риба на сухо. Още беше с шини върху зъбите.

— Трийсет и един долара и дваисет цента — пророних аз.

Лапойнт натисна копчето „сейв“ и излезе от файла.

— Моля? — не ме разбра той.

— Толкова е имало в касовия апарат — поясних аз.

Момъкът се обърна заедно със стола на колелца и се зае да отваря чекмеджета, да вади филтри с различен цвят и да търси ръкавици. Иззвъня телефонът и той вдигна слушалката.

— Изчакайте — рече и ми подаде слушалката. — Теб търсят.

Беше Роуз.

— Свързах се с човек от отдел „Чужда валута“ в „Крестар“ — каза ми тя. — Парите, за които ме попитяхте, са марокански. Курсът за днес е девет запетая три дирхама за един долар. Тоест, две хиляди дирхама се равняват на около двеста и петнайсет долара.

— Благодаря ти, Роуз...

— Има още нещо, което сигурно ще бъде интересно за вас — допълни секретарката. — В Мароко е забранено да изнасяш местните пари в чужбина.

— Имам чувството, че нашият приятел е вършел доста забранени неща — подметнах аз. — Би ли опитала пак да се свържеш с агент Франсиско?

— Разбира се.

Колкото и наясно да бях с реда в Службата за борба с контрабандата с тютюневи изделия, спиртни напитки и огнестрелно оръжие, вече ме налягаше страх, че Луси не иска да се чува с мен. А аз бях решена на всяка цена да се видя с нея. Бях готова на всичко, само и само да го уредя. Затворих телефона и взех от легенчето корковата дъска, а Лапойнт я намести под силната светлина.

— Не храня особени надежди за това — съобщи ми той.

— Само гледай да не започнеш да виждаш и него насън — предупредих го. — И аз не храня надежди. Но не пречи да опитаме.

От епидермиса беше останала зеленикавочерна пихтия като тинята в мочурище, а плътта отдолу ставаше все по-тъмна и суха като пушено месо. Наместихме корковата дъска под камерата с висока разделителна способност, свързана с видеоекрана.

— Нищо — каза Лапойнт. — Отражението е много силно.

Опита с пречупена светлина, после превключи екрана на черно-бяло. Започна да слага върху обектива различни филтри. Синият не ни помогна особено, както и жълтият, но когато той превключи на червен, срещу нас отново замигаха светещите петънца. Лапойнт ги увеличи. Бяха съвсем кръгли. Заприличаха ми на месечинки, представих си върколак със зли жълти очи.

— По-ясно не мога да го направя. Ще вкарам в компютъра това — оповести разочарован младежът.

Зае се да го обработва със софтуера, който открил към двеста отсенки на сивото, каквито нямаше да забележим с невъоръжено око.

Лапойнт тракаше по клавиатурата и натискаше мишката, влизаше и излизаше от прозорците, нагласяваше контраста, яркостта и големината. Изчисти изображението и видяхме порите на космите, а сетне и мястото, прободено от иглата за татуировки. От мътилката изникнаха черни вълнисти линии, които малко по малко се превърнаха в козина или пера. Друга черна линия, която бълваше маргаритки, изведнъж прерасна в лапа.

— Какво ще кажеш? — попитах аз младежа.

— Ще кажа, че това е най-доброто, което можем да получим —
натърти нетърпеливо той.

— Познаваме ли човек, който да разбира от татуировки?

— Защо не почнеш от хистолога? — предложи Лапойнт.

21.

Намерих Джордж Гара в неговата лаборатория, тъкмо вадеше пликчето с обяда от хладилника, върху вратата на който имаше надпис „Не слагай храна“. Вътре складирахме сребърния нитрат и какви ли не други отрови, в близост с които бе опасно да държиш храна.

— Хубава работа! — възкликнах аз.

— Извинявай — изпелтечи той, после остави пликчето върху плота и затвори хладилника.

— В стаята за почивка има хладилник, Джордж — напомних му аз. — Можеш да го ползваш винаги когато пожелаеш.

Той не отговори и аз си дадох сметка колко срамежлив и затворен е и че за него сигурно е голяма мъка дори да ходи в помещението за почивка. Сви ми се сърцето. Не си и представях колко се е срамувал заради заекването си като дете. Това вероятно и обясняваше татуировките, които малко по малко, като пълзящо растение завземаха цялото му тяло.

— Може ли да те питам нещо за татуировките, Джордж? — подхванах аз. Той се изчерви до уши. — Много ми харесват. Но имам нужда от помощ.

— Ама, разбира се — отвърна Джордж плахо.

— При кого ходиш да ти ги прави? При истински специалист ли? При човек, който си разбира от работата?

— Да — потвърди Гара. — Не бих отишъл при кого да е.

— Ти ли ходиш при него или той идва при теб? Търся някого, на когото да задам един-два въпроса, но без да се натъквам на разни съмнителни типове.

— Пит — рече той начаса. — Като „питбул“, но това е истинското му име. Джон Пит. Наистина си го бива. Да му звънна ли? — попита със силно заекване Джордж.

— Да, ще ти бъда признателна — отвърнах аз.

Гара извади от задния си джоб малко тефтерче и затърси телефонния номер. Свърза се с Пит и му обясни коя съм, а Пит явно

откликна радушно.

— Готово — връчи ми Гара слушалката. — Ти обясни по-нататък.

Това не бе никак лесно. Пит си беше у дома и току-що ставаше от сън.

— Значи смятате, че може и да ни провърви? — попитах аз.

— Нагледал съм се на какви ли не модели — увери ме.

— Моля? Не ви разбрах.

— Говоря ви за моделите. Нещо като ваденки. Рисунката, която хората си избират. При мен всеки сантиметър е покрит с модели. Затова и си рекох, че вероятно ще предпочетете вие да дойдете при мен, а не аз — в службата ви. Току-виж сме видели нещо, което да ни насочи към следа. Но ви предупреждавам, че в сряда и четвъртък почивам. А съботата и неделята направо ще ме вкарат в гроба. Още не мога да се окопотя. Заради вас обаче, ще отворя, както чувам, май е важно. Ще доведете ли и човека с татуировката?

Явно още не ме беше разбрал.

— Не, ще донеса само татуировката — поясних аз. — Но не и човека към нея.

— Я чакайте — възкликна мъжът. — А, сега вече ви чувам. Значи сте я отрязали от труп.

— Ще се справите ли?

— Защо да не се справя? Досега съм се справял с всичко.

— В колко часа?

— Възможно най-бързо.

Затворих и стъписана, видях Руфин — стоеше на прага и ме наблюдаваше. Не бях усетила кога е влязъл, понеже бях с гръб към вратата и си записвах, но останах с впечатлението, че е чул разговора. Лицето му беше уморено, очите бяха зачервени, сякаш е пиянствал чак до сутринта.

— Изглеждаш зле, Чък — рекох му без особено състрадание.

— Дойдох да питам дали мога да си ида — рече той. — Май се разболявам.

— Неприятно. Върлува нов, силно заразен вирус, смята се, че се предава по Интернет. Казва се „бъг в шест и трийсет“ — подсмяхнах се аз. — Пипнеш ли го, тичаш презглава към къщи и включваш компютъра. Ако имаш домашен компютър, разбира се.

Руфин пребледня като платно.

— Виж ти! Но нещо не го разбрах онова за шест и трийсет.

— Времето, когато половината свят се включва в „Америка онлайн“ — поясних аз. — Разбира се, че можеш да си идеш, Чък. Почини си. Ще те изпратят. Но първо трябва да се отбием в стаята на разложението, за да взема татуировката.

Бях я свалила от корковата дъска и я бях сложила в стъкленица с формалин.

— Според прогнозата тази зима щяла да бъде много шантава — задърдори Руфин. — Сутринта чух по радиото, докато идвах с колата на работа. Малко преди Коледа щял да скове голям студ, а през февруари щяло едва ли не да се запролети.

Отворих автоматичните врати на стаята на разложението и влязох вътре — специалистът по веществени доказателства Лари Познер и един студент от Института по съдебна медицина изследваха дрехите на мъртвеца.

— Винаги се радвам да ви видя, момчета — поздравих ги аз.

— Е, длъжен съм да призная, дала си ни поредното предизвикателство — отбеляза Познер, докато изстъргваше със скалпела калта по обувките и я събираше в лист бяла хартия. — Познаваш ли Карлайл?

— Поне научаваш ли нещо от него? — усмихнах се аз на младежа.

— И това се случва — отвърна той.

— Как си, Чък? — поинтересува се Познер. — Нещо ми се виждаш пребледнял.

— Едвам се държа на крака — пак се престори на ужасно болен Руфин.

— Много съжалявам, задето са ти били шута — усмихна се Познер състрадателно.

Руфин само дето не се строполи.

— Моля? — попита той.

Познер се смути, но отвърна:

— Подочух, че с полицейската академия не е станало нищо. Искях само да ти кажа да не падаш духом.

Руфин стрелна с очи телефона.

— Повечето хора не го знаят — допълни Познер и се зае с втората обувка. — Но докато следвах, са ме късали два пъти на химия.

— Без майтап! — изпелтечи Руфин.

— Я не говорете така! — престори се на ужасен и отвратен Карлайл. — А всички тук разправят в хор, че ако постъпя при вас, ще работя с най-добрите специалисти. Искам си парите обратно.

— Трябва да ти покажа нещо, доктор Скарпета — обърна се към мен Познер и вдигна предпазителя пред лицето си.

Остави скалпела, сгъна старателно листчето с калта от обувките и го прихвана отстрани, след което отиде при чифта черни дънки, върху които работеше Карлайл. Те бяха положени внимателно върху покритата с чаршаф количка. Чак до чатала бяха обърнати откъм опакото и студентът събираше внимателно с пинцети космите.

— Умът ми не го побира — завайка се Познер и посочи с пръст, без да докосва плата, докато младежът отгърна предпазливо още два-три сантиметра откъм опакото, и те покрити с косми. — Събрахме десетки — поясни Познер. — Обърнахме панталона до чатала и както можеше да се очаква, намерихме срамен косъм, но направо не проумявам каква е тази белезникава чудесия. Колкото повече отгръщаме откъм опакото, толкова повече косми изникват. Нещо не се връзва.

— Така си е — съгласих се аз.

— Дали не са от животно, например от персийска котка? — предположи Карлайл.

Руфин отвори един от шкафовете и извади стъкленицата с формалин, в която беше татуировката.

— Някой домашен любимец, който да е спал върху дънките, докато те са били обърнати откъм опакото? — продължи с догадките студентът. — Когато ме мързи да си изуя панталона, обикновено го изхлузвам и както е откъм опакото, го мятам на някой стол. А кучето ми само това и чака — тутакси се разполага отгоре.

— Сигурно изобщо не си правиш труда да слагаш дрехите на закачалки или да ги сгъваш и да ги прибираш в чекмеджетата — подметна Познер.

— И това ли ми влиза в домашното?

— Ще ида да потърся плик, в който да сложим стъкленицата — намеси се Руфин. — Да не би да потече.

— Няма да е зле — отвърнах и се обърнах към Познер: — Кога можеш да хвърлиш едно око на това?

— Понеже ме питаш ти, ще ти задам смъртоносния въпрос: кога ти трябва? — ухили се той.

Въздъгнах.

— Добре, добре, от мен да мине.

— Интерпол ни виси на главата, опитва се да установи самоличността на нашия приятел. И аз като всички съм под пара, Лари — заоправдавах се.

— Не е нужно да ми обясняваш. Знам, че кажеш ли „скачай“, имаш основателна причина. Май нещо обърках конците — добави Познер. — Какво го прихваща това хлапе? Държи се така, сякаш никой не знае, че не са го приели в полицейската академия. А всички колеги шушукат.

— Първо на първо, аз например наистина не знам, че са го скъсали — рекох му. — И второ, не знам и колегите да шушукат.

Но още преди да съм го изрекла, се сетих за Марино. Беше се заканил да натрие носа на Руфин и не бе изключено да е научил отнейде как той се е издънил на изпитите и злорадо да е пуснал клюката.

— Ако се вярва на мълвата, Брей му е подляла вода — допълни Познер.

След малко Руфин се върна с найлонов плик в ръка. Излязохме от стаята на разложението и отидохме да се преоблечем. Постарах се да се мотая възможно най-дълго, та той да ме чака в коридора и съвсем да се притесни. Когато най-последно се приготвих и излязох от съблекалнята, двамата тръгнахме мълком — Руфин спира два пъти, за да пийнел вода.

— Дано не вдигам температура — завайка се той.

Спрях и го погледнах, сетне долепах длан до бузата му и той се дръпна като попарен.

— Нищо ти няма — отсякох.

Придружих го през фойето и после през паркинга — сега вече от сто километра си личеше, че си умира от страх.

— Да не се е случило нещо? — попита ме накрая той, като се прокашля и си сложи слънчевите очила.

— Защо ми задаваш такъв въпрос? — рекох, ни лук яла, ни лук мирисала.

— Ами защото ме изпращаш и така нататък.

— Отивам при колата си.

— Извинявай, задето ти казах за проблемите тук, за Интернет и всичко останало — подхвана Руфин. — Знаех си аз, че е по-добре да си държа езика зад зъбите и че ще ми се ядосаш.

— Защо реши, че съм ти ядосана? — попитах, докато отключвах автомобила.

Той сякаш изгуби ума и дума. Отворих багажника и наместих вътре найлоновия плик със стъкленицата.

— Тук боята ти е олющена. Сигурно е от някое изхвърчало камъче, но започва да хваща ръжда...

— Чуй какво ще ти кажа, Чък — рекох му спокойно. — *Знам.*

— Моля? В какъв смисъл? Не разбирам — затърси той думите.

— Разбираш, и още как. — Седнах зад волана и завъртях ключа на двигателя. — Качвай се — подканих. — Не стой на студа. Нали уж не си добре.

Той се поколеба и докато заобикаляше автомобила, за да мине от другата страна, едва ли не излъчваше страх — досущ миризма.

— Съжалявам, че не успя да дойдеш при „Еленовата глава“. Имахме твърде любопитен разговор със заместник-шефката Брей — не го пожалих аз, след като той затвори вратата.

Руфин ме зяпна с отворена уста.

— За мен е облекчение, че вече знам отговорите на толкова много въпроси — продължих аз. — За електронната поща, за Интернет, за слуховете около служебното ми положение и изтичането на информация.

Зачаках да чуя какво ще отвърне и се сепнах, когато той избълва:

— Точно заради това ни в клин, ни в ръкав не ме приеха в академията, нали? Снощи си се видяла с нея и тази сутрин го научавам. Оклеветила си ме, казала си да не ме взима на работа, а после си го раздрънкала на всички, за да ме злепоставиш.

— Изобщо не е ставало дума за теб. И със сигурност не съм раздрънквала нищо.

— На друг ги разправяй тия! — тросна се Руфин с разтреперан глас, сякаш всеки момент щеше да се заплаче. — Цял живот съм

искал да стана ченге, а сега ти съсипа всичко.

— Не, Чък, ти сам си го съсипа.

— Обади се на шефката и ѝ кажи нещо. Ти можеш. Ти можеш — примоли се той като отчаяно дете. — Моля ти се!

— Защо снощи трябваше да се срещнеш с Брей?

— Защото тя ми нареди. Не знам какво искаше. Звънна ми по пейджъра и каза да съм бѐдел в пет и половина пред „Еленовата глава“.

— И ти според нея изобщо не си се явил. Според мен това има нещо общо с лошата новина, която си научил днес сутринта. Как мислиш?

— Сигурно — промърмори той.

— Как се чувстваш? Още ли си болен? Ако си по-добре, се налага да отскоча до Питърсбърг, не е зле и ти да дойдеш с мен, за да приключим разговора.

— Ами аз...

— Какво ти, Чък?

— И аз искам да приключим разговора — рече той.

— Започни с това как си се запознал със заместник-шефката Брей. Вижда ми се твърде необичайно да имаш, така да се каже, лична връзка с най-могъщия човек в полицейското управление.

— Представи си какво ми е било, когато започна всичко — вметна Руфин — същинска вода ненапита. — Преди около два месеца детектив Андерсън ми звънна, каза, че била нова, искала да ме попита едно-друго за службата на главния съдебен лекар, за реда при нас и дали можело да вечеряме заедно в „Ривър Сити Дайнър“. Така започнаха всичките ми беди — сега си давам сметка, че е трябвало да ти кажа за обаждането ѝ. Трябваше да ти кажа какви ги върша. Но ти по цял ден имаше лекции и не исках да те притеснявам, а доктор Филдинг бе в съда. Та отвърнах на Андерсън, че на драго сърце ще ѝ помогна.

— Е, очевидно е, че не е научила нищичко.

— Това беше капан — поясни Руфин. — Влязох в ресторанта и що да видя — Андерсън се разположила в едно от сепаретата заедно със заместник-шефката Брей и ми разправя, че искала да разбере какъв е редът в нашата служба.

— Коя от двете?

— Брей.

— Ясно. Защо ли изобщо се изненадвам! — възкликнах аз.

— Сигурно съм се почувствал поласкан, но бях и притеснен, понеже не проумявах какво става. Защото следващото нещо, което ми каза, бе да съм идел с нея и с Андерсън в полицейското управление.

— Защо не ми съобщи веднага? — попитах, докато карах към Пета улица, за да завия по южното платно на магистрала А-95.

— Не знам... — отвърна той с глъхнещ глас.

— Според мен пък знаеш.

— Страхувах се.

— А дали не е свързано с желанието ти да станеш полицай?

— Защо да си кривя душата? Не можех да се надявам на по-яки връзки — потвърди Руфин. — А тя бе научила отнякъде за мечтата ми и щом влязохме в кабинета ѝ, затвори вратата и ми каза да съм седнел от другата страна на бюрото.

— Андерсън с вас ли беше?

— Не, бяхме само двамата с Брей. Подметна ми, че с моя опит съм могъл да стана криминалист в полицията. Имах чувството, че съм спечелил от лотарията.

Правех всичко възможно да избягвам мантинелите и агресивните шофьори, докато Руфин продължаваше да се прави на невинно агънце.

— Трябва да призная, че след това живеях като в сън и поизгубих интерес към работата, за което съжалявам — допълни той. — Но мина половин месец, докато Брей ми прати първото съобщение по електронната поща...

— Откъде е взела адреса ти?

— Ами от мен. Та ми прати съобщение да съм наминел към нея в пет и половина, понеже искала да обсъди с мен нещо поверително. Повярвай, не ми се ходеше там. Знаех си, че от тая работа няма да излезе нищо добро.

— По-точно?

— Ами питах се дали няма да тръгне да ме сваля.

— И тя опита ли се да те сваля? Какво стана, когато отиде в къщата ѝ? — полюбопитствах аз.

— О, трудно е да се каже.

— Кажи го де.

— Почерпи ме бира и сложи стола си точно до канапето, където бях седнал. Взе да ме подпитва разни лични неща, сякаш се интересува от мен като човек. И...

Пред мен се вмъкна огромен камион, натиснах газта и го задминах.

— Как ги мразя тия неща! — рекох.

— Аз също — каза и Чък и блюдолизкият му тон направо ме вбеси.

— И какво? Докъде беше стигнал? — подканих аз.

Той въздъхна тежко. Изведнъж му стана много интересно да гледа камионите, които профучаваха покрай нас, и мъжете, които разпръскваха купчините асфалт покрай банкета. Имах чувството, че ремонтират още от Гражданската война този участък от магистралата при Питърсбърг.

— Брей не беше в униформа — обобщи той с измъчена искреност. — Беше в официален костюм, но според мен беше без сутиен, при всички положения блузата й... през нея се виждаше всичко.

— Освен че е била облечена така, опитвала ли се е да те прелъсти, сваляла ли те е?

— Не, но като че се надяваше аз да направя първата крачка. Сега вече знам защо. Нямало е да откликне, но е щяла да го използва, за да ме изнудва и да ме държи изкъсо. Каза, че било важно да знам истината за теб.

— Тоест?

— Каза, че си била лабилна. Всички знаели, че вече не се владееш, точно така се изрази, и че си на ръба на разорението, понеже си пазарувала безогледно...

— Пазарувала съм безогледно ли?

— Подметна нещо за къщата и колата ти.

— Откъде пък знае за къщата ми? — възкликнах, но веднага се сетих, че Руфин знае и за къщата, и за автомобила.

— Нямам представа — отвърна моят подчинен. — Но според мен най-лошото, което Брей каза, беше за работата ти. Че си претрупвала случаите и детективите, с изключение на Марино, били започнали да се оплакват. Колкото до Марино, той те прикривал, затова и тя щяла да бъде принудена да предприеме нещо.

— И вече го направи — отбелязах, без изобщо да се поддавам на емоциите.

— Ама наистина ли искаш да продължавам? — възкликна Руфин. — Не ми се говорят всички тези неща.

— А искаш ли да получиш възможност да започнеш начисто и да заличиш поне част от вредите, които си нанесъл? — попитах го аз.

— Де да можеше! — отвърна той уж чистосърдечно.

— Тогава ми кажи истината. Кажи ми всичко докрай. Опомни се и започни наново, ако искаш да си щастлив — насърчих го аз.

Знаех, че негодникът няма да се спре пред нищо, стига да му отърва.

— Брей каза, че една от причините да я назначат на този пост била, че шефът, кметът и градският съвет искали да се отърват от теб, но не знаели как — пророни Руфин така, сякаш думите му причиняваха болка. — Не можели да те махнат, защото всъщност те назначавал губернаторът. Бях изумен. Брей беше невероятно убедителна и аз се хванах на въдицата. После — това няма да го забравя до гроб — тя стана от стола и седна до мен. Погледна ме в очите. Рече ми: „Чък, твоята шефка ще ти съсипе живота, толкова ли не го проумяваш? Ще повлече всички ви със себе си, но най-вече теб“. Попитах я защо точно мен? А тя, моля ти се, ми вика: „Защото ти за нея си кръгла нула. Хора като нея се правят на много милички, но всъщност се мислят за Дядо Боже и гледат на останалите като на свои слуги“. Това съвсем ме вбеси.

— Предполагам — рекох му. — Никога, Чък, не съм се държала с теб като със слуга.

— Знам. Знам!

Вярвах, че отчасти е искрен. Но в по-голямата си част разказът му беше изопачен.

— Ето защо и започнах да изпълнявам заръките й. В началото върших дребни нещица — продължи Руфин. — Но извърших ли нещо гадно, следващия път ми ставаше все по-лесно. Сякаш душата ми закоравяваше и аз си внушавах, че всичко, което правя, е оправдано, дори правилно. Вероятно, за да спя спокойно нощем. После Брей взе да иска от мен по-големи неща, например да проникна в електронната поща, но ми го заръчваше не самата тя, а чрез Андерсън. Прекалено хлъзгава е, за да я хванат.

— Какво например? — поинтересувах се аз.

— Ами да изпусна куршума в канала на мивката. Това вече си беше доста сериозно.

— Така е — съгласих се, без да давам воля на презрението си.

— Та затова и си рекох, че сигурно е важно, когато снощи ме повика по пейджъра да се срещнем пред „Еленовата глава“ — допълни Руфин. — Предупреди ме да не съм споменавал на никого и да съм я търсел само ако има проблем. Да съм идел направо там. И толкоз. Вече се страхувах до смърт от нея — сподели той и тук вече му повярвах. — Беше ме притиснала до стената. Бях затънал до гуша, нямаше мърдане. Треперех какво ли още ще ме накара да направя.

— И какво те накара?

Руфин се подвоуми. Пред мен изневиделица изникна самосвал и аз натиснах рязко спирачките. Булдозерите риеха пръстта по банкетата, всичко тънеше в прахоляк.

— Да ти подлея вода в случая с Мъжа от контейнера. Знаех си какво ме чака. Брей щеше да ме принуди да извърша нещо, което да ти опропасти живота. И сега й беше паднало — какъв по-удобен случай от този, все пак от него се интересува не друг, а Интерпол. И се е вдигнал голям шум.

— И направил ли си нещо, за да провалиш разследването, Чък? — попитах аз.

— Не.

— А провалял ли си други случаи?

— С изключение на куршума — не.

— Нали си даваш сметка, че си извършил престъпление, ако си променил или унищожил вещественни доказателства? Съзнаваш ли, че Брей ще те вкара в затвора и вероятно дори цели тъкмо това, та да си измие ръцете и да се отърве от теб, след като ти опропастиш мен?

— Все пак не вярвам да стигне чак дотам — възрази младежът.

За нея той беше едно нищожество, мижитурка. От себелюбие и амбиции Руфин дори не забелязваше, че са му сложили капан.

— Можеш да бъдеш сигурен — уверих го аз. — Можеш да бъдеш сигурен, че Брей ще те превърне в изкупителна жертва.

Руфин се поколеба.

— Ти ли крадеш в службата? — попитах без недомлъвки.

— Пазя всички неща. Тя ме накара да... заради нея правех всичко това, та да излезе, че не се справяш със служебните си задължения. Всичко е вкъщи, държа го в кашон. Накрая щях да донеса вещите в сградата и да ги оставя някъде, та някой да ги намери и да ги върне на колегите.

— Защо си позволил Брей да те води за носа? — попитах го. — Да те докара дотам, че да лъжеш, да крадеш, да не се гнусиш дори да променяш веществени доказателства?

— Много те моля, не позволявай да ме арестуват и да ме тикнат зад решетките — приплака Руфин с покъртен глас, с който надали щеше да спечели награда за актьорско майсторство. — Имам жена. Чакаме дете. Ще взема да се самоубия, така да знаеш. Знам хиляди начини.

— И през ум да не ти минава! — скастрих го аз. — Я се съвземи.

— Ще се самоубия, точно така! Съсипах си живота и сам съм си виновен. Никой друг.

— Няма да го съсипеш, освен ако сам не решиш.

— Вече няма никакво значение — изпелтечи младежът и аз се притесних, че говори сериозно. Току прокарваше език по устните си, устата му беше пресъхнала. — Жена ми пет пари не дава. Само това оставаше — детето ми да расте, докато баща му е в затвора.

— Само да си посмял да ми се явиш под формата на труп! — троснах се ядосана. — И през ум да не ти минава да ми поднасяш такива изненади.

Той се извърна стъписан към мен.

— Порасни най-после — рекох му. — Бива ли такова нещо, при най-малкото сътресение да посягаш към пистолета! Знаеш ли какво е самоубийство?

Руфин ме погледна с широко отворени очи.

— Оттам връщане няма — напомних му.

22.

Ателието на Пит се падаше веднага след козметичен салон „Кейт“ — беше в малка къща, върху която се мъдреше табела с реклама за някакъв екстрасенс. Спрях до очукан черен пикап, татуиран по калниците с множество лепенки, и начаса се сетих, че е на господин Пит.

Вратата на ателието му се отвори веднага и бях посрещната от мъж с кожа, всеки сантиметър от която над дрехите, включително вратът и главата, бяха покрити с татуировки. Направо настръхнах.

Беше по-възрастен, отколкото бях очаквала, вероятно бе прехвърлил петдесетте, беше слаб, с дълга прошарена коса, прихваната на опашка, и брада. От вида на лицето му човек би останал с впечатлението, че през ден го скъсват от бой. Беше облечен в черно кожено яке, тениска и дънки, към които на верижка бе прихванат портфейлът му.

— Вие сигурно сте Пит — рекох аз и отворих багажника, за да взема найлоновия плик.

— Заповядайте, влезте — покани ме той ведро, сякаш нищо на този свят не бе в състояние да го извади от равновесие или да му развали настроението. Домакинът мина пред нас с Руфин и подвижна: — Такси, седни, момичето ми. — Сетне ни увери: — Не се притеснявайте. По-блага е и от бебешки шампоан.

Тутакси разбрах, че онова, което ще заваря в ателието, няма да ми е особено приятно.

— Не разбрах, че ще доведете още някого — рече Пит и аз забелязах, че върху езика му се мъдри сребърно топче. — Как се казвате?

— Чък.

— Това е един от сътрудниците ми — поясних аз. — Ако има къде да седне, ще ни почака.

Оказа се, че Такси е питбул — кафяво-бял квадрат мускули на четири крака.

— О, да — посочи Пит ъгъла, където имаше телевизор, канапе и фотьойли. — Там клиентите чакат да им дойде редът. Заповядайте, Чък, настанете се удобно. Кажете ми, ако ви трябват дребни за автомата за кока-кола.

— Благодаря — отвърна Руфин, по-тих и от водата.

Не ми хареса как Такси ме гледа. За нищо на света не бих се доверила на питбул, колкото и кротък да е той според притежателя си. Смятах, че кръстоската между булдог и териер не е нищо друго, освен франкенщайнът на кучетата — бях се нагледала на хора, разкъсани от тази порода, особено деца.

— Браво, Такси, дай пупка — подкани гальовно Пит.

Кучето се търкулна по гръб, навиря крака във въздуха, а господарят му приклекна и взе да го гали по корема.

— Да ви кажа — погледна той към мен и Чък, — тези кучета са зли само ако собствениците го искат. Всъщност са си големи бебета. Нали, Такси? Кръстих я така, понеже някъде преди година при мен дойде един шофьор на такси, който поиска да му направя татуировка — череп с пречупени кости и името на бившата му жена отдолу. Каза, че в замяна щял да ми подари мънищък питбул. Речено — сторено. Така се сдобих с Такси, нали, моето момиче? Голям майтап, че и аз се казвам Пит, нали? Но нямаме кръвна връзка.

Ателието на Пит представляваше свят, който не познавах и за който не бях и подозирала, а аз съм била на какви ли не места. Стените бяха покрити от горе до долу с така наречените модели. Имаше хиляди индианци, пегаси, лами и змейове, риби, жаби и култови символи, които за мен не означаваха нищо. Навред се мъдреха сентенции на Пит от рода на „Не вярвай на никого“ или „Бях тук, чуках и си вдигнах чуковете“. От полиците и масичките ми се зъбеха пластмасови черепи, въргаляха се цели камари списания с татуировки, та смелчаците да ги разглеждат, докато им дойде редът за иглата.

Колкото и да е странно, онова, което само допреди час би ми се сторило възмутително, сега изведнъж придоби измеренията на истинско верую. Хора като Пит и вероятно повечето му клиенти отхвърляха всичко и всички, оспорили им правото да са такива, каквито искат. Съвсем неуместно сред всичко това ми се стори парчето кожа, което бях изрязала от мъртвеца и сега носех в стъкленица. Този човек, обличал се в дрехи с марката „Армани“ и носил обувки и колани

от крокодилска кожа, сякаш нямаше какво да търси на това място, олицетворение на контракултурата.

— Как е станало така, че сте се захванали с татуировки? — попитах аз Пит.

Чък започна да разглежда моделите, сякаш се намираше в картинна галерия. Оставих найлоновия плик на плота до касовия апарат.

— Покрай графитите — отвърна домакинът. — Използвам много от тази техника и в татуировките, точно както Грайм от Сан Франциско, само да не си помислите, че се мисля за добър, колкото него. Но ако си представите ярките образи, както при графитите, съчетани с по-дръзките линии на старата школа, ще получите представа какво точно правя.

Той почука с пръст върху сложената в рамка снимка на гола жена, усмихнала се свенливо и прикрила предизвикателно с ръце гърдите си. Имаше върху корема си слънце, изгряващо иззад фар.

— Да вземем тази жена тук — продължи Пит, — дойде с гаджето си — искало да ѝ подари татуировка за рождения ден. Започна с ей такава пеперудка върху ханша, беше уплашена до смърт. А после като взе да идва всяка седмица — да съм ѝ направел още и още татуировки.

— Защо? — смаях се аз.

— Човек се пристрастява.

— Значи повечето хора не се ограничават само с една татуировка?

— Онези, които искат само една, държат тя да е на скришно място. Например сърчице на дупето или циците. Демек, татуировката има за тях по-особен смисъл. Или пък са си я направили на пияна глава — случва се и това, но не и в моето ателие. Не се и докосвам до някого, който ми воня на бъчва.

— Ами ако някой има само една татуировка — на гърба? Аз поне не открих друга. Това значи ли нещо? Може ли да се каже, че си я е направил не за да се поперчи, или защото е бил пиян? — поинтересувах се.

— Според мен — да. Гърбът все пак се вижда, освен ако не си събличаш никога ризата. Затова и според мен такава татуировка има някакъв смисъл. — Той надзърна в плика върху плота. — Значи татуировката е от гърба? — попита Пит.

— Две кръгли жълти точки, големи колкото главичката на пирон.

Застанал неподвижно, мъжът се замисли с изкривено лице, сякаш го болеше нещо.

— Със зеници ли са точиците? — рече накрая.

— Не — отвърнах и погледнах Чък да видя дали ни чува.

Той продължаваше да седи на канапето и да разглежда списанията.

— Брей, ама че работа! — възкликна Пит. — Ами сега! Няма, значи, зеници. Не се сещам за нищо без зеници, ако става въпрос за някакво животно или птица. Явно татуировката не е правена по модел. И е свързана с някакъв обичай. — Той размаха ръце, сочейки ателието, сякаш дирижираше собствения си оркестър от възмутителни рисунки. — Това тук са все модели — поясни домакинът, — има обаче и оригинални татуировки, дело на художник, каквито например са татуировките на Грайм. В смисъл, че е достатъчно да погледнеш татуировката, за да разпознаеш стила. Също както при Ван Гог или Пикасо. Аз например веднага ще различа татуировките на Джак Руди или Тин Тин — изключително красиви са, издържани в сиво.

Пит ме заведе в помещение, наподобяващо лекарски кабинет за прегледи. Беше оборудвано с кутия за стерилизиране на инструментите, ултразвуков апарат, хирургически сапун, дезинфектанти, шпатули за натискане на език, цели връзки стерилни игли в големи стъкленици. Машината за татуировки приличаше на уред за електротерапия, имаше и количка с мънички шишенца ярки бои и съдинки за смесването им. Насред всичко това се възправяше гинекологичен стол. Отсъдих, че с ремъците се работи по-лесно върху краката и други части на тялото, за които не ми се мислеше.

Пит разстла върху един от плотовете кърпа и двамата извадихме хирургични ръкавици. Мъжът включи хирургична лампа и я придърпа по-наблизо, а аз махнах капачето на стъкленицата и носът ми веднага усети изпаренията на формалин, които сякаш ме захапах стръвно. Бръкнах в розовия химикал и извадих парчето кожа. Беше грапаво като гума, а Пит начаса го пое от мен и го погледна на светлината. Започна да го върти и да се взира в него през лупа.

— О, да — каза мъжът. — Видях ги малките гадорийки. Точно така, лапи, стиснали клонка. Абстрахираш ли се от черния фон, ще

видиш и перата по опашката.

— Птица ли е?

— Да, птица — потвърди домакинът. — Може би бухал. Нали се сещате, с изпъкнали очи и според мен преди са били по-големи, отколкото сега, издават го сенките, нанесени по-късно, ей тук.

Надвесих се още по-близо, а той ми показва, като описваше кръгчета с пръст под ръкавицата.

— Видяхте ли?

— Не.

— Съвсем слаби са. Очите са с черни кръгове като на бандит и са доста неравни, явно не ги е рисувал обигран човек. Някой се е опитал да ги смали, и то доста, а около птицата има ивички като лъчи. Няма да ги забележите, ако досега не сте работили с такива неща, понеже всичко е много тъмно, в окаяно състояние. Но вгледате ли се, ще видите, че мястото около очите, ако можем изобщо да ги наречем така, е по-тъмно. Да. Колкото повече го гледам, толкова повече се убеждавам, че е бухал, а жълтите точки са нескопосан опит първоначалните очи да се прикрият, като се превърнат в очи на бухал. Или нещо от този род.

Вече различавах ивичките, перата върху тъмния фон, за който говореше и Пит, и как яркожълтите оченца са обточени с тъмно мастило, сякаш някой се е мъчил да ги направи по-малки.

— Човекът си е татуирал нещо с жълти точки, после вече не го е искал и е помолил да му нарисуват отгоре друго — заключи домакинът. — И понеже горният слой на кожата е отишъл, почти цялата нова татуировка — бухалът — се е заличила. Според мен при втората татуировка иглите не са проникнали много надълбоко. Но при жълтите точки са влезли наистина доста навътре. Много по-навътре от необходимото, което иде да подсказва, че татуировките са дело на двама различни художници. — Той отново се взря в парчето кожа. — Всъщност е невъзможно да покриеш докрай стара татуировка — отново подхвана Пит с обясненията. — Но ако си разбираш от работата, можеш да използваш старата татуировка и кожата около нея, за да махнеш окото. Там е номерът. Би могло да се нарече зрителна измама.

— Има ли начин да разберем какво първоначално са представлявали жълтите очички? — попитах го аз.

Пит въздъхна разочарован.

— Наистина жалко, че кожата е в такова окаяно състояние — промърмори той и примига, връщайки кожата върху кърпата. — Майко мила, тия изпарения ще ви вкарат в гроба. Как работите с тях през цялото време?

— Много, много внимателно — отвърнах аз. — Може ли да използвам телефона?

— Ама разбира се.

Минах от другата страна на плота, като не изпусках от очи Такси, разположила се върху легълцето си. Псето ме гледаше вторачено, сякаш ме предизвикваше да направя само още едно движение, за да ми се нахвърли.

— Добро кученце — подхванах с благ гласец. — Пит! Може ли да се свържа с един човек по пейджъра и да му дам телефонния номер?

— Телефонът не е тайна. Можете, разбира се.

— Браво, куче — насърчих Такси и отидох при телефонния апарат.

Псето имаше малки кръгли очички като на акула и масивна триъгълна глава като на змия. Сякаш още бе на първобитния стадий и от зората на времето не бе претърпяло развитие. Спомних си за думите върху кашона в контейнера.

— Възможно ли е да е вълк? — рекох на Пит. — Или дори върколак?

Той отново въздъхна, очите му бяха помръкнали от преумората в събота и неделя.

— Вълците са много разпространени. Нали знаете, груповият инстинкт, вълкът единак — отвърна мъжът. — Но е трудно вълк да бъде покрит с птица, пък била тя и бухал.

— Да — чу се гласът на Марино по телефонната линия.

— Би могло да бъде какво ли не — продължи на висок глас Пит. — Койот, куче, котка. Нещо с козина и жълти очи без гледци. Но сигурно е било малко, щом са го покрили с бухал. Съвсем мъничко.

— Кой дрънка там за козини? — попита грубо Марино.

Обясних му къде съм и защо, а през това време Пит продължи да дърдори и да показва различните модели с космати животинки по стените.

— Страхотно, няма що! — тутакси избухна Марино. — Защо и ти не си направиш татуировка, и бездруго вече си отишла!

— Някой друг път.

— Направо не мога да повярвам, че си се замъкнала сам-сама в ателие за татуировки. Имаш ли изобщо представа какви отрепки се навъртат в такива места? Наркотрафиканти, затворници, пуснати под гаранция, моторизирани банди.

— Не се притеснявай де.

— Как така да не се притеснявам! — продължи да фучи Марино.

Явно беше ядосан за нещо, което не бе свързано с посещението ми в ателието за татуировки.

— Какво се е случило, Марино?

— Нищо, ако не смяташ за случка това, че са ме отстранили временно от работа и са ме оставили без заплата.

— Какво безобразие! — избухнах и аз, макар да знаех, че нямаше да му се размине.

— Брей е на мнение, че е крайно време да ми го изкара през носа. Явно снощи съм й развалил вечерята. Твърди, че още едно провинение и край, щяла да ме уволни. Добрата новина е, че сега мувам с какво точно да се провиня.

— Хей! Елате да ви покажа нещо! — повика ме Пит от другия край на помещението.

— Ще помислим какво да правим — обещах на Марино.

— Да.

Такси не сваляше от мен очи, докато затварях телефона и внимателно я заобикалях. Погледнах модела върху стената и съвсем ми призля. Искаше ми се татуировката, дори и малка, да е на вълк или на върколак, но знаех, че вероятно е на нещо друго. Не понасям, когато някой въпрос остава без отговор, а науката и здравият разум удрят на камък.

Дори не помнех някога да съм се чувствала толкова обезсърчена и сломена. Стените сякаш ме притискаха, а рисунките по тях подскачаха като бесове. Сърцата, прободени с ками, и черепите, надгробните камъни, скелетите, стръвните зверове и страховитите призраци сякаш се бяха впуснали във вихрен танц около мен.

— Защо хората носят символи на смъртта? — повиших глас и Такси надигна глава. — Животът не е ли достатъчно ужасен за тях?

Какви са тия, дето искат цял живот да гледат върху ръката си смъртта?

Пит сви рамене — явно изобщо не се притесняваше, че оспорвам изкуството му.

— Като се замислите, докторке — отвърна той, — единственото, от което трябва да се страхуваме, е страхът. Затова и хората искат татуировки за смъртта — за да не се плашат от нея. Точно както при хората, които се страхуват от змии, и затова в зоологическата градина се престахват да ги докоснат. В известен смисъл носим непрекъснато смъртта в себе си. Не мислите ли, че ще се страхувате от нея повече, ако не я гледате всеки божи ден?

Не знаех какво да му отговоря.

— Ето, носите ми тук парче кожа от мъртвец, сложено в стъкленица, а не се боите от нея — допълни мъжът. — Но ако сега някой влезе и я види, сигурно ще се разпищи или ще се издрайфа. Е, не съм психолог — натърти той, като дъвчеше дъвка, — но наистина си е показателно какво избираме да си татуираме върху тялото. Да вземем вашия покойник. Бухалът ни казва някои неща за него. За онова, което е ставало в душата му. И най-вече от какво се е страхувал, но за това щяхме да разберем повече, ако знаехме какво има под бухала.

— В такъв случай излиза, че повечето ви клиенти се страхуват от пищни голи жени — отбелязах аз.

Пит се замисли върху думите ми, както дъвчеше ожесточено дъвката, сякаш това му помагаше да си ги изясни.

— Не ми е хрумвало — отвърна накрая той, — но всъщност си е точно така. Повечето мъже с татуировки на голи мадами наистина се страхуват от жените. Страхуват се от емоционалната част на връзките си с тях.

Чък беше включил телевизора, бе намалил звука и гледаше Роузи О'Донъл. Бях виждала по труповете хиляди татуировки, но никога не се бях замисляла, че те олицетворяват страха.

Пит почука с пръст върху капачето на стъкленицата с формалин.

— Този приятел се е страхувал от нещо — рече той. — Както виждам, страховете му не са били безпочвени.

23.

Прибрах се и тъкмо си бях окачила палтото и бях оставила куфарчето на земята, когато иззвъня телефонът. Беше осем и двайсет и първото, което ми хрумна, е, че се обажда Луси. Нямах никакви новини, освен че в края на седмицата Джо е била преместена в болницата към Медицинския колеж на Вирджиния.

Бях уплашена, ядосвах се. Каквото и да повелявах редът в тайните служби, протоколът и здравият разум, Луси все можеше да ми се обади. И да ми каже ако не друго, то поне, че те с Джо са добре. Можеше да ми каже къде се намира.

Габнах веднага телефонната слушалка и се изненадах и притесних, щом чух гласа на бившия заместник-шеф на управлението Ал Карсън. Знаех, че няма да ме потърси, особено пък вкъщи, ако наистина не е много важно и новината не е много лоша.

— Не би трябвало да го правя, но все някой е длъжен да го стори — подхвана без недомлъвки той. — В „Куик Кеъри“ е извършено убийство. Нали се сещаш, магазинът на Кеъри, недалеч от авеню „Либи“. Малка квартална бакалия.

Говореше задъхано и припряно. Явно беше уплашен.

— Да — отвърнах аз. — Съвсем близо е до нас.

Взех тефтера и започнах да записвам.

— Както личи, е имало и обир. Някой проникнал в магазина, опразнил касата и убил продавачката.

Сетих се за видеозаписа, който бях гледала предния ден.

— Кога е станало? — попитах.

— Жената е застреляна най-много преди час. Обаждам ти се лично, понеже в твоята служба още не знаят.

Замислих се — не разбрах какво точно има предвид — веднага надуших, че има нещо гнило.

— Звъннах и на Марино — продължи Карсън. — Вече не могат да ми направят нищо.

— В какъв смисъл в моята служба не знаят? — възкликнах аз.

— Има нова заповед полицията да не се свързва със съдебните лекари, докато не приключи с огледа на местопрестъплението. Докато не се изнесат криминалистите. А те отидоха там преди броени минути. Сигурно ще минат часове, докато...

— Кой, по дяволите, е издал такава заповед? — извиках, макар и да знаех.

— Бях принуден, доктор Скарпета, да си подам оставката, но няма да се дам току-така — рече Карсън. — Въвеждат промени, с които не мога да се примиря. Моите момчета се бяха сработили чудесно с твоите подчинени. А ето че сега Брей води някакви новаци, а и онова, което направи с Марино — само то беше достатъчно, за да се махна незабавно. Важното сега обаче е, че само за месец имаме две убийства в универсални магазини. Не искам онези да оплескат всичко. Ако убиецът е същият, той ще потрети.

Обадих се на Филдинг у дома и му казах какво става.

— Искаш да... — подхвана той.

— Не — прекъснах го аз. — Тръгвам веднага. Искат да ни прецакат, Джак.

Карах като обезумяла. Брус Спрингстийн пееше „Дядо Коледа идва в града“, а аз си мислех за Брей. Никога през живота си не бях мразила. Омразата е отрова. Винаги й бях давала отпор. Мразиш ли, значи губиш, и единственото, което можех да сторя сега, беше да се съпротивявам на изпепеляващия ѝ огън.

Започнаха новините, най-напред съобщиха за убийството, имаше и репортаж от местопрестъплението.

— ... Второто убийство в универсален магазин през последните три седмици. С нас е заместник-началникът на управлението, какво ще ни съобщите, госпожо Брей?

— Засега не знаем много подробности — прозвуча гласът ѝ в автомобила. — Знаем, че преди няколко часа заподозреният, чиято самоличност още не е установена, е влязъл в „Куик Кеъри“, обрал е касата и е застрелял продавачката.

Телефонът в колата ми иззвъня.

— Къде си? — попита Марино.

— Пътувам към Либи.

— Ще спра на паркинга пред „Кеъри Таун“. Трябва да ти обясня какво става, понеже, щом стигнеш там, никой няма да ти каже дори

колко е часът.

— А, ще видим, не бъди толкова сигурен.

След броени минути свърнах към малкия търговски център и спрях пред бижутерския магазин „Шуорц-чайлд“, където Марино ме чакаше в пикапа. Премести се при мен в автомобила — беше с ботуши, носеше дънки и охлузено кожено яке със счупен цип и проскубана подплата. Беше си излял цял литър одеколон, което идеше да подсказва, че се е почерпил добре с бира. Метна през прозореца фаса и мракът се озари с червени искри.

— Всичко е под контрол — подметна язвително той. — На местопрестъплението е Андерсън.

— И Брей.

— Тя пък, моля ти се, дава цяла пресконференция пред магазина — каза отворатен Марино. — Да вървим.

Върнах се с автомобила на Кеъри стрийт.

— Започваме от това, докторке — зае се да ме осведомява той. — Негодникът му с негодник застрелва в главата продавачката зад щанда. После, както изглежда, слага табелата „Затворено“, заключва вратата и затътря жената в задната част, в склада, където я скъсва от бой.

— Първо я застрелва, а после я скъсва от бой ли?

— Ами да.

— Кой е повикал полиция? — поинтересувах се аз.

— В седем и шестнайсет се задейства алармата — отвърна Марино. — Задният вход е с включена алармена система дори когато магазинът е отворен. Ченгетата се изсипват, намират предната врата заключена, както вече ти казах, с табелата „Затворено“ върху нея. Минават откъм задния вход и що да видят — той зее. Влизат, всичко е плувнало в кръв, жената лежи на пода. След проверката на самоличността ѝ се установява, че се казва Ким Луонг, на трийсет и пет години, от азиатски произход.

Брей продължаваше да е главно действащо лице в новините.

— Споменахте за очевидец — попита репортерката.

— Споменах само как един гражданин е съобщил, че забелязал мъж в тъмни дрехи, навъртал се е наоколо по времето, когато се смята, че е извършено убийството — поясни Брей. — Промъквал се е по съседната уличка. Човекът, който го е забелязал, не го е видял добре. Надяваме се, ако има и други очевидци, да се свържат с нас. Всяка

подробност, и най-дребната, е важна. Трябва със съвместни усилия да бдим над спокойствието на града.

— Какви ги плещи тая? Смята да се кандидатира за губернаторка ли? — прихна Марино.

— В магазина имало ли е сейф? — попитах аз.

— Да, в задната част, където е намерен трупът. Но сейфът си стоял непокътнат. Поне така ми казаха.

— Видеокамера? — продължих с въпросите аз.

— Не. Може би след убийството на Гант убиецът е научил за записа и подбира места, където няма да му извъртят пак същия номер с камерата.

— Може би.

И двамата знаехме, че Марино прави догадки и се опитва да проумее какво точно се е случило, понеже по душа си е детектив и никога няма да се примири, задето са го изритали от следствието.

— Карсън ли ти каза всичко това? — поинтересувах се аз.

— Зъб ми има Брей, а не ченгетата. Те не са ме отстранявали от работа — отвърна той. — А ти, докторке, си мислиш, че Службата на главния съдебен лекар е по-различна. Това обаче не е наука. И ти го знаеш.

Навремето Бентън честичко ни повтаряше с кривата си усмивка тези думи. Той се беше специализирал в психологическите портрети на престъпниците, разбираше от техния начин на мислене, умееше да предвижда постъпките им. Ала всяко престъпление си има своята хореография, понеже всяка жертва е различна, точно както и обстоятелствата, настроенията, дори времето навън и убийците често променят почерка си. Бентън все се оплакваше колко нескопосано Холивуд пресъздава онова, което е по силите на специалистите по поведенчески модели. Той не беше ясновидец, а насилниците не се подчиняваха на софтуер.

— Дали пък не го е ядосала нещо — продължи с предположенията Марино. — Или той се е скарал с майка си, знае ли човек!

— А какво ще се случи, когато хора като Ал Карсън престанат да ти звънят?

— Случаят си е мой — тросна се той, сякаш не ме е чул. — Гант беше мой случай, този също ще бъде мой, откъдето и да го погледнеш.

Дори и да не е същият убиец, кой, ако не аз, ще го установи?

— Не можеш винаги да нахълтваш и да размахваш пистолет — опитах се да го успокоя. — Поне с Брей така няма да постигнеш нищо. Трябва да намериш начин, и то през следващите пет минути, да я принудиш поне сега-засега да те търпи.

Той не отвърна нищо. Завих по авеню „Либи“.

— Не ти трябва ум назаем, Марино — продължих да го увещавам. — Използвай я тая своя глава. Тук не става въпрос да си оспорвате територия или да се надцаквате. Става въпрос за жена, която вече е мъртва.

— Майната им на всички — изруга Марино. — Какво им става на тия хора!

„Куик Кеъри“ беше малък магазин без бензиноколонка отпред и без огледални стъкла. Не беше осветен, не се намираше на място, където да привлича купувачи от оживените магистрали. Освен по празници, затваряше рано-рано, още в шест.

Паркингът отпред беше озарен в червеното и синьото на полицейските автомобили и наред боботещите двигатели и суетящите се полицаи Брей се перчеше, осветена от телевизионните прожектори, носещи се около нея като флотилия мънички слънца. Беше в дълга пелерина от червен вълнен плат и с обувки с високи токчета, а отстрани на хубавата ѝ главица проблясваха диамантени обици. Изглежда, я бяха повикали от официална вечеря.

Заваля суграшица. Извадих от багажника служебното куфарче. Брей ме забеляза преди журналистите, а щом мярна и Марино, върху лицето ѝ се изписа гняв.

— Ще излезем с официално изявление едва след като съобщим на близките на убитата — продължи да обяснява тя на репортерите.

— А сега стой, та гледай — изсумтя едва чуто Марино.

Забърза припряно към магазина и направи нещо, което не го бях виждала да върши никога дотогава. Набута се право при журналистите, които дебнеха от засада. Стигна дори дотам, да извади преносимата радиостанция и да почне да дава заповеди по нея, сякаш тъкмо той ръководи парада и знае безчет тайни и тайнички.

— На линия ли си, двеста и две? — провикна се с цяло гърло, докато заключвах автомобила.

— Сто и четири — чу се глас.

— Отпред съм, ей сега идвам — промърмори Марино.

— Чакам те.

Начаса го наобиколиха най-малко десетина репортери и оператори. Човек да не повярва, че са толкова чевръсти!

— Капитан Марино!

— Капитан Марино!

— Колко пари са откраднати?

Марино не ги отпрати. Брей плъзна по лицето му очи, сякаш го дереше с остри нокти, понеже цялото внимание се бе пренасочило към човека, когото тя се опитваше да опропасти.

— И тук ли, както в други бакалии, са държали само до шейсет долара в касата?

— Смятате ли, че по това време на годината магазините трябва да наемат охрана?

Небръснат, вмирисан на бира, Марино погледна право към камерите и рече:

— Ако магазинът беше мой, на всяка цена щях да сложа пазач.

Заклучих автомобиля. Брей се насочи към мен.

— Значи смятате, че тези убийства, придружени с грабежи, се дължат на Коледните празници? — провикна се друг журналист към Марино.

— Смятам, че ги е извършил някой коравосърдечен негодник без капчица съвест. Той няма да спре дотук — отвърна Марино. — Дължни сме да го спрем и тъкмо това се опитваме да направим.

Брей ми препречи пътя, докато заобикалях полицейските автомобили. Беше се загърнала с наметката, държеше се студено и хапещо като времето.

— Защо му позволявате да върши всичко това? — тросна ми се тя.

Спрях като закована и я погледнах право в очите, а дъхът ми я обви като парата на старовремски локомотив на въглища.

— „Позволявам“ не е дума, която бих употребила във връзка с Марино — отговорих ѝ аз. — Предполагам, че вече се убеждавате в това на собствен гръб.

Един репортер от местно клюкарско списание повиши глас, за да надвика другите:

— Капитан Марино! Шушука се, че вече не сте детектив. Какво търсите тук?

— Заместник-началничката на отдела госпожа Брей ми е възложила специална задача — сопна се той мрачно на микрофоните.

— Аз ще ръководя разследването на случая.

— С него е свършено — изсъска Брей.

— Марино няма да се даде без бой. Не ви завиждам — заканих й се аз и продължих нататък.

24.

Марино ме пресрещна пред входа на магазина. Влязохме вътре и първия човек, на когото се натъкнахме, беше Андерсън. Стоеше пред щанда и увиваше в кафява амбалажна хартия празното чекмедже на касовия апарат, а един от криминалистите — Ал Егълстън, нанасяше върху апарата праха, с който се взимат пръстови отпечатыци. Щом ни видя, Андерсън се изненада и посърна.

— Какво търсите тук? — нахвърли се тя на Марино.

— Наминах да си взема бира. Как си, Егълстън?

— Криво-ляво, Пийт.

— Още не сме готови за вас — каза вече на мен Андерсън.

Не й обърнах внимание, само се запитах колко ли бели е успяла да направи. Слава богу Егълстън се бе заел с важното. Веднага забелязах стола, преобърнат зад щанда.

— Така ли беше, когато е дошла полицията? — попитах аз криминалиста.

— Доколкото знам, да.

Андерсън се въртна и излезе от магазина, вероятно за да доведе Брей.

— Ама че клюкарка — подвикна Марино.

— И ти не си поплюваш.

По стената зад щанда се аленееха дъги кръв, рукнали от някоя артерия.

— Добре че си дошъл, Пийт, но да знаеш, дърпаш дявола за опашката.

Кървавата диря водеше от щанда по пътеката към склада.

— Я ела, Марино.

— Ей, Егълстън, виж дали няма да намериш някъде малко ДНК от това приятелче. Тури я в шишенце, току-виж сме успели да го клонираме в лабораторията — каза Марино и се насочи към мен. — Така ще разберем кой всъщност е той.

— Нямах равен като учен, Пийт.

Посочих алените дъги, очертани от кръвта, бликала от сънната артерия на Ким Луонг, докато тя е издъхвала. Кръвта започваше ниско, още от пода, и се издигаше на шест метра, по рафтовете, отрупани с рула тоалетна хартия, книжни салфетки и други домашни потреби.

— Майко мила! — възкликна Марино, проумял за какво става въпрос. — Влачел я е, докато тя е кървяла?

— Да.

— Колко е живяла с такъв кръвоизлив?

— Броени минути — отвърнах. — Най-много десет.

Убитата не бе оставила други следи, освен бледите лъкатушни дири от косата и пръстите ѝ, докато са я влачили по земята. Представих си как убиецът я е теглил за краката, докато ръцете ѝ са наподобявали разперени криле, а разпуснатата коса — пера.

— Влачил я е за глезените — поясних аз. — Убитата е с дълга коса.

Андерсън се беше върнала в магазина и ни наблюдаваше, а на мен ми беше неприятно, че съм принудена да меря всяка своя дума. Но нямах друг избор. През годините бях работила с полицаи, които не умееха да си държат езика зад зъбите, затова волю-неволю се отнасях с тях като с врагове.

— Със сигурност не е издъхнала веднага — отбеляза Марино.

— Това, че сънната ти артерия е разкъсана, не значи, че умираш на място. Дори и да ти прережат гръкляна, пак можеш да звъннеш в полицията — поясних аз. — Не би трябвало жената да е била обездвижена от раната, но явно е станало точно това.

По-нататък по пътеката кървавите дъги по стените вече бяха побледи и не стигаха толкова нависоко; направи ми впечатление, че по-малките локвички кръв са се спекли, а по-големите вече също са започнали да изсъхват. Вървахме по кървавата диря, покрай хладилни витрини, пълни с бира, после влязохме в склада, където криминалистът Гари Хам бе коленичил, а друг негов колега правеше снимки — и двамата бяха с гръб към мен и от тях не виждах нищо.

Заобиколих ги и спрях потресена. Дънките и гащетата на Ким Луонг бяха смъкнати до коленете ѝ, а от ректума ѝ стърчеше химически термометър. Хам ме погледна и застина, сякаш го бях спипала да краде. Бяхме работили заедно години наред.

— Какви ги вършиш! — сопнах се с тон, какъвто той не бе чувал от устата ми.

— Меря й температурата, докторке — отвърна Хам.

— А взе ли проба, преди да слагаш термометъра? Ами ако е била изнасилена анално? — попитах със същия яден глас, а Марино ме заобиколи и погледна трупа.

Хам се поколеба.

— Не, не съм.

— Бива ли такова нещо, смотаняк такъв! — скастри го Марино.

Хам приближаваше четирийсетте, беше висок и хубав, с черна коса и големи кафяви очи с дълги мигли. Не бе кой знае каква философия да поухажваш човек като него и да му внушиш, че е в състояние да върши и работата на съдебния лекар. Хам обаче никога не бе надвишавал правата си. Винаги се бе отнасял с уважение.

— Вкарал си твърд предмет в едно от отворстията на убитата и ако намеря рана, как да я тълкувам? — попитах аз.

Той преглътна.

— Ако намеря контузии в ректума, как да се закълна в съда, че те не са от термометъра? И ако открием ДНК, анализът пак няма да е достатъчно надежден, понеже няма да сме сигурни, че оборудването е било стерилно?

Хам се бе изчервил като домат.

— Имаш ли представа колко улики си заличил, офицер Хам? — не преставах с въпросите.

— Ама аз внимавах.

— Махни се, ако обичаш. Веднага.

Отворих служебното куфарче и ядосана, извадих ръкавиците, които нахлузих припряно. Връчих на Марино електрическото фенерче и се огледах, преди да предприема каквото и да било. Осветлението в склада беше слабо, но все пак видях, че стотиците опаковки бира и газирана вода, накамарени на шест метра височина, са опръскани с кръв. На сантиметри от трупа имаше дамски тампони и хартиени салфетки, дъното на кашоните беше наквасено с кръв. Дотук не личеше по нищо убиецът да се е интересувал от друго, освен от жертвата си.

Приклеках и се взрях в трупа, като внимавах да не пропусна и едно-едничко петънце и следа. Отпърво не докоснах нищо.

— Божичко, наистина я е скъсал от бой, нали? — отбеляза ченгето, което снимаше с фотоапарата.

Сякаш освирепял див звяр бе затътрил тялото в бърлогата си и там го бе мъчил на воля. Пуловерът и сутиенът на жената бяха разкъсани и смъкнати, обувките и чорапите ѝ бяха изути и метнати встрани. Убитата беше възпълна жена с налети хълбоци и гърди, ала получих някаква представа за лицето ѝ едва след като ми показаха шофьорската ѝ книжка. Ким Луонг беше хубава, със свенлива усмивка и дълга черна лъскава коса.

— С панталон ли беше, когато я намерихте? — попитах аз Хам.

— Да.

— А обувките и чорапите?

— Те бяха изути. Точно както ги виждаш сега. Не сме ги докосвали.

Не се налагаше да вдигам чорапите и обувките, за да видя, че са окървавени.

— Защо ли ѝ е изул чорапите и обувките, а не е пипнал панталона? — учуди се един от полицаите.

— Наистина. Доста странно.

Отново се извърнах към трупа. И по ходилата имаше спечена кръв.

— Ще го огледам по-добре на по-силна светлина, щом го пренесем в моргата.

Но раната от огнестрелно оръжие отпред на врата личеше добре. Куршумът беше влязъл оттук, за да излезе отзад, малко по-вляво. Тъкмо този куршум бе засегнал в сънната артерия.

— Намерихте ли куршума? — попитах аз Хам.

— Извадихме един от стената зад щанда — отвърна той, но не посмя да ме погледне в очите. — Но гилза не сме открили, ако изобщо е имало.

Нямаше и да намерим, ако убиецът бе стрелял с револвер. Само пистолетите изхвърлят гилзи и това е единственото полезно нещо при тях, когато някой ги използва за насилие.

— Къде в стената? — поинтересувах се.

— Ако застанеш с лице към щанда, се пада отляво на мястото, където жената вероятно е седяла на стола зад касовия апарат.

— Раната, през която е излязъл куршумът, също е малко вляво — отбелязах аз. — Ако са стояли с лице един към друг, когато жената е била убита, вероятно трябва да търсите човек, който стреля с лявата ръка.

Лицето на Ким Луонг бе издрано и разранено до неузнаваемост, кожата се бе обелила и смъкнала от множеството удари с някакъв предмет или предмети, оставящи следи с формата на окръжности и линии. По всичко личеше, че жената е била бита и с юмруци. Когато докоснах черепа да проверя за фрактури, под пръстите ми изпукаха натрошени кости. Зъбите на жената също бяха счупени и бяха хлътнали навътре.

— Я подръж — наредих на Марино.

Той пое фенерчето и го насочи, когато завъртях лекичко главата първо надясно, после и наляво, и опипах през косата черепа и врата отстрани и отзад. И там открих охлузвания, останали от кокалчетата на пръстите на нападателя, а също раните с формата на кръгчета и линии.

— Освен че сте й смъкнали гащетата, за да сложите термометъра, местили ли сте я? — попитах отново Хам, защото трябваше да съм сигурна.

— Не сме я пипали, само разкопчяхме дънките и свалихме ципа — отвърна той. — Пуловерът и сутиенът си бяха там — посочи Хам. — Разпрани от горе до долу.

— С голи ръце — отбеляза Марино и приклепна до мен. — Якичък е. Жената вече е била мъртва, когато я е дотърлил дотук, нали, докторке?

— Не съвсем. Тъканта е реагирала на нараняванията. Виж тези синини.

— Но за какво му е да скъсва от бой един труп? — недоумяваше Марино. — При всички положения тя не е седяла и не е спорила с него. Не се е съпротивлявала. Достатъчно е да се огледаш, за да го видиш. Нищо не е преобърнато или разместено. Няма кървави отпечатъци.

— Познавал я е — отсече зад мен Андерсън. — Сто на сто я е убил някой, който я е познавал. Инак просто е щял да й тегли куршума, да грабне парите и да духне.

Марино още бе приклепнал до мен, беше се подпрял с лакти на едрите си колене и ми светеше с електрическото фенерче. Погледна

нагоре към Андерсън така, сякаш тя има ум колкото един банан.

— Не знаех, че си започнала да правиш и психологически портрети на престъпниците — подметна той. — Да не ходиш на курсове?

— Я ми светни тук, Марино — подканих аз. — Не се вижда нищо.

Фенерчето освети кървав оток върху трупа, който в началото не бях забелязала, понеже цялото ми внимание бе насочено към раните. Всъщност цялото тяло бе на кървави петна и отоци, сякаш някой е рисувал с пръсти по него. Кръвта вече се спичаше и се напукваше. Имаше и косми, същите дълги белезникави косми, полепнали по кръвта.

Посочих ги на Марино. Той се надвеси още по-близо.

— Тихо — предупредих го, да не би да реагира прекалено бурно и да се издаде.

— Ето го и шефа — оповести Егълстън и влезе предпазливо през вратата.

В склада нямаше къде игла да падне, беше задушно. Всичко наоколо изглеждаше така, сякаш е валил кървав дъжд.

— Ще проверим всичко с канапа — рече ми Хам.

— Намерих гилза — рече щастлив Егълстън и я подаде на Марино.

— Ако искаш да си починеш, Марино, аз ще подържа фенерчето — предложи Хам, за да замаже някак непростимия си грях.

— Според мен е очевидно, че жената е лежала тук неподвижно, докато той я е биел — натъртих аз, защото смятах, че е излишно да се мери с канап.

— Но така ще разберем със сигурност — настоя Хам.

Това беше стара френска техника, при която единият край на канапа се прикрепяше към дадено петно кръв, а другият — към източника на кръвта, изчислен с помощта на геометрията. Това се правеше множество пъти, докато се получеше очертан от връвта триизмерен модел, показващ колко удари са нанесени и къде точно се е намирала жертвата.

— Станахме прекалено много маймуни на клона — извиках аз.

По лицето на Марино се стичаше пот. Работеше на педя до мен — долавях топлината и миризмата на дъха му.

— Веднага съобщи на Интерпол — изшушуках му така, че да не ни чуе никой.

— Работата загрубя, а?

— „Спиър 380“. Чувал ли си за такива? — попита Егълстън Марино.

— Да. Няма грешка. Така наречената „Златна точка“ — отвърна той. — Но кой ще тръгне да убива магазинерки с такава чудесия!

Извадих химическия термометър и го сложих върху кашон мукавени чинии, за да премеря температурата в склада.

— Вече мога да ти я кажа, докторке — обади се Хам. — Двайсет и шест и половина градуса. Горещо си е.

Марино продължаваше да мърда фенерчето, докато опипвах и оглеждах трупа.

— Нормален човек няма да тръгне да се въоръжава със „Спиър“ — допълни той. — Една кутийка от дваайсет парчета върви по десетина-единайсет долара. Да не говорим пък че ако оръжието е боклук, ще ти се пръсне в ръцете.

— Значи е купено на черно — обади се Андерсън, която най-неочаквано се бе озовала до мен. — Дрога.

— Разследването приключи — подвикна Марино. — Хиляди благодарности, Андерсън. Е, момчета, няма какво повече да търсим тук, дайте да си ходим.

Надуших тежката възкладка миризма от кръвта на Ким Луонг, която вече се съсирваше — серумът се отделяше от хемоглобина и клетките се разпадаха. Извадих термометъра, който Хам беше пхнал в ректума. Телесната температура беше трийсет и два градуса. Вдигнах очи. В помещението, освен мен и Марино имаше трима души. Обземаха ме все по-силен гняв и отчаяние.

— Намерихме портмонето и палтото ѝ — допълни Андерсън. — В портмонето имаше шестнайсет долара, значи той не е влизал там. А, да, наблизо имаше и хартиен плик с пластмасова кутийка и виличка. Както личи, си е носела вечерята и я е притоплила в микровълновата печка.

— Откъде знаеш, че я е притопляла? — попита Марино и хвана натясно Андерсън. — Две и две невинаги прави дваайсет и две — добави той.

Трупът вече бе започнал да посинява. Челюстта беше стисната, мускулите по врата и дланите не се помръдваха.

— Вижда ми се много вкочанена, за да е издъхнала преди два часа — отбелязах аз.

— И от какво се получава това вкочаняване? — попита Егълстън.

— И аз винаги съм се питала.

— Веднъж в Бон Еър...

— Какво си търсил в Бон Еър? — попита полицаят, който снимаше.

— Тя е дълга и широка. Онзи беше получил инфаркт по време на полов акт. Момичето си помислило, че просто е заспал. Събужда се на другата сутрин, а онзи лежи като дърво. Момичето не искало всички да разберат как е издъхнал в леглото ѝ, затова и се опитало да го тури на фотъйла. Беше се опнал като дъска за гладене.

— Сериозно те питам, докторке. От какво се получава? — обади се пак Хам.

— И на мен винаги ми е било любопитно — чу се гласът на Даян Брей откъм вратата.

Стоеше там и ме гледаше с очи — не ти трябва стоманени свредели.

— Щом умреш, организмът ти престава да произвежда аденозинтрифосфат. Затова и се вкочаняваш — поясних, без изобщо да я поглеждам. — Марино, би ли я хванал ей така, за да я снимам?

Той се приближи и подпъхна ръце с ръкавици под лявата ѝ мишница, а аз извадих фотоапарата. Снимах раната под лявата мишница, върху месестата част на лявата гърда, докато пресмятах съотношението между телесната температура и температурата в помещението и на какъв стадий са трупното вкочаняване и промените в цвета на кожата. Чувах стъпки и шушукане, някой се изкашля. Бях плувнала в пот под хирургическата маска.

— Направете място — помолих. Никой не се и помръдна. Погледнах Брей и застинах. — Трябва ми място, няма къде да се завъртя — троснах ѝ се рязко. — Изкарайте тези хора оттук.

Тя кимна на всички, освен на мен да излязат. Ченгетата метнаха хирургическите ръкавици в червения плик с надпис „Заразно“ и се изнизаха един по един през вратата.

— Ти също — заповяда Брей на Андерсън.

Марино се държеше така, сякаш Брей изобщо не съществуваше. Тя не сваляше очи от мен.

— Само да съм заварила още веднъж на местопрестъплението такова стълпотворение — казах ѝ, без да преставам да работя. — Не искам да виждам никого, никакви ваши подчинени, никакви ченгета и криминалисти — само някой да е посмял да се докосва до трупа или да го мести, преди да съм дошла аз или някой от другите съдебни лекари. — Погледнах я. — Разбрахме ли се? — попитах.

Тя като че бе потънала в онова, което наричам дълбок размисъл. Заредих трийсет и пет милиметровия фотоапарат с филм. Очите ми бяха уморени, понеже осветлението бе съвсем слабо, взех от Марино електрическото фенерче. Осветих с него отстрани мястото при лявата гърда, после дясното рамо. Брей се доближи и се надвеси да види какво разглеждам, а аз се сепнах, усетила как уханието на парфюма ѝ се слива с миризмата на разлагаща се кръв.

— Ние носим отговорност за местопрестъплението, Кей — натърти тя. — Разбирам, досега редът е бил друг. Точно това имах предвид, когато споменах, че...

— Я не дрънкайте глупости! — изръмжа грубо в лицето ѝ Марино.

— Вие, капитане, не се месете — изстреля Брей.

— Не аз, а вие няма да се месите — подвикна ѝ той.

— Госпожо Брей — обадох се отново, — според законите на щат Вирджиния отговорност за трупа носи съдебният лекар. Трупът е в моите правомощия. — Приключих със снимките и срещнах студентите ѝ воднисти очи. — Трупът не бива да се пипа или мести. Ясна ли бях? — попитах отново. Смъкнах ръкавиците и ги метнах едно в червения плик. — Тази жена умря заради вас, заместник-шефе Брей.

Затворих служебното куфарче.

— Заради вас и прокурора — допълни Марино и също смъкна ръкавиците. — Ето на случаи като този им се вика безплатен обяд — посочи той с месест пръст мъртвата жена, сякаш не друг, а именно Брей я бе заклала. — Току-що позволихте на убиеца да си разиграва коня — изкрещя ѝ Марино право в лицето. — Вие и вашите играчки, и боричкането ви за надмощие, и големите ви цици. С кого се изчукахте, та се издигнахте толкова много?

Лицето на Брей стана мораво.

— Марино! — сграбчих го аз за ръката.

— Но едно ще ви кажа! — Той вече не се владееше, отскубна се от мен и изпухтя като ранен мечок. — Тази жена е била обезобразена не защото си е играла на политика и е крояла мръсните ви калташки интриги. Ами ако това беше сестра ви! А? Всъщност какви ги дрънкам? — вдигна Марино оплескани с талк ръце. — Хич не ви е еня за никого.

— Повикай санитарите, Марино — рекох му аз.

— Марино няма да вика никого — отсече Брей с глас, все едно се затръшна метална кутия.

— И какво, интересно, ще ми направите? Може би ще ме уволните? — продължи да й лази по нервите той. — Хайде да ви видим де. А аз ще разтръбя на всички репортери чак до Исландия защо сте го направили.

— Ами, няма да те уволнявам, не съм чак толкова добричка — изсъска Брей. — Ще те оставя да се мъчиш. Ще те държа без заплата. И занапред ще бъдеш отстранен от работа, но не и уволнен. А Бог ми е свидетел, това може да продължи мно-о-го дълго.

После се въртна и си излезе с червената наметка досущ отмъстителна царица, решила да насочи войската си срещу нас.

— А, тая няма да я бъде — изкрещя колкото му глас държи Марино. — Криви са ти сметките, драга. Ако случайно съм пропуснал да ти кажа, аз напускам!

Взе радиостанцията и нареди на Хам да прати санитарите, а през това време аз смятах наум.

— Хубаво й натрих носа, нали, докторке? — попита Марино, но аз не го слушах.

Алармата се бе включила в седем и шестнайсет, а сега нямаше и девет и половина. Точното време, когато е настъпила смъртта, беше сложна величина и човек лесно можеше да се подведе, ако не отчетеше нещо, но нямаше как Ким Луонг да е издъхнала преди два часа, а телесната ѝ температура да е толкова ниска, тялото ѝ да е вкочанено и посиняло и изтеклата кръв вече да се е спекла.

— Имам чувството, че таванът ще ме похлупи, докторке.

— Издъхнала е преди най-малко четири-пет часа — отбелязах аз.

Той обърса потното си лице с ръкава си, очите му бяха едва ли не изцъклени. Току потупваше пакета цигари в джоба на дънките, не го

свърташе на едно място.

— От един-два следобед? Ти ме взимаш за мезе. Какво е правил онзи хубостник през цялото това време?

Непрекъснато поглеждаше към вратата, да види кой ще е следващият, дето ще ни се изтърси.

— Според мен е правил много неща — отговорих му.

— Май загазих не на шега — завайка се Марино.

Откъм магазина се чуха тътрुzene на крака и потракване на носилка. Долятаха и приглушени гласове.

— Мен ако питаш, оная кобра не чу последната ти дипломатична забележка — казах му аз. — Сигурно е по-разумно да оставиш нещата така.

— Нима смяташ, че се е мотал тук толкова дълго, за да не излиза посред бял ден с окървавени дрехи?

— Не смятам, че това е единствената причина — уточних тъкмо когато двама санитарии в гащеризони обърнаха носилката на една страна, за да я вкарат през вратата. — Тук има много кръв — рекох им аз. — Минете отсам!

— Мале, каква касапница! — възкликна единият.

Взех от носилката сгънатите чаршафи за еднократна употреба и Марино ми помогна да разгъна един и да го постеля върху пода.

— Вие, момчета, я вдигнете няколко сантиметра, а ние ще подпъхнем чаршафа под нея — наредих им аз. — Така. Добре.

Жената лежеше по гръб. От натрошените очни кухни ни гледаха страховити очи. Хартията с найлоново покритие изшумоля, докато покривах трупа с втория чаршаф. Вдигнахме тялото и дръпнахме ципа на тъмночервения чувал.

— Навън се е застудило — предупреди ни единият санитар.

Очите на Марино се стрелнаха из магазина, после и през вратата, към паркинга, където червените и сините полицейски светлини още проблясваха, но тълпата вече се беше разпръснала. Репортерите се бяха върнали светкавично по редакции и станции, бяха останали само криминалистите и един униформен полицай.

— Ето на — изпелтечи Марино. — Уж съм отстранен от работа, а да виждаш някъде наоколо друг детектив, който да върши нещо? Що ли наистина не им тегля една дълга!

Върнахме се при моя автомобил точно когато към паркинга зави очукан син фолксваген костенурка. Двигателят млъкна внезапно, вратата се отвори рязко и отвътре като тапа изхвърча младичко пребледняло момиче с късо подстригана черна коса. То се завтече към трупата в чувала точно когато санитарите го качиха в линейката. Тичаше, сякаш можеше да ги спре.

— Ей! — провикна се Марино и хукна след нея.

Момичето стигна при линейката, когато задната врата вече беше затворена. Марино затегли девойката.

— Оставете ме да я видя! — разпищя се тя. — Много ви моля, нека я видя!

— Недейте, не може — отвърна Марино.

Санитарите се метнаха на линейката.

— Оставете ме да я видя!

— Всичко ще е наред, успокойте се!

— Не! Не! Много ви моля, за бога! — нареждаше момичето, а от него като водопад бликаше неутешима мъка.

Марино я държеше с все сила изотзад. Дизеловият двигател се пробуди и избумтя, та не чух какво още й каза Марино, но щом линейката се поотдалечи, той я пусна. Момичето се свлече на колене. Стисна главата си с длани и вторачена в леденостудения вечерен мрак, продължи да плаче и да нарежда, да вика убитата жена по име:

— *Ким! Ким! Ким!*

25.

Марино реши да остане с Егълстън и Хам, докато те свързват с канап различни точки на местопрестъплението, нещо, което в случая беше напълно излишно. Аз си тръгнах. Дърветата и тревата бяха покрити с лъскав скреж; казах си, че сега остава само да спре и токът — така и стана.

Щом завих към квартала, където живеях, видях, че къщите тънат в мрак, а Рита, жената от охраната, сякаш си бе организирала в будката спиритически сеанс.

— Сега я втасахме — рекох й.

Свещите вътре трепнаха, когато тя отвори вратата и придърпа униформената куртка.

— Спря някъде в девет и половина — обясни ми жената и поклати глава. — Да не дава господ температурите в града да паднат под нулата!

Кварталът тънеше в непрогледна тъма, сякаш бяхме във война и имаше затъмнение, та да не ни бомбардират, а небето бе покрито с плътната пелена на облаците и не се виждаше дори късче от луната. Едвам намерих алеята към входа на къщата и заради поледицата насмалко да падна на стъпалата. Вкопчена в парапета, криво-ляво ги изкачих, после пък трябваше дълго да търся ключа за входната врата. Алармата още беше включена, защото спреше ли токът, преминаваше на батерии, но и те до сутринта щяха да се изтощят, а когато токът спираше заради заледряванията, го пускаха след дни.

Набрах кода и включих отново алармата. Умирах за един душ. И дума не можеше да става да се отбивам в гаража, за да напъхам дрехите, с които бях правила огледа на местопрестъплението, в пералнята, направо изтръпнах и при мисълта да притичвам гола през тъмната къща и да се пъхам под душа в банята, където също не се виждаше нищо. Беше тихо като в гроб, ако не се брои потракването на суграшицата.

Извадих всички свещи, които ми се намираха, и ги подредих стратегически из цялата къща. Намерих и електрическите фенерчета. Накладох огън и отвътре къщата се изпълни с хралупки тъмнина и сенки, изтласквани и разсейвани от пламъците, наподобяващи тънички пръсти. Добре поне че телефонът работеше, секретарят обаче беше изключил.

Не ме свърташе на едно място. Най-сетне отидох в спалнята, съблякох се и се позабърсах отгоре-отгоре с хавлиена кърпа. Облякох си пеньоара, нахлузих пантофите и седнах да умувам с какво да се заема, понеже не бях от хората, които търпят празни пространства в ума си. Рекох си, че на телефонния секретар сигурно има съобщение от Луси, а аз не мога да го чуя. Заех се да пиша писма, накрая обаче ги намачках на топка и ги метнах в огъня. Загледах как хартията става кафява по краищата, сетне се подпалва и почернява. Продължаваше да вали суграшица, навън се бе застудило.

И в къщата ставаше все по-студено, а часовете се изнизваха и приближаваха застиналото утро. Легнах да спя, но сън не ме ловеше — не можех да се стопля. Умът ми не искаше и не искаше да се успокои. Мислите ми скачаха от Луси към Бентън, после към ужасното престъпление, откъдето се бях върнала. Представях си обляната в кръв жена, влачена по пода, сетне от разкапващата се плът в мен се вторачиха малките жълти очички. Мятах се и се въртах като риба на сухо. Луси не се обади.

Надзърнех ли през прозореца към тъмния двор, ме налягаше страх. Стъклото се замъгляваше от дъха ми и ако се унесях, ми се струваше, че потракването идва не от суграшицата, а от куките за плетене на майка в Маями, докато тя е седяла до смъртния одър на баща ми и е плела безкрайни шалове за бедните в студените страни. Покрай къщата не мина и една-едничка кола. Звъннах на Рита в будката. Тя не вдигна.

Някъде в три след полунощ очите ми се замъглиха и аз се унесох отново. Клонаците на дърветата пукаха като картечни откоси, някъде в далечината, при реката изгромоли влак. Тъжната му свирка сякаш даде знак за цяла симфония от скърцане и тракане, от което съвсем ми докривя. Лежах в тъмното, омотана във вълнения шал, и щом хоризонтът изсветля, пуснаха тока. След броени минути се обади и Марино.

— В колко часа да мина да те взема? — попита той с глас, пресипнал от съня.

— Защо пък ще ме взимаш? — изненадах се и тръгнах като пияна със слушалката към кухнята да си направя кафе.

— За да те закарам на работа.

Нямах представа за какво ми говори.

— Поглеждала ли си през прозореца, докторке? — попита Марино. — Няма как да стигнеш с нацисткото си автомобилче.

— Казвала съм ти да не говориш така. Не е смешно.

Отидох при прозореца и вдигнах щорите. Навън бе натрупал сняг, храстите и дърветата бяха покрити сякаш със захарна глазура. Моравата наподобяваше дебел твърд килим. Висулките по стрехите бяха оголили дълги зъби и аз разбрах, че автомобилът ми наистина доста дълго ще си постои в гаража.

— Майко мила! — възкликнах. — Май няма да е зле да ме хвърлиш до службата.

Големият пикап на Марино с дебелите вериги по гумите запъпли по пътищата на Ричмънд и трябваше да мине близо час, докато стигне службата ми. На паркинга нямаше други автомобили. Слязохме от пикапа и тръгнахме предпазливо към сградата, като час по час се хлъзгахме, понеже улицата се бе превърнала в същинска пързалка и ние бяхме първите, престрашили се да я прекосим. Щом влязохме в кабинета ми, метнах палтото на облегалката на стола и двамата с Марино тръгнахме към съблекалните, за да се преоблечем.

Санитарите бяха сложили трупа на преносима маса за аутопсии, та не се наложи да го вдигаме от количката. В тишината на празната зала, където царуваше смъртта, смъкнахме ципа на торбата и разгърнахме окървавените чаршафи. Придърпах флуоресцентната лампа, наместих крачето ѝ и се взрях през лупата.

Увеличена, кожата на убитата наподобяваше пустиня от спечена напукана кръв и каньони от зейнали рани. Заех се да събирам космите — същите дълги, белезникави като на новородено косми, които бяха десетки. Повечето бяха петнайсетина-двайсет сантиметра. Бяха полепнали по корема, раменете и гърдите на мъртвата. Не открих нито един по лицето. Слагах ги в книжен плик, за да не се намокрят.

Часовете се изнизваха досущ крадци и отнасяха утрото. Колкото и да се мъчех да намеря някакво обяснение за разпорения плетен

пуловер и сутиен, отново и отново стигах до истината: убиецът ги беше разкъсал с голи ръце.

— За пръв път виждам такова чудо — рекох аз. — Тук става въпрос за невероятна сила.

— Сигурно е бил дрогиран с кокаин, ангелски пращец^[1], нещо друго — предположи Марино. — Това може би обяснява и защо я е мъчил така. А също и патроните „Златна точка“, ако убиецът наистина пласира дрога.

— Луси май ми е споменавала за тези патрони — спомних си аз.

— Най-големият хит на черния пазар — поясни той. — По тях си падат най-вече наркопласъорите.

— Но ако е бил дрогиран — изтъкнах, като слагах нишките в друг плик, — ми се струва почти невъзможно да е мислел толкова подредено и логично. Сложил е табелата „Затворено“, заключил е вратата, излязъл е през задния вход едва след като е бил готов. И след като вероятно се е измил и почистил.

— По нищо не личи да се е мил — съобщи ми Марино. — Не открихме нищо по мивките, тоалетната чиния, канализацията. Не намерихме окървавени хартиени салфетки. Нищо. Не открихме отпечатъци и по вратата на склада, което ме кара да мисля, че е използвал нещо, вероятно дрехите си, салфетка, един дявол знае какво, за да отвори вратата, така че да не остави кървави следи по ръкохватката.

— Точно това ти и говоря. Нима дрогиран ще постъпи така?

— Все пак си мисля, че е бил друсан — отсече зловещо Марино. — Инак какво излиза — че е някакъв приказен великан, Супермен или нещо от тоя десен...

Млъкна наред изречението и аз знаех как му е било на езика да каже, че му се ще сега с нас да е Бентън, който да даде мнението си на специалист. Наистина си беше лесно да разчиташ на друг, въпреки че не за всички хипотези се иска специалист. Всяко местопрестъпление, всяка рана са отглас от емоцията на престъплението, а това убийство носеше белега на лудостта, на гнева, на похотта. Това стана още по-очевидно, когато открих контузиите — големи петна с криви очертания. Разгледах ги с лупата и забелязах ситни следи като от зъби.

— Ухапвания — оповестих.

Марино дойде да види.

— Каквото е останало от тях. Убиецът е хапал жертвата с дива сила — допълних аз.

Преместих светлината на лампата, затърсих още такива следи и открих две отстрани на дясната длан и по лявото стъпало, и още две и върху дясното.

— Майко мила — пророни Марино с притеснен глас, какъвто рядко бях чувала от него. След като огледа дланите, отиде и при ходилата и се взря и в тях. — Каква е тази чудесия, докторке?

Убиецът бе удрял нахапаното с такава сила, че бе заличил всичко, освен следите от зъби, но и те бяха твърде плитки, за да направим отливка. Нищо нямаше да ни помогне.

Взех мазки за анализ на слюнката, щракнах и няколко снимки — опитвах се да проумея какво е означавало за убиеца това, че е нахапал жената по дланите и ходилата. Дали наистина я е познавал? Дали дланите и стъпалата ѝ не са олицетворявали нещо за него, не са му напомняли нещо точно както и лицето?

— Значи не е съвсем невеж за уликите — отбеляза Марино.

— Както личи, е наясно, че по следите от ухапване може да се установи самоличността — съгласих се аз и насочих маркуча, за да измия трупа.

— Бррр — потрепери Марино. — От това винаги ме побиват тръпки.

— Клетата жена не усеща нищо.

— Дано не е усещала и докато онзи я е налагал.

— Според мен, когато е започнал, тя вече е била мъртва или, слава богу, е издъхвала — уверих го аз.

От аутопсията се разбра още нещо, от което трагедията стана още по-ужасна. Патронът, пронизал Ким Луонг във врата и разкъсал сънната ѝ артерия, бе засегнал и гръбначния мозък между пети и шести шиен прешлен и тя на мига се бе парализирала. Могла е да диша и да говори, но не и да се помръдне, докато онзи изверг я е влачел по коридора, а кръвта ѝ е обагряла рафтовете и ръцете ѝ са се тътрели безжизнено и не са могли да запушат раната във врата. Представих си ужаса в очите ѝ. Представих си и как хлипа и се пита какво ли още ще ѝ причини убиецът, докато тя умира.

— Негодник с негодник! — възкликнах аз.

— Страшно ме е яд, че преминаха на смъртоносни инжекции — тросна се с омраза Марино. — Гадове като този трябва да се пържат живи. Трябва са се задушават от отровния газ, докато очите им изскочат от орбитите. А ние какво — приспиваме ги, понеже, видите ли, сме много благородни.

Прокарах бързо скалпела от ключиците през гръдната надолу към тазобедрената кост и направих обичайния разрез с формата на буквата „У“. Известно време Марино не каза нищо.

— Как мислиш, докторке, в състояние ли си да му забиеш иглата в ръката? Или да завъртиш кранчето на газа? Или да го завържеш с ремъците на електрическия стол и да пуснеш тока?

Не му отговорих.

— Често си мисля за това — продължи той.

— На твоє място щях да мисля за друго.

— Знам, че си в състояние да го направиш — не мирясваше Марино. — И не само това, ами и ще ти е приятно, макар че няма да искаш да си го признаеш дори пред себе си. Понякога наистина ми иде да убия някого.

Погледнах го през опръскания с кръв предпазител на лицето. Дългите ръкави на престилката ми също бяха наквасени с кръв.

— Почвам да се притеснявам за теб — рекох му и наистина си беше така.

— Мен ако питаш, на мнозина им се иска същото, но не си го признават.

Сърцето и белите дробове на убитата бяха в границите на нормалното.

— Аз пък мисля, че на мнозина не им се иска.

Марино ставаше все по-войнствен, сякаш гневът от онова, което е сполетяло Ким Луонг, правеше и него безсилен не по-малко, отколкото е била и тя.

— А аз мисля, че на Луси например ѝ се иска — знаеше си своето той.

Погледнах го — отказвах да повярвам, че ми го е казал тъкмо Марино.

— Според мен тя само чака сгоден случай. И ако не го получи там, където работи сега, накрая ще свърши като келнерка.

— Млъкни, Марино.

— От истината боли, нали? Поне аз си го признавам. Да вземем копелдака, извършил това тук. Ако зависеше от мен, щях да го закопчая с белезниците за някой стол, да му вържа краката, да опра дулото в устата му и да го попитам има ли си ортодонт, понеже ще му трябва.

Жлъчката, бъбреците и черният дроб също бяха в рамките на нормалното.

— А после щях да долепя дулото до окото му и да му кажа да надзърне вътре — да види дали се нуждае от почистване.

В стомаха открих останки от обяда на жертвата — пиле с ориз и зеленчуци, и се сетих за пластмасовата кутийка и вилицата, намерени в хартиен плик при портмонето и палтото й.

— Или може би ще отстъпя малко назад и ще го използвам за мишена, да видим дали ще му хареса...

— Престани! — не се стърпях.

Той млъкна.

— По дяволите, Марино. Какво те прихваща? — попитах, докато държах в едната ръка скалпела, а в другата — форцепсите.

Той пак замълча — спусна се тягостна тишина. Продължих да работя, като му възлагах едно или друго. После обаче пак подхвана:

— Жената, която снощи хукна след линейката, е приятелка на Ким, келнерка е в „Шони“ и следва вечерно в Университета на щат Вирджиния. Прибира се след занятия. Изобщо не подозира за случилото се, когато, не щеш ли, телефонът извънпява и някой от онези кретени, репортерите, изтърсва: „Как реагирахте, когато научихте?“.

Марино замълча. Погледнах го — беше се вторачил в отворения труп, в празната червена гръдна кухня, която лъщеше, в бледите ребра, извити на прелестни дъги покрай правия гръбначен стълб. Включих електрическата пила.

— Според приятелката, по нищо не е личало Ким да е познавала човек, който да я е притеснявал със странното си поведение. В магазина не е идвал никой, който да й досажда или да я плаши. Порано през седмицата, във вторник, алармата на задния вход пак се е задействала, но се е оказало, че тревогата е фалшива. Хората все забравяли, че и задната врата е с алармена система — поясни той с отнесен поглед. — Онзи тип сякаш е изникнал изневиделица от ада.

Заех се да разрязвам с пилата черепа с множеството фрактури и рани, нанесени със силни удари с някакъв предмет, който не можех да разпозная. Във въздуха от костта се вдигна топъл прашец.

---

[1] Лекарството срещу депресия фенциклидин, използвано като халюциноген. — Б.пр. [↑](#)

26.

Рано следобед пътищата се поразмразиха и на работа започнаха да пристигат и други прилежни учени от Института по съдебна медицина, изостанали безнадеждно с графика. Реших да пообиколя, понеже не ме свърташе на едно място.

Най-напред се отбих в Биологичния отдел, помещение с площ сто квадратни метра, където достъп имаха малцина, снабдени с електронни карти за ключалките. Тук никой не идваше колкото да побъбри. Всички минаваха по коридора, само поглеждаха съсредоточените учени в бели престилки зад стъклото и рядко се доближаваха.

Натиснах звънеца, за да видя дали Джейми Кун се е явил на работа.

— Чакайте да го намеря — провикна се някой.

Още щом отвори вратата, Кун ми връчи дълга бяла престилка, ръкавици и маска. Заразите бяха пръв праг на ДНК, особено в помещение, където всяка пинцетка, микротом, ръкавица, хладилник и дори химикалката, с която сътрудниците надписваха етикетите, можеха да бъдат оспорени в съда. Тук се държеше на стерилизацията не по-малко, отколкото в операционните в болниците.

— Неприятно ми е, Джейми, но нямам друг избор — рекох му аз.

— Все това повтаряш — отвърна той. — Влизай.

Трябваше да минем през още три врати и пред всяка висяха нови престилки, та да е сигурно, че не си пренесъл нещо от едното помещение в другото.

Лабораторията на изследователите представляваше огромна, ярко осветена стая с черни плотове, компютри, ванички и контейнери. На всяко работно място бяха подредени минерално масло, пипети, полипропиленови епруветки и поставки за тях. Реагентите, или веществата за реакциите, се произвеждаха в големи количества с методите на молекулярната биология. Всеки получаваше номер за

разпознаване и биваше съхраняван в малки количества, отделно от химикалите за обща употреба.

За да няма замърсяване, сътрудниците прилагаха стерилизация, топлинна денатурализация, ензимна обработка, повторен анализ, филтриране, облъчване с ултравиолетови лъчи и йодид, контролни групи и образци, взети от здрави доброволци. Ако нищо не помагаше, ученият просто преставаше да обработва дадени образци и проби и след няколко месеца опитваше отново. Или не опитваше.

Благодарение на полимеразната верижна реакция сега резултатите от ДНК пробите се получаваха не за няколко седмици, а за броени дни, понякога в рамките и на един-единствен ден. Стига, разбира се, да имаше клетъчна тъкан, с която да се провеждат изследванията, а в случая с белезникавите косми по мъжа с неустановена самоличност такава тъкан не бяхме намерили.

— Лошо, лошо! — завайках се аз. — Май намерих още от тези косми. Този път по тялото на жената, убита снощи в „Куик Кеъри“.

— Я чакай! — възкликна Кун. — Добре ли те чух? Космите по дрехите на Мъжа от контейнера са същите, както космите по нея?

— Както изглежда, да. Затова и бързам.

— И аз на твоето място щях да бързам — съгласи се подчиненият ми. — Защото космите не са нито от куче, нито от котка. Не са от животно. Човешки са.

— Изключено! — ахнах аз.

— Вярваш, не вярваш, това е положението.

Кун беше възслаб младеж, известен с това, че малко неща бяха в състояние да го развълнуват. Не помнех кога за последен път съм го виждала с блеснали очи.

— Тънки, без пигмент, зачатъчни — допълни той. — Като на новородено. Реших, че това приятелче сигурно има вкъщи бебе. Но сега втори случай! И същите косми по убитата жена?

— Косата на новородените не е дълга цяла педя — възразих аз. — А космите, които събрах от трупа, са към петнайсетина-двайсет сантиметра.

— Дали пък в Белгия пеленачетата не са с по-дълги коси? — отбеляза той сухо.

— Нека първо поговорим за мъжа с неустановена самоличност от контейнера. Защо целият е в бебешки косми? — попитах аз. — Дори

и да си има малко дете. И дори да се срещат пеленачета с такава дълга коса?

— Не всички косми са толкова дълги. Някои са съвсем късички. Все едно се е бръснал.

— А със сила ли са откъснати? — поинтересувах се аз.

— Не открих корени с фоликуларна тъкан, повечето са с корени като луковичка, както космите, които падат от само себе си. Затова и нямам тъкан, която да изследвам за ДНК.

— Но някои от космите са били отрязани или обръснати, нали така? — започнах да разсъждавам на глас, но пак не виждах логично обяснение.

— Точно така. Някои са били отрязани, други — не. Както в ония шантави прически. Виждала си ги — горе късо, а отстрани висят дълги кичури.

— Не, на новородени не съм виждала — отвърнах аз.

— Ами ако е имал двойка, тройка, четворка близнаци, понеже жена му е взимала хапчета за зачеване? — предположи Кун. — Космите ще са еднакви, но ако са от различни деца, това обяснява разликата в дължината. И ДНК щеше да бъде същата, ако имаше начин да я проверя.

При еднояйчни близнаци ДНК е еднаква, различават се само пръстовите отпечатьци.

— Единственото, което мога да кажа, доктор Скарпета — натърти Кун, — е, че видимо космите са еднакви, с други думи, имат еднаква морфология.

— Космите, които намерих по жената, също са еднакви — поне на пръв поглед.

— Има ли по-къси, все едно са били отрязани?

— Не — отвърнах аз.

— Съжалявам, но нямам какво повече да ти съобща — рече Кун.

— Повярвай, Джейми, каза ми много неща. Само не знам какво означават те.

— Щом разбереш — опита се той да поразведри атмосферата, — ще напишем съвместно научен доклад.

После се отбих в лабораторията за веществените доказателства и не намерих сили дори да поздравя Лари Познер. Той се беше вторачил през микроскопа.

— Всичко отива на кино — рекох му само.

— Така си е било винаги.

— Откри ли нещо за онзи приятел с неустановената самоличност? — поинтересувах се. — Защото, да ти призная, в чудо съм се видяла, не знам за какво да се хвана.

— Слава богу. Мислех си, че си дошла да ме питаш за жената долу — отвърна Познер. — И тогава щеше да се наложи да ти съобща новината, че не съм Меркурий и нямам крилца на краката.

— Не е изключено двата случая да са свързани. Намерихме по трупите еднакви косми — много странни. Човешки, Лари.

Той мисли дълго.

— Нещо не разбирам — призна си накрая. — И колкото и да ми е неприятно, не мога да ти съобща нищо, което да е толкова сензационно.

— И имаш ли какво изобщо да ми съобщиш?

— Да започнем от пробите на пръстта в контейнера. При поляризираната светлинна микроскопия открихме обичайните неща — кварц, пясък, диатомит, кремък, химични елементи като желязо и алуминий. И какви ли не боклуци. Стъкло, люспи боя, разложени зеленчуци, косми от гризачи. Нали си представяш какви чудесии има в товарните контейнери. И навсякъде диатомеи. Единственото интересно нещо е разликата, която установих при анализа на диатомеите от пода на контейнера и диатомеите по трупа и отвън по дрехите. Има и сладководни, и от морска вода.

— Логично е, ако корабът е отплавал от река Шелда в Антверпен и после е прекосил океана — отбелязах аз.

— Затова пък откъм опакоето на дрехите има само сладководни диатомеи. Няма как да са полепнали, освен ако онзи хубостник не си е прал дрехите и чорапите, дори бельото в някоя река или езеро. А нещо не ми се вярва да е прал панталон „Армани“ и да си е мил обувките от крокодилска кожа в река или езеро, или пък да е плувал направо с дрехите. Тоест, сладководните диатомеи са полепнали по кожата, което ми се вижда странно. При тези обстоятелства е естествено отвън по дрехите да има и сладководни, и солени диатомеи. Сигурно се е разхождал по пристанището и палубата и те са полепнали отвън по панталона и ризата. Но откъм опаката страна? Не проумявам.

— А костта от гръбначния стълб? — поинтересувах се аз.

— Сладководни диатомеи. Значи вероятно се е удавил в реката в Антверпен. По косата му също имаше само сладководни диатомеи. — Познер разшири очи и ги разтърка, сякаш са много уморени. — Умът ми не го побира. Диатомеи, за които няма обяснение, странна бебешка коса и костта от гръбначния стълб. Точно като вафла „Орио“. От едната страна шоколад, от другата — ванилия, с шоколадово-ванилов пълнеж в средата и цяла камара ванилия отгоре.

— Спести ми сравненията, Лари. И бездруго съвсем се обърках.

— И как си го обясняваш?

— Мога да правя само предположения.

— Я да чуем!

— Ще има по главата само сладководни диатомеи, ако тя е била потопена в речна вода — подхванах аз. — Ако е натикан с главата напред в бидон със сладка вода на дъното. Натикваш някого с главата напред в бидон от онези, двайсетлитровите, с каквито например ни карат перилните препарати. Огромни са, стигат чак до кръста и са много стабилни. Няма как да ги преобърнеш. Може да са го удавили и в най-обикновена кофа, ако са го натискали силно.

— Ще почна да сънувам кошмари — възкликна Познер.

— Не чакай пътищата да се заледят отново, тръгни си по-рано — посъветвах го аз.

Марино ме откара вкъщи и аз взех със себе си и стъкленицата с формалина, понеже още не губех надежда, че плътта в нея има да ми казва нещо. Смятах да я сложа върху бюрото в кабинета и от време на време да надявам ръкавиците и да я проучвам, точно както археологът се мъчи да разчете грубите, почти заличени символи върху камъка.

— Ще влезеш ли? — попитах аз Марино.

— Пейджърът непрекъснато звъни, а не мога да разбера кой ме търси — отвърна той, после го вдигна до лицето си и присви очи.

— Защо не включиш лампичката? — предложих му.

— Сигурно е някой кретен, който се е отрязал така, че не може да набере правилно — отсъди Марино. — Ще хапна нещо, ако ме поканиш. После ще бягам.

Докато влизахме в къщата, пейджърът му иззвъня отново. Той го грабна отчаян и го откачи от колана си, сетне го наклони, за да вижда екранчето.

— Пак не се вижда нищо. Какво е това петстотин и три? Знаеш ли такъв номер? — попита, вече вбесен.

— Да, такива числа има в домашния телефон на Роуз — отвърнах аз.

27.

Роуз бе сломена, щом се помина мъжът ѝ, и аз имах чувството, че ще се разпадне, когато се наложи да умъртвят една от нейните хрътки. И въпреки всичко тя открай време носеше достойнството си едва ли не както и дрехите — спретнати и дискретни. Тази сутрин обаче, след като научи, че Ким Луонг е убита, изпадна в истерия.

— Само ако... Само ако... — повтаряше като курдисана и плачеше неудържимо във фотьойла до камината в малкия си апартамент.

— Престани да го повтаряш, Роуз — рече Марино.

Познаваше Ким Луонг, понеже често пазаруваше в „Куик Кеъри“. Беше се отбила и предната вечер, вероятно точно по времето, когато убиецът още е бил вътре, биел е жената, хапел я е и е разнасял кръвта. Слава богу, че магазинът е бил затворен и заключен.

Занесох две чаши женшенев чай в хола на секретарката, Марино предпочете кафе. Роуз трепереше като лист, лицето ѝ бе подпухнало от плач, а над яката на хавлията за баня висяха кичури бяла коса. В този момент секретарката ми изглеждаше много стара, приличаше на бабичка, забравена от всички в някой старчески дом.

— Не бях включила телевизора. Четях. Затова и разбрах чак тази сутрин, когато пуснах новините — продължи да разказва тя за кой ли път. — Изобщо не подозирах, седях си в леглото, четях и се притеснявах за неприятностите в службата. И най-вече за Чък. Това момче съвсем го е ударило през просото, аз обаче ще му дам да се разбере.

Оставих чая до нея.

— Друг път ще говорим за Чък, Роуз — рече ѝ Марино. — А сега ни кажи какво точно се случи снощи...

— Но вие първо ме изслушайте — възкликна жената. — Капитан Марино, убедете доктор Скарпета да ме изслуша! Този хлапак я мрази! Мрази ни и тримата. Това се опитвам и да ви обясня, трябва да предприемете нещо, докато не е станало твърде късно.

— Ще имам грижата веднага щом... — подхванах аз.

Роуз обаче поклати глава.

— Ще ни докара белята, така да знаете. Убедена съм, че ме следи тъкмо той или някой, свързан с него — настоя тя. — Може би е бил той в онази кола, която сте видели на паркинга и която ви е следила. Откъде сте толкова сигурна, че не я е наел под чуждо име тъкмо Чък, та да не кара своята и да не го познаете? Откъде сте сигурна, че който ви е следил, не е свързан с него?

— Ама недей така — вдигна ръка Марино, за да я прекъсне. — Защо му е да те следи?

— Заради лекарствата — отсече Роуз убедено, сякаш изобщо не се съмняваше. — Миналият понеделник имаше случай на свръхдоза и стана така, че реших да ида с час и половина по-рано на работа, понеже в обедната почивка щях да ходя на фризьор.

Не ми се вярваше Роуз да е подранила случайно. Бях я помолила да ми помогне да разберем какво крои Руфин и тя, естествено, го беше взела много присърце.

— Онзи ден вас ви нямаше — продължи разказа си секретарката. — Бяхте забутали някъде тефтера със срещите и ние го търсихме къде ли не. В понеделник реших да правя, да струвам, но да го намеря, защото знам, че без него сте за никъде. Та слязох да проверя още веднъж в моргата. Отидох още преди да съм си свалила палтото. И що да видя, няма и седем часът, а Чък седи зад писалището с брояча за хапчета и десетина опаковки лекарства. Погледна ме така, сякаш съм го заварила със смъкнати гащи. Попитах го защо е подранил толкова, а той, моля ви се, взе да ми обяснява колко натоварен му бил денят и как искал да си навакса.

— Колата му на паркинга ли беше? — поинтересува се Марино.

— Спира я при рампата — обясних му аз. — От нашата сграда не се вижда.

— Лекарствата бяха от случая на доктор Филдинг — подхвана пак Роуз — и колкото от любопитство надзърнах в отчета. Бяха намерили у жената каквито лекарства се сетите: успокоителни, приспивателни, упойващи. Общо хиляда и триста хапа, моля ви се. Представяте ли си!

— За съжаление, да — отвърнах аз.

Починалите от свръхдоза или при самоубийство идваха при нас, след като месеци наред, дори години бяха взимали най-различни лекарства с рецепта: кодеин, перкоцет, морфин, метадон, валиум, фентанил, какво ли не. Наистина си беше кански труд да ги преброим, за да видим колко е имало в опаковките и колко са останали.

— Значи краде хапчетата, вместо да ги изсипва на боклука — обобща Марино.

— Не мога да го докажа — отговори Роуз. — Но за разлика от друг път този понеделник нямахме чак толкова много работа. Свръхдозата беше единственият ни случай. След това Чък ме избягваше и всеки път, когато заедно с трупове пристигаха и лекарства, аз се питах дали вместо на боклука те не са се озовали в джобовете му.

— Можем да сложим видеокамера, без той да забележи. Вече има в някои помещения. Ако краде от хапчетата, веднага ще ни падне в ръчичките — закани се Марино.

— Не стига другото, ами сега и това — ядосах се аз. — Хич не ми се мисли как ще гръмнат вестниците. Няма да се учудя, ако ни емнат и по телевизията — току-виж някой нахакан репортер седне да ровичка и научи как уж съм отказвала да разговарям със семействата на починалите, как уж си общувам по Интернет и как съм устроила засада на Брей на онзи паркинг.

Отново ме налегна параноята и аз въздъхнах тежко. Марино не ме изпускаше от очи.

— Съмнявам се Брей да има нещо общо — рече той.

— Все пак тъкмо тя е тласнала Чък по този път — възразих аз. — Той сам си призна, че колкото по-големи каши е забърквал, толкова по-лесно му се е струвало.

— Мен ако питаш, Чъки Бой сам е решил да краде от лекарствата с рецепта. Къде ти леке като него ще устои на изкушението! Точно както ченгетата, които все се изкушават да бръкнат в портфейлите на наркотрафикантите, дето уж ловят. Така де, лекарства като лортабс, форцет, да не говорим пък за перкоцет вървят на черно по два до пет долара хапчето. Но ми е интересно къде ги пласира нашият юнак.

— Защо не питаме жена му дали често отсъства вечер? — предложи Роуз.

— Типчета като него, драга, въртят далаверите посред бял ден — увери я Марино.

Роуз изглеждаше потисната и малко смутена, сякаш се страхуваше, че сама си е втъпила някакви небивалици. Марино стана да си сипе още кафе.

— И смятате, че той ви следи, понеже сте се усъмнили, че пласира на черно лекарствата ли? — попита той секретарката.

— Сега, като се слушам, ми се струва същото с бели конци.

— Възможно е да ви следи и някой негов съучастник, ако той наистина се е забъркал в някакви далавери. А според мен в момента не бива да отхвърляме никоя хипотеза — добави Марино. — Щом знае Роуз, значи знаеш и ти — обърна се той към мен. — Чък го съзнава прекрасно.

— Ако Чък наистина изнася лекарства, защо ще ни следи? За да ни навреди? Да ни сплаши? — попитах аз.

— Това ти го гарантирам — отсече от кухнята Марино. — Сдушил се е с негодници като него. А тук става въпрос за много пари. Помисли само колко много хапчета идват с някои от трупове. Ченгетата са длъжни да изземат всяка опаковка и флаконче, които намерят. А ти поне знаеш какво държат повечето хора по аптеките си — какви ли не илачи против болка и не знам още какво. — Върна се в хола и отново седна, като духаше чашата, сякаш бързаше кафето да изстине. — Като се замисля, онзи хубостник Чък стои в моргата, единствено за да задига лекарствата. Заплатата не го интересува, всъщност може би точно заради това от няколко месеца работи през пръсти.

— Няма да се учудя, ако печели хиляди долари на седмица — вметнах аз.

— А подозираш ли някого от другите си подчинени, че е свързан с него? Те му дават хапчетата, той им дава известна част от парите.

— Нямам представа.

— Службата ти има четири местни клона. Ако краде лекарствата и от четирите служби, за нула време може да станеш богат като Крез — каза Марино. — Няма да се учудя, ако онзи негодник се е забъркал с организираната престъпност. Лошото тук обаче е, че това не е като да си пазаруваш в кварталния супермаркет. Чъки сигурно си въобразява, че е фасулско да се спазари с някой костюмиран тузар, с някоя лъскава

мадама. А те да пласират стоката нататък по веригата. Нищо чудно накрая да заменят лекарствата за оръжие в Ню Йорк.

„Или в Маями“ — помислих си аз.

— Добре че ни предупреди, Роуз — рекох на възрастната жена. — Само това оставаше — от службата да изтичат лекарства, попадащи в ръцете на хора, които вредят на другите и дори ги убиват.

— Да не говорим пък, че дните на Чък вероятно са преброени — допълни Марино. — Хора като него обикновено не доживяват дълбоки старини. — Той отново се изправи и приседна в края на канапето, по-близо до нашата домакиня. — А сега, Роуз — подхвана предпазливо Марино, — кажи ми какво те кара да мислиш, че онова, което току-що ни разказа, е свързано с убийството на Ким Луонг?

Тя въздъхна тежко и угаси лампиона до нея, сякаш ѝ пречеше на очите. Ръцете ѝ трепереха и когато вдигна чашата, Роуз разплиска чая върху скута си и го попи с хартиена салфетка.

— Снощи, докато се прибирах, реших да купя курабийки и някои други неща — поде тя, и този път с разтреперан глас.

— Помниш ли точния час? — поинтересува се Марино.

— Някъде шест без десет.

— Нека повторим, за да съм сигурен — започна да си записва той. — Когато си се отбила в „Куик Кеъри“, е било някъде около шест. Беше ли затворено?

— Да. Дори се подразних, понеже знам, че затварят в шест. И сега се чувствам гузна. Клетата жена е лежала вътре мъртва, а аз съм ѝ се ядосвала, задето не съм могла да си купя някакви си курабийки... — изхлипа Роуз.

— Видя ли коли на паркинга? — продължи Марино. — Или някакви хора?

— Не — едвам намери сили да пророни жената.

— Помисли добре, Роуз. Смути ли те нещо?

— О, да — отвърна тя. — Точно това се опитвам да ви кажа. Видях още от авеню „Либи“, че магазинът е затворен, понеже вътре не светеше, затова минах през паркинга, та да завия, и забелязах табелата „Затворено“. Върнах се на магистралата, но още преди да съм стигнала супермаркета „Ей Би Си“, онзи автомобил се лепна зад мен.

— Към къщи ли се беше запътила? — намесих се и аз.

— Да. Отпърво не се притесних, но после, когато завих по „Гроув“, онзи ме последва, караше на някаква си педя от задния ми калник и направо ме заслепяваше с дългите светлини. Насрещните автомобили мигаха с фарове, даваха му знак, че е на дълги, мислеха, че не е забелязал. Но той очевидно ги беше включил нарочно. И аз се уплаших.

— А видя ли каква марка е колата? — попита Марино.

— Бях заслепена, не виждах нищо, пък и бях объркана. Веднага се сетих за автомобила на паркинга пред блока онзи вторник вечерта, когато се отбихте да ме видите — обърна се Роуз към мен. — И после ми казахте, че са ви следили. Начаса ми хрумна за Чък и лекарствата, и ужасните типове, които се забъркват в такива далавери.

— И така, караше по „Гроув“ — не й позволи Марино да се отклонява.

— Точно така, подминах блока и продължих нататък, чудех се къде да ида, за да се отскубна от онзи. И аз не знам как се сетих, но внезапно свърнах наляво и направих обратен завой. Карах до края на Гроув, сетне пак завих наляво — онзи продължаваше да ме следи. Следващата отбивка вдясно беше за Извънградския клуб, завих и стигнах чак при входа на клуба, където стоят портиерите. Излишно е да ви казвам, че онзи негодник се бе изпарил.

— Добре си се сетила — похвали я Марино. — Браво на теб. Но защо не се обади в полицията?

— Каква полза? Нямаше да ми повярват. Не можех да им кажа нищо конкретно.

— Трябвало е да се обадиш поне на мен — укори я той.

— Знам.

— А после къде отиде? — включих се отново и аз.

— Прибрах се тук.

— Плашиш ме, Роуз — рекох й. — Ами ако те беше причакал?

— Не можех да вися навън цяла нощ. Прибрах се по друг път.

— Помниш ли в колко точно часа онзи негодник те е оставил на мира?

— Някъде между шест и шест и петнайсет. Божичко, направо не мога да повярвам, че когато съм минала покрай магазина, жената е била вътре. Дали и убиецът още е бил там? Де да съм знаела. Все си

мисля, че ако се бях вгледала, вероятно съм щяла да забележа, че има нещо гнило.

— Роуз, нямало е как да разбереш, освен ако не си циганка и не гадаеш на кристална сфера — успокой я Марино.

Тя отново си пое разтреперана въздух и се загърна в пенъоара.

— Все ми е студено — каза тя. — Ким беше добро момиче. — Отново замълча със сгърчено от мъка лице. Очите ѝ се напълниха със сълзи, които рукоуха по страните ѝ. — Никога не беше груба, скъсваше се от работа. Искаше да стане медицинска сестра. Да посвети живота си на другите. Помня, често съм се притеснявала, че стои сам-самичка в магазина до късно вечер. Ох, Бог да ми е на помощ. Пак си го помислих във вторник, когато се отбих да напазарувам, но не ѝ казах нищо! — Гласът ѝ секна. Отидох при нея, приклекнах и я притеглих към себе си. — Точно както когато Саси не беше добре... все я караше на сън, а аз, моля ви се, си помислих, че е изляла нещо развалено...

— Успокой се, Роуз. Всичко ще е наред — опитах се да я утеша.

— А се оказа, че е глътнала парче стъкло... Мъничкото ми момиченце, всичко вътре му е било разкъсано, а аз не направих нищо.

— Не си знаела. Не можем да знаем всичко — пророних аз, усетила как и мен ме плисва тъга.

— Само ако я бях завела по-бързо на ветеринарен лекар... Никога, никога няма да си го простя. Клетото ми момиченце, затворено като в клетка, а някакво чудовище я халосало и ѝ счупило носа... на ония проклети надбягвания. А после аз допуснах да страда и да умре!

Ридаеше неудържимо, сякаш сломена от всички злини и жестокости, вършени някога по белия свят. Обвих длани около ръцете ѝ, стиснати в юмруци.

— А сега ме чуй, Роуз — примолих се аз. — Спасила си Саси от истински ад, както си спасявала и други. Не си могла да сториш за кучето нищо повече, както не си могла да направиш нищо и когато си се отбила да си купиш курабийки. Ким е била мъртва. Била е издъхнала преди часове.

— Ами той? — извика жената. — Ами ако още е бил вътре и е излязъл, когато съм се доближила? Сега и аз щях да съм мъртва, нали? Онзи щеше да ме застреля и да ме хвърли някъде като боклук. Или е щял да се гаври и с мен.

Смазана, Роуз затвори очи, по лицето ѝ пак се стичаха сълзи. Беше се отпуснала безжизнено, бурята беше отминала. Марино се надвеси напред на канапето и я докосна по коляното.

— Трябва да ни помогнеш — рече ѝ. — На всяка цена трябва да ни кажеш защо според теб са те следили и защо смяташ, че убийството вероятно е свързано с това.

— Защо не дойдеш с мен вкъщи? — поканих я аз.

Очите ѝ се проясниха, тя започна да си възвръща самообладанието.

— Ами колата, която подкара след мен именно от мястото, където е била убита Ким? Защо не са започнали да ме следят преди това? — попита жената. — И то точно час — час и половина, преди да се задейства алармата? Това съвпадение не ви ли учудва?

— Определено си е странно — съгласи се Марино. — Но през живота си съм се нагледал на странни съвпадения.

— Чувствам се кръгла глупачка — проплака пак Роуз и си погледна ръцете.

— Всички сме уморени — успокоих я аз. — При мен има предостатъчно място...

— А колкото до Чъки Бой, ще го тикнем зад решетките, задето пласира лекарствата — увери я Марино. — Няма да му се размине.

— Ще остана тук и ще си легна — каза Роуз.

Докато слизахме по стълбището и вървахме към паркинга, аз продължавах да си блъскам главата над онова, което ни разказа.

— Слушай — подхвана Марино, докато отключваше автомобила. — Ти си била много по-дълго с Чък. Познаваш го по-добре от мен, което е твърде лошо за теб.

— И сега ще ме попиташ дали тъкмо той е в колата под наем, която ни следи — рекох, когато Марино даде на заден и зави по „Ранди Травис“. — Отговорът е „не“. Че е негодник, негодник е, спор няма. Лъже и краде, но инак си е страхопъзльо. Искане доста наглост, за да следиш някого със запалени фарове. Който го прави, е много сигурен в себе си. Изобщо не го е страх, че ще го хванат, понеже се пише голям умник.

— Току-що даде определение на нещо като психопат — рече той. — Лоша работа! Никак не ми се ще да повярвам, че копелдакът, пречукал Луонг, е следил и Роуз.

Пътищата отново бяха заледени и шофьорите в Ричмънд, нали си бяха лекомислени, се пързалияха и въртяха по всички улици. Марино беше включил преносимата полицейска радиостанция и следеше къде какви произшествия са станали.

— Кога смяташ да я върнеш тая чудесия? — поинтересувах се аз.

— Когато дойдат да ми я вземат — отвърна той. — Няма да им се дам току-така.

— Много смело, няма що!

— Лошото на всички случаи, по които някога сме работили — смени той темата, — е, че те никога не се свеждат до едно-единствено нещо. Ченгетата се опитват да напаснат толкова много неща, че щом разрешим случая, вече преспокойно можем да напишем биографията на престъпника. Уж надушваме някаква връзка, а се оказва, че тя няма нищо общо с престъплението. Например мъжът, ядосал се на жена си. Тя излиза разстроена от къщи и накрая я отвлечат от паркинга на някой универсален магазин, изнасилват я и я убиват. И това, че мъжът ѝ се е ядосал, няма нищо общо. По всяка вероятност тя и без това е щяла да иде на пазар.

Зави по алеята пред къщата ми и спря пред входа. Изглеждах го.

— Какво ще правиш с парите, Марино?

— Ти не бери грижа за това, все ще се оправя.

Знаех обаче, че няма спестен и цент.

— Би могъл известно време да ми помагаш като следовател при огледите — предложих му аз. — Докато те върнат на работа.

Той не каза нищо. Докато началничка му беше Брей, нямаше да го върнат на работа. Като го държеше без заплата и не му възлагаше случаи, Брей целеше да го принуди да напусне и да го извади от строя, както беше направила и с Ал Карсън.

— Мога да ти предложа две неща — да работиш случай за случай и тогава ще получаващ по петдесет долара на...

— Какви ти петдесет долара! Дрън-дрън! — изсумтя Марино.

— Мога да те назнача и на половин работен ден и после да обявя свободното място и ти да кандидатстваш за него на общи начала.

— Я не се занасяй.

— Колко изкарваш сега?

— Някъде към шейсет и две хиляди долара на година плюс осигуровките — отвърна той.

— Мога да ти дам най-много трийсет и пет хиляди на година. За трийсет часа на седмица. Без осигуровки.

— Браво на теб! По-изгодно предложение не съм получавал от доста време.

— Бих могла да те пиша инструктор и координатор на случаите на убийства в Института по съдебна медицина. Още трийсет и пет бона. Общо седемдесет. Без осигуровките. Но сигурно ще си докарваш и отгоре.

Той се замисли и дръпна от цигарата.

— Не ми е притрябвала помощта ти — сопна се грубо. — А и сега-засега нямам намерение да посвещавам живота си на трупове и на това да гледам по цял ден физиономиите на съдебни патолози.

Слязох от пикапа.

— Лека нощ — пожелах на Марино.

Той отпраши ядно, аз обаче знаех, че е ядосан не на мен. Беше отчаян и вбесен. Без да иска, беше разголил пред мен колко е уязвим и как са засегнали себелюбието му. И въпреки това ме заболя от всичко, което ми бе наприказвал.

Метнах палтото на стола в антрето и смъкнах кожените ръкавици. Сложих на плейъра симфония „Ероика“ на Бетховен и изопнатите ми до скъсване нерви малко по малко взеха да си възвръщат ритъма точно както свирещите струни. Забърках си омлет, хапнах, легнах си и се опитах да почета, но бях много уморена.

Заспала съм на светеща лампа и внезапно бях изтръгната от унеса от писъка на алармата. Извадих от чекмеджето глока и устоях на порива да изключа системата. Едвам издържах на воя ѝ. Не знаех обаче какво я е задействало. След броени минути иззвъня телефонът.

— Обаждаме се от охранителната фирма...

— Да, да — казах на висок глас. — Не знам какво я е задействало.

— При нас показва пета зона — поясни мъжът. — Задната врата на кухнята.

— Нямам представа.

— Сигурно искате да повикаме полиция.

— Да, най-добре — съгласих се, докато воят, приличен на сирена при въздушно нападение, продължаваше да оглася къщата.

28.

Предположих, че алармата се е задействала от силния вятър, и след малко я изключих, за да чуя, когато дойде полицията. Седнах в леглото и зачаках. Достраша ме да тръгна да обикалям къщата, да влизам от стая в стая и да надзъртам в баните и скришните опасни местенца.

Заслушах се в тишината и чух всички звуци, които я огласяха: вятърът, тихото тиктакане на дигиталния часовник, топлината, струяща от радиаторите, собственото си дишане. Пред къщата спря кола и аз забързах към входната врата тъкмо когато един от полицаите почука с все сила с палката, вместо да натисне звънеца.

— Полиция — рече делово някаква жена.

Пуснах ги вътре. Бяха двама — млада жена и по-възрастен мъж. Върху ламинираната карта на униформата на жената пишеше, че се казва Дж. Ф. Бътлър, и нещо в младата полицайка ме стъписа.

— Задействала се е алармата на кухненската врата към двора — обясних аз. — Много съм ви признателна, че дойдохте толкова бързо.

— Как се казвате? — попита ме мъжът — Р. А. Макелуейн.

Държеше се така, сякаш изобщо не знаеше коя съм, сякаш бях най-обикновена застаряваща жена по пеньоар, която по една случайност живее в хубава къща в квартал, където полиция рядко стъпва.

— Кей Скарпета.

Той се поотпусна и сподели:

— Не знаех дали наистина съществувате. Слушал съм много за вас, но за осемнайсет години нито веднъж не съм идвал в моргата, и слава богу.

— Не си ходил, защото по твое време не са ви водили на демонстративни аутопсии и не са ви карали да учите медицина — заяде се Бътлър.

Макелуейн едвам се сдържа да не се подсмихне. Започна да оглежда обстановката.

— Стига да искате, винаги сте добре дошъл на някоя от демонстративните аутопсии — поканих го аз.

Бътлър беше нащрек, тялото ѝ беше изопнато като струна. Вниманието ѝ още не бе притъпено от бремето на службата, докато колегата ѝ в момента не се интересуваше от нищо друго, освен от къщата и що за птица съм аз. Сигурно досега бе изтеглял хиляди коли и бе ходил по фалшива тревога в хиляди къщи срещу някаква си мизерна заплата и никаква признателност.

— Бихме искали да огледаме — рече Бътлър и затвори входната врата. — Ще започнем ей от там.

— Ама, разбира се. Вършете си работата.

— А вие стойте тук — добави полицайката и се запъти към кухнята.

Точно тогава ме връхлетяха чувствата, заварили ме напълно неподготвена. Бътлър ми напомняше за Луси — в очите, в гръцкия нос, в начина, по който ръкомахаше. Луси не бе в състояние да мърда устните си, ако не размахва и ръце, сякаш дирижира, вместо да води разговора. Застанала в антрето, чувах стъпките на полицаите по паркета, сподавените им гласове, вратите, които затварят. Явно не си претрупваха работата и аз си помислих, че именно Бътлър държи да надзърнат във всяко кътче достатъчно голямо, та в него да се спотаи човек.

Слязоха в мразовитата нощ по стълбите и мощните лъчи на електрическите им фенерчета заиграха по прозорците и се плъзнаха през щорите. Това продължи петнайсет минути, после полицаите почукаха на вратата, за да ги пусна вътре, и ме заведоха в кухнята, като Макелуейн си духаше на премръзналите зачервени длани. Бътлър побърза да попита угрижена:

— Знаете ли, че има вдлъбнатина в рамката на кухненската врата?

— Не — сепнах се аз.

Жената отключи вратата при масата до прозореца, където се хранех и с приятели, и когато бях сама. Приближих се към полицайката да видя за какво ми говори и ме лъхна жулещият мразовит въздух. Бътлър насочи фенерчето към вдлъбнатинката между металния обков и дървото на рамката, където, както личеше, някой се бе опитал да отвори вратата.

— Възможно е да не е от сега и да не сте забелязали — обясни полицайката. — Във вторник, когато алармата пак се задейства, не проверихме, понеже сигналят беше за зоната на гаражната врата.

— Какво, алармата се е задействала и във вторник ли? — ахнах аз. — Виж ти, не знаех.

— Ще отскоча до колата — рече Макелуейн на колежката си и все така потривайки ръце, излезе от кухнята. — Връщам се ей сега.

— Тогава бях дневна смяна — обясни Бътлър. — Както личи, жената, дето идва да ви чисти, я беше задействала, без да иска.

Не проумявах как Мари е задействала алармата в гаража, освен ако не е отишла там за нещо и не е реагирала веднага на предупредителното пиукане.

— Беше много притеснена — допълни полицайката. — Когато дойдохме, явно още не се беше сетила какъв е кодът.

— По кое време е било това? — поинтересувах се аз.

— Някъде към единайсет.

Марино не е могъл да чуе по полицейската радиостанция повикването, защото в единайсет беше с мен в моргата. Спомних си, че когато се прибрах вечерта във вторник, алармата не беше включена, сетих се за несменените хавлиени кърпи и мръсния килим. Защо ли Мари не ми бе оставила бележка, с която да ме предупреди какво се е случило?

— Нямахме причини да проверяваме тази врата — допълни Бътлър. — Затова и не мога да кажа дали вдлъбнатината я е имало и във вторник.

— Дори и да я е нямало — натъртих аз, — някой очевидно се е опитал да проникне вътре.

— Патрул триста и двайсет — каза Бътлър. — Сто и пет до детектив Б. Е.

— Патрул седемстотин деветдесет и две — чу се отговорът.

— Можете ли да дойдете, Б. Е.? — попита полицайката и даде адреса ми.

— Сто и четири. Дайте ми петнайсет минути.

Бътлър остави преносимата радиостанция изправена върху кухненската маса и пак се зае да проучва ключалката. Нахлу студен поривист вятър, който запрати купчинката салфетки на пода и вдигна страниците на вестника.

— Идва чак от „Медоу“ и „Кеъри“ — обясни жената, сякаш трябваше на всяка цена да го знам. — Там е неговият участък. — После затвори вратата. — Вече не са към детективския отдел — продължи Бътлър, като не сваляше очи от мен — да види как ще реагирам. — Прехвърлиха ги, сега са към униформения отдел. Преместиха ги някъде преди около месец — добави тя и аз тутакси надуших накъде насочва разговора.

— Сега детектив Б. Е. сигурно е подчинен на заместник-шефката на полицията Брей — рекох й.

Бътлър се подвоуми, после се подсмихна.

— А кой не е подчинен на нея?

— Искате ли кафе? — предложих й аз.

— На драго сърце.

Бътлър седна и се зае да пише протокола за опита за проникване с взлом, а аз извадих чашите, сметаната и захарта, докато из въздуха се носеха подвижванията на диспечерите и на ченгетата по преносимата радиостанция. На външната врата се позвъни и аз отворих на детектива Б. Е. Не го познавах. Имах чувството, че вече не познавам никого, откакто Брей е поела нещата в свои ръце и е разместила хората, махайки ги от длъжности, където те си вършеха работата чудесно.

— Тази врата ли? — попита детективът Бътлър.

— Да. Ей, Джони, да ти се намира химикалка, която пише по-добре от тази?

Блъсна ме главоболие.

— Имаш ли химикалка, която всъщност да пише?

Не можех да повярвам, че всичко това се случва на мен.

— Дата на раждане? — попита ме Макелуейн.

— Малцина имат аларми и в гаражите — отбеляза Бътлър. — Според мен контактът е по-слаб, отколкото при нормалните врати. Лек метал, наистина голяма повърхност. Излезе ли силен поривист вятър...

— Никога досега алармата не се е задействала от вятъра — възразих аз.

— Но ако сте крадец и разберете, че къщата е с алармена инсталация, може и да не ви хрумне, че към нея е прикачена и вратата на гаража — продължи с догадките полицайката. — Ами ако там има нещо, което да си струва да откраднеш?

— Посред бял ден? — изненадах се аз.

Детективът започна да нанася дактилоскопски прах, с който да свали пръстовите отпечатьци по рамката на вратата, и вътре в кухнята пак нахлу студен въздух.

— Я да видим сега, докторке — продължи да попълва формуляра Макелуейн. — Имаме домашния ви адрес. Кажете ми сега и служебния, а също домашния и служебния телефон.

— Домашния ми телефон го няма в указателя. Не искам да попада в пресслужбата, а оттам и у журналистите — отсякох, опитвайки се да не давам воля на негодуванието си срещу това нахълтване в личния ми свят, пък било то и добронамерено.

— Да имате пръстовите си отпечатьци? — поинтересува се детективът, както бе навирил четката, а черният магнитен прах се сипеше по пода.

— Да. За всеки случай.

— Така си и знаех. Според мен всички съдебни лекари трябва да имат образец от пръстовите си отпечатьци, в случай че докоснат нещо, което не е трябвало да пипат — рече той и без да иска, ме обиди.

— Разбирате ли какво ви говоря? — опитах се да привлека вниманието на Макелуейн и да го накарам да ме изслуша. — Не пишете телефонния номер в протокола. Само това оставаше — всички репортери и бог знае още кой да се докопат до домашния ми телефон и да научат точния ми адрес и номера на здравната и пенсионната осигуровка, и датата на раждане, и расовата принадлежност, и пола, и къде съм се родила, и ръста, теглото, цвета на очите и най-близките ми роднини.

— Напоследък да се е случвало нещо, за което трябва да ни предупредите? — продължи да ме разпитва Макелуейн, а Бътлър подаде на детектива лентата, с която да свали отпечатьците.

— В сряда вечерта ме следиха с кола — отвърнах немай-къде.

Усетих как всички вперват очи в мен.

— Както личи, са следили и секретарката ми. Снощи.

Макелуейн записа и това. На входната врата се позвъни за кой ли път и аз видях върху екрана на охранителната видеосистема над хладилника Марино.

— И внимавайте да не прочета за това във вестника — предупредих ги аз и излязох от кухнята.

— Не се притеснявайте, госпожо, ще го впиша в приложението към протокола. То не стига до пресцентъра — чух подире си гласа на Бътлър.

— По дяволите, направи нещо — казах на Марино, след като му отворих. — Някой се опитва да проникне с взлом в къщата ми, а сега на кино отиде и личният ми живот.

Марино дъвчеше нервно дъвка, изгледа ме кръвнишки, сякаш не друг, а тъкмо аз съм извършила престъпление.

— Няма да е зле да ме предупреждаваш, когато се опитват да ти влизат в къщата. И таз добра, да научавам от полицейската радиостанция! — нахока ме той и закрачи ядно към гласовете.

Вече ми беше писнало от цялата тази патърдия и се запътих към кабинета, за да звънна на Мари. Вдигна малко дете, после слушалката взе и жената, която ми чистеше.

— Току-що научих, че във вторник, докато си била тук, алармата се е задействала — рекох й.

— Извинявайте много, доктор Скарпета — проплака тя. — И аз не знаех как да постъпя. Нямах представа как да я изключа, за да не пищи. Тъкмо чистех с прахосмукачката, когато се задейства. Не можах да си спомня кода и туйто, бях уплашена до смърт.

— Разбирам те, Мари — уверих я. — Аз също се уплаших. Този вечер пак се задейства, затова знам какво ти е било. Но ми казвай за тези неща, чу ли?

— Полицаяте не ми повярваха. Сигурна съм. Казах им, че не съм и припарвала до гаража, но те...

— Не се притеснявай — опитах пак да я успокоя.

— Мислех, че ще ми се ядосате, задето полицията... че сигурно ще ме изпъдите... Трябваше да ви кажа. Занапред няма да правя така. Обещавам.

— Излишно е да се притесняваш. Тук полицията няма да ти стори нищо, Мари. Тук не е като в твоята родина. Но искам да внимаваш много, когато си при мен в къщата. Дръж алармата включена и преди да си тръгнеш, проверявай да не би случайно да си я изключила. Забеляза ли нещо, например кола, което да ти е направило впечатление?

— Помня, че валеше дъжд и беше много студено. Не съм видяла никого.

— Кажи ми, ако забележиш нещо — помолих я пак.

29.

Все пак приложението към протокола за опита за проникване с взлом в къщата ми успя да стигне до журналистите навреме, та те да пуснат съобщението във вечерните новини в шест в събота. Репортерите взеха да се надпреварват да звънят и на мен, и на Роуз у дома и да ни разпитват надълго и нашироко кой ни е следил.

Не се и съмнявах, че пръст в изтичането на тази „дребна“ информация има Брей. Така тя си бе подсигурила забавление в инак студения унил край на седмицата. Пет пари не даваше, разбира се, че шейсет и четири годишната ми секретарка живее в квартал, където няма на всяка крачка охрана и бариери.

Привечер в събота седях пред запалената камина в хола и от немай-къде пишех статия за едно списание, която трябваше отдавна да предам. Времето не се беше оправило, а аз все не можех и не можех да се съсредоточа. Сигурно вече бяха преместили Джо в болницата към Медицинския колеж на Вирджиния, предполагам, че и Луси е във Вашингтон, но не бях сигурна. Едно обаче беше сигурно. Племенницата ми се сърдеше, а разсърдеше ли се, не искаше и да чува за мен. И това продължаваше с месеци, понякога и цяла година.

Бях се сдържала да не звъня на майка си и на сестра си Дороти, което вероятно ще ви се стори коравосърдечно, но така си бях спестила още опънати нерви и разпавии. Но в събота вечерта вече не се стърпах и звъннах на Дороти. Нямах я вкъщи. След това се обадох и на майка си.

— Не, Дороти я няма тук — отвърна тя. — В Ричмънд е, и щеше да го знаеш, ако си беше направила труда да звъннеш на майка си и сестра си. Луси попада в престрелка, а леля й, видите ли, не бивало да бъде безпокоена...

— Какво, Дороти е в Ричмънд ли? — ахнах невярваща.

— А ти какво очакваш? Тя й е майка.

— Значи и Луси е в Ричмънд.

Мисълта ме проряза като с остър скалпел.

— Затова и майка ѝ замина. Разбира се, че Луси е в Ричмънд.

И аз не знам защо изобщо се учудвах. Дороти беше самовлюбена фукла, която си умираше да разиграва театър и да е център на вниманието, дори и това да означаваше ни в клин, ни в ръкав да се вживее в ролята на майка на дете, за която изобщо не я беше еня.

— Замина вчера, но не искаше да те безпокои и да те моли да остане при теб, понеже ти пет пари не даваш за роднините си — промърмори майка ми.

— Дороти винаги е отказвала да живее при мен.

Сестра ми си умираше за хотелските барчета. Вкъщи при мен щеше да се лиши от възможността да се запознава с нови и нови мъже, най-малкото с мъже, които нямаш никакво намерение да дели с нея.

— Къде е отседнала? — попитах. — Луси с нея ли е?

— Никой не ми казва, понеже било много поверително, и сега аз, родната ѝ баба...

Вече не издържах.

— Бързам, майко — казах ѝ.

Направо ѝ затворих и звъннах вкъщи на завеждащия ортопедичното отделение доктор Греъм Уърт.

— Помогни ми, Греъм — примолих се.

— Само не ми кавай, че някой от пациентите в отделението е умрял — отбеляза сухо той.

— Знаеш, Греъм, че нямаше да те моля, ако наистина не беше важно.

В отговор чух тягостно мълчание.

— При теб има една пациентка, приели сте я под чуждо име. Работи за Службата за борба с контрабандата със спиртни напитки, тютюневи изделия и огнестрелно оръжие, била е простреляна в Маями. Знаеш за кого ти говоря.

Той пак не каза нищо.

— И племенницата ми Луси е участвала в престрелката — продължих аз.

— Знам за престрелката — рече Уърт. — Съобщиха по новините.

— Тъкмо аз помолих шефа на Джо Сандърс да я преместят в болницата към Медицинския колеж тук. Обещах му, Греъм, лично да се погрижа за нея.

— Чуй ме, Кей — каза Уърт. — Наредено ми е при никакви обстоятелства да не пускам при нея никого, освен най-близките ѝ роднини.

— Никого ли? — възкликнах невярващо. — Дори племенницата ми?

Известно време той мълча, сетне отвърна:

— Неприятно ми е да ти го казвам, но ми е наредено да не пускам най-вече нея.

— Ама защо? Я не се занасяй.

— Сбъркала си адреса, не съм го наредил аз.

Не ми се и мислеше как е реагирала Луси, ако не са я пуснали да види любовницата си.

— Бедрената кост е надробена — обясни моят познат. — Наложил се да слагам метална пластина. Сега е на екстензии, бием ѝ морфин, Кей. Почти през цялото време е в безсъзнание. Пускаме само родителите ѝ. Дори не съм сигурен дали разбира къде се намира и какво ѝ се е случило.

— А раната в главата? — попитах аз.

— На главата ѝ няма нищо, само драскотина.

— А Луси идвала ли е изобщо? Сигурно и сега чака пред стаята. Възможно е с нея да е и майка ѝ.

— Идва през деня. Сама — отвърна доктор Уърт. — Май сутринта. Но се съмнявам още да е там.

— Дай ми поне възможност да поговоря с родителите на Джо.

Той пак си замълча.

— Греъм!

Мълчание.

— За бога! Те са приятелки. Неразделни са.

Мълчание.

— Чуваш ли ме?

— Да.

— По дяволите, Греъм, та те се обичат. Джо може би дори не знае, че Луси е жива.

— Джо знае прекрасно, че племенницата ти е здрава и невредима. И не иска да я вижда — отсече той.

Затворих и се вторах в телефона. Някъде в проклетия град сестра ми беше отседнала в хотел и знаеше къде е Луси. Разлистих

указателя, започнах от „Омни“, „Джеферсън“, очевидните хотели. Не след дълго установих, че Дороти е отседнала в „Бъркли“ в историческата част на града, известна под името Шокху Слип.

Телефонът в стаята й даваше свободно. Имаше куп места в Ричмънд, където милата ми сестричка да се мотае в неделя, затова изхвърчах като тапа от къщата и се метнах на колата. Небето беше похлупено с облаци. Спрях пред „Бъркли“. Още щом влязох вътре, разбрах, че няма да намеря тук Дороти. В малкия изискан хотел имаше барче с приглушено осветление, облечени в кожа столове с високи облегалки и задушевна атмосфера, където се събираше кротка клиентела. Барманът беше облечен в бяло сако и се държа много внимателно.

— Търся сестра си, мислех, че е тук — обясних му аз, после му описах Дороти, но той поклати глава.

Пак излязох навън и прекосих покритата с плочник улица, за да ида в „Тютюн“ — навремето тютюнев склад, сега превърнат в ресторант с външен асансьор от стъкло, и месинг, който непрекъснато се плъзгаше нагоре-надолу през атриума с тучнозелени растения и екзотични цветя. Точно до входа имаше барче с пиано и дансинг и аз начаса съзрях Дороти — седеше с петима мъже на една от масите. Тръгнах право към тях — отдалеч си личеше, че отивам по работа.

Хората по околните маси млъкнаха и впериха в мен очи, сякаш съм въоръжена до зъби и току-що съм нахълтала през летящата врата на някоя кръчма в Дивия запад.

— Извинете — рекох любезно на мъжа вляво от Дороти. — Имате ли нещо против, ако поседна за малко тук?

Той очевидно имаше нещо против, но от немай-къде ми преотстъпи стола си и тръгна към барплота. Другите кавалери на Дороти се размърдаха притеснено.

— Дошла съм да те взема — казах на сестра си, която очевидно бе добре почерпена.

— Ама вижте кой ни е дошъл! — изчурулика тя и вдигна чашата като за наздравица. — Кака. Нека ви запозная — поясни на кавалерите си.

— Замълчи и ме чуй — изшушуках й аз.

— Легендарната ми какичка.

Пийнеше ли, Дороти ставаше невъзможна. Не че пелтечеше или събаряше чашите. Затова пък му отпускаше края и хукваше да прелъстява мъжете. Ставаше и много устата. Срамувах се от поведението ѝ и от начина, по който се обличаше — понякога дори ми се струваше, че ме пародира с дрехите си.

Тази вечер бе в хубаво тъмносино костюмче — да си речеш, че е делова жена, но под самото носеше впита розова блузка с деколте едва ли не до пъпа, от което се подаваха гърдите ѝ. Открай време страдаше, че ѝ били малки. И вечно се разголваше, все едно похотливите погледи на мъжете ѝ вдъхваха самоувереност.

— Дороти — подхванах пак и се наведох — блъсна ме миризмата на „Коко Шанел“, — трябва да дойдеш с мен. Налага се да поговорим.

— Знаете ли коя е тя? — продължи да дърдори сестра ми, докато я гледах, свъсена като буреносен облак. — Главната съдебна лекарка на прекрасния ви щат. Представяте ли си? Кака ми е съдебна лекарка, моля ви се!

— Виж ти! Много интересно — зацъка един от мъжете.

— Какво да ви поръчам? — попита друг.

— И каква според вас е истината за случая Рамзи? Как мислите, родителите ли са го извършили?

— Изгарям от нетърпение някой да докаже, че костите, дето ги намериха, наистина са на Амилия Ърхарт.

— Къде се запиля тая келнерка?

Хванах Дороти за ръката и двете станахме от масата. Едно не може да ѝ се отрече на сестра ми: прекалено горда е, за да направи сцена и да се злепостави. Изведох я в унилата вечер с тъмни прозорци и мъгла.

— Няма да дойда у вас — оповести Дороти, след като се убеди, че не ни чува никой. — И ме пусни най-после!

Затегли се към хотела, аз пък я задърпах към колата.

— Ще дойдеш с мен, трябва да решим какво да правим с Луси.

— Днес я видях в болницата — рече Дороти.

Сложих я да седне на мястото до шофьора.

— Изобщо не спомена за теб — допълни изключително тактичната ми сестричка.

Аз също се качих и заключих вратите.

— А родителите на Джо са големи симпатяги — продължи да бъбри Дороти, а аз подкарах. — Да ти кажа, бях смаяна, че не знаят за Луси и Джо.

— Какво си направила, Дороти? Да не си им казала?

— Е, не с толкова много думи, но им подметнах едно-друго, понеже мислех, че знаят. Ох, много ми е странно тук, толкова е различно от Маями.

Идеше ми да я зашлевя.

— Та след като си побъбрихме, видях, че са големи сухари и няма да одобрят една лесбийска връзка.

— Не употребявай тази дума.

— Какво толкова пък! Те са си такива — лесбийки. Наследници на амазонките от остров Лесбос в Егейско море край Турция. Туркините са много космати. Правило ли ти е впечатление?

— Чувала ли си някога за Сафо?

— То оставаше да не съм чувала за него — тросна се Дороти.

— Не за него, а за нея. Та тя е била лесбийка, понеже е живяла на Лесбос. И е една от най-великите поетеси на древността.

— Бре! Не виждам нищо поетично в тия набити мускулести спортистки. Е, Сандърсови не дойдоха веднага при мен и не ми казаха, че знаят, че Луси и Джо са лесбийки. Изтъкнаха, че Джо е в шок, че е тежко ранена и ако види Луси, пак ще си спомни всичко. Било прекалено рано. Бяха категорични, макар и да се държаха много мило, а когато се изтърси и Луси, се отнесоха възпитано и с нея.

Минах покрай пиацата на такситата.

— Но нали си я знаеш Луси, няма мяра. Седна да се заяжда с горките хорица. Изтърси, че не им вярвала, моля ти се, развика се там като първа грубиянка. Обясних на Сандърсови, че и на нея ѝ се е събрало много и просто е разстроена. Те проявиха разбиране и обещаха да се молят за нея, а после дойде една медицинска сестра, която каза на Луси да си тръгва. А тя като се разфуча, не ти е работа. Но си излезе — каза сестра ми. Погледна ме и добави: — Дори и да ти се сърди, знаем си я, пак ще доприпка при теб, както е правела винаги.

— Как си могла да ѝ причиниш такова нещо? — попитах аз. — Как си могла да застанеш между нея и Джо? Що за човек си?

Дороти се сепна. Усетих я как настръхва.

— Винаги си ревнувала, понеже не си ѝ майка — сопна ми се тя.

Вместо да продължа към къщи, завих по Медоу стрийт.

— Дай да се разберем веднъж завинаги — рече Дороти, вдъхновена от обърнатите чашки. — Ти не си нищо повече от машина, от компютър, от високотехнологичен уред, по каквито толкова си падаш. И човек се пита що за жена ще избере да прекара живота си сред мъртъвци. Сред замразени вмирисани разкапани мъртъвци, повечето от които отрепки.

Пак излязох на магистралата и поех към центъра на града.

— Докато аз! Аз вярвам във взаимоотношенията. Посвещавам времето си на съзидателни начинания, на размисъл и общуване и вярвам, че телата ни са храм, за който трябва да се грижим и с който да се гордеем. Я се погледни! — подвижна тя и млъкна за впечатляващо. — Пушиш, пиеш, дори не ходиш на фитнес. Направо не проумявам защо не си дебела и разплута, сигурно защото по цял ден режеш ония ребра и търчиш по местопрестъпления, и стоиш права в моргата. Но да не премълчаваме най-страшното.

Тя се наведе към мен и аз усетих дъха ѝ, вмирисан на водка и застояло.

— Пристегни си колана, Дороти — подканих спокойно.

— Какво направи с дъщеря ми! С единственото ми дете! Така и не роди дете, понеже вечно беше заета. Затова и ми открадна моето — лъхна ме тя на алкохол. — Не биваше изобщо, ама изобщо да ѝ разрешавам да идва при теб. С кой акъл съм я пускала да прекарва при теб лятната ваканция! — хвана се тя театрално с две ръце за главата. — Натъпка ѝ ума с тия твои пушкала и престъпления. Сега Луси не става за нищо. Ти я превърна в компютър още когато беше на някакви си десет години и другите момиченца ходеха по рождени дни, яздеха понита и си намираха нови приятелчета.

Гледах си пътя и не ѝ обръщах внимание — да си излее злобата.

— Защо да си кривим душата, остави я да расте с онази грозотия, недодяланото ченге, дето има обноски на хамалин. Това е единственият мъж, с когото наистина си се сближавала някога. Дано поне не спиш с тази свиня. И колкото и да ми е мъчно за Бентън, той си беше мекотело. Нямахме живец у него, не. Нямахме жълтък в това яйце. Ами да. В тази връзка ти беше мъжът, драга ми госпожо докторке, адвокатке и шефке. И преди съм ти го казвала, и сега пак ще ти го кажа — ти не си нищо друго, освен мъж с големи цици. И всички

се хващат на въдицата. Понеже я каква си ми елегантна в тия костюмчета на Ралф Лорен и в тузарския лъскав автомобил. Въобразяваш си, че си много секси с тия цици, вечно си ме потискала и си ми втълпявала, че ми има нещо, понеже моите, видите ли, били мънички. А помниш ли какво каза мама? Връчи ми снимка на космата мъжка ръка и ми рече: „Ето от какво гърдите на жената стават големи“.

— Ти си пияна — казах ѝ аз.

— Когато бяхме момичета, все ме взимаше на подбив.

— Никога не съм те взимала на подбив.

— Заради теб се чувствах глупава и грозна. Момчетата ти се лепяха заради русата коса и гърдите. А и нали ни беше умничка. Пишеше се за най-умната на тоя свят, а на мен се подиграваше, понеже бях силна само по английски.

— Я престани, Дороти.

— Мразя те.

— Не, не ме мразиш, Дороти.

— Няма да ти се хвана и тоя път. Така да знаеш, няма. — Тя заклати глава и размаха пръст току пред лицето ми. — Чу ли, няма. Винаги съм подозирала що за стока си.

Бях спряла пред хотел „Бъркли“, а тя дори не забелязваше. Крещеше и крещеше, а по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Сухарка, бездушна машина — повтаряше сестра ми като курдисана. — И дъщеря ми направи като себе си. Размина се на косъм със смъртта, а пак не иска да ме погледне, гнуси се, моля ви се.

— Я се прибирай в хотела и си отспи — рекох ѝ.

Тя избърса очи и погледна през прозореца, изненадана, че сме пред хотела, сякаш той е космически кораб, току-що приземил се нечуто до нас.

— Не те зарязвам насред пътя, Дороти. Но смятам, че сега-засега е по-добре да не сме заедно.

Сестра ми подсмръкна, гневът ѝ угасна като фойерверки в нощта.

— Ще те заведа в стаята — предложих ѝ.

Тя поклати глава, беше отпуснала безжизнени ръце върху скута си, по посърналото ѝ лице пак се стичаха сълзи.

— Не искаше и да ме види — подхвана нечуто. — В болницата, още щом слязох от асансьора, ме погледна така, сякаш някой ѝ се е

изплюл в чинията.

Неколцина души излязоха от „Тютюн“. Познах мъжете, правили компания на сестра ми на масата. Едвам се държаха на крака, кикотеха се, та ги чуваше целият квартал.

— Открай време е искала да прилича на теб, Кей. А знаеш ли какво ми е на мен? — проплака пак сестра ми. — И аз все пак съм човек. Защо не иска да прилича на мен?

Не щеш ли, се пресегна и ми увисна на врата. Захлипа върху рамото ми, тресеше се като листо. Прииска ми се да я обичам. Но не я обичах. Никога не я бях обичала.

— Искам да се възхищава и от мен! — възкликна сестра ми, вдъхновена от алкохола, от чувствата си и от пристрастеността си към театралниченето. — Искам да боготвори и мен! Искам да се фука с мен, както го прави с теб. Искам да си мисли, че съм неотразима и силна, че всички се обръщат и ме гледат, когато влизам в стаята. Искам да си мисли и да говори и за мен онова, което говори за теб. Искам да се съветва и с мен и като порасне, да прилича на мен.

Запалих двигателя и се преместих пред входа на хотела.

— Дороти — казах, — по-себичен човек от теб не съм срещала.

30.

Докато се прибера, бе станало почти девет часът и по едно време се притесних, че съм зарязала сестра си в хотела, вместо да я доведа с мен вкъщи. Хич и нямаше да се изненадам, ако тя се бе върнала в кръчмата отсреща. Там сто на сто щяха да се намерят самотни мъже, които да позабавлява.

Проверих съобщенията на телефонния секретар и се ядосах, че вместо да предадат защо ме търсят, и седмината, които бяха звънили, са затворили. Репортерите не обичаха да оставят съобщения дори на телефонния секретар в службата, понеже така ми предоставяха възможността да не ги потърся. Чух, че пред къщата се затваря врата на автомобил, и дори ми мина през ума, че сигурно е Дороти, но когато погледнах през прозореца, видях отдалечаващо се такси и Луси, която точно в този момент натисна звънеца.

Носеше малък куфар и сак, които остави в антрето, после затвори вратата, но не ме прегърна. Върху лявата ѝ буза се открояваше голяма синина, около нея имаше още няколко по-малки, които вече избледняваха по краищата. Бях се нагледала на рани като тази и знаех, че някой е фраснал с все сила Луси.

— Мразя я — подхвана тя и се втренчи в мен, сякаш аз съм виновна. — Кой ѝ е казал да идва? Да не би ти?

— Знаеш, че за нищо на света не бих го направила — уверих я аз. — Влизай де. Ела да поговорим. Имаме да си казваме много неща. Божичко, вече си мислех, че няма да те видя никога повече.

Накарах я да седне пред огъня и метнах още една цепеница. Луси изглеждаше ужасно. Имаше тъмни кръгове под очите, дънките и пуловерът ѝ висяха като на закачалка, кестеняворижата ѝ коса падаше върху лицето ѝ. Тя вдигна крак върху масичката и махна от глезена си кобура и пистолета.

— Има ли нещо за пиене в тая къща? — попита ме. — Бърбън или друго. Отзад в таксито беше кански студ, прозорецът не се затваряше. Премръзнала съм до кости. Виж ми ръцете.

Тя ми ги показа. Ноктите се синееха. Стиснах ги между дланите си. Приблжих се до нея на канапето и пак я прегърнах. Беше тъничка като вейка.

— Къде са се дянали всичките ти мускули? — опитах се да я разсмея.

— Напоследък не се храня особено... — вторачи се тя в огъня.

— Какво, да не би храната в Маями да се е свършила?

Луси не се усмихна.

— Толкова ли беше наложително майка ми да се изтърсва тук? Защо най-после не ме остави на мира? Откакто се помня, не прави нищо друго, освен да ме занимава с мъже, мъже, мъже — проплака момичето. — Да се перчи с ония смотаняци, своите любовници, а аз си нямах никого. Всъщност и те си нямат никого, само че не го знаят.

— Винаги си имала мен.

Луси вдигна косата от очите си, сякаш не ме е чула.

— Знаеш ли какви ги забърка в болницата?

— Как е разбрала къде да те намери?

Исках да получа отговор първо на този въпрос и племенницата ми бе наясно защо я питам.

— Защото ми се води рождена майка — подметна тя ехидно. — И защото знае коя е Джо. Издирила, моля ти се, родителите ѝ в Ричмънд и научила всичко от игла до конец, понеже нали я знаеш, умее да ти вади душата с памук и всички я мислят за много симпатична и добричка. Та Сандърсови ѝ казали коя е стаята на Джо и тя се изтърси днес сутринта в болницата. Дори не подозирах, че е тук, седях си в чакалнята, а тя, представяш ли си, изниква като някаква примадона. — Луси свиваше ръка в юмрук, сетне пак я отпускате, сякаш пръстите ѝ са схванати. — И после знаеш ли? — продължи тя. — Започна да се прави на много загрижена за Сандърсови. Носи им кафе, сандвичи, обсипва ги със своите философски бисери. А ония като се разбъбриха, не ти е работа, мен изобщо не ме забелязват, сякаш ме няма, а после майка ми пристига при мен, потупва ме по ръката и разправя: „Днес при Джо няма свиждане“. Идеше ми да ѝ откъсна главата, питам я коя е, че да ми говори така, а тя, моля ти се, ми разправя, че Сандърсови я били помолили да ми предаде, понеже не искали, видите ли, да засягат чувствата ми. Станах и им тръгнах

вратата под носа. Няма да се учудя, ако оная кокошка, майка ми, още виси там.

— Не е там — казах ѝ аз.

Луси се изправи и разръчка огъня с машата. Сякаш в знак на протест от огъня се разлетяха искри.

— Този път прекали. Наистина се оля — рече племенницата ми.

— Дай да не говорим за нея. Искам да поговорим за теб. Каж ми какво се случи в Маями.

Луси седна на килима, облегна се на канапето и се втренчи в огъня. Станах, отидох при барчето и ѝ налях бърбън „Букър“.

— На всяка цена трябва да я видя, лельо Кей.

Подадох ѝ чашата и пак седнах. Разтрих ѝ раменете и тя се поотпусна, а гласът ѝ стана сънен.

— Лежи там и не знае, че я чакам. Сигурно си мисли, че не бива да ме безпокои.

— Защо пък ще си мисли това, Луси?

Тя не ми отговори, сякаш омагьосана от пламъците и дима. Отпи от бърбъна.

— Докато карахме натам с лъскавия мерцедес последен модел — подхвана с глух глас, — Джо все ми повтаряше, че имала лошо предчувствие. Казах ѝ, че си е нормално да имаш лоши предчувствия, ако ти предстои тежка акция. Дори го обърнах на майтап.

Луси отново млъкна и се загледа в пламъците, сякаш виждаше още нещо, освен тях.

— Стигаме вратата на апартамента, който онези копелдаци, наркопласьорите и търговците на оръжие, използват за сборен пункт — продължи тя нататък, — и Джо влиза първа. Вътре бяха шестима вместо трима. Веднага разбрахме, че са ни надушили, и аз си помислих, че зле ни се пише. Единият сграбчи Джо, допря пистолет до слепоочието ѝ и я попита къде на Фишър Айланд е явката. — Тя въздъхна тежко и пак замълча, сякаш нямаше сили да продължи. Отпи от бърбъна. — Божичко, каква е тая дивотия! Блъсна ме право в главата.

— Хубаво е, но е силничко. Знаеш, обикновено не настоявам, но сега не е зле да пийнеш, за да те поотпусне. Остани известно време при мен — подканих аз.

— В службата бяха изпипали всичко, не трябваше да има издънки — простена момичето.

— Тези неща се случват, Луси.

— Трябваше да мисля бързо. Единственото, което ми хрумна, бе да се държа така, все едно изобщо не ми пука дали ще ѝ пръснат мозъка на Джо. Ония ѝ опряха пистолет в слепоочието, а аз, моля ти се, взех да разигравам театър — един вид, чудо голямо, че ще ѝ теглите куршума, а копелдаците се сацисаха, не бяха очаквали такова нещо. — Пак отпи от бърбъна. Хващаше я бързо. — Отидох при онзи келеш, мароканеца, дето стискаше пистолета, и му заявих право в лицето да не се мотае, ами да ѝ пръсне черепа, че тя е тъпа пачавра и ми е писнало да ми се пречка в краката. Но стори ли го сега, ще оплеска работата и ще забърка голяма каша. — Луси пак се взря с разширени очи, без да мига, в огъня, сякаш се мъчеше да си спомни нещо. — Изкрещях му: „Нима си въобразяваш, че не знаех как ще ни използвате и после ще извъртите тоя номер? За толкова загубена ли ме мислиш? Знаеш ли? Пропуснах да ви кажа, че господин Тортора ни каза да му правим компания — и си погледнах часовника, — трябва да идем при него точно след час и шестнайсет минути. Рекох, че няма да е зле да го позабавляваме човека, преди вие, калтаци с калтаци, да му се изтърсите, да му видите сметката и да му задигнете оръжието, паричките и кокаина. Какво ли ще стане, ако не идем в уречения час? Как мислите, няма ли да му кипне, а?“.

Не можех да откъсна очи от Луси. Образите ме връхлитаха от всички посоки. Представих си как племенницата ми е разигравала това опасно театро, как си е играла с огъня, видях я и в бойна униформа, по време на престрелка, а също и как кара вертолет или съставя компютърни програми. Спомних си какво сприхаво, буйно дете беше, как всъщност я отгледах аз. Марино беше прав. Луси наистина смяташе, че тепърва има да доказва много неща. Открай време вечно налиташе на бой.

— Съмнявам се да са се хванали на въдицата — продължи да разказва тя. — Затова и се обърнах към Джо. Никога няма да забравя как ме гледаше с долепен до слепоочието пистолет. Очите ѝ. — Луси отново замълча. — Едни такива спокойни, понеже... — Гласът ѝ потрепери. — Понеже искаше да ми покаже, че ме обича... — задави се Луси и се разрида. — Обича ме!? Искаше да го знам, защото беше

убедена, че... — млъкна тя наред изречението. — Убедена беше, че с нас е свършено и ще умрем. И точно тогава ѝ се развиках. Взех да я наричам тъпа патка и я шамаросах толкова силно, че чак ми изтръпна ръката. А тя ме гледа ведро, без да трепва, от носа и от страни на устата ѝ се стича кръв, цялото ѝ лице е окървавено, кръвта капе от брадичката ѝ. Дори не проплака. Беше се отпуснала като дроб, бе забравила ролята си, бе забравила на какво са я учили, всичко, което знаеше толкова добре. Сграбчих я. Повалих я с все сила на земята и ѝ се метнах отгоре, разпусвах се, заудрях я с кръсъци. — Луси избърса очите си и погледна право напред. — И най-ужасното, лелю Кей, е, че във всичко това има и зрънце истина. Бях въвн от кожата си, задето е развяла белия байрак и се е предала. Беше готова, моля ти се, да легне там и да умре! Ама че работа!

— Точно като Бентън — напомних ѝ едва чуто.

Луси си изтри лицето с ризата. Сякаш изобщо не ме чуваше.

— До гуша ми дойде хората да се предават и да ме зарязват — допълни с разтреперан глас. — Тъкмо когато имам нужда от тях, те, моля ти се, се предават!

— Бентън не се е предал, Луси.

— Продължих да псувам Джо, да крещя, да я млатя където ми падне, да я скубя, повтарях ѝ като курдисана, че ще ѝ тегля куршума. Това я събуди, тя като че дори се ядоса и започна да се брани. Вика ми кубинско курве, храни в лицето ми кръв, удря ме, а онези кретени се превиват от смях, подсвиркват и се попипват по оная работа.

Луси въздъхна тежко и стисна очи, едвам се крепеше седнала. Отпусна се от страни на краката ми, а отблясъците от огъня заиграха по волевото ѝ, красиво лице.

— По едно време взе да се съпротивлява не на шега. Бях я стиснала между коленете си толкова силно, та чак се чудя как не съм ѝ изпотрошила ребрата, и докато се дърпахме като куче и котка, ѝ разкъсах ризата. Ония боклуци само това и чакаха — зяпнаха като невидели, а през това време аз се пресегнах към кобура на глезена ми. И като започнах да стрелям. Стрелям напосоки, без да гледам... — Гласът ѝ заглъхна. Надвесих се и я прегърнах. — Нали знаеш, нося разкроени дънки, та да крия под тях зиг зауера. Разправят, че съм изстреляла единайсет пълнителя. Хич и не помня кога съм ги сменяла.

Но едно време почерня от агенти и аз се усетих, че влача Джо към вратата. А от главата ѝ като блика една кръв...

Долната ѝ устна затрепери и тя се опита да продължи с глух глас. Но сякаш не беше при мен. Сякаш отново се бе върнала там и го изживяваше повторно.

— Стрелям. Стрелям. Стрелям. А ръцете ми лепнат от кръвта на Джо. — После изкрещя колкото ѝ глас държи: — Удрях я където ми падне. Още помня пламналата ѝ буза до дланта ми. — Тя погледна ръката си, все едно смяташе, че трябва да я откъсне. — Усещах колко нежна е кожата ѝ. И как отвсякъде рухва кръв. Заради мен. Кожата, която бях милвала и бях обичала. Бях я разранила до кръв. И после оръжието, накъдето погледнеш — оръжие и пушек, очите ми смъдят, та се не трае. Като че ми падна перде. Изведнъж всичко приключи, сякаш изобщо не е почвало. Бях убедена, че Джо е мъртва.

Луси оброни глава и се разрида тихо, а аз я загалих по косата.

— Спасила си ѝ живота. Спасила си и своя живот — рекох накрая. — Джо знае какво си направила и защо си постъпила така. Само ще те обикне още повече.

— Този път здравата загазих, лельо Кей — простена Луси отново.

— Ти си герой. Разбра ли!

— Какъв ти герой! Друг път. Толкова ли не проумяваш? В случая не е важно дали съм стреляла, понеже не съм имала друг избор. Не е важно дали Службата за борба с контрабандата ще ме закичи с медал.

Тя приседна, после се изправи. Погледна ме с разгром в очите и с някакво друго чувство, не разбрах какво. Може би покруса. Когато убиха Бентън, Луси с нищо не бе показала, че скърби. Единственото, което видях, беше гняв.

— Куршумът, който извадиха от крака ѝ, е от моя пистолет.

Не знаех какво да кажа.

— Точно аз съм я простреляла, лельо Кей.

— Дори и да...

— Ами ако осакатее за цял живот?... Ако заради мен си провали кариерата?

— Е, в скоро време надали ще скача от хеликоптери — казах аз. — Но ще ѝ мине като на кутре.

— Ами ако съм я обезобразила с юмрука си?

— Чуй ме, Луси — повторих аз. — Ти си й спасила живота. Какво да правим, наложило се е да убиеш двама души, за да я измъкнеш жива. Не си имала избор. Не че си искала.

— Друг път не съм искала — възропта младата жена. — Яд ме е, че не ги избих всичките до крак.

— Казваш го, понеже си разстроена.

— Защо ли не се хвана наемница! — възкликна тя горчиво. — И да изстребя до един всички убийци, изнасилвачи, автокрадци, педофили, наркотрафиканти, цялата измет! Само ми звънваш, и съм готова!

— С убийства няма да върнеш Бентън.

Но тя пак като че не ме чу.

— Ако беше жив, той не би искал да се чувстваш така — натъртих аз.

Иззвъня телефонът.

— Той не те е изоставил, Луси. Не му се сърди, задето е умрял.

Телефонът иззвъня за трети път и Луси не се сдържа. Грабна слушалката, безсилна да прикрие надеждата и страха в очите си. Сърце не ми даваше да й кажа какво ми е съобщил доктор Уърт. Не му беше времето.

— Разбира се, един момент — рече разочарована племенницата ми и докато ми подаваше слушалката, лицето й се сгърчи от още по-силна болка.

— Да — казах от немай-къде.

— Доктор Кей Скарпета ли е? — попита непознат мъжки глас.

— Кой се обажда?

— Важно е да се убедя, че наистина сте вие — каза мъжът с американски акцент.

— Ако сте поредният репортер...

— Ще ви дам един телефонен номер.

— А аз ще ви обещаю нещо — отвърнах троснато. — Не се ли представите, още сега затварям.

— Нека ви дам номера — настоя той и започна да диктува още преди да съм възроптала.

Разпознах кода на Франция.

— Сега във Франция е три след полунощ — оповестих, сякаш мъжът не знаеше.

— Няма значение колко е часът. Получаваме вашата информация и я обработваме с компютър.

— Надали я получавате от мен.

— Не в смисъл, че сте я написали лично вие на клавиатурата и сте я вкарали в компютъра, доктор Скарпета. — Гласът беше баритон и се лееше като масло. — Намирам се в секретариата в Лион — уведоми ме мъжът. — Наберете номера, който ви дадох.

— Ама не виждам смисъла...

— Много ви моля.

Затворих и набрах телефона, след което чух запис на женски глас със силен френски акцент:

— Bonjour, здравейте!

Сетне събщи и на двата езика работното време. Набрах и вътрешния номер, който ми бе дал мъжът, и отново го чух в другия край на линията.

— Bonjour, здравейте! А как да съм сигурна откъде се обаждате! — възкликнах аз. — Може да звъните и от ресторант.

— Пратете, ако обичате, по факса лист хартия за писма с вашето име и адрес отгоре. Щом го видя, ще ви предоставя повече информация.

Даде ми и втория номер. Отидох в кабинета. Пратих му по факса листа, за който ме беше помолил, а Луси продължаваше да седи безжизнено — гледаше огъня, подпряла лакът върху коляното и хванала брадичката си.

— Казвам се Джей Тали, отговарям за връзката на Интерпол със Службата за борба с контрабанда на алкохол, тютюневи изделия и огнестрелно оръжие — обясни ми човекът, щом се свързах отново с него. — Трябва да дойдете незабавно. Вие и капитан Марино.

— Нещо не разбирам — отговорих му аз. — Би трябвало да сте получили докладите ми. Засега нямам какво да добавя.

— Нямаше да ви викаме, ако не беше важно.

— Марино няма паспорт — изтъкнах аз.

— Как да няма, преди три години е ходил на Бахамските острови.

Съвсем ми бе изхвърчало от главата, че Марино бе водил една от многобройните си повлекани, все жени, които не бяха за него, на

разходка до там. Връзката им бе продължила почти колкото и разходката.

— Не ме интересува дали е важно или не — троснах се аз. — И дума не може да става да се метна на самолета и да отпраша към Франция, при положение че...

— Чакайте малко — прекъсна ме той вежливо, но и властно. — Сенатор Лорд? Слушате ли?

— Да.

— Франк! — възкликнах изумена. — Къде си? Във Франция ли? Откога ли слушаше разговора?

— Чуй ме, Кей. Важно е — рече сенатор Лорд с глас, напомнил ми кой всъщност е той. — Тръгвай незабавно. Имаме нужда от помощта ти.

— Кои сте вие?

Пак се намеси Тали:

— В четири и половина ваше време бъдете с Марино на частния терминал. След по-малко от шест часа.

— Не мога да тръгна току-така... — подхванах пак, но на вратата изникна Луси.

— Не закъснявайте. В осем и половина трябва да хванете самолета от Ню Йорк — уточни мъжът.

Мислех, че сенатор Лорд е затворил, но най-неочаквано чух гласа му.

— Благодаря ви, агент Тали — рече той. — Нека сега аз поговоря с нея.

Чух как Тали затваря.

— Как си, Кей? — попита моят приятел, сенаторът.

— Нямам представа.

— За мен е важно да си добре — допълни той. — Няма да позволя да ти се случи нищо. Разчитай на мен. А сега ми кажи как се чувстваш.

— Освен че ме викате във Франция и съм на косъм от това да ме изритат от службата... — понечих да му обясня и какво се е случило на Луси, но тя стоеше на две крачки от мен.

— Всичко ще е наред — успокои ме сенатор Лорд. — Казах ти, разчитай на мен.

Открай време знаех, че той няма да ме подведе.

— Ще поискат от теб да направиш неща, срещу които ще се съпротивляваш. Неща, които ще те уплашат.

— Не се плаша лесно, Франк — казах му аз.

31.

Марино дойде да ме вземе в четири без петнайсет. Този бездушен предизгревен час ми напомни за безсънните нощни смени по болниците, за началото на моята кариера, когато ми звъняха посред нощ за случаи, които никой друг не искаше да поема.

— Сега вече знаеш какво е да си нощна смяна — подметна Марино, докато препускаше по заледените улици.

— Отдавна го знам — отвърнах аз.

— Да де, ама разликата между теб и мен е, че сега не си принудена да бъртиш и нощем. Можеш да пратиш някого и да си седиш на топло у дома. Ти командваш парада.

— Винаги когато Луси има нужда от мен, я зарязвам, Марино.

— Колко пъти да ти повтарям, докторке, че момичето ще ти влезе в положението. Пък и бездруго сигурно ще ѝ се наложи да замине за Вашингтон, за да дава обяснения.

Не му споменах за Дороти. Само щеше да се ядоса.

— Ти преподаваш в Медицинския колеж на Вирджиния. Значи си истинска докторка.

— Хиляди благодарности.

— Толкова ли не можа да идеш при директора на болницата? — попита той и щракна със запалката. — Все пак имаш връзки там, защо не вкара Луси при Джо?

— Докато Джо не е в състояние да взема сама решения, родителите ѝ имат последната дума за свижданията и кой да влиза при нея.

— Набожни селяндури. Хитлеровци с библии.

— Навремето и ти си падаше кон с капаци, Марино — напомних му аз. — Ако не ме лъже паметта, и ти пустосваше как ли не педалите. Дори не искам да повтарям някои от думите, които съм чувала от устата ти.

— Е, не съм говорел сериозно.

На частното летище температурата сигурно беше паднала под нулата и леденият вятър щеше да ме отвее, докато вадех багажа от задната част на пикапа. Посрещнаха ни двама пилоти, които почти не отвориха уста, докато ни водеха към пистата, където самолет марка „Лиърджет“ зареждаше гориво. Върху една от седалките намерих кафяв плик от амбалажна хартия с моето име отгоре и когато самолетът взе да се изкачва в ясната студена нощ, аз угасих осветлението и съм спала чак додето се приземихме на Титърбъроу в щат Ню Джърси.

Към нас, още докато слизахме по металната стълбичка, се плъзна тъмносин автомобил „Експлорър“. Прехвърчаше ситен снежец, който ме жилеше по лицето.

— Ченге — кимна Марино към автомобила, щом то спря при самолета.

— Откъде знаеш?

— Аз знам всичко — подсмихна се той.

Мъжът зад волана беше в дънки и кожено яке, имаше вид на врял и кипял човек, който, както ми се стори, ни се зарадва. Метна багажа в багажника. Марино се качи отпред и двамата начаса се впуснаха в сладки приказки и спомени, понеже мъжът беше от Нюйоркското полицейско управление, където бе работил и Марино. Аз току задремвах и губех нишката на разговора.

— ... Адамс от детективския отдел, той ми се обади. Предполагам, че от Интерпол са се свързали най-напред с него. Не знаех, че работят с Адамс.

— Виж ти! — възкликна приглушено Марино с глас, от който човек се унася точно както от бърбън с лед. — Сигурно е някой келеш...

— А, не, свястно момче е...

Пак се унесох, а светлините на града се докосваха до клепачите ми и аз отново усетих как ме изпълва старата болка.

— Една вечер, като се отцепих, не е за разправяне! Ставам на другата сутрин и не знам къде ми е служебната карта. Та тогава ми звънят и...

Бях пътувала със свръхзвуков самолет само веднъж — с Бентън. Помнех тялото му до моето, топлината на гърдите ми, които го докосваха, както седяхме в тесните седалки със сива кожена тапицерия

и пиехме френско вино, вторачени в бурканчетата черен хайвер, който нямахме никакво намерение да вкуваме.

Помнех обидите, които си бяхме разменили и които се превърнаха в бясно любене в Лондон, в апартамента на хвърлей място от американското посолство. Дороти може би беше права. Може би наистина вечно умувах и претеглях и не бях открита, каквато ми се искаше да бъда. Но виж, за Бентън грешеше. Той не беше мекотело и любовенето ни с него никога не е било вяло.

— Доктор Скарпета! — повика ме някой и ме изтръгна от унеса. — Пристигнахме — оповести мъжът зад волана и ме погледна в огледалото за обратно виждане.

Разтърках лице и сподавих прозявката. Тук духаше още по-силно, беше още по-студено. На гишето на „Ер Франс“ показах билетите и на двамата, понеже не разчитах на Марино — той сто на сто щеше да обърка нещо с билетите и паспортите и дори сигурно щеше да се набути в друга чакалня. Полет номер две беше след около час и половина и още щом седнах в чакалнята, откъдето щяха да ни отвеждат при конкорда, се почувствах без капчица сили. Очите ми смъдяха. Марино беше в див възторг.

— Виж, моля ти се! — изшушука, но така, че да го чуят всички наоколо. — Барчето им ще се пръсне по шевовете. А онзи симпатяга ей там си пие биричката човекът, нищо че е седем сутринта. — Изтълкува го като боен призив. — Искаш ли нещо? — попита ме той. — Вестник?

— Точно сега пет пари не давам какво става по света — изсумтях колкото да ме остави на мира.

Върна се с две чинии, накамарени със сладки, сирене и сухарчета. Носеше под мишница кутийка „Хайнекен“.

— И знаеш ли — оповести Марино, след като остави закуската си върху масичката до него. — Във Франция сега било, моля ти се, три следобед. — Отвори шумно бирата. — Сипват в шампанското портокалов сок, представяш ли си? И се обзалагам, че ей там седят някакви знаменитости. Жената е със слънчеви очила и всички я зяпат.

Не проявих особен интерес.

— И мъжът с нея ми се вижда известен, прилича ми на Мел Брукс.

— А жената със слънчевите очила прилича ли ти на Банкрофт?
— изпелтечих аз.

— Да!

— Значи мъжът наистина е Мел Брукс.

Някои от пътниците, облечени къде-къде по-скъпо от нас, започнаха да ни попоглеждат. Един мъж изшумоли с „Монд“ и отпи от еспресото.

— Виждал съм я в „Градъейт“. Помниш ли? — дърдореше Марино като кречетало.

Вече бях будна и ми идеше да потъна вдън земя.

— Бях се прехласнал по нея. Ами да. Точно като учителката, която ти помага след часовете. И ти се чудиш какво да правиш, стискаш крака и търпиш.

— Ей там, през онзи прозорец, се вижда конкорда — посочих му аз.

— Бре, как така съм си забравил фотоапарата! — затюхка се Марино и пак глътна от бирата.

— Иди потърси, може би ще успееш да си купиш — предложих му аз.

— Мислиш ли, че някъде тук продават от ония фотоапаратчета за еднократна употреба?

— Само френски.

Той се поколеба, после ме изгледа кръвнишки.

— Ей сега се връщам — рече ми.

Иска ли питане, остави си билета и паспорта в джоба на сакото, метнато на облегалката на стола, и когато оповестиха, че предстои да се качим на самолета, аз получих по пейджъра спешно съобщение, че не пускали Марино да се върне в чакалнята. Той бе застанал на гишето с мораво от гняв лице, а до него стоеше човек от охраната.

— Извинявайте — казах аз и връчих на наземната си стюардеса паспорта и билета на Марино. — Хайде да не започваме пътуването по този начин — рекох му, след като влязохме в чакалнята и последвахме другите пътници към самолета.

— Обясних им като човек каква е работата. Големи смотаняци са това, французите. Ако се бяха постарали да понаучат английски, нямаше да забъркват такива кашии.

Местата ни бяха едно до друго, но за късмет самолетът не беше пълен и аз се разположих от другата страна на пътеката. Марино го изтълкува като лична обида и се нацупи, докато не му дадох половината си пиле с лимонов сос, реването с ванилов мус и шоколадчетата. Нямам представа колко бири е изгълтал, но час по час ставаше и се провираше по тясната пътека, докато летяхме със скорост, двойно по-голяма от скоростта на звука. В шест и двавет вечерта бяхме на летище „Шарл де Гол“.

Пред терминала ни чакаше тъмносин мерцедес и Марино се опита да завърже разговор с шофьора, той обаче нито му позволи да седне отпред, нито му обърна внимание. Марино взе да издишва намусено цигарения дим през прозореца, през който нахлуваше студен въздух — виждаха се унили жилищни блокове, нашарени с графити, и цели километри железопътни депа. Накрая пред нас изникнаха очертанията на съвременния град. Великите богове на предприемачеството Херц, Хонда, Текникс и Тошиба ни намигаха във вечерния мрак от своите олимпийски върхове.

— Бре, все едно сме в Чикаго — недоволстваше Марино. — Чувствам се наистина странно.

— От пътуването е.

— Ходил съм на Западното крайбрежие, но не съм се чувствал така.

— Това пътуване е по-тежко — успокоих го аз.

— Според мен е от скоростта — отбеляза Марино. — Помисли само. Надничаш от прозорчето, все едно си в космически кораб, нали така? А отвън — ни хоризонт, ни дявол. На такава височина няма и едно-едничко облаче, въздухът е разреден и не става за дишане, навън е сто градуса под нулата. Ни птици, ни обикновени самолети, нищичко.

При банка „Франс“ един полицаи със синьо-бял ситроен на червени ивици бе спрял някакъв смелчага, превишил скоростта. Магазините по булевард „Капюсин“ малко по малко се превърнаха в скъпи-прескъпи бутици за баснословно богатите и аз се сетих, че така и не съм попитала какъв е курсът.

— Затова и пак съм гладен — продължи Марино с научното си обяснение. — Пътуваш ли с такава скорост, обмяната на веществата трябва да наваксва. Представяш ли си колко калории се искат! Докато

минавахме през митническа проверка, не усещах нищо. Не се чувствах преял или препил.

Дори в сърцето на града не се виждаше кой знае каква коледна украса. Парижани се бяха задоволили със скромни светещи гирлянди и с клонки зеленика пред бистрата и магазините, не видях и Дядо Коледовци, ако не се брои надуваемият на летището, който размахваше огромни ръце, все едно играеше гимнастика. В мраморното фоайе на грандхотела, където нашият водач ни обясни, че ще отседнем, все пак личеше, че приближават празници — там имаше гирлянди и елха.

— Сега я втасахме! — зацъка Марино и взе да оглежда колоните и огромните полилеи. — Имаш ли представа колко струва една стая тук?

Отвред жужаха клетъчни телефони, пред рецепцията се виеше отчайващо дълга опашка. Накъдето и да се обърнеш, бяха накамарени купчини багаж и все по-умърлушена, аз си дадох сметка, че това е туристическа група, която тепърва ще се настанява.

— Знаеш ли, докторке? — завайка се Марино. — В това тузарско местенце няма да ми е по джоба да изпия и една бира.

— Ако изобщо някога стигнеш до бара — отвърнах му аз. — Както гледам, ще си осъмнем във фоайето.

Още не го бях изрекла, и някой ме докосна по ръката — обърнах се и видях пред себе си усмихнат мъж в тъмен костюм.

— Госпожо Скарпета, господин Марино? — махна ни той да се дръпнем от опашката. — Прощавайте, но ви видях едва сега. Казвам се Иван. Вече сме ви регистрирали. Елате, ако обичате, ще ви покажа стаите.

Не успях да определя какъв е акцентът му, но определено не беше френски. Мъжът ни заведе през фоайето при лъснатите до блясък месингови асансьори, където натисна копчето за третия етаж.

— Откъде сте? — попитах го аз.

— Не съм тукашен, но от доста години живея в Париж.

Последвахме го по дългия коридор към стаите, които бяха една до друга, но не бяха свързани. Стъписах се и се притесних, щом видях, че някой вече е качил багажа.

— Ако имате нужда от нещо, търсете мен — рече Иван. — Вероятно е най-добре да се храните в кафенето тук. Имате запазена маса, можете да ползвате, разбира се, и обслужването по стаите.

Сетне побърза да си тръгне още преди да съм му дала бакшиш. Двамата с Марино застанахме всеки на вратата на стаята си и зяпнахме вътре.

— Ама че работа! — заповтаря той отново. — Никак не ги обичам тия номера на тайните служби. Откъде да знаем кой е този тип? Обзалагам се, че дори не работи в хотела.

— Хайде да не водим този разговор в коридора, Марино — подканих тихо аз. Имах чувството, че ако не ми се махне от главата, ще взема да го цапардосам.

— Е, кога ще хапнем?

— Искаш ли да ти звънна в стаята? — предложих аз.

— Ама аз умирам от глад, така да знаеш.

— Я тогава иди сам в кафенето — предложих му и се замолих наум да се вслуша в съвета ми. — Аз ще хапна по-късно.

— А, не, по-добре да не се делим, докторке — не склони той.

Влязох в стаята и затворих вратата — зяпнах от учудване, когато видях, че куфарът ми е разопакован и дрехите ми са старателно сгънати и подредени по шкафовете. Панталоните, полите и костюмът ми бяха окачени на закачалки в дрешника, тоалетните принадлежности бяха сложени на поличката в банята. Телефонът иззвъня почти веднага. Изобщо не се съмнявах кой ме търси.

— Какво? — троснах се.

— Бърникали са ми в партакешите и са подредили всичко — избоботи Марино като радиоприемник, пуснат до дупка. — А, тая няма да я бъде. Няма да допусна да ми ровичкат в нещата. За какви се мислят тия тук? Това да не е някакъв френски обичай? Отсядаш в тежкарски хотел, а те, моля ти се, ти преобръщат багажа! Хубава работа!

— Не, това не е френски обичай — възразих аз.

— Тогава значи е интерполски обичай — не мирясваше нашият човек.

— Ще ти звънна по-късно.

Насред масата се мъдреха бутилка вино и фруктиера, отрупана с плодове, и аз си отрязах парченце портокал и си налях чаша мерло. Дръпнах тежките завеси и надзърнах през прозореца — хора в официално облекло се качваха в лъскави автомобили. Позлатените статуи по старата сграда на операта отсреща се перчеха пред боговете

с лустросаната си разголена хубост, докъдето поглед стига, се виждаха окадени комини. Присви ме сърцето, почувствах се самотна, ядосах се, че някой се опитва да нахлуе в живота ми.

Лежах дълго във ваната и си помислих дали поне за тази вечер да не разкарам Марино, после обаче доброто възпитание надделя. Никога досега той не бе идвал в Европа, камо ли пък в Париж и по-важното, притеснявах се да го оставям сам. Набрах вътрешния му номер и го попитах има ли нещо против да си поръчаме нещо леко в стаята. Той си избра пица, макар и да го предупредих, че парижани не се славят с вкусните си пици, и се нахвърли върху минибарчето в стаята. Поръчах си само стриди и намалих осветлението до минималното, понеже за днес се бях нагледала достатъчно.

— Все си мисля нещо — подхвана Марино, след като ни донесоха поръчката. — Не ми се говори за това, докторке, но не мога да се отърся от едно странно чувство. Та се питах дали и ти не си мислиш същото — подхвана той отдалеч и отхапа от пицата. — Ако и на теб ти се върти същото в главата, ако и на теб ти е влязла тая муха... Все едно от дън земя е изскочил НЛЮ, нещо такова.

Оставих вилицата. Светлините на града блещукаха през прозореца, но дори в слабото осветление долових, че Марино е притеснен. Отвърнах в същия дух.

— Нямам представа за какво говориш — рекох му и вдигнах чашата с вино.

— Добре де, не е зле все пак да му отделим малко внимание.

Не ми се слушаха дрънканиците му.

— Първо получаваш онова писмо, донесено ти не от друг, а от сенатор в Конгреса на Съединените щати, който по една случайност е и председател на Правната комисия, тоест, това е човекът, облечен с най-много власт в държавата в борбата с престъпността. Знае всичко, което става в тайните служби. Службата за борба с контрабандата на алкохол, тютюневи изделия и огнестрелно оръжие, ФБР и така нататък.

Веднага застанах нащрек.

— Няма как да не признаеш, доста странно си е съвпадението, че сенатор Лорд ти предава писмото от Бентън и сега ни в клин, ни в ръкав те викат тук от Интерпол...

— Я зарежи тази работа — прекъснах го аз, понеже усетих как ме присвива под лъжичката и сърцето ми бие като обезумяло.

— Изслушай ме де, докторке — рече Марино. — В писмото Бентън ти казва да престанеш да тъжиш, че всичко е наред и той знае дори в този миг какво правиш...

— Престани — подвикнах и метнах салфетката върху масата, понеже от всички страни ме връхлетяха чувства.

— Нека погледнем фактите де — поддаде се на чувствата и Марино. — Откъде знаеш... ами ако писмото изобщо не е писано преди година? Ако е писано сега?...

— Не! Как смееш! — възкликнах просълзена. Избутах стола и станах. — Избий си го от главата — рекох му. — Няма да ти слушам тъпотииите за някакви НЛО-та. Какво искаш? Пак да изживея този ад ли? Пак да започна да се надявам, след като хвърлих толкова усилия, за да преглътна най-сетне истината? Махай ми се от стаята.

Марино също скочи, като изтика стола и го събори. Грабна пакета цигари от масата.

— Ами ако още е жив? — подвикна и той. — Откъде си толкова сигурна, че не се е наложило да изчезне за малко заради някоя важна акция на ФБР, Интерпол, Службата за борба с контрабандата, та дори и НАСА?

Вдигнах виното — ръцете ми се тресяха така, че насмалко да го разплискам. Бях сломена. Марино сновеше из стаята и размахваше като ненормален цигарата.

— Не го знаеш със сигурност — повтори той. — Единственото, което си видяла, е обгорен труп в някаква смрадлива опожарена дупка. И часовник „Брайтлинг“ като неговия. Чудо голямо! Това не доказва нищо!

— Ах, негодник с негодник! — извиках аз. — Как ти дава сърце! След всичко, което ми се струпа...

— Струпало се е не само на теб. Това, че си спала с него, съвсем не значи, че той ти е принадлежал.

Спуснах се към Марино и се опомних овреме, миг, преди да го фрасна с все сила през лицето.

— Господи! — пророних и се вторах в очите му, в които се четеше стъписване. — Боже господи!

Сетих се как Луси е удряла Джо и отидох при Марино. Той се извърна към прозореца и продължи да пуши. В стаята витаеха срам и несрета. Облегнах се на стената и затворих очи. Никога през живота си не се бях поддавала на насилието, камо ли пък с човек, когото познавам и обичам.

— Ницше е бил прав — простенах разгромена. — Внимавай кого си избираш за враг, понеже накрая заприличваш най-много на него.

— Извинявай — каза едва чуто Марино.

— Точно както първия ми мъж, точно както онази тъпачка, сестра ми, точно както всеки жесток себичник, който не се владее. Ето. Станала съм досущ като тях.

— Не, не си станала като тях.

Бях притиснала чело до стената, сякаш се молах, и бях доволна, че в стаята е сумрачно и Марино не вижда мъката ми.

— Не исках да кажа това, докторке. Честен кръст. И аз не знам защо ти ги надрънках тези небивалици.

— Не се притеснявай, всичко е наред.

— Опитвам се само да си изясня положението, понеже нещо не се връзва. — Марино отиде при пепелника и изтръска пепелта. — Не проумявам защо сме тук.

— При всички положения не сме дошли да се караме — вметнах аз.

— Умът ми не го побира — толкова ли не можеха да разменят информация по компютрите или по телефона, както сме правели винаги? Ти разбираш ли нещо?

— Не — отвърнах аз и въздъхнах тежко.

— Та затова ми мина през ума, че Бентън може би... Ами ако са издънили нещо и е трябвало той да свидетелства пред съда, и за да не му навредят, си е сменил самоличността и така нататък? Невинаги знаехме какво разследва. Дори ти не знаеше, понеже той невинаги можеше да ти каже, а и не искаше да ни навреди, като сподели с нас неща, дето не бива да знаем. Особено пък на теб. Не искаше да се притесняваш през цялото време.

Замълчах си.

— Не че се опитвам да ти втъпявам нещо. Просто ми се струва, че не бива да отхвърляме и тази възможност — допълни той недодялано.

— Не, обратното, трябва да я отхвърляме — възразих аз, след като се прокашлях. Беше ми причерняло от мъка. — Самоличността му, Марино, бе установена по безспорен начин. Избий си го от главата, че са измислили как Кари Гретхен го е убила колкото да прикрият следите му за известно време. Толкова ли не виждаш, че това е невъзможно? Бентън е мъртъв, Марино. Мъртъв.

— Ти присъства ли на аутопсията? Видя ли протокола от нея? — знаеше си своето той.

Тленните останки на Бентън бяха откарани в службата на главния съдебен лекар на Филадельфия. И през ум не ми бе минавало да оспорвам заключенията му.

— Не, не си присъствала на аутопсията, а ако беше отишла, щях да те помисля за най-коравосърдечното добиче по белия свят — отсече Марино. — Тоест, не си видяла с очите си нищо. Знаеш само онова, което са ти казали. Не ти го натяквам, но защо да си кривим душата, такава си е голата истина. И откъде знаеш дали някой не се опитва да внуши, че тленните останки са негови. Няма как да го оспориш, след като не си ги и зърнала.

— Налей ми малко уиски — казах му.

32.

Извърнах се към Марино, все така облегната на стената, сякаш нямах сили да се задържа на крака.

— Майко мила, видя ли колко струва тук едно уиски, цяло състояние! — изцъка Марино, след като затвори вратата на минибарчето.

— Чудо голямо.

— Но карай, сигурно е за сметка на Интерпол — отсъди той.

— И ми се пуши — добавих.

Той ми запали едно „Марлборо“ и след първото всмукване усетих как димът ме удря в гърдите. Марино ми връчи чаша чисто малцово уиски с лед, в другата ръка държеше бира „Бек“.

— Мисълта ми е — рече в обобщение Марино, — че щом Интерпол е в състояние да организира тайничко всичко с електронните билети и лъскавите хотели, и конкордите, а ние и досега не сме видели човек, който да е разговарял с онези приятелчета, защо тогава си толкова сигурна, че те не са инсценирали и всичко останало?

— Не могат да инсценират да го убие една психопатка — натъртих аз.

— Могат, могат, и още как! Я ги виж колко точно си подбират времето. — Той издиша дима и отпи огромна глътка бира. — Всичко, докторке, може да бъде инсценирано, от мен да го знаеш.

— ДНК пробите обаче съвпадат...

Но млъкнах насред изречението. Тези думи пробудиха у мен чувства, които дълго бях потискала.

— И откъде си сигурна, че протоколът също не е бил подправен?

— Престани!

Ала бирата бе помела и малкото задръжки, които Марино имаше, и той не можеше да се спре, продължаваше с все по-невероятните си догадки, умозаклучения и мечти. Гласът му сякаш се отдалечаваше и ставаше все по-глух и по-глух. Прониза ме тръпка. В душата ми

припламна надеждица. Ужасно ми се искаше всичките му небивалици да са истина.

В пет сутринта още спях с дрехите на дивана. Главата ме болеше така, че щеше да се пръсне. Дъхът ми вонеше на тютюн и алкохол. Взех си един душ и дълго гледах телефона до леглото. При мисълта какво съм си наумила ме прониза паника. И аз не знаех какво да правя.

Във Филадельфия приближаваше полунощ, аз обаче оставих съобщение на доктор Ванс Харстън, главния съдебен лекар. Пратих и номера на факса в хотелската стая и сложих отвън на вратата табелката „Не влизай“. Срецнахме се с Марино в коридора и аз с половин уста промърморих едно „добро утро“.

Долу редяха шведската маса и потракваха с чинии, някакъв мъж миеше стъклото на вратата. Беше рано и кафето още не беше готово, в кафенето нямаше жива душа, с изключение на нас и на още една жена с палто от норка, метнато на стола. Пред хотела ни чакаше друго такси — пак мерцедес.

Този път шофьорът се случи намръщен и припрян. Разтърках слепоочия. Покрай нас профучаваха мотоциклетисти, които караха по платна, съществуващи единствено в тяхното въображение, и лъкатушеха с тътен между автомобилите. Потисната, си спомних катастрофата, при която загина принцеса Даяна.

Сетих се как се събудих и чух съобщението по новините, и веднага си помислих как сме склонни да смятаме, че такава делнична случайна смърт не може да сполети нашите богове. Нямаше нищо славно и благородно в това да загинеш заради някакъв си подпийнал шофьор. Пред смъртта всички сме равни. Тя пет пари не дава кой си.

Небето бе опушеноосиньо. Бяха мили тротоарите и те лъщяха мокри, покрай тях бяха наслагани зелени боклукчийски кофи. Загромолихме по паважа към площад „Конкорд“ и подкарахме покрай Сена, която почти не виждахме от зида пред нея. От дигиталния часовник пред Лионската гара разбрахме, че е седем и двайсет, вътре в гарата щъкаха хора, бързащи да си купят вестник от „Рьоле Ашет“.

Наредих се на опашката пред касата зад жена с пудел, блъсна ме добре облечен мъж с остри черти и посребрена коса. Отдалеч приличаше на Бентън. Пряко волята си огледах навалищата, сякаш можех да го открия в нея, а сърцето ми прескочи, безсилно да издържи на тези мъки.

— Кафе — рекох на Марино.

Седнахме на бара в „Амбаркадер“, поднесоха ни еспreso в мънички кафяви чашки.

— Това пък какво е! — изсумтя Марино. — Искah нормално кафе. А ще ми дадете ли захар? — попита той жената зад плота.

Тя му метна няколко пакетчета.

— Според мен той иска капучино — обясних й аз.

Продавачката кимна. Марино изгълта четири чаши капучино, излапа два сандвича с шунка и за по-малко от двайсет минути изпуши три цигари.

— Знаеш ли — казах му, след като се качихме на *train a grande vitesse*^[1], — наистина не искам да се самоубиваш по този тъпашки начин.

— Ти не бери грижа за мен — успокой ме той и се разположи на седалката отсреща. — Тръгна ли да живея здравословно, напрежението ще ме вкара в гроба.

Вагонът бе почти празен и малкото пътници като че ли не се интересуваха от нищо друго, освен от вестниците си. Беше толкова тихо, че ние с Марино започнахме да си шептим, а високоскоростният влак се плъзна и потегли безшумно. Излязохме от гарата, после покрай прозорците се застрелкаха синьото небе и дърветата. Беше ми горещо, умирах от жажда. Опитах се да поспя и слънцето заигра по затворените ми клепачи.

Събудих се, когато някаква англичанка на две седалки от нас заговори по клетъчния си телефон. Дядката от другата страна на пътеката решаваше кръстословица, химикалката му току пощракуваше. Покрай нас профуча друг влак и ни лъхна вятър, а вече при Лион небето стана млечно и заваля сняг.

Марино гледаше през прозореца и се вкисваше все повече. Когато слязохме на гарата, се държеше като пръв грубиян, в таксито пък мълчеше като риба, а аз му се ядосвах все повече, задето предната вечер толкова безразсъдно ми е надрънкал всички ония небивалици.

Наближихме старата част на града, където Рона се слива със Саона, а блоковете и старинните зидове по хълма ми напомняха Рим. Чувствах се като парцал. Душата ми беше на дреб. Не помнех някога да ми е било толкова самотно, сякаш изобщо не съществувах и само се бях явила в нечий кошмар.

— Не се надявам на нищо — отбеляза ни в клин, ни в ръкав Марино. — Бих могъл да кажа „ами ако“, но не се надявам. Безсмислено е. Жена ми ме заряза преди много години и оттогава не съм намерил човек, с когото да си пасваме. Ето, отстраниха ме от работа и аз обмислям дали да не се прехвърля при теб. Но направя ли го, никога вече няма да ме броиш за човек.

— Я не се занасяй.

— На друг ги разправяй тия. Стана ли ти подчинен, всичко се променя и ти го знаеш.

Изглеждаше сломен и капнал от умора, от лицето и прегърбената му стойка се виждаше как се е съсипвал всичките тия години. Върху памучната му риза се мъдреше петно от кафе, панталонът му в защитен цвят висеше като торба. Бях забелязала, че колкото повече надебелява, толкова по-голям размер дрехи си купува, сякаш така щеше да заблуди себе си или другите.

— Не е много любезно, Марино, да ми подмяташ, че да си мой подчинен е най-ужасното нещо, сполитало те някога в живота.

— Е, сигурно няма да е най-ужасното, но почти.

---

[1] Високоскоростен влак (фр.). — Б.пр. ↑

33.

Сградата, където се помещава седалището на Интерпол, се възправя самотно на улица „Парк дьо ла Тет д’Ор“. Наподобява крепост с притихнали езерца и стъкло, и човек по нищо не разбира какво е предназначението ѝ. Бях сигурна, че който минава с автомобила си покрай нея, изобщо не се досеща какво става вътре. Нямаше табела с името на обточената с чинари улица, където се намираше, и ако човек не знаеше къде отива, за нищо на света нямаше да се оправи. И пред самата врата нямаше табела „Интерпол“. Всъщност нямаше никакви табели.

Сателитните чинии, антените, бетонните заграждения и камерите почти не се забелязваха, острата като бръснач метална ограда с бодлива тел в горния край бе добре прикрита със зеленина. Секретариатът на единствената международна полицейска организация излъчваше мълком просвещение и мир; хората, които работеха вътре, преспокойно можеха да наблюдават какво става навън, докато отвън бе невъзможно да надзърнеш вътре. В студената свъсена утрин малката елха на покрива иронично сваляше шапка, за да приветства приближаващите празници.

Не видях никого, затова натиснах звънеца на домофона пред входната врата, за да съобщя, че сме пристигнали. Някой ни помоли да се представим, обясних кои сме и чух как ключалката щраква и се отваря. Тръгнахме с Марино по тротоар, водещ към ниска сграда, където се отвори поредната заключена врата и ни посрещна пазач в костюм и вратовръзка, толкова як, че преспокойно можеше да сграбчи Марино и да го запокити обратно чак до Париж. Зад армираното стъкло седеше втори пазач, който приплъзна чекмедженце — пуснахме там паспортите си и срещу тях получихме ламинирани временни пропуски. Личните ни вещи бяха проверени с рентген, а човекът от охраната, който ни посрещна, обясни по-скоро с жестове, отколкото с думи да сме минели през високата чак до тавана прозрачна пневматична рамка. Подчиних се, едва ли не очаквах да бъда всмукана

нанякъде, и огънатата плексигласова врата се затвори подире ми. Втора врата ме изплю от другата страна, след като бях огледана до последната молекула.

— Ама какви са тия дивотии? Да не сме се озовали в „Стар Трек“? — подвижна Марино, след като провериха и него. — Ами ако от това се хваща рак? И на мъжете престане да им става?

— Млъквай — опитах се да го усмиря аз.

Чакахме сякаш цяла вечност, докато по топлата връзка между пропуска и основната сграда се появи човек, какъвто изобщо не бях очаквала да видя тук. Вървеше напето, като млад спортист, беше с тъмнокафяв фланелен костюм, а тялото му, както личеше, беше като излято. Носеше снежнобяла риза и вратовръзка в кафеникаво, зелено и синьо на „Ермес“ и когато се здрависа с нас, мярнах върху ръката му златен часовник.

— Джей Тали — представи се той. — Извинявайте, че ви накарах да чакате.

Очите му с цвят на лешник сякаш ме пронизаха и разгадаха и най-съкровенията ми тайни, а смуглото му лице бе направо изумително и аз веднага разбрах що за стока е това конте, понеже всички мъже с такава външност са един дол дренки. Видях, че не е станал симпатичен и на Марино.

— Разговаряхме по телефона — обясни ми нашият домакин, все едно не помнех.

— И оттогава не съм мигнала — рекох, безсилна да откъсна очи от него.

— Заповядайте, елате. Насам.

Марино ме изгледа и започна да жестикулира зад гърба му, както правеше винаги, решише ли, че някой е обратен. Тали беше широкоплещест. Имаше свършения профил на римски бог, устните му бяха чувствени, брадичката — волева.

Помъчих се да отклоня мислите си от красивото му лице, учудена, че мъжът е толкова млад. Мнозина драпаха за постове в чужбина, затова и на такава работа пращаха агенти с опит и висок чин, докато Тали очевидно нямаше и трийсет. Заведе ни във висок цели четири етажа мраморен атриум, наред който се виждаше лъскава мозайка с изображение на света, окъпано в светлина. Дори асансьорите бяха стъклени.

Минахме през още няколко врати с електронни ключалки и звънци, и комбинации, и камери, следящи всяко наше движение, и накрая се озовахме на третия етаж. Имах чувството, че съм попаднала в кристална сфера. Тали явно беше в стихията си. Бях заслепена, стана ми неприятно, понеже не бях дошла тук по своя воля и не се чувствах господарка на положението.

— А там горе какво има? — посочи Марино, самото възмущение на любезността.

— Там е четвъртият етаж — отвърна равнодушно Тали.

— Върху копчето не пишеше нищо и останах с впечатлението, че трябва да знаеш някакъв код, за да попаднеш там — допълни Марино, загледан в тавана на асансьора. — Там ли, интересно, държите компютрите?

— Там живее генералният секретар — оповести спокойно Тали, сякаш в това нямаше нищо необичайно.

— Ама наистина ли?

— Да, от съображения за сигурност живее със семейството си тук, в сградата — уточни Тали, докато вървахме покрай нормално изглеждащи кабинети, в които работеха нормално изглеждайки хора. — Сега отиваме на среща с него.

— Чудесно. Сигурно няма да има нищо против да ни обясни какво, по дяволите, търсим тук — каза Марино.

Тали отвори поредната врата, този път от скъпо тъмно дърво, зад която ни посрещна вежлив мъж с британски акцент, представил се като директор на отдел „Връзки с обществеността“. Той съобщи на генералния секретар Жорж Миро, че сме пристигнали и отиде да донесе кафе. След броени минути ни въведе в личния кабинет на Миро — внушителен беловлас мъж, разположил се зад писалище, покрито с черна кожа, и заобиколен от старинно оръжие, медали и подаръци от чужбина, накачени по стените. Той се изправи и се ръкува с нас.

— Разполагайте се, чувствайте се като у дома — покани ни Миро да седнем на канапетата и фотьойлите при прозореца с гледка към Рона, а Тали отиде да вземе от масата голяма кутия, в каквата държат досиетата. — Съзнавам, това за вас е сериозно изпитание и съм сигурен, че сте капнали от умора — каза домакинът на правилен английски. — Не знам как да изразя благодарността си, че откликнахте и дойдохте. При това толкова бързо.

Непроницаемостта му лице и военната стойка не издаваха нищо, а до него всичко наоколо изглеждаше по-малко. Миро се отпусна на фотьойла и кръстоса крака, ние с Марино се разположихме на канапето, а Тали седна срещу мен и остави кутията с папките върху килима.

— Агент Тали — подхвана Миро, — започнете вие. Нали нямате нищо против да говорим по същество — обърна се той към нас. — Разполагаме със съвсем малко време.

— Първо, нека ви обясня как Службата за борба с контрабандата на спиртни напитки, тютюневи изделия и огнестрелно оръжие е свързана с вашия труп с неустановена самоличност — рече Тали на мен и на Марино. — Запознати сте и с дейността на Агенцията за борба с наркотиците. Вероятно покрай вашата племенница Луси?

— Това няма нищо общо с нея, нали? — рекох притеснена.

— Както вероятно знаете, към Службата има групи за бързо реагиране, които работят по тежки престъпления и издирват укрили се престъпници — допълни той, вместо да отговори на въпроса ми. — ФБР, Агенцията за борба с наркотиците, местните правозащитни органи и, разбира се, Службата за борба с контрабандата обединяват силите си при някои особено тежки, заплетени случаи. Преди около година — продължи Тали — създадохме група, която да разследва няколко убийства в Париж, извършени според нас от един и същи човек.

— Не знаех, че в Париж върлува сериен убиец — рекох аз.

— Тук, във Франция, имаме по-голяма власт над медиите, отколкото вие — отбеляза генералният секретар. — Убийствата бяха, разбира се, отразени в новините, доктор Скарпета, но съвсем бегло, без подробности, без излишни сензации. Парижани знаят, че в града има убиец, жените бяха предупредени да не отварят на непознати. Но толкоз. Според нас няма никакъв смисъл да показваме ужасиите, натрошените кости, разкъсаните дрехи, следите от ухапване, сексуалните отклонения.

— Откъде идва прякорът Върколака? — поинтересувах се аз.

— Той си го е измислил — отвърна Тали и докосна тялото ми с очи, стрелнали се встрани досущ птица.

— Самият убиец ли? — ахнах невярващо. — Искате да кажете, че самият той се нарича така?

— Да.

— Откъде можете да знаете подобно нещо? — намеси се и Марино.

Знаех си, че с жестовите си неминуемо ще ни навлече някоя неприятност.

Тали се поколеба и се спогледа с Миро.

— Какво прави този негодник? — продължи Марино. — Оставя на местопрестъпленията бележници с прякора си ли? Да не би да ги прикача с карфици към труповете, както е по филмите? Ето затова ми е неприятно, когато някоя голяма организация се намеси в случаи като този. Най-подходящо е да ги разследват селяндури като мен, дето не се гнусят да газят калта. Набъркат ли се разни отряди за бързо реагиране и компютърни системи, всичко отива на кино — излиза, че престъпникът е страшно умен и...

— Тук грешите — прекъсна го Миро. — Върколака наистина е много умен. Имал си е причини да ни съобщи прякора си в едно писмо.

— Писмо до кого? — поиска да узнае Марино.

— До мен — отговори Тали.

— И кога сте го получили? — включих се и аз.

— Преди около година. След като извърши четвъртото убийство.

Той отвори кутията с досието и извади писмо, сложено в найлонова папка. Връчи ми го, като ме докосна с пръсти. Писмото беше на френски. Познах почерка: същите квадратни, почти печатни букви, които бях видяла върху кашона в контейнера. В горния край на листа бе отпечатано женско име, хартията бе оцапана с кръв.

— В писмото се казва — започна да превежда Тали, — „За греховете на едного ще умрат всички. Върколака“. Листът е с името на жертвата, това е нейната кръв. Ала онова, което навремето ме смая, бе откъде той знае, че аз участвам в разследването. Всичко това ни доближава до хипотеза, обясняваща защо вие сте тук. Имаме основания да смятаме, че убиецът е от влиятелно семейство, че е син на хора, които знаят прекрасно какви ги върши и правят всичко възможно той да не бъде заловен. Не непременно защото много държат на него, а по-скоро защото бранят със зъби и нокти себе си.

— До такава степен, че да го натоварят на контейнер? — възкликнах аз. — Мъртъв, без документи за самоличност на хиляди

километри от Париж, понеже им е дошло до гуша от него?

Миро се взря в мен и се намести на фотъйла, при което се чу как кожата пука, а после извади сребърна писалка.

— Вероятно не — отговори ми Тали. — Първоначално и ние си помислихме това, понеже всичко около мъртвеца в Ричмънд водеше към убиеца: кашонът с написаното върху него „Върколака“, описанието, доколкото то изобщо е било възможно, на трупа. Скъпите дрехи. Но когато ни предоставихте допълнителната информация за татуировката с, цитирам, „жълти очи, които вероятно са променени в опит да изглеждат по-малки...“

— Бре, бре, бре! — прекъсна го Марино. — Нима твърдите, че тоя Върколак има татуировка с жълти очи?

— Не — отвърна Тали. — Твърдим, че такава татуировка е имал брат му.

— Имал ли? Защо в минало време? — поинтересувах се аз.

— Ще стигнем и до това и тогава може би ще разберете защо племенницата ви е свързана косвено със случая — каза Тали и отново ме хвърли в смут. — Чували ли сте за международната престъпна организация, която наричаме „Картел 165“?

— Мили боже! — ахнах аз.

— Името идва от това, че както личи, хората в него си падат много по патроните „Спиър“, или „Златната точка“, с тегло 165 грана — поясни Тали. — Те търгуват на черно с тези патрони. Зареждат оръжието си само с тях и затова веднага знаем кога имат пръст в някое престъпление — разбираме по патроните „Златната точка“, които откриваме на местопрестъплението.

Сетих се, че сме намерили такъв патрон и в „Куик Кеъри“.

— След като ни изпратихте информация за убийството на Ким Луонг — и слава богу, че го направихте — картинката се изясни — продължи Тали.

После се намеси и Миро.

— Всички членове на картела имат еднаква татуировка: две яркожълти точки.

Той ги нарисува върху лист от бележник. Бяха с размерите на десетцентовата монета.

— Символ за членството в тази могъща престъпна организация и напомняне, че влезеш ли веднъж в нея, няма излизане до гроб, понеже

е невъзможно да заличиш татуировката. Единственият начин да напуснеш „Картел 165“ е да умреш.

— А също да направиш златните точки по-малки и да ги превърнеш в очи. В малки очи на кукумявка — бързо и просто. А после да се изнесеш на място, където никой няма да се сети да те търси.

— Например да идеш в някое междинно пристанище, да речем, в Ричмънд, щата Вирджиния — добави Тали.

— Точно така — кимна Миро.

— Но защо? — възкликна Марино. — Какво му е станало на този хубостник, та изведнъж се е уплашил и си е плюл на петите? Какво е извършил?

— Тръгнал е срещу картела — отговори Тали. — С други думи, предал е семейството си. Според нас мъртвецът във вашата морга е Тома Шандон — обърна се той към мен. — Баща му е Кръстника на „Картел 165“. Тома е допуснал малката грешка да реши сам да търгува с дрога и оръжие и да тръгне срещу семейството.

— Имайте предвид — уточни Миро, — че родът Шандон живее още от XVII век на остров Сен Луи, един от най-старите и заможни квартали в Париж. Жителите му се наричат луизианци и са баснословно богати — каймакът на обществото. Мнозина не смятат острова за част от Париж, макар и той да е разположен наред Сена, в сърцето на града. Балзак, Волтер, Бодлер, Сезан — изброи той — са само някои от прочутите му жители. Тъкмо там родът Шандон се укрива зад благородната фасада, зад привидната си филантропия и високопоставеност в политиката, докато всъщност ръководи един от най-големите и най-кървавите картели в организираната престъпност в световен мащаб.

— Все ни се изплъзват. Не можем да ги хванем и туйто — оплака се Тали. — С ваша помощ може би най-сетне ще успеем.

— Но как? — попитах, макар и да не исках да си имам вземане-даване с това престъпно семейство.

— Като начало, с доказателства. Трябва да докажем, че трупът е на Тома. Аз лично изобщо не се съмнявам. Но колкото и да ни се усложнява животът, ние, хората, които се борим с престъпността, трябва да спазваме всички изисквания на закона — усмихна ми се той.

— ДНК, пръстови отпечатащи, видеофилми? Разполагаме ли с нещо, с което да сравняваме? — поинтересува се, макар и да знаех какъв ще е отговорът.

— Професионалните престъпници внимават много да не оставят веществени улики — отбеляза Миро.

— Не сме открили нищо — потвърди и Тали. — И тук се появява Върколака. Неговата ДНК трябва да е същата като на брат му.

— И какво, нима смятате да пуснем обява във вестника с молба Върколака да намине, за да даде кръв за изследване? — тросна се Марино, който се вкисваше все повече.

— Ето какво според нас вероятно се е случило — продължи Тали, без да му обръща внимание. — На двайсет и трети този ноември, само два дни, преди „Сириус“ да отплава за Ричмънд, мъжът, представящ се за Върколака, направи последния си — поне доколкото ни е известно — опит за убийство в Париж. Забележете, казвам опит. Жената се е отървала на косъм. Било е към осем и половина вечерта — взе да излага той случилото се. — На вратата ѝ се почукало. Тя отворила и видяла отпред някакъв мъж. Бил вежлив и мил, изглеждал много възпитан и както ни разказа тя, ако не я лъжела паметта, бил облечен в елегантно тъмно дълго палто, може би кожено, с тъмен шал около врата. Обяснил, че бил претърпял лека катастрофа и помолил да звънне от телефона ѝ на полицията. Бил много убедителен. Жената тъкмо понечила да го пусне вътре, когато мъжът ѝ извикал нещо от съседната стая и непознатият начаса побягнал.

— Добре ли го е видяла? — попита Марино.

— Палто, шал, може би и шапка. Беше почти сигурна, че ръцете му са били в джобовете и че той се е бил сгърбил, за да не му е толкова студено — продължи Тали. — Жената не е видяла лицето му, понеже е било тъмно. Като цяло, останала е с впечатлението, че е мил, възпитан господин. — Известно време Тали мълча. — Още кафе? Вода? — попита всички, макар че гледаше мен.

Забелязах, че дясното му ухо е продупчено. Видях мъничката диамантена обичка чак сега, когато той се наведе да ми напълни чашата и диамантчето проблесна на светлината.

— Два дни след опита за убийство, на двайсет и шести ноември, от Антверпен трябвало да потегли „Сириус“, както и друг кораб — „Ексъдъс“, който плава под марокански флаг и редовно превозва до

Европа фосфат — продължи разказа си Тали, след като отново седна на стола. — Но Тома Шандон го отклонил от маршрута му и така в крайна сметка „Ексъдъс“ се озовал в Маями, натъпкан до пръсване с какви ли не оръжия и експлозиви, скрити вътре в чувалите с фосфат. Знаехме в какво се е забъркал и вие вероятно вече виждате връзката със Службата за борба с контрабандата? И с акцията, възложена на племенницата ви? Това е само една от многото далавери и престъпни дейности на Тома.

— И, доколкото схващам, семейството е надушило каква е работата — отбеляза Марино.

— Смятаме, че дълго време се е измъквал сух от водата — използвал е заобиколни маршрути, подправял е пътните листове — отвърна Тали. — На уличен жаргон на това му се вика далавера. В правото то се нарича престъпна дейност. В семейство Шандон е равнозначно на самоубийство. Не знаем какво точно се е случило, но очевидно е станало нещо, понеже очаквахме и Тома да е на борда на „Ексъдъс“, а него го нямаше. И защо, интересно, не е бил на кораба? — попита Тали така, сякаш това е риторичен въпрос. — Понеже е разбрал, че са го надушили. Променил е татуировката. Избрал е междинно пристанище, където е малко вероятно някой да го потърси. — Тали ме погледна. — Добре е избрал Ричмънд. В Съединените щати са останали малко междинни пристанища, а между Ричмънд и Антверпен непрекъснато сноват кораби.

— И така Тома, представяйки се под чуждо име... — впуснах се в догадки аз.

— Едно от многото — вметна Миро.

— Наел се е като моряк от екипажа на „Сириус“. Искал е да стигне по живо, по здраво в Ричмънд, докато „Ексъдъс“ направи без него курса до Маями — поясни Тали.

— И какво общо има Върколака? — поинтересува се Марино.

— Можем само да предполагаме — отвърна Миро. — Върколака се владее все по-малко, в последния си опит за убийство се е издънил. Смятал е, че са го видели. Или може би на семейството му е дошло до гуша, решило е да се отърве от него и той го е разбрал някак. Може би е научил и че брат му смята да напусне страната с кораба „Сириус“. Няма да се учудя, ако е следил и него, знаел е, че той си е сменил татуировката, и така нататък. Удавя Тома, заключва трупа в контейнера

и се опитва да представи нещата така, сякаш мъртвецът е той — Върколака.

— Сменя си дрехите с неговите — рече Тали, като гледаше мен.

— Ако е смятал да заеме мястото на Тома на кораба, надали се е появил, издокаран в дрехи на Армани.

— Какво бе намерено в джобовете? — поинтересува се Тали и сякаш се наведе към мен, макар че продължаваше да си седи изправен на стола.

— Разменили са си дрехите — отвърнах. — Запалката, парите, другите неща явно са били напъхани в марковите дънки на мъртвия брат — ако това изобщо е брат му, и ние ги намерихме в пристанището на Ричмънд.

— Съдържанието на джобовете е било разменено, ала не сте открили нищо, по което да установите самоличността.

— Точно така — потвърдих аз. — Но не сме сигурни дали дрехите са разменени вече след като Тома е бил мъртъв. Доста трудничко си е да преобличаш труп. За предпочитане е да накараш жертвата да се съблече.

— Да — кимна Миро. — И аз си мислех същото. Че с убиеца са си разменили дрехите, преди жертвата да бъде убита. И двамата са се съблекли.

Сетих се за облеченото наопаки бельо, за песъчинките по коленете и задните части на мъртвеца. Не бе изключено фортовете на обувките му да са били ожулени, докато убиецът е давел Тома и го е тътрел към ъгъла на контейнера.

— Колко души е имало в екипажа на „Сириус“? — попитах аз.

Отговори ми Марино.

— По списък са били седмина. Всичките бяха разпитани, но не от мен, понеже не знаех езика. Един от митничарите е имал честта.

— Членовете на екипажа познавали ли са се? — поинтересувах се.

— Не — отвърна Тали. — Но това си е обичайно, тези кораби печелят само когато се движат. Половин месец в едната посока, половин месец — в другата, без спиране, така че екипажите се сменят. Да не говорим пък, че става дума за хора, които никъде не се задържат за дълго, та е напълно възможно от седмината души в екипажа само

двама да са се познавали и да са плавали и преди на един и същи кораб.

— Корабът със същия екипаж ли се е върнал в Антверпен? — попитах аз.

— Според Джо Шоу — отговори Марино — никой от тях не е напуснал пристанището на Ричмънд. Хранели са се и са спали на кораба. Разтоварили са, каквото са имали да разтоварват, и са си заминали.

— А, не е съвсем така — възрази Тали. — Един от тях уж бил получил спешно съобщение от семейството си. Представителят на фирмата го откарал на летището в Ричмънд, но не го е видял с очите си как се качва на самолета. В бордовата книга морякът е вписан като Паскал Леже. Този господин Леже май изобщо не съществува и не е изключено Тома да се е представял с това име, когато е бил убит, и Върколака да го е взел, след като го е удавил.

— Нещо ми е трудно да си представя, че този умопобъркан сериен убиец е брат на Тома Шандон — натъртих аз. — Откъде сте толкова сигурни?

— Както вече стана дума, смятаме, че е той, заради заличената татуировка — отвърна Тали. — А също заради последната ви информация за подробностите около убийството на Ким Луонг, която е била пребита, била е хапана, била е съблечена. Малцина убийци имат такъв зловещ почерк. Когато е бил малък, доктор Скарпета, Тома е разправял на съучениците си, че има по-голям брат, *espece de sale gorille*^[1], грозен и глупав като маймуна и от немай-къде живеел у тях.

— Убиецът в никакъв случай не е тъп — възразих аз.

— И дума не може да става, че е тъп — подкрепи ме Миро.

— Не откриваме никакви данни за този брат. Дори име. Нищо — поясни Тали. — Но сме убедени, че той съществува.

— Ще разберете как стоят нещата, след като прегледате досието — добави Миро.

— Да не губим време — подканих аз.

---

[1] Гадна горила (фр.). — Б.пр. ↑

34.

Джей Тали вдигна кутията с досието и извади цяла камара дебели папки. Сложи ги на масичката пред мен.

— Превели сме ги на английски — поясни. — Всички аутопсии са правени в Института по съдебна медицина в Париж.

Заех се да ги преглеждам. Всички жертви бяха бити така, че бяха обезобразени до неузнаваемост, по снимките от огледа и аутопсиите се виждаха синини и разкъсани рани от удари с предмет, който според мен не бе същият, с какъвто бяха били Ким Луонг.

— Счупен череп — отбелязах, като отгързвах страниците, — чук или нещо от този род. Предполагам, не сте намерили никакъв предмет?

— Не — потвърди Тали.

Във всички случаи лицевите кости бяха изпотрошени. Имаше субдурални и мозъчни кръвоизливи, а също и кръвоизливи в гръдната кухина. Възрастта на жертвите бе от двайсет и една до петдесет и две години. По телата на всички бяха открити следи от ухапване.

— Масивни фрактури на лявата теменна кост, фрактура, от която вътрешната пластина на черепа е хлътнала в мозъчната тъкан — зачетох на глас, както разлиствах един по един протоколите от аутопсиите. — Двустранни субдурални хематоми. Разкъсване на мозъчната тъкан отдолу, придружено със субарахноидален кръвоизлив... фрактура на дясната челна кост, продължаваща до средата на дясната теменна кост... От съсирването личи, че жертвата е живяла най-малко още шест минути, след като е нанесена раната... — Погледнах мъжете и казах: — Гняв. Неистов гняв и жестокост.

— Сексуален маниак? — рече Тали и ме погледна в очите.

— Всичко говори тъкмо за това — намеси се Марино.

Всички жертви бяха разсъблечени, дрехите им от кръста нагоре бяха разкъсани или смъкнати насила. Всички бяха боси.

— Странно — отбелязах аз. — Както личи, изобщо не проявява интерес към задните им части и гениталиите.

— Изглежда, е фетишист, пада си по гърдите — вметна, без да се церемони, Миро.

— Определено олицетворение на майката — отвърнах аз. — И ако наистина като малък е бил държан само вкъщи, вероятно става въпрос за любопитна патология.

— А откраднато ли е нещо? — поинтересува се Марино.

— Не е установено във всички случаи да има кражби. В някои обаче липсват вещи. По-точно пари. Нищо, което може да бъде издирено, не липсват например накити, които убиецът е могъл да заложи — отговори Тали.

Марино започна да си играе с цигарите, сигурен знак, че му се пуши много.

— Запалете, не се притеснявайте — подкани Миро.

— Ами ако е убивал и другаде? Не само в Ричмънд, ако приемем, че тъкмо той е убиецът на Ким Луонг? — рекох аз.

— Разбира се, че я е довършил той — отсече Марино. — Няма как да го сбъркаш. Никога досега не съм се натъквал на такъв жесток почерк.

— Не знаем колко точно убийства е извършил — допълни Тали. — И къде.

Миро рече:

— Ако е възможно да бъде направена връзка, софтуерът ни е в състояние да обработи информацията и да свърже фактите само за две минути. Но не е изключено да има случаи, за които дори не подозираме. В организацията ни, доктор Скарпета, членуват 177 държави. Някои ни използват повече от други.

— Ще изкажа лично мнение — вметна Тали, — но според мен нашият приятел не си пада по околосветските пътешествия. Особено пък ако има някакъв недъг, принудил го да не напуска своя дом, освен това подозирам и че когато е започнал да убива, все още е живеел при родителите си.

— Зачестяват ли убийствата? — поинтересува се Марино. — Дълго ли чака, преди да извърши следващото?

— Последните две, за които знаем, са през октомври, после, непосредствено след това направи още един опит, което ще рече, че за пет седмици е нападал цели три пъти — уточни Тали. А това само

засилва подозренията ни, че не се владее. Щом е усетил, че става напечено, е духнал.

— Може пък да се е надявал, че ще започне начисто и ще спре да убива — каза Миро.

— Тези работи не стават така — възрази Марино.

— Никъде не се споменава за веществени доказателства, предадени в лабораториите — отбелязах, усетила ледения повей на страшната истина. — Нещо не разбирам. Правени ли са изобщо някакви изследвания. Взети ли са проби за телесни течности? Не са ли открити косми, нишки, парченце от нокът? Каквото и да било.

Миро си погледна часовника.

— Не сте намерили дори пръстови отпечатьци? — ахнах аз невярващо.

Генералният секретар стана от фотьойла.

— Агент Тали, нали ще заведете гостите на обяд в кафенето? — рече той. — Съжалявам, но не мога да дойда и аз. — Изпрати ни до вратата на достолепния си кабинет. — Нека ви благодаря още веднъж, че дойдохте — каза Миро на мен и на Марино. — Давам си сметка, че тепърва ви чака работа, но се надявам в скоро време да приключите с тази ужасна история. Или най-малкото да нанесете удар, с който да притиснете убиеца до стената.

Секретарката натисна едно от копчетата върху телефона.

— Там ли сте, господин Арвен? — попита тя някого. — Да ви свържа ли?

Миро й кимна. Върна се в кабинета си и затвори тихо вратата.

— Едва ли сте ни викали от толкова далеч само да ми покажете досието — рекох на Тали, докато той ни водеше през лабиринта от коридори.

— Нека ви покажа още нещо.

Завихме зад един от ъглите и се озовахме в страховита галерия от мъртви лица.

— Трупове с неустановена самоличност — поясни Тали.

Огромните снимки бяха едрозърнести, черно-бели и до тях имаше и пръстови отпечатьци, и други отличителни белези. Цялата информация бе на английски, френски, испански и арабски — от сто километра си личеше, че повечето безименни лица са на хора, които не са издъхнали мирно и кротко в постелята.

— Познахте ли го вашия? — посочи Тали последната снимка.

За щастие от нея не ни гледаше изкривеното лице на моя труп с неустановена самоличност, имаше само скучен зъболекарски картон, пръстови отпечатъци и описание.

— Ако не броим тези снимки и данните към тях, Интерпол не работи с документи — поясни Тали, после ни заведе при асансьорите. — Досиетата са вкарвани чрез скенер в базата данни, където ги държим известно време и после ги трием.

Той натисна копчето за първия етаж.

— Дано някой не ви набута вирус — отбеляза Марино.

Тали се усмихна.

Над входа на кафенето се мъдреха герб и свиреп месингов орел, които сякаш бдяха над всичко наоколо. На масите вътре седяха стотици мъже и жени в официални дрехи, все полицаи, стекли се от всички кътчета на света, за да се борят с организираната престъпност във всичките ѝ проявления, като се почне от откраднатите кредитни карти и фалшифицираните номера върху документи на американски банки и се стигне до незаконната търговия с кокаин в Африка. Ние с Тали си взехме печено пиле, Марино предпочете запечените на скара свински ребърца.

Седнахме на маса в ъгъла.

— Генералният секретар обикновено не се занимава пряко с тези неща — съобщи ни Тали. — Така че се досещате какво значение отдава на случая.

— Сигурно се очаква да сме поласкани — подметна Марино.

Младежът отрязва малко от пилето и вдигна късчето с вилицата.

— Не искам да се подвеждаме от желанието трупът с неустановена самоличност наистина да е на Тома Шандон — продължи той.

— Да, голям конфуз ще бъде, ако изтриете данните от компютъра и после се окаже, че онзи синковец си е жив и здрав, а вашият Върколак пак си се вихри и продължава да убива. И че няма никаква връзка между двамата — отбеляза Марино. — Стане ли това, Интерпол сигурно няма да си получи някои от членските вноски.

— Тук не става въпрос за членски вноски, капитан Марино — възрази Тали и го изгледа накриво. — Знам, през кариерата си сте разрешили наистина много трудни случаи. Наясно сте колко трудоемка

е тази работа. Искаме да освободим хората, за да се заемат с други случаи. Искаме да изобличим типовете, прикриващи този боклук. Искаме да им видим веднъж завинаги сметката. — Той избута таблата още преди да е доял пилето. Извади от вътрешния джоб на самото пакет цигари. — Това й е хубавото на Европа — усмихна се младежът. — Тук човек може да си пуши на воля. Вредно е за здравето, но поне не те гледат на кръв.

— Нека все пак ви попитам — не мирясваше Марино. — Щом не става въпрос за членските вноски, кой плаща целия масраф? Лиърджетите, конкордите, тежкарските хотели, да не говорим пък за такситата марка „Мерцедес“?

— Тук доста таксите са мерцедеси.

— Ние си предпочитаме нашите очукани шевролети и фордове — подметна жлъчно Марино. — Нали знаете, мило ни е родното, американското.

— Интерпол рядко осигурява лиърджети и скъпи хотели — възрази домакинът ни.

— А кой тогава плаща?

— По-добре питайте сенатор Лорд — отвърна Тали. — Но нека ви напомня нещо. Организираната престъпност съществува, за да трупа пари и тези пари в голямата си част идват от почтени хора, от почтени фирми и предприятия, които хвърлят не по-малко усилия от нас да изтласкат от бизнеса престъпните картели.

Марино стисна зъби.

— Мен ако питате, фирма, включена в списъка на петстотинте най-могъщи компании на списание „Форчън“ на драго сърце ще се охарчи за два билета за самолет „Конкорд“, ако това ще помогне занапред да не бъдат отклонявани електронно оборудване и дори оръжия и експлозиви за милиони долари.

— Значи е платила някоя фирма като „Майкрософт“? — упорстваше Марино.

Търпението на Тали се изчерпа. Той не му отговори.

— Питам ви нещо. Искам да знам кой ми е платил билета. Искам да знам кой, по дяволите, ми е бърникал в куфара. Някой агент на Интерпол ли?

— Интерпол няма агенти. Работи с хора за свързка с различните служби за борба с престъпността. Сътрудничи си със Службата за

борба с контрабандата на спиртни напитки, тютюневи изделия и огнестрелно оръжие, с ФБР, пощите, полицейските управления.

— Как ли не! Все едно да твърдите, че ЦРУ не следи хората.

— За бога, Марино — опитах се да го озаптя.

— Искам да знам кой ми е ровил в куфара — повтаряше като курдисан Марино, морав от гняв. — Отдавна не съм се ядосвал така.

— Виждам — отвърна Тали. — Защо не се оплачете на полицията в Париж? Но подозирам, че ако нейните хора имат пръст в това, са го направили за ваше добро. Например ако сте носели оръжие.

Марино си замълча. Зае се отново със свинските ребърца.

— Хубава работа! — възкликнах невярващо.

— Ако човек не пътува често в чужбина, може да допусне невинни грешки — допълни Тали. — Особено пък американските полицаи, които са свикнали да носят оръжие навсякъде и не разбират, че не е изключено да си навлекат големи неприятности, ако дойдат и тук въоръжени.

Марино продължи да мълчи.

— Подозирам, че единствената подбуда е било да спестят и на двама ви неудобствата — уточни Тали и изтръска пепелта от цигарата.

— Е, карай, ще го преживея — изсумтя Марино.

— Запозната ли сте със съдебната ни система, доктор Скарпета? — обърна се младежът към мен.

— Дотолкова, та да съм благодарна, че и при нас, във Вирджиния, не е същата.

— Тук съдиите са назначавани пожизнено. Съдебният лекар пък е назначаван от съдията и тъкмо съдията решава какви веществени доказателства да бъдат изследвани в лабораториите и дори от какво е настъпила смъртта — поясни домакинът.

— И при нас, намесени ли са политиката и боричкането за гласове по време на избори...

— Властта — прекъсна ме Тали. — Корупцията. Политиката и разследването на углавни престъпления не бива да имат нищо общо.

— Но те за жалост са свързани. Винаги, агент Тали. Вероятно дори тук, във вашата организация — казах аз.

— В Интерпол ли? — развесели се той. — Колкото и лицемерно да ви звучи, Интерпол няма никакви причини да играе на тъмно и да се замесва в далавери. На нас не ни трябва реклама и гласност, не ни

трябват автомобили, оръжие или униформи, ние не ламтим за власт и още правомощия. Работим с учудващо малко средства. За повечето хора дори не съществуваме.

— Казвате го това „ние“, все едно сте един от тях — подметна Марино. — Съвсем се обърках. Ту сте от Службата за борба с контрабандата, ту сте таен агент.

Тали вдигна вежди и издиша цигарения дим.

— И как всъщност се озовахте тук? — продължи да досажда Марино.

— Баща ми е французин, майка ми — американка. Израсъл съм в Париж, после родителите ми отидоха да живеят в Лос Анджелис.

— А после?

— Записах право, не ми хареса и се прехвърлих в Службата за борба с контрабандата.

— И колко сте работили там? — продължи с разпита Марино.

— Бил съм агент пет години.

— Виж ти!? И колко от тях сте прекарвали тук? — тросна се Марино — с всеки въпрос ставаше все по-войнствен.

— Две години.

— Странно. Три години обикаляте улиците, а после хоп! — и се озовавате тук, пиете си винцето и се размотавате из този огромен стъклен замък заедно с едрите риби.

— Просто извадих голям късмет — отвърна Тали с любезен тон, в който обаче се долавяше и хапливост. — Абсолютно прав сте. Но сигурно ми е помогнало и това, че знам четири езика и съм обиколил света. Завършил съм в Харвардския университет електроника и международни отношения.

— Отивам до кенефа — скочи Марино от стола.

— Това за Харвардския университет го довърши — усмихнах се аз, щом той се поотдалечи.

— Не исках да го дразня — рече Тали.

— И таз добра! Искахте, и още как.

— Бива ли толкова прибързано да оставате с лошо впечатление от мен!

— Но иначе е свестен човек — продължих аз. — Назначиха нов заместник-шеф на управлението, който го върна в униформа, не му

възлага никакви случаи и опита всичко, за да го унищожи. Само дето не стреля по него.

— Как се казва той? — поинтересува се Тали.

— Тя — поправих го аз. — Понякога жените са по-злобни от мъжете, поне такива са моите впечатления. Чувстват се по-заstrasени, по-несигурни. Все гледаме да си подлеем взаимно вода, вместо да си помагаме.

— Не ми приличате на такава — взря се той в мен.

— За мръсните номера се иска много време.

Тали не знаеше как да го изтълкува.

— Ще се убедите, агент Тали, че съм много пряма, понеже нямам какво да крия. Гледам си работата и толкоз. Или ще се опълча срещу вас, или няма да го направя. Но тръгна ли срещу вас, ще бъде принципен, но не злобен противник, защото не ми се гледа как някой страда. За разлика от Даян Брей. Тя трови хората, после им гледа сеира, злорадства и потрива ръце, докато човекът се мъчи като грешен дявол.

— Даян Брей. Виж ти! — възкликна Тали. — Отровни отпадъци в пола.

— Познавате ли я? — изненадах се аз.

— Най-после се е махнала от Вашингтон, за да съсипе още някое и друго полицейско управление. Известно време работех в централното управление, после ме прехвърлиха тук. Брей вечно напираше да „координира“ работата на своите ченгета с онова, което правехме ние във ФБР, в тайните служби и така нататък, да не изброявам. Не че има нещо лошо в това хората да си сътрудничат и помагат, нейната цел обаче беше друга. Искаше на всяка цена да влезе под кожата на големците и се обзалагам, че е правила, струвала, но го е постигнала.

— Дайте да не си пилеем силите в разговори за нея — прекъснах го аз. — И бездруго ми отне доста енергия.

— Искате ли десерт?

— Защо веществените доказателства от убийствата в Париж не са изследвани? — върнах се към темата.

— А кафе?

— Бих искала да ми отговорите, агент Тали.

— Наричайте ме Джей.

— Какво търся тук?

Той се подвоуми и погледна вратата, сякаш се притесняваше, да не би да влезе някой, когото не иска да вижда — вероятно Марино.

— Ако убиецът е онази откачалка Шандон, както имаме всички основания да подозираме, семейството му би предпочело да не се разчува, че той пребива от бой жените и ги хапе. Както личи — допълни Тали и ме прониза с поглед, — семейството всъщност не иска да се знае, че той изобщо е съществувал някога по белия свят. Малката семейна тайна.

— Тогава откъде сте разбрали, че него го има?

— Майката е родила двама синове. Няма документи, които да потвърждават, че единият е починал.

— Като гледам, няма документи за нищо — подметнах аз.

— Да, черно на бяло няма нищо. Но съществуват и други начини истината да се установи. Полицията пропиля стотици часове да разговаря с различни хора, най-вече с жителите на остров Сен Луи. Наред с онова, което твърдят бившите съученици на Тома, се мълви, че късно вечер или рано сутрин, докато е тъмно, по брега на острова броди някакъв мъж.

— А този тайнствен герой плува ли понякога или само се разхожда? — попитах аз. Бях се сетила за диатомеите от сладка вода по дрехите на мъртвеца.

Тали ме изгледа стъписано.

— Странно, че попитахте. Да. Хората мълвят за бял мъж, който плувал гол-голеничък покрай брега на остров Сен Луи. Дори когато водата е ледена. И винаги по тъмно.

— И вие вярвате ли на тези слухове? — поинтересувах се аз.

— Не ми е работа да вярвам или да не вярвам.

— И какво означава това?

— Задачата ни е да улесним полицията и следователите, да ги накараме да помислят, да обединим и съгласуваме усилията им. Ние сме единствената организация в света, на която ѝ е по силите да го направи. Не съм тук, за да се правя на детектив.

Тали мълча дълго, вторачен в мен, сякаш искаше да разгадае и най-съкровенията ми тайни, които не бих посмяла да споделя с него.

— Нямам претенции да съм специалист, способен да състави психологически портрет на престъпниците, Кей — натърти той.

Знаеше за Бентън. То оставаше да не знае!

— Не притежавам такива способности, нито пък съм подготвен за това — добави той. — Дори няма и да опитвам да съставям портрета на човека, който извършва тези престъпления. Нямам представа как изглежда, как върви и говори — известно ми е само, че знае френски, а може би и други езици. Една от убитите е италианка — продължи Тали. — Не е знаела и думица френски. И човек логично се пита дали убиецът не говори италиански, щом я е убедил да му отвори. — Тали се облегна на стола и се пресегне да вземе чашата с вода. — Имал е възможност да се самообразова. Вероятно се облича добре, защото Тома е прословут със слабостта си към бързите автомобили, скъпите маркови дрехи, накитите. Не е изключено онзи клетник, брат му, укрит в подземията на къщата, да е усвоил нещичко от навиците на Тома.

— Дънките, в които бе облечен мъжът с неустановената самоличност, му бяха възшироки в кръста — спомних си аз.

— Теглото на Тома често се е променяло. Той все се е опитвал да отслабне, бил е ужасно суетен. Така че знае ли човек? — сви рамене младежът. — Едно обаче е сигурно: ако така нареченият му брат наистина е толкова странен, той надали ходи сам да пазарува.

— Нима наистина смятате, че този човек се прибира след поредната касапница, която е устроил, и майката и бащата се запретват да му перат окървавените дрехи и го укриват?

— Някой го укрива и пази — повтори той. — Затова и разследването на тези убийства в Париж спира пред вратите на моргата. Ние знаем само онова, което ви показахме, и нямаме представа какво става отвъд тези врати.

— Съдията ли?

— Някой с голямо влияние. Могат да бъдат много хора.

— А как сте се добрали до протоколите от аутопсиите?

— По обичайния път — отвърна той. — Изискахме делата от парижката полиция. И получихме онова, което видяхте. Нито едно от веществените доказателства не е отишло за изследване в лабораториите, Кей. Няма заподозрени. Няма обвинени, няма заведени дела. Нищо, ако не броим това, че семейството вероятно се е поуморило да укрива своя син психопат. Той не само им създава главоболия, но и ги прави уязвими.

— Ако докажете, че Върколака е син на Шандонов, как това ще ви помогне да притиснете до стената „Картел 165“?

— Първо, надяваме се Върколака да проговори. Да предположим, че го обвиним за серията убийства, най-вече за убийството във Вирджиния... Тогава вече ще си поразчистим пътя — усмихна се той. — Установим ли самоличността на синовете на господин Шандон, вероятно ще имаме основания да направим обиск в красивата му триетажна къща на остров Сен Луи, а също и в офисите му, да прегледаме товарителниците и другите документи...

— Но първо трябва да заловим Върколака — уточних аз.

— Длъжни сме да го заловим. — Той се вторачи в мен и дълго ме гледа в очите. — Трябва на всяка цена да докажем, Кей, че убиецът е брат на Тома. — Поднесе ми пакета с цигари. Не го докоснах. — Вие може би сте последната ни надежда — добави младежът. — Досега не сме имали по-добра възможност.

— Ние с Марино вероятно ще се изложим на сериозна опасност, ако се забъркаме в тази каша — казах аз.

— Полицията няма право да влиза в парижката морга и да задава въпроси — поясни Тали. — Дори полицаите под прикритие. А камо ли някой от Интерпол.

— Но защо? Защо да нямате право?

— Защото съдебната лекарка, работила по случаите, ще откаже да разговаря с нас. Няма доверие на никого и аз я разбирам. Но доколкото схващам, на вас се доверява.

Не казах нищо.

— След всичко, което се случи на Луси и Джо, сигурно имате подбуди да го направите.

— Не намесвайте тях, не е честно.

— Честно е, Кей. Тези хора нямат милост. Опитаха се да пръснат главата на вашата племенница. Опитаха се дори да я взривят. А това за вас не е абстракция, нали?

— Насилието никога не е абстракция за мен — отвърнах, усетила как плувам в студена пот.

— Но е различно, когато пострада човек, когото обичаш — възрази Тали. — Нали?

— Не ми обяснявайте как се чувствам.

— Абстракция или не, човек усеща жестокото ледено менгеме на насилието, премазало близък, любим човек — знаеше си своето Тали. — Нима ще допуснете тези копелдаци да погубят още хора. Ваш дълг е да го направите. На Луси ѝ се размина на косъм.

— Би трябвало сега да съм вкъщи с нея — казах аз.

— Тук ще ѝ помогнете повече. И на нея, и на Джо.

— Не е нужно вие да ми казвате кое е най-добро за моята племенница и за приятелката ѝ. А и за самата мен.

— Ние смятаме Луси за един от най-кадърните ни агенти. За нас тя не е вашата племенница.

— Сигурно трябва да съм горда.

— При всички положения.

Той насочи поглед към врата ми. Усетих очите му като лек повеи на вятъра, докоснал единствено мен. После се втренчи в дланите ми.

— Колко силни са ръцете ви — възкликна и ме хвана. — Трупът, открит в контейнера. Ким Луонг. Това са все ваши случаи, Кей — рече Тали и се взря в пръстите и дланите ми. — Знаете всичко до най-малките подробности. Знаете какви въпроси да задавате, какво да търсите. Логично е да наминете и да я видите.

— Да я видя ли? Кого? — Дръпнах ръцете си и се запитах дали ни гледат.

— Госпожа Щван. Рут Щван. Директорката на Института по съдебна медицина и главна съдебна лекарка на Франция. Вие двете се познавате.

— Знам, разбира се, коя е Рут Щван, но не я познавам лично.

— А, запознавали сте се. През 1988 година в Женева. Тя е швейцарка. Когато сте се срещнали, е била неомъжена, по баща се казва Дюренмат. — Взря се в лицето ми да види дали я помня. Не се сещах да съм се запознавала с такава жена. — Участвали сте заедно в семинар за синдрома на внезапната смърт при новородените.

— А вие откъде знаете всичко това?

— Пише го в биографичната ви справка — отвърна младежът развеселен.

— Е, в биографичната ми справка едва ли пише и за Щван — отвърнах така, сякаш се отбранявах.

Тали не сваляше очи от мен. Аз също го гледах като омагьосана и ми беше трудно да се съсредоточа.

— Ще се срещнете ли с нея? — попита ме той. — Какво необичайно има в това, че докато сте в Париж, сте наминали да видите една своя стара позната, още повече че и тя се съгласи да се срещнете! Затова и всъщност сте тук.

— Много мило, че ми го съобщавате чак сега — троснах се все по-възмутена.

— Възможно е и да не постигнете нищо. Възможно е госпожа Щван да не знае нищо. Не е изключено тя да не ви съобщи други подробности, които да ни помогнат. Но това според нас е малко вероятно. Госпожа Щван е много интелигентна, сваятна жена, непрекъснато се опитва да се пребори със система, която невинаги е на страната на справедливостта. Сигурно ще успеете да узнаете нещичко от нея.

— Ама вие за какви се мислите! — възкликнах аз. — Нима си въобразявате, че можете да ми звъннете по телефона, да ме повикате тук и да искате от мен да съм наминала към парижката морга, докато някакъв престъпен картел не гледа?

Тали не каза нищо, погледът му дори не трепна. През прозореца до него грееше слънце, от което очите му изглеждаха кехлибарени като тигрово око.

— Пет пари не давам дали сте Интерпол, Скотланд Ярд или английската кралица — продължих аз. — Никой не ви дава право да излагате мен, доктор Щван или Марино на опасност.

— Марино няма да дойде с вас в моргата.

— Ще му предам.

— Придружи ли ви, ще се породят съмнения, особено като знаем, че той си е самото възплъщение на благоприличието — отбеляза Тали. — Пък и смятам, че Марино няма да допадне особено на доктор Щван.

— А ако там има някакви веществени доказателства, тогава какво?

Младежът не ми отговори и аз знаех защо.

— Вие искате от мен да открадна веществени доказателства, нали? Не знам как му се вика на това тук, но в Съединените щати се смята за углавно престъпление.

— Подправяне или унищожаване на доказателства — според новия наказателен кодекс. Ето как се нарича тук. Глоба от триста

хиляди франка и три години затвор. Не е изключено някой да повдигне обвинение и в неуважение към покойника и ако се стигне дотам, това са още сто хиляди франка глоба и една година затвор.

Бутнах назад стола.

— Трябва да ви призная — рекох му, — че рядко в професионалния ми живот агент от държавна служба ме е молил да нарушавам закона.

— Не ви моля такова нещо. Ще си остане между вас с доктор Щван.

Станах от стола. Не ми се слушаше повече.

— Вие може и да не сте завършили право, аз обаче съм дипломиран юрист — казах му. — Вие само цитирате наказателния кодекс, а аз знам какво означава той.

Тали не се помръдна. Сърцето ми биеше като обезумяло, слънцето ме заслепяваше.

— През половината си живот съм служила на закона, на принципите на науката и на медицината — продължих аз. — А единственото, което сте правили през половината си живот, агент Тали, е да се борите с пубертета си в своя лъскав богаташки свят.

— Няма да ви се случи нищо лошо — отвърна спокойно младежът, сякаш изобщо не бе чул обидите по свой адрес.

— Утре сутринта ние с Марино взимаме самолета и се прибираме.

— Седнете, ако обичате.

— И какво излиза? Вие познавате Даян Брей. Това ли е смъртоносният ѝ удар? Да ме натика във френски затвор? — попитах свъсена аз.

— Седнете де — повтори Тали.

От немай-къде се подчиних.

— Ако направите нещо, за което ви помоли доктор Щван, и ви заловят, ще се намесим — натърти Тали. — Точно както се намесихме и с куфара на Марино. Бях сигурен, че е скрил там оръжие.

— И очаквате да ви повярвам? — попитах, без да крия скептицизма си. — Френската полиция, въоръжена с автомати, ме прибира на летището, а аз казвам: „Ама моля ви се, не ме закачайте. Изпълнявам поверителна задача, възложена ми от Интерпол“?

— Не правим нищо повече, освен да ви срещнем с доктор Щван.

— На друг ги разправяйте тия. Знам прекрасно какво правите. И загазя ли, вие ще се държите като всяка друга държавна агенция по света. Ще заявите, че изобщо не ме познавате.

— Никога няма да кажа такова нещо — погледна ме той право в очите, в кафенето бе толкова горещо, че аз едвам си поемах дъх. — Никога няма да кажем подобно нещо, Кей. Сенатор Лорд също. Доверете ми се, моля ви.

— Не мога да ви се доверя.

— Кога искате да се върнете в Париж?

Бях престанала да мисля. Тали ме бе изкарал от равновесие и ме беше вбесил.

— Имате запазени места за влака, който потегля надвечер — напомни ми той. — Но ако искате да останете тук, за през нощта, знам един чудесен малък хотел на улица Бьоф. Казва се „Розовата кула“. Ще ви хареса.

— Не, благодаря — отвърнах аз.

Тали въздъхна, стана от масата и взе и двете табли.

— Къде е Марино? — сетих се аз, че го няма от доста време.

— И аз вече се чудя — отвърна Тали, докато прекосяхахме кафенето. — Струва ми се, че не съм му особено симпатичен.

— Това е най-блестящото заключение, до което стигате през целия ден — рекох му.

— Според мен му е неприятно, когато друг мъж ви обръща внимание.

Не знаех как да отговоря. Той плъзна подносителите върху поставката.

— Ще се обадите ли? — беше неумолим Тали. — Моля ви!

Стоеше, без да се помръдва наред кафенето и отново ми зададе въпроса, като ме докосна едва ли не закачливо като хлапе по рамото.

— Дано доктор Щван говори английски — казах му аз.

35.

Свързах се със съдебната лекарка и тя ме позна веднага, което потвърди думите на Тали. Очакваше да ѝ звънна и предложи да се срещнем.

— Утре следобед имам лекции в университета — каза ми жената на английски, който очевидно не бе говорила отдавна. — Но можете да наминете сутринта. Идвам на работа в осем.

— В осем и петнайсет удобно ли е?

— Разбира се. Мога ли да ви бъда полезна с нещо, докато сте в Париж? — попита доктор Щван с тон, от който подразбрах, че не е сама.

— Интересува ме как работят съдебните лекари тук — отвърнах в същия дух.

— Мъчим се да се справяме, но невинаги успяваме — рече жената. — Намираме се на хвърлей място от Лионската гара, при Ке дьо ла Рапе. Ако дойдете с кола, можете да спрете при рампата, където разтоварваме трупове. Инак минете през главния вход.

Тали вдигна очи от съобщенията, които бе получил по телефона и които преглеждаше.

— Благодаря — рече ми, след като затворих.

— Къде според вас се запиля Марино? — попитах аз.

Вече се притеснявах. Страх ме беше, че Марино няма да се оправи сам. Изобщо не се съмнявах, че пак си е намерил някого, с когото да се заяжда.

— Може да е отишъл на доста места — отвърна Тали.

Намерихме го долу във фойето, седеше свъсен като буреносен облак край саксия с палма. Доколкото разбрах, се беше лутал, кажи-речи, по всички етажи и едвам се бе преборил с ключалките и охранителните системи. Накрая бе взел асансьора и бе слязъл на първия етаж, но не си бе направил труда да помоли охраната да го упъти.

Отдавна не го бях виждала толкова сприхав и докато се връщахме с влака в Париж, така се вкисна, че накрая се видях принудена да се преместя на друга седалка и да му обърна гръб. Затворих очи и поспях. После, без да го питам дали иска нещо, отидох във вагон-ресторанта и си взех пепси-кола. Купих си и цигари и щом се върнах, не предложих на Марино нищо.

Но след като влязохме във фоайето на хотела, не издържах.

— Искаш ли да те черпя нещо? — попитах го аз.

— Ще се кача в стаята.

— Какво те прихваща?

— Аз би трябвало да ти задам този въпрос — тросна ми се той.

— Нямам представа за какво ми говориш, Марино. Не се вдетинявай, ела да се поотпуснем в барчето и да помислим какво да правим след цялата каша, в която се набутахме.

— Никъде няма да ходя. Качвам се в стаята си. И не аз, а ти ни набути в тази каша.

Оставих го да се качи сам на асансьора и загледах как вироглавото му лице се скрива зад затворилите се месингови врати. Качих се по застланото с килим дълго вито стълбище и усетих колко зле ми влияят цигарите. Отключих вратата на стаята — бях неподготвена за онова, което заварих вътре. Плисна ме леден страх — отидох при факса и погледнах онова, което ми бе пратил главният съдебен лекар на Филадельфия доктор Харстън. Седнах скована на леглото.

Светлините на града бяха ослепителни, високо над сградите мигаше рекламата на спиртоварна „Гран Марние“, кафене „Пе“ долу бе огласяно от врява. Взех с разтреперани ръце хартията, избълвана от апарата — тресях се цялата, сякаш покосена от страшна болест. Извадих от минибара три бутилчици уиски и ги излях и трите в чашата. Не си направих труда да добавя лед. Пет пари не давах, че на другия ден ще се чувствам като парцал — и без уискито положението нямаше да е по-розово. Върху най-горния лист доктор Харстън беше написал: „Кей, чудех се кога ли ще ме попиташ. Знаех, че ще го сториш, когато си готова. Кажи ми, ако имаш още въпроси. На твоё разположение съм. Ванс“.

Времето се изнизваше спънато, а аз бях като вцепенена, докато четях протокола на съдебния лекар за първоначалния оглед,

описанието на трупа на Бентън, по-точно, на онова, което бе останало от него в изтърбушената сграда, където той бе намерил смъртта си. Думите се носеха пред очите ми като пепел във въздуха. *Овъглено тяло със счупени китки и дланите липсват, и обгорен череп със смъкната кожа и фрактури, и гърдите и коремната кухина овъглени до мускула.*

От куршума, проникнал в главата, върху черепа бе останала дупка с диаметър един сантиметър. Беше влязъл зад дясното ухо, бе натрошил костта и бе излязъл пак отдясно, при слепоочието.

В протокола се казваше, че *между двата горни вътрешни резеца има малка диастема*. Бях харесвала това разстоянище между зъбите. От него усмивката на Бентън ставаше по-трогателна и мила, инак зъбите му бяха свършени, понеже той бе израсъл в свършено порядъчно семейство от Нова Англия, погрижило се да му сложи шини.

... По-светла кожа под банските. Бентън беше заминал за Хилтън Хед без мен, понеже ме бяха повикали на поредния оглед. Защо не отказах, защо не заминах с него! Защо, вместо да го придружа, бях отишла на огледа на първото от няколкото ужасни престъпления, жертва на последното от които щеше да стане самият Бентън!

Онова, което четях, не беше подправено. Нямаше как да бъде! Само ние двамата с Бентън знаехме, че върху лявото му коляно има петсантиметров белег. Бентън се бе порязал на стъкло в Блек Маунтин в щата Северна Каролина, където се любихме първия път. Винаги бях гледала на този белег като на своеобразна стигма на страстната, необузdana любов. Колко странно, че тъкмо той се бе запазил, не бе превърнат в пепел, само защото част от наквасената с вода изолация на покрива бе паднала върху крака на Бентън!

Белегът неизменно ми бе напомнял за греха. А сега сякаш превръщаше смъртта на Бентън в наказание, достигнало връхната си точка в това, че си представях до последната подробност всичко, описано в протокола, понеже го бях виждала и преди, и тези образи ме повалиха на пода, където се свлякох и заплаках неудържимо, повтаряйки името на Бентън.

Не чух, че се чука на вратата, докато човекът отвън не заблъска с все сила.

— Кой е? — извиках пресипнало със сетни сили.

— Какво ти е? — рече на висок глас Марино през вратата.

Изправих се криво-ляво да му отворя и едвам не загубих равновесие.

— Чукам от пет минути... — подхвана той. — Майко мила! Това пък какво е?

Обърнах му гръб и отидох на прозореца.

— Докторке, какво е това? Кажй де — уплаши се Марино. — Да не се е случило нещо? — Дойде при мен и ме прегърна през раменете — правеше го за пръв път, макар че се познавахме от толкова години. — Казвай сега. Какви са тези таблици и други тъпотии по леглото? Луси добре ли е?

— Остави ме на мира — рекох му.

— Добре, но първо ще ми кажеш какво се е случило.

— Махай ми се от главата.

Той отпусна ръце и прекоси стаята. Чух го как взима листовете от факса. Мълчеше. После възкликна:

— Ама какви ги вършиш, дявол те взел! Искаш да се докараш до лудница ли? Как ти хрумна да гледаш тези неща? — подвижна Марино все по-стъписан и притеснен. — Защо? Съвсем си се побъркала.

Обърнах се рязко и се пресегнах. Грабнах листовете. Разклатих ги току под носа му. Копията от медицинските и токсикологичните изследвания, показанията на свидетелите, смъртният акт, анализът на съдържанието на стомаха, зъболекарските картони се разлетяха по килима като окапала шума.

— Защото си нямаше друга работа и ми надрънка онези небивалици — изкрещях му в лицето. — Отвори си мръсната грубиянска уста и взе да ми повтаряш как Бентън не бил мъртъв. Сега вече знаем със сигурност, нали така? Ако не вярваш, прочети сам, Марино. — Седнах на леглото и избърсах с длан очите и носа си. — Чети и само да си посмял пак да ми подмяташ разни врели-некипели — допълних. — Само да си посмял да ми го кажеш отново! Да ми втълпяваш, че Бентън бил жив. Само да си посмял!

Извън телефонът. Марино грабна слушалката.

— Да! — подвижна той. — А, така ли? — добави след кратка пауза. — Добре, прави са хората. Безпокоим ги и са се оплакали, и вие ми пращате пикливата охрана, аз обаче ще ѝ кажа да се разкара,

понеже съм ченге и в момента съм вкиснат. Хич да не ми се мяркат пред очите!

Затръшна слушалката. Седна на леглото до мен. И неговите очи се бяха напълнили със сълзи.

— И какво да правим сега, докторке? А, какво да правим?

— Искал е да се съберем на вечеря, за да се изпокараме, да се нахвърлим един на друг и да седнем да режем — пророних, а сълзите се стичаха и стичаха по лицето ми. — Знаел е, че ще се хванем гуша за гуша и ще почнем взаимно да се обвиняваме, понеже инак ще ни е непосилно да го преживеем и да продължим нататък.

— Точно така, сигурно е предвидил психологичната ни реакция — съгласи се Марино. — Сто на сто. Сякаш е знаел какво ще стане и как ще го посрещнем.

— Познаваше ме — простенах аз. — Знаеше и кътните ми зъби. Очаквал е, че ще го понеса по-тежко от другите. Аз не плача. Не искам да плача. Научих се да не плача край смъртния одър на баща си, понеже плачеш ли, значи и чувстваш, а онези чувства бяха непосилни за мен. Сякаш знаех как да се превърна в куха шушулка, в която потракват спаружените ми чувства... С мен е свършено, Марино. Не мога да го преживея. Защо ли не вземат да ме уволнят. Или сама да напусна.

— Това няма да се случи — отсече той.

Аз не отговорих, затова Марино се изправи и запали цигара. Заснова напред-назад.

— Искаш ли да хапнеш? Нещо друго?

— Искам да поспя, нищо друго — отговорих му.

— Ако се махнеш от стаята, сигурно ще ти поолекне.

— Остави ме, Марино.

Глътнах един бенадрил, след който заспах непробудно, и когато на другата сутрин се насилих да стана от леглото, главата ми бе като от олово и ми се виеше свят. Погледнах се в огледалото в банята и видях уморени подпухнали очи. Написках си лицето със студена вода, облякох се и в седем и половина хванах такси, този път без помощта на Интерпол.

Институтът по съдебна медицина, триетажна сграда от червени тухли и разяден пясъчник, се намираше в източната част на града. Минахме с таксито по магистралата край Сена, която тази сутрин бе с

цвят на мед. Таксиметровият шофьор ме остави отпред и аз прекосих малък красив парк с иглики, теменужки, маргаритки и някакви диви цветя, и със стари чинари. На една пейка двама младежи се прегръщаха, а някакъв старец си разхождаше кучето и сякаш изобщо не усещаше смрадта на смърт, просмукваща се през прозорците с решетки и желязната черна входна врата на института.

Рут Щван бе прочута със странната система, която ръководеше. Посетителите биваха посрещани от медицинска сестра: щом дойдеха опечалените роднини на покойниците, сестрата веднага ги поемаше и мило им показваше пътя. Мен също ме посрещна една от сестрите. Поведо ме по облицован с плочки дълъг коридор, където следователите чакаха, насядали по сини столове, и от разговора им аз криво-ляво разбрах, че предната нощ някой се е хвърлил от прозореца.

Минахме с мълчаливата ми водачка през малък параклис със стъклописи, където мъж и жена оплакваха момченце, положено в отворен бял ковчег. Тук хората гледаха на смъртта по-различно от нас, американците. В Щатите просто няма пари или време за медицински сестри, за параклиси и състрадание в общество, където престрелките са всекидневие и никой не лобира за мъртвите!

Доктор Щван работеше в залата за аутопсии — поне така пишеше на табелата над автоматично отварящата се врата. Влязох вътре и тревогата отново ме подкоси. Не биваше да идвам тук. Не знаех какво да кажа. Рут Щван слагаше върху везните бял дроб, зелената ѝ престилка бе оплескана с кръв, по очилата също се аленееха кървави пръски. Видях, че прави аутопсия на мъжа, скочил от прозореца. Лицето му бе обезобразено, костите на стъпалата бяха натрошени, пицялите бяха хлътнали нагоре към бедрата.

— Една минута, ако обичате! — рече ми доктор Щван.

Имаше и лекари в бели престилки, които правеха две други аутопсии. Върху черна дъска бяха изписани имена и номера. Електрическата пила разрязваше череп, в мивките се плискаше вода. Доктор Щван работеше бързо и енергично, беше руса, едра и по-възрастна от мен. Сетих се, че в Женева не е общувала много-много с другите.

Жената заметна трупа с чаршаф и смъкна ръкавиците. Както развързваше престилката, тръгна към мен със сигурна напета стъпка.

— Как сте? — попита ме.

— И аз не знам.

Дори и отговорът да ѝ се е видял странен, тя не го показва с нищо.

— Елате, ще поговорим, докато се мия. После ще пийнем кафе.

Заведе ме в тясна съблекалня и метна престилката в кош с мръсните дрехи. Измихме се с дезинфектиращ сапун, тя си наплиска и лицето и го подсуши с груба синя хавлиена кърпа.

— Доктор Щван — подхванах аз, — очевидно не съм тук, за да си побъбрим по женски, като стари познати или да ми обяснявате как работят съдебните лекари във Франция. Знаем го и двете.

— Разбира се — отвърна тя и ме погледна в очите. — Доста дръпната съм, та да си бъбря по женски — подсмихна се доктор Щван. — Да, доктор Скарпета, запознахме се в Женева, но не сме общували много. А жалко. На семинара имаше съвсем малко жени. — Говореше така, както и ходеше по коридора. — Когато се обадохте, знаех защо ме търсите, понеже тъкмо аз помолих да дойдете тук — допълни тя.

— Притеснявате ме с тези думи — отвърнах аз. — А и бездруго съм си доста притеснена.

— В живота сме се посветили на едно и също. На ваше място и аз щях да дойда, нали? Просто не можем да позволим това да продължава и занапред. Не можем да допуснем и занапред да умират жени. Ето, сега и в Щатите, в Ричмънд. Той, този Върколак, е същинско чудовище.

Влязохме в кабинета ѝ без прозорци, задръстен с камари папки и списания, струпани къде ли не. Доктор Щван вдигна телефонната слушалка, набра някакъв вътрешен номер и помоли да ни донесат кафе.

— Разполагайте се, чувствайте се като у дома си. Ей сега ще махна тези неща, за да ви направя местенце.

Придърпах стола към писалището.

— Бях като на тръни на семинара в Женева — рече тя, явно върнала се към спомените си от онова време, и затвори вратата. — Отчасти заради системата тук, във Франция. Тук съдебните патолози са напълно откъснати — оттогава това изобщо не се е променило и вероятно няма да се промени, докато съм жива. Не ни е разрешено да разговаряме с никого, което не е чак толкова лошо, понеже обичам да работя сама. — Доктор Щван запали цигара. — Описвам раните, а полицията обяснява какво се е случило, ако реши да го направи. В по-

деликатни случаи разговарям със съдията и понякога постигам онова, което искам, друг път — не. Случва се да повдигна един или друг въпрос, но съдията решава дали да правим лабораторни изследвания.

— Излиза, че вашата работа се свежда до това да установите причината за смъртта — вметнах аз.

Тя кимна.

— Във всеки конкретен случай съдията ми възлага да установя причината за смъртта, и толкоз.

— Значи не провеждате разследване.

— Не така, както го правите вие. Или както ми се иска на мен — потвърди моята домакиня и издиша цигарения дим отстрани на устата. — Нали разбирате, лошото на френската съдебна система е, че съдията е независим. Мога да докладвам единствено на съдията, който ме е назначил, и само министърът на правосъдието има правото да изझे един или друг случай и да го възложи на друг съдия. Съдията прави каквото си иска с моя протокол. Ако моето заключение гласи, че става дума за убийство, а съдията не е съгласен, надделява неговото мнение. Това не е мой проблем. Това е проблем на закона.

— Има ли право да променя протокола? — възмутих се аз.

— Разбира се. Аз съм сама срещу всички. Подозирам, че същото е и при вас.

Не ми се мислеше колко самотна съм.

— Давам си прекрасно сметка, че научи ли някой за срещата ни, можем да си изпатим, особено вие... — подхванах аз.

Тя вдигна ръка, за да ме спре. Вратата се отвори и при нас влезе същата жена, която ме беше посрещнала — носеше поднос с кафе, сметана и захар. Доктор Щван ѝ благодари и ѝ каза още нещо на френски, което не разбрах. Жената кимна и излезе тихо, като затвори подире си вратата.

— Помолих я да не ме свързва по телефона — съобщи ми моята домакиня. — Нека веднага ви кажа, че уважавам дълбоко съдията, който ме е назначил. Но му оказват натиск, ако разбирате какво имам предвид. И този натиск идва дори не от Министерството на правосъдието, а от още по-високо. Не знам кой е в дъното на всичко това, но в тези случаи не са правени лабораторни изследвания. Затова и бяхте пратени вие.

— Пратена ли? Нали казахте, че вие сте помолили да дойда?

— Как предпочитате кафето? — попита доктор Щван.

— Кой ви е казал, че са ме пратили?

— Пратена сте тук, за да узнаете тайните ми, които ще споделя на драго сърце с вас. Да ви сложа ли захар и сметана?

— Не.

— След като бе убита жената в Ричмънд, ми казаха, че ще се постараят да ви доведат, ако се съглася да разговарям с вас.

— Значи не вие сте помолили да пристигна?

— Не бих си позволила да моля такова нещо, и през ум не би ми минало, че подобна молба ще бъде удовлетворена.

Спомних си частния самолет, конкорда и всичко останало.

— Ще ме почерпите ли една цигара? — попитах аз.

— Извинявайте, че не ви предложих. Не знаех, че пушите.

— Всъщност не пуша. Сега съм му отпуснала края. От близо година. Знаете ли, доктор Щван, кой ме е пратил?

— Някой с достатъчно влияние, щом успя да уреди почти веднага да пристигнете. Знам само това.

Спомних си сенатор Лорд.

— Уморих се от всички беди, причинени от този Върколак. Вече осем жени! — възкликна тя и се изправи с блеснали очи, в които се четеше мъка.

— Какво мога да направя, доктор Щван?

— Няма доказателства да са били изнасилени вагинално — продължи тя. — Или анално. Взех проби от следите от ухапване, много странни следи: липсват кътници, а разстоянието между ситните зъби е доста голямо. Събрах косми и всичко останало. Но да се върнем към първия случай, още тогава започнаха да стават странни неща. Както вероятно и предполагате, съдията ми нареди да предоставя всички веществени доказателства на лабораторията. Седмиците и месеците отминаваха, а резултат не получавахме. Така разбрах, че всичко ще се потули. При следващите убийства, за които се смяташе, че пак са извършени от Върколака, от мен вече не искаха нищо. — Известно време тя мълча, личеше, че мислите ѝ са другаде. Сетне продължи: — Не съм се натъквала на такъв странен тип като Върколака. Хапе дланите и ходилата на жертвите. Това очевидно значи нещо за него. А ето че сега и вие трябва да се борите с него, точно както и аз. — Доктор Щван отново млъкна, сякаш онова, което щеше да ми каже, е

твърде неприятно. — Много ви моля, доктор Скарпета, внимавайте. Върколака ще нападне и вас, както нападна мен. Именно аз съм неговата жертва, отървала се на косъм.

Не можех да повярвам на ушите си.

— Мъжът ми е главен готвач на ресторант „Льо Дом“. Вечер почти никога не си е вкъщи, но явно Бог ме пази — по една случайност той беше болен и лежеше у дома, когато преди няколко седмици това чудовище дойде и на моята врата. Валеше дъжд. Обясни, че бил претърпял катастрофа и трябвало да се обади на полицията. Първата ми мисъл, разбира се, бе да му помогна. Искях да се уверя, че не е ранен. Бях много угрижена. И заради това щях да платя скъпо и прескъпо — продължи разказа си тя. — Ние, лекарите, страдаме от тежък комплекс, въобразяваме си, че сме нещо като спасители, нали? Възникне ли проблем, какъвто и да е той, вечно се мъчим да помагаме и сега, като си помисля, си давам сметка, че убиецът е разчитал точно на това. У него нямаше нищо подозрително и той е знаел, че ще го пусна вътре, както и се канех да сторя. Но Пол чул гласове и попита какво става. Убиецът избяга. Така и не успях да го разгледам. Лампата пред входната врата не светеше — както установих по-късно, понеже онзи проклетник е отвил крушката.

— Обадихте ли се в полицията?

— Казах само на един детектив, на когото имам вяра.

— Защо?

— Човек трябва да внимава много.

— А откъде сте сигурна, че е бил убиецът?

Тя отпи от кафето. То вече беше изстинало, затова моята домакиня доля и в двете чаши.

— Усетих го. Спомням си, долових миризмата на мокър звяр, но отпърво си казах, че само ми се е сторило. Усетих злото, похотта в очите му. А той се бе постарал да не успея да го разгледам. Така и не видях лицето му, мярнах само очите му, блеснали на светлината в антрето.

— Миризмата на мокър звяр ли? — учудих се аз.

— Да, беше по-различна от телесната миризма. Миризма на мръсно, на куче, което плаче за къпане. Ето какво помня. Но всичко се разигра много бързо и няма как да съм сигурна. После на другия ден получих бележка от него. Нека ви я покажа.

Тя стана от стола и отключи едно от чекмеджетата в металната кантонерка, натъпкана с толкова много папки, че жената едвам изтегли онова, което търсеше. Върху папката не пишеше нищо, вътре имаше парче напръскана с кръв амбалажна хартия, пъхнато в прозрачен найлонов плик, в каквито събираме веществените доказателства.

— „Pas la police. Ga va, ga va. Pas de probleme, tout va bien. Le Loup-garou“ — прочете доктор Щван. После ми го преведе: — „Никаква полиция. Всичко е наред. Не се притеснявай, всичко се нарежда добре. Върколака“.

Вторачих се в познатите разкривени квадратни букви — все едно ги беше писало дете.

— Хартията явно е откъсната от амбалажен плик, каквито дават по магазините — поясни жената. — Не мога да докажа, че го е пратил той, но кой друг може да го е писал? Не знам и чия е кръвта, понеже пак не мога да направя изследвания. Единствен мъжът ми знае, че съм получила това.

— Защо точно вие? — попитах аз. — Защо ще напада точно вас?

— Мога само да предполагам, че ме е нарочил, понеже ме е виждал на местопрестъпленията. Оттук знам и че ни държи под око. След като убие, се спотайва някъде в тъмното и наблюдава какво правят хора като нас. Той е много умен и хитър. Изобщо не се съмнявам, че знае прекрасно какво става с труповете, след като дойдат при мен.

Погледнах бележката на светлината на лампата и затърсих следи, останали, ако хартията е била сложена върху нещо, докато Върколака е писал. Не видях нищо.

— След като прочетох бележката, ми стана пределно ясно, че тук става дума за корупция, макар че и преди си го знаех — уточни доктор Щван. — Върколака явно знае, че и да я занеса в полицията, няма да последва нищо, тя няма да бъде изследвана в лабораторията. Пише ми, дори ме предупреждава да не се притеснявам, което ми се видя странно, ала ми се струва, че ми съобщава и че няма да опита повторно.

— Аз не бих избързвала с такова заключение — вметнах предпазливо.

— Сякаш има нужда от приятел. Самотният звяр изпитва нужда от човек, на когото да се довери. Вероятно си въобразява, че е много

важен за мен, понеже съм го видяла и не съм умряла. Но знае ли човек какво се върти в разсъдък като неговия?

Тя стана от стола при писалището и отключи друго чекмедже в друга кантонерка. Извади най-обикновена кутия от обувки, смъкна лепенката, с която бе прихванат капакът, и го махна. Вътре имаше мукавени кутийки с отвори за проветряване, в които бяха наредени пликчета с номерата на случаите и датите.

— Жалко, че не взехме отпечатьци от следите от ухапано — каза жената. — Но трябваше да викам зъболекар, а бях наясно, че няма да ми разрешат. Все пак взех мазки и те вероятно ще ни помогнат. А може и да не ни помогнат.

— При убийството на Ким Луонг се е опитал да заличи следите от ухапване — споделих с нея аз. — Не можем да направим отливки. Дори и снимките няма да ни помогнат.

— Не се и изненадвам. Убиецът знае, че там няма кой да го укрива. Сега вече е, така да се каже, на чужда територия. Според мен никак няма да е трудно да установим по отпечатьците от зъби неговата самоличност. Той е с много странни заострени зъби с големи разстояния между тях. Като при животните.

Изведнъж направих странна връзка.

— По всички трупове намерих косми — продължи моята колежка. — Като на котка. Дали не отглежда ангорски котки или нещо от тоя род?

Наведох се напред на стола.

— Като на котка ли? — възкликнах. — Пазите ли ги?

Доктор Щван отвори едно от пликчетата и извади от чекмеджето на писалището пинцети. Бръкна в плика и измъкна няколко косъма. Бяха толкова тънички, че се загънаха между пинцетите, докато тя ги слагаше върху попивателната.

— Нали виждате, всичките са еднакви. Дълги девет-десет сантиметра, белезникави. И съвсем тънки, като на новородено.

— Космите, доктор Щван, не са котешки. Човешки са. Вяха полепнали по дрехите на мъжа с неустановена самоличност, когото открихме в товарния контейнер. Бяха и по трупа на Ким Луонг.

Тя ме зяпна смаяна.

— След първото убийство, когато сте предали за изследване веществените доказателства, пратили ли сте и от тези косми? —

поинтересувах се аз.

— Да.

— И не получихте ли резултат?

— Доколкото знам, лабораторията изобщо не е изследвала онова, което съм предоставила.

— Но съм готова да се обзаложа, че са изследвали космите — натъртих аз. — Готова съм да се обзаложа и че са установили, че космите са човешки и са прекалено дълги, за да бъдат на новородено. Знаят и какво означават следите от ухапвания, не изключвам и да са направили по тях ДНК проби.

— В такъв случай могат да изследват ДНК и по мазките, които ви давам — каза доктор Щван, все по-развълнувана.

Аз обаче не ѝ обърнах внимание. Вече нямаше значение.

— Е, колкото до космите, те едва ли ще ви бъдат от особена полза — продължи жената. — Липсва пигмент. Просто ще са същите като космите, които сте намерили вие, нали?...

Не я слушах. Мислех за Каспар Хаузер. Той прекарал първите шестнайсет години от живота си в тъмница, понеже княз Карл Баденски искал да бъде сигурен, че Каспар няма да предяви претенции към престола.

— Щом косъмът няма корен, не може да се изследва и ДНК... — изтъкна доктор Щван.

Когато бил на шестнайсет години, Каспар бил намерен край една порта с бележка, прикачена към дрехите му. Бил блед като платно, не знаел да говори — същински див звяр. Урод. Не можел дори да си напише името, ако не му държат ръката.

— Разкривените квадратни букви, все едно писани от човек, който едва сега се учи — изказах мислите си на глас. — Човек, държан далеч от другите, укриван от целия свят, вероятно самоук.

Доктор Щван млъкна.

— Само родителите могат да укриват някого още откакто се е родил. Само много влиятелно семейство може да заобиколи съдебната система, да допусне един урод да продължи да убива и въпреки това и косъм да не падне от главата му. И то без да вкарва другите от семейството в неприятности, да привлича вниманието към тях.

Доктор Щван мълчеше и попиваше думите ми, от които страховете ѝ само се засилваха.

— Семейство Шандон знае прекрасно какво означават тези косми, уродливите зъби, всичко останало — продължих аз. — Знае го и убиецът. Подозира, че се досещате и вие, въпреки че от лабораторията не са ви пратили никакви резултати. Според мен е дошъл в дома ви, понеже в убийствата, в онова, което е вършел с труповете, сте видели неговото отражение. Видели сте срама му — поне той си е мислел така.

— Срам ли?...

— Според мен с бележката далеч не е искал да ви увери, че няма да ви напада повече — продължих аз. — Смятам, че ви се е присмивал, казвал ви е, че може да си прави, каквото иска, и пак няма да му се случи нищо. Че ще се върне и следващия път няма да се издъни.

— Но както разбирам, той вече не е тук — възрази доктор Щван.

— Очевидно нещо го е накарало да промени плановете си.

— И защо според вас смята, че съм видяла срама му? Та аз не го и погледнах като хората.

— Не е нужно да виждаме повече, достатъчно е и онова, което прави с жертвите си. Космите не са от главата му — казах аз. — Те са от тялото му.

36.

Само веднъж през живота си се бях натъквала на случай на хипертрихоза — още работех като лекарка в Маями и понякога дежурех в педиатрията. Една мексиканка роди момиченце, което само след два дена се покри с тънки светлосиви косми, дълги към четири-пет сантиметра. Гъстите кичури стърчаха дори от ноздрите и ушите, освен това момиченцето страдаше и от фотофобия и бе свръхчувствително към светлината.

При повечето хора с хипертрихоза окосмеността малко по малко завладява нови и нови части от тялото, докато накрая са пощадени само лигавиците, дланите и ходилата, и при някои особено тежки форми, ако човек не се бръсне често, космите по лицето и челото стават толкова дълги, че му пречат да вижда. Други симптоми на заболяването са аномалии в зъбите, недоразвити гениталии, повече от нормалния брой пръсти на ръцете и краката и зърна по гърдите, асиметрично лице.

В миналото някои от тези клетници са били продавани на циркове или в кралския двор и са забавлявали хората. Други пък са били обявявани за върколаци.

— Мокра мръсна коса. Като на подгизнал гаден звяр — предположи доктор Рут Щван. — Дали, когато дойде на вратата ми, съм видяла само очите му, понеже останалото лице е било покрито с косми? И сигурно е държал ръцете си в джобовете, понеже и те са космати?

— Дума да няма, не е могъл да се появява с тази външност сред хората — отбелязах аз. — Освен ако не е излизал по тъмно. Срам, свръхчувствителност към светлината и сега убийства. При всички положения може да действа само по тъмно.

— Би могъл да се обръсне — рече замислена Щван. — Поне онези части от тялото, които другите виждат. Лицето, челото, вратът, ръцете.

— Част от космите, които намерихме, бяха обръснати — потвърдих аз. — Ако се е качил на кораба, е трябвало да направи нещо.

— Излиза, че когато убива, се съблича, поне донякъде — уточни и доктор Щван. — Инак защо ще откриваме толкова много косми.

Замислих се дали гениталиите му са недоразвити и дали това е свързано с факта, че убиецът съблича жертвите си само от кръста нагоре. Вероятно не иска да гледа женски гениталии, понеже те му напомнят, че всъщност не може да бъде мъж. Представих си колко унижен се чувства, колко е сърдит на целия свят. Родители на деца, страдащи от хипертрихоза, ги крият още от мига на тяхното раждане, особено пък хора с влиянието и възможностите на Шандонови на богаташкия, откъснат от останалия свят остров Сен Луи.

Представих си как отхвърленият син, тази „гадна горила“, живее в сумрака на строения преди столетия семеен дом и излиза само по тъмно. Дори и да оглавява престъпен картел, стар заможен род с влияние и име вероятно не иска светът да узнава, че убиецът е негова издънка.

— Винаги има надежда да се проследи по френските регистри дали са се раждали деца с такова заболяване — казах аз. — Няма да е трудно да се провери, хипертрихозата все пак се среща изключително рядко. Веднъж на милиард души.

— Няма да открием нищо в регистрите — рече някак безучастно Щван.

Вярвах й. Семейството сигурно се бе погрижило да заличи всички следи. Някъде по обяд се разделих с доктор Щван и си тръгнах със свито сърце: носех в куфарчето вещественни доказателства, с които се бях сдобила по не съвсем законен начин. Излязох през задния вход, където камионетките с перденца по прозорците чакаха да потеглят на следващото си тъжно пътуване. На черната пейка до стария тухлен зид седяха мъж и жена с тъжни траурни дрехи. Мъжът държеше шапката си в ръка и бе вперил очи в земята. Жената ме погледна със съсипано от мъката лице.

Забързах по плочника покрай Сена, връхлетяха ме страховити образи. Представих си ужасното лице на онова чудовище, когато някоя от неговите жертви му е отворила вратата. Представих си как се скита като нощен звяр, докато набележи следващата клетница. Ето как си е

отмъщавал в живота — като е карал жертвите си да го гледат. Ужасът им му е вдъхвал сила.

Спрях и се огледах. Колите профучаваха неумолимо покрай мен. Почувствах се замаяна от бясно препусналите автомобили, изпод чиито гуми отхвърчаха камъчета, удрящи ме по лицето — няхах представа как ще хвана такси. Дори и да минеше някое, нямаше къде да спре. Тръгнах по страничните улички, по които почти нямаше движение, и съвсем се отчаях, че ще спра някога такси.

Пак ме плисна паника. Хукнах назад по каменните стъпала и се върнах в парка, където седнах на една пейка и си поех въздух, усещайки мириса на смърт, който все така се просмукваше между дървета и цветя. Затворих очи и подложих лице на зимното слънце, а сърцето ми продължаваше да препуска като обезумяло и под дрехите ми се стичаха капчици студена пот. Ръцете и краката ми бяха изтръпнали, усещах върху коленете си коравото алуминиево куфарче.

— Като гледам, имате нужда от приятел — екна изневиделица гласът на Джей Тали.

Подскочих и ахнах изумена.

— Извинявайте — добави тихо той и седна до мен. — Не исках да ви плаша.

— Какво търсите тук? — подвигнах, а мислите ми се блъскаха лудешки една о друга досущ пешаци на бойното поле.

— Не ви ли казах, че ще ви пазим?

Разкопча кашмиреното си палто в тютюнев цвят и извади от вътрешния джоб пакет цигари. Запали и за мен, и за себе си.

— Казахте, че и за вас е твърде опасно да се появявате тук — допълних с обвинителен тон. — И какво излиза, влизам аз и свършвам мръсната работа, а през това време вие си седите в проклетия парк пред института.

Издишах гневно цигарения дим и скочих от пейката. Грабнах куфарчето.

— Какви игрички разигравате с мен? — попитах аз младежа.

Той бръкна в друг джоб и извади клетъчен телефон.

— Помислих си, че сигурно ви трябва кола да се приберете — отвърна той. — Не разигравам никакви игри. Хайде да тръгваме.

Натисна бутоните върху телефона и каза на някого нещо на френски.

— Сега какво? Мъжът от Обединената командна мрежа за борба с престъпността^[1] ще дойде ли да ме прибере?

— Повиках такси. Според мен Мъжът от Обединената командна мрежа вече е в пенсия, и то от доста години.

Тръгнахме към една от спокойните тихи пресечки и след няколко минути таксито дойде. Качихме се, Тали погледна куфарчето върху коленете ми.

— Да — отговорих на неизречения му въпрос.

Щом стигнахме хотела, заведох Тали горе в стаята, понеже нямаше къде другаде да поговорим и да сме сигурни, че не ни подслушват. Звъннах на Марино, но той не вдигна.

— Трябва да се върна във Вирджиния — казах аз.

— Ще го уредим лесно — отвърна младежът. — Когато кажете.

Сложи табелата „Не влизай“ на вратата и окачи веригата.

— Още утре сутринта.

Седнахме на фотьойлите при прозореца, разделени от масичката.

— Доколкото разбирам, госпожа Щван ви се е доверила — подхвана Тали. — Ако изобщо ви интересува, това бе най-трудната част. Жената страда от мания за преследване — и има защо, и не се надявахме да изплюе камъчето пред когото и да било. Радвам се, че инстинктите не са ме подвели.

— Инстинктите ли? — ахнах аз.

— Ами да — впери той очи в моите. — Знаех си, че ако някой успее да откопчи от нея истината, то това сте вие. Славата ви е стигнала и дотук и Щван безспорно ви уважава много. Но все пак помогна и това, че в най-общи линии ви познавам. — Известно време Тали мълча. — Покрай Луси.

— Нима познавате племенницата ми? — не му повярвах аз.

— Учили сме по едно и също време, макар и в различни курсове в Глинко — отвърна младежът — имаше предвид Националната академия в Глинко, щата Джорджия, където биваха обучавани служителите на Службата за борба с контрабандата със спиртни напитки, тютюневи изделия и огнестрелно оръжие, на тайните служби, митниците, граничните служби и още шейсетина служби за борба с престъпността. — В известен смисъл ми беше мъчно за нея. Появеше ли се, и всички започваха да говорят за вас, сякаш тя няма никакви качества.

— Не умея и една десета от онова, което знае Луси — възразих аз.

— Повечето хора не го умеят.

— Но какво общо има това тук с нея? — поисках да знам.

— Според мен заради вас Луси иска да се превърне едва ли не в Икар и да политне към слънцето. Дано не вземе този мит прекалено насериозно и не падне от небето.

При тези думи ме прониза страх. Нямах представа къде е сега Луси. А и Тали беше прав. Племенницата ми държеше да прави всичко по-добре, по-бързо, по-рисковано от мен, сякаш с тази надпревара щеше да си спечели най-сетне любовта, която според нея не заслужаваше.

— Космите, попаднали от убиеца върху жертвите, убити в Париж, определено не са от главата на мъжа с неустановената самоличност в контейнера — казах аз и обясних на Тали и останалото.

— Но тези странни косми са били по дрехите му, нали? — опита се да го проумее Тали.

— Откъм опаката страна на дрехите. И така, дрехите на убиеца и тялото му са покрити с тези гъсти, дълги, тънки като на бебе косми. Затова и са полепнали по опакото на дрехите му, които той съблича и принуждава жертвата да облече, преди да я удави.

— А жертвата е онзи тип в контейнера. Тома. — Тали замълча.
— Значи цялото тяло на Върколака е обрасло с тези косми, така ли? Тогава той очевидно не ги бръсне.

— Не е лесно да бръснеш редовно цялото си тяло. По всяка вероятност Върколака бръсне само частите, които другите виждат.

— И няма ли ефикасно лечение? Някакво лекарство например?

— С известен успех се прилага лечение с лазер. Но той може би не го знае. Ала по-вероятно семейството не му разрешава да се показва по клиники, особено пък след като е започнал да убива.

— Защо според вас си е разменил дрехите с мъжа, когото сте намерили в контейнера? С Тома.

— Ако тръгнете да бягате с кораб — предположих аз, — едва ли ще се издокарате със скъпи маркови дрехи. Освен това Върколака е бил озлобен, мразел е и е презирал всички. Искал е да има последната дума. Можем да умуваме чак до довечера, но никога няма твърдо

установена формула, има ги само бедите, които остават след престъплението.

— Желаете ли нещо?

— Да ми отговорите на един въпрос — отвърнах аз. — Защо не ми съобщихте, че Върколака е нападнал и доктор Щван? Разказахте ми с генералния секретар за неуспешния опит за убийство, но изобщо не споменахте, че Върколака е взел на мушка тъкмо нея.

Тали продължи да мълчи.

— Притеснявахте се да не се уплаша, нали? — продължих аз. — Върколака я вижда и се опитва да я убие, следователно не е изключено да види и мен и също да ме нападне, така ли?

— Мнозина се съмняваха, че ако знаете цялата истина, ще се съгласите да се срещнете с доктор Щван.

— Е, тези хора явно не ме познават добре — отбелязах аз. — Всъщност, ако знаех за какво става дума, веднага щях да се съглася да ида при жената. Пък вие си твърдете, че само защото сте виждали Луси един-два пъти, ме познавате и сте в състояние да предвидите как ще реагирам.

— Така настоя доктор Щван. Държеше да ви каже сама, и то с основание. Не е споделяла докрай за станалото с никого, дори с детектива, който ѝ е приятел. Той ни изложи само в най-общи линии какво се е случило.

— Защо?

— Пак заради хората, които укриват и пазят убиеца. Щван се притесняваше, че ако те разберат, че го е разгледала добре, може и да ѝ направят нещо. На нея или на съпруга ѝ и на двете им деца. Убедена е, че вие няма да я подведете и да разгласите историята пред хора, които, биха я изложили на опасност. Настоя обаче сама да реши какво да ви каже вече след като се срещне с вас.

— Значи задачата е изпълнена.

— Защо ми се сърдите? — попита ме Тали.

— Защото сте много самонадеян.

— Не е нарочно — възрази младежът. — Просто ми се иска да сложим край на изстъпленията на Върколака, докато той не е убил или осакатил още някого. Искам да разберем какво го движи.

— Страхът и отчуждението — отвърнах аз. — Мъките и гневът, задето е наказан за нещо, за което не носи вина. Страдал е в самота. И

е достатъчно умен, за да разбира за какво става въпрос.

От слънцето лъскавата коса на Тали приличаше на абанос, а очите му бяха като напръскани със златни точки. Долових чувствата му още преди той да е успял да ги прикрие. Станах и се извърнах към прозореца — не ми се искаше да гледам Тали.

— Сигурно мрази жените, които вижда — отбеляза младежът. — Жени, които никога няма да бъдат негови. Жени, които ще пицят, ужасени, зърнат ли тялото му.

— Всъщност мрази най-много себе си — уточних аз.

— На негово място и аз бих се мразил.

— Вие платихте пътуването, нали, Джей?

Той също се изправи и се облегна на рамката на прозореца.

— А не някоя голяма фирма, която се бори срещу „Картел 165“ — продължих аз. Погледнах го. — Вие организирахте срещата ми с доктор Щван. Организирали сте всичко и сте платили от джоба си — отсякох убедено. Бях смаяна от предположението си. — И сте си го позволили, понеже сте баснословно богат. Защото родителите ви не си знаят парите. И затуй сте се хванали на работа в служба за борба с престъпността. За да избягате от това, че сте богат. Но въпреки всичко се държите като богаташ, изглеждате като богаташ.

Той трепна.

— Не ви е приятно, че не вие задавате въпросите, нали? — вметнах аз.

— Вярно е, че не исках да ставам като баща ми. Принстънският университет, спортните отбори, жена от сой, деца, възпитавани както подобава, всичко, както подобава.

Стояхме един до друг и гледахме улицата, сякаш навън ставаше нещо интересно.

— Но се съмнявам, че баща ви изобщо ви обръща внимание. Заблуждавате себе си, като му правите напук. Следвали сте в Харвардския университет, милионер сте, значи му правите напук, щом се разхождате с полицейска значка и пистолет и сте си продупчили ухото.

— Защо ми говорите всичко това?

Той се извърна към мен, стояхме толкова близо един до друг, че усещах дъха му и миризмата на одеколона.

— Защото не искам утре сутринта да се събудя и да си дам сметка, че съм част от някакъв ваш си план, с който сте решили да ядосате баща си. Защото не искам да повярвам, че току-що съм нарушила закона, престъпила съм всички клетви, които някога съм давала, заради някакво си разглезено богато хлапе, което смята, че ще покаже колко против е срещу установения ред, като накара човек като мен да направи нещо, заради което да си съсипе кариерата. Каквото е останало от нея де. И вероятно като ме тикне във френски затвор.

— Ще ви идвам на свиждане.

— Много смешно, няма що.

— Не съм глезльо, Кей.

Сетих се за табелката „Не влизай“ и веригата върху вратата. Докоснах Тали по врата, прокарах пръст по извивката на волевата му брадичка, помилвах ъгълчето на устата му. Повече от година не бях усещала мъжка брада до лицето си. Пресегнах се и прокарах длани през гъстата му коса. Тя бе топла от слънцето, а Тали бе впил очи в моите — чакаше да види какво ще направя.

Притеглих го към себе си. Започнах да го целувам и милвам ненаситно, като прокарах длани по стегнатото му съвършено тяло, а през това време той ми смъкваше дрехите.

— Божичко, колко си красива — пророни досами лицето ми. — Щях да полудея! — Скъса едно от копчетата, изкриви кукичката на сутиена. — Седях там като истукан пред генералния секретар и се опитвах да не гледам гърдите ти.

Обхвана ги с длани. Исках да се любим необуздано и диво, така че да не се сецам за Бентън, който знаеше как бавно да ме размекне и да ме преведе през бурния океан на страстта.

Задърпах Тали към спалнята — бях къде-къде по-обиграна и опитна от него. Държах го във властта си и го направлявах. Радвах му се, докато останахме без сили и плувахме в пот. Бентън го нямаше в оная хотелска стая. Но ако можеше да види отнякъде какво съм направила току-що, щеше да ме разбере и да ми влезе в положението.

Вече се свечеряваше, ние пиехме вино и гледахме как сенките по тавана се удължават, понеже слънцето се бе уморило от деня. Иззвъня телефонът, но аз не вдигнах. Марино заблъска по вратата и взе да ме вика с цяло гърло, аз се престорих, че ме няма. После телефонът зазвъни отново и аз поклатих глава.

— Ох, Марино, Марино! — простенах.

— Твоят телохранител.

— Този път се изложи — отбелязах, а Тали пак ме зацелува страстно. — Май ще се наложи да го уволня.

— Де да можеше!

— Кажи ми, че днес не съм извършила още едно престъпление. И твоето име, агент Тали, няма нищо общо с това, че някой иска да ми го върне тъпкано.

— Добре. Моето име няма нищо общо с това, че някой иска да ти го върне тъпкано. Но виж, за престъплението не знам.

Марино явно бе вдигнал ръце от мен и когато се свечери, се изкъпахме заедно с Тали под душа. Той ми изми главата и подметна на шега нещо за разликата във възрастта. Това според него било поредното проявление на желанието му да прави напук. Предложих му да идем да вечеряме.

— Какво ще кажеш за кафене „Рюнтс“? — попита той.

— Не съм ходила там.

— То е от заведенията, които французите наричат *chaleureux, ancien et familial* — старо, със задушевна домашна атмосфера. Намира се до „Опера Комик“, затова и стените са отрупани със снимки на оперни певци.

Сетих се за Марино. Трябваше да му кажа, че не съм се изгубила някъде из Париж.

— Ще идем пеш, много е приятно — допълни Тали. — Намира се на петнайсетина минути от тук. Най-много на двайсет.

— Трябва първо да намеря Марино — рекох аз. — Сигурно е в барчето.

— Искаш ли да го потърся аз и да го пратя при теб?

— Сигурна съм, че ще ти бъде изключително признателен — пошегувах се аз.

Но Марино намери мен, преди Тали да е намерил него. Още си сушах косата, когато нахълта като фурия в стаята ми — от изражението му разбрах, че е наясно защо не е могъл да ме открие.

— Къде се запиля, дявол те взел! — разфуча се Марино още от вратата.

— Бях в Института по съдебна медицина.

— Цял ден?

— Е, не цял ден.

Той погледна леглото. Ние с Тали го бяхме пооправили, но далеч не така добре, както сутринта камериерката.

— Отивам да... — опитах се да му обясня.

— С него — подвижна Марино. — Знаех си аз, че ще стане. Направо не мога да повярвам, че си паднала толкова ниско. Майко мила, пък аз си въобразявах, че стоиш над...

— Не ти влиза в работата — прекъснах го уморено.

Той препречи вратата с ръце на кръста — не ти трябва строга бавачка. Напуши ме смях.

— Ама какво ти става, бе жена! — възкликна Марино. — Седиш и ридаеш върху протокола от аутопсията на Бентън и след броени часове се изчукваш с някакво тъпо плейбойче! Толкова ли не може да почакаш поне едно денонощие, докторке! Как ти даде сърце да постъпиш така с Бентън!

— Не крещи, за бога, Марино. Достатъчно си покрещяхме в тази стая.

— Как ти даде сърце! — повтори той и ме погледна погнусен, сякаш бях някаква уличница. — Получаваш писмото му, викаш мен и Луси, снощи си изплака тук очите и сега какво? Бух в леглото с първия срещнат! Сякаш това изобщо не се е случило. Да се въргаля, моля ти се, с някакъв женкар! С някакъв проклет пънкар!

— Напусни стаята, ако обичаш — писна ми накрая.

— А, без тия — заснова Марино напред-назад и ми се закани с пръст. — Искат ти се, ама аз не мърдам оттук. Щом толкова ти се чука с този никаквец, прави го пред мен, да ти погледам сеира. Защото знаеш ли? Просто няма да го допусна. Някой тук трябва да вземе нещата в свои ръце и както личи, се налага това да съм аз.

Продължаваше да кръстосва из стаята, а лицето му ставаше все по-мораво.

— Виж го ти него! — ядосах се накрая и аз. — За какъв се мислиш, бе Марино. Кой ти дава право да ми се бъркаш в живота?

— Ох, клетият Бентън. Добре че си умря човекът. Толкова си го и обичала. — Спря да обикаля и забучи пръст в лицето ми. — Мислех те за по-различна! Какви ли, интересно, си ги вършела, когато Бентън не е гледал! Я кажи да чуем. А аз, загубеният, съм седнал да я съжалявам.

— Разкарай ми се от стаята! Незабавно! — не издържах аз. — Вижте го, седнал да ми разиграва сценки на ревност. Как смееш изобщо да говориш за отношенията ми с Бентън! Какво знаеш ти? Нищо, Марино. И той е мъртъв, Марино. Мъртъв е от близо година, Марино. А аз не съм мъртва, ти също.

— Е, сега бих предпочел да си мъртва.

— Говориш като Луси, когато беше на десет години.

Той излезе и затръшна вратата толкова силно, че се посипаха люспи боя и полилеят се люшна. Вдигнах слушалката и набрах номера на рецепцията.

— Има ли във фоайето човек на име Джей Тали? — попитах. — Висок, с тъмна коса, млад. Облечен е в светлокафяво кожено яке и дънки.

— Да, видях го, госпожо.

След броени секунди чух гласа и на Тали.

— Марино току-що излезе оттук с гръм и трясък — обясних му аз. — Скрий се, Джей, да не те види. Побеснял е.

— Слиза от асансьора — рече младежът. — И си права. Наистина прилича на луд. Махам се.

Изскочих като тапа от стаята. Хукнах колкото ми крака държат по коридора и надолу по застланото с килим вито стълбище, без да се притеснявам от смутените погледи на добре облечените възпитани хора, които си ходеха бавно и не влизаха в ръкопашни схватки по скъпите парижки хотели. Във фоайето позабавих крачка, поех си дъх и ужасена, видях как Марино замахва към Тали, а двама пикола и портиерът се опитват да ги разтърват. Администраторът на регистратурата трескаво набираше някакъв телефонен номер, вероятно на полицията.

— Недей, Марино — провикнах се властно и се завтекох към него. — Престани, Марино! — сграбчих го за ръката.

Очите му се бяха изцъклили, той целият беше плувнал в пот и добре че не носеше оръжие, понеже нищо чудно да го вкараше в употреба. Държах го за ръката, а Тали говореше нещо на френски и ръкомахаше, очевидно убеждаваше хората наоколо да не се притесняват и че е излишно да викат полиция. Преведох Марино през фоайето, като го държах за ръка, все едно е хлапе, направило голяма

пакост. Минахме покрай портиера и скъпите автомобили и излязохме на тротоара, където спрях.

— Съзнаваш ли изобщо какви ги вършиш? — попитах го.

Той изтри лицето си с опакото на ръката. Пуфтеше като парен локомотив. Притесних се да не получи сърдечен пристъп.

— Марино — дръпнах го за ръката. — Чуй ме. Вдетиняваш се. Тали не ти е направил нищо. И аз не съм ти направила нищо.

— Сигурно отстоявам честта на Бентън, понеже него го няма, та да го стори сам — заоправдава се глухо и уморено той.

— Не. Ти всъщност замахваш на Кари Гретхен, на Джойс. Тях искаш да скъсаш от бой, да ги осакатиш, да ги убиеш.

Той въздъхна тежко, сякаш признаваше разгрома си.

— Нима смяташ, че не съзнавам какво правиш? — продължих нахъсано, но тихо.

Хората наподобяваха сенки, които се стрелкаха покрай нас по тротоара. Всичко бе озарено от витрините на магазинчетата и кафенетата, в които беше страшна навалица.

— Искаш да си го изкараш на някого — не мирясвах аз. — Затова го правиш. И какъв е този яд, кажи де? Кари и Джойс са мъртви.

— Добре поне че вие с Луси им видяхте сметката на тия проклетници — разрида се Марино.

— Я не се занасяй, само това оставаше сега — и да ревнеш. — Хванах го отново за ръката и двамата тръгнахме да се разхождаме. — Нямам никаква заслуга за тяхната смърт — рекох му. — Не че щях да му мисля много-много. Но не аз, а Луси натисна спусъка, Марино. И знаеш ли? От това не й олекна особено. Още живее с омразата, още не може да намери покой и бие и стреля наред. Но някой прекрасен ден и тя ще се примири. Както е крайно време да се примириш и ти, Марино. Не се занимавай повече с това.

— Точно с него ли трябваше да го правиш? — попита ме той тихо и измъчено и избърса с ръкав очите си. — Кажи де, докторке? Защо точно с него?

— Смяташ, че никой мъж не е достоен за мен, нали? — рекох му. Марино се замисли.

— И никоя жена не е достойна за теб. Никоя не може да се сравнява с Дорис. Тежко ти беше, когато тя се разведе с теб, нали? И

според мен никоя жена, с която си бил оттогава, не може да се мери с нея. Но сме длъжни да опитваме, Марино. Длъжни сме да живеем.

— Да, и другите ми биха шута. До една. Жените, дето според теб не били достойни за мен.

— Били са ти шута, понеже са жалки въртиопашки.

Той се усмихна в мрака.

---

[1] Измислен герой от едноименен телевизионен сериал. — Б.пр.

↑

37.

Докато ние с Тали вървахме към кафене „Рюнтс“, парижките улици се пробуждаха за живот. Беше хладно, въздухът ме галеше приятно по лицето, но аз пак бях като на тръни. Защо изобщо дойдох във Франция! Тръгнахме да прекосяваме площад „Опера“ и когато Джей се пресегна и ме хвана за ръката, ми се прииска никога да не съм го срещала.

Пръстите му бяха топли, силни и дълги и аз изобщо не бях очаквала да ме пронижат такава нежност и сладостна тръпка — докато днес следобед се бяхме любили, изобщо не ги бях усетила. Засрамих се от себе си.

— Знай, че това е важно за мен — подхвана той. — Не съм никакъв сваляч въздухар, Кей. Не си падам по връзките за една нощ. Държа да го знаеш.

— Не се влюбвай в мен, Джей — предупредих го аз и погледнах. От мълчанието му разбрах как се е почувствал от тези думи.

— Не че не държа на теб, Джей.

— Кафенето ще ти хареса много — рече той. — Там ходят ограничен кръг хора. Ще видиш. Всички говорят само френски и ако ти не знаеш езика, ще се наложи да сочиш с пръстче в листа с менюто или да разлистваш речника, а съдържателката ще те вземе на подбив. Одет е много строга, но инак е сваятна жена.

Почти не го чувах.

— Ние с нея сме сключили нещо като договор за мирно съвместно съществуване. Ако тя се държи мило с мен, покровителствам заведението. Ако аз съм мил, тя пък ме оставя да я покровителствам.

— Чуй ме — прекъснах го, после приплъзнах длан нагоре по ръката му и се облегнах на него. — Последното, което някога съм искала, е да нараня някого. Не искам да нараня и теб. А вече го сторих.

— Че защо да си ме наранила? Днес следобед беше невероятно.

— Да, беше — съгласих се аз. — Но...

Той спря на тротоара и се взря в очите ми, а хората минаваха и заминаваха и светлините на магазините отпъждаха мрака. От допира му се чувствах жива.

— Не съм те молил да ме обичаш — каза Джей.

— Такива неща не се искат.

Продължихме нататък.

— Знам, Кей, че не ти е било лесно да ми го дадеш — допълни младежът. — Любовта за теб е нещо като върколак. Чудовище, което те хвърля в ужас. И аз те разбирам. Издебвала те е и цял живот те е наранявала.

— Само не ми се прави на психоаналитик. Не се опитвай да ме променяш, Джей.

Хората ни блъскаха, докато минаваха покрай нас. Неколцина тийнейджъри с обици по цялото тяло и боядисана коса ни бутнаха и прихнаха да се смеят. Малка тълпа зяпаше и сочеше жълтия бипланер с почти естествени размери, закачен отстрани на сградата на „Гран Марние“ и рекламиращ изложба на часовници марка „Брайтлинг“. Миришеше на препечени кестени.

— Откакто е починал Бентън, не съм докосвала мъж — споделих аз. — Ето къде се намираш ти в живота ми, Джей.

— Не исках да бъда груб...

— Утре сутринта се качвам на самолета и се прибирам.

— Искат ми се да останеш.

— Имам да върша работа, забрави ли? — напомних му аз.

Гневът подаде глава от скривалището си и когато Тали се опита отново да ме хване за ръка, аз дръпнах пръсти.

— Или може би е по-уместно да кажа, че ще се опитам да се промъкна през иглените уши на властите и да се прибера? — продължих да натяквам аз. — С куфарче, натъпкано с незаконно придобити веществени доказателства. Нали съм си воин на честта, ще си изпълня заповедите, които сама ще си дам, и ако е възможно, ще взема проби за ДНК изследвания. Ще сравня резултатите с ДНК на трупа с неустановена самоличност. Накрая ще докажа, че двамата с убиеца са братя. Междувременно полицията може би ще извади късмет и ще се натъкне на върколак, който се скита по улиците и ще ви изпее всичко за картела на Шандон. И може би две-три жени ще бъдат спасени.

— Защо си толкова озлобена? — попита Джей.

— Озлобена ли? А според теб не трябва ли да съм озлобена?

Завихме и от булевард „Италиен“ тръгнахме по улица „Фавар“.

— Според теб, значи, не трябва да съм ядосана, задето съм пратена тук, за да ви решавам проблемите, и същевременно съм превърната в заложница на нечии кроежи, за които не знам нищичко?

— Жалко, че го възприемаш така.

— Влияем си зле — рекох.

Кафене „Рюнтс“ беше малко и спокойно, с покривки на бели и зелени карета и със зелени чаши. Лампите и полилеят бяха червени. Когато влязохме, Одет правеше на бара коктейл. Поздрави Тали по доста странен начин — разпери отчаяно ръце и взе да му се кара.

— Обвинява ме, че ме е нямало цели два месеца, а сега й се изтърсвам, без да се обадя — преведе ми той.

Надвеси се през тезгяха и я целуна по двете бузи, за да я умиловити. Кафенето беше пълно, но Одет все пак успя да ни намери хубава ъглова маса, понеже Тали действаше именно така на хората: винаги постигаше каквото иска. Избра червено бургундско, защото се беше сетил как съм му казвала, че обичам най-много това вино, макар и всъщност да не помнех кога точно съм го споделяла с него и дали изобщо съм му го споменавала. Вече не знаех кое е научил по свои си канали и кое съм му казала аз.

— Я да видим — рече Джей и се зачете в листа с менюто. — Препоръчвам ти горещо елзаските специалитети. Какво да си вземем за ордьовър? Салата със сирене грюер — стърган на ренде грюер, който прилича на спагети, върху салата от маруля и домати. Но е насищащо, да знаеш.

— Тогава може би ще поръчам само това — казах, понеже изобщо не ми се ядеше.

Джей бръкна в джоба на якето и извади малка пура и ножче.

— Така намалявам цигарите — обясни ми той. — Ти искаш ли?

— Всички във Франция прекаляват с пушенето. Време е пак да откажа цигарите — казах му аз.

— Много са хубави — допълни Джей и сръза връхчето — Топнати са в захар. Тази марка са с дъх на ванилия, но имам и с мирис на канела и на карамфил. — Той драсна клечка кибрит и я запали. —

Аз обаче предпочитам пурите с ухание на ванилия — уточни и издиша дима. — Трябва на всяка цена да опиташ.

Подаде ми пурата.

— Не, благодаря — отказах му аз.

— Изписвам ги от търговец на едро в Маями — продължи младежът, като замахна с пурата и отметна глава, за да издиша отново дима. — Марка „Кожимар“. Не ги бъркай с „Кохимар“, които са чудно хубави, но са нелегални, ако са кубински, а не доминикански. Незаконни най-малко в Съединените щати. Знам го, понеже работя за Службата за борба с контрабандата със спиртни напитки, тютюневи изделия и огнестрелно оръжие. Да, знам си урока, драга ми госпожо.

Вече бе изпил първата чаша вино. Наля си втора и допълни и моята.

— Ако се върна в Щатите, ще пожелаеш ли да се срещнем отново? Какво ще се случи, ако ме преместят, да речем... отново във Вашингтон.

— Не исках да ти причинявам това — отвърнах аз.

Очите му се напълниха със сълзи и той побърза да се извърне.

— Наистина не исках. Аз съм виновна — пророних едва чуто.

— Виновна ли? — възкликна той. — Виновна? Не знаех, че става дума за вина, сякаш някой трябва да носи отговорност. Сякаш сме допуснали грешка. — Надвеси се над масата и се усмихна самодоволно, все едно беше детектив и току-що ме е притиснал с някой хитроумен въпрос. — Виновна била. Виж ти! — повтори замислено и отново издиша дима.

— Ти, Джей, си много силен — отбелязах аз. — Все някой ден ще разбереш...

— Не мога да променя възрастта си — прекъсна ме младежът с тон, накарал околните да се извърнат към нас.

— И, за бога, живееш във Франция.

— Можех да живея и на по-неприятни места.

— Бива те да жонглираш с думите — укорих го аз. — Но животът е по-силен от нас.

— Съжالياваш, нали? — облегна се той пак на стола. — Уж знам толкова много за теб, а виж каква глупост направих!

— Не съм казвала, че си направил глупост.

— Още не си готова, нали?

Вече и аз се разстройвах.

— Няма откъде да знаеш дали съм готова или не — троснах се тъкмо когато келнерката дойде да вземе поръчката и се отдалечи нечуто. — Хвърляш прекалено много усилия да проникнеш в мислите ми, а на своите почти не обръщаш внимание.

— Добре, така да бъде. Не се притеснявай. Занапред няма да се опитвам да предугадя какво чувстваш и си мислиш.

— Виж го ти него, пак ми капризничи — укорих го аз. — Най-после се държиш според възрастта си.

Очите му блеснаха. Аз отпих от виното. Джей вече бе изгълтал и втората чаша.

— И аз заслужавам уважение — каза ми младежът. — Не съм дете. Какво беше днешният следобед, Кей? Социална работа? Благотворителност? Сексуално обучение? Майчински грижи?

— Хайде да не говорим за това тук — предложих аз.

— Или просто си ме използвала — не млъкна той.

— Прекалено стара съм за теб. Говори по-тихо, ако обичаш.

— Стара е майка ми, леля ми. Стара е глухата вдовица, която живее до мен.

Сетих се, че дори не зная адреса на Тали. Нямах домашния му телефон.

— Ставаш стара, когато се държиш наставнически и снизходително, и страхливо — натякна ми Джей и вдигна чашата като за наздравица.

— Страхливо ли? Наричали са ме каква ли не, но не и страхлива.

— Ти си емоционална страхливка — отпи Джей така, все едно гасеше пожар. — Затова и си била с него. Той е бил безопасен. Пък ти си разправяй пак колко много си го обичала. Точно така, той е бил безопасен.

— Не говори за неща, за които не знаеш нищо — предупредих го разтреперана.

— Понеже те е страх. Страх те е още откакто е умрял баща ти, още откакто се чувстваш по-различна от другите, защото *наистина* си различна и това е цената, която хора като нас плащат. Ние сме по-особени. Сами сме и рядко си даваме сметка, че това е така, понеже сме по-особени. Все си мислим, че ни има нещо.

Оставих салфетката върху масата и изтиках стола на зад.

— Ето какъв ви е проблемът на вас, кретените, дето цял живот събирате сведения за другите — рекох тихо и спокойно. — Присвоявате си чуждите тайни, трагедии, радости, сякаш са си ваши. Аз поне имам свой живот. Поне не живея като воайор, чрез живота на хора, които не познавам. Поне не съм шпионин и съгледвач.

— И аз не съм шпионин — възропта Тали. — Такава ми е работата, трябваше да събера възможно най-много сведения за теб.

— И си я свършил изключително добре — подметнах аз, засегната. — Особено днес следобед.

— Моля те, не си тръгвай — рече нечуто той, после се пресегна и хвана ръката ми през масата.

Дръпнах се. Станах и излязох от ресторанта под погледите на хората по масите. Някой се засмя и подметна нещо, което и без преводач разбрах. От сто километра личеше, че красивият младеж и по-възрастната му любовница се карат. Или той може би й беше жиголо.

Наближаваше девет и половина и аз закрачих решително към хотела, докато всички останали сякаш едва сега излизаха да се поразходят из града. Една полицайка с бели ръкавици насочваше със свирка автомобилите, докато чаках с навалищата да прекося булевард „Капюсин“. Всичко наоколо бе огласяно от врява, въздухът бе озарен от студения светлик на месечината. Ухаеше на палачинки, на току-що изпечени кифли и кестени, и на мен ми се сви сърцето и ми се зави свят.

Бързах, все едно бях от някого, но и понякога спирах на кръстовищата, защото ми се искаше да ме настигнат. Тали не ме последва. Стигнах задъхана и кисела в хотела — хич не ми се искаше да се срещам с Марино и да се връщам в стаята.

Спрях такси, понеже трябваше да свърша още нещо. Реших да го направя сама, във вечерния мрак, защото бяха паднали всичките ми задръжки и бях отчаяна.

— Да, госпожо? — попита ме шофьорът и се извърна към мен.

Имах чувството, че се разпадам на парченца.

— Говорите ли английски? — попитах аз мъжа.

— Да.

— Познавате ли града? Можете ли да ми обясните какво виждам?

— Какво виждате ли? Сега ли?

— Да, докато карате — потвърдих аз.

— Да ви бъде нещо като екскурзовод ли? — учуди се той. — Не, но живея тук. Къде искате да отидете?

— Знаете ли къде се намира моргата? На брега на Сена, при Лионската гара.

— Искате да отидете там? — ахна той и докато чакаше да се влее в потока от коли, се обърна и ме изгледа смаяно.

— Да, точно там. Но първо искам да ида на остров Сен Луи — обясних му аз и отново огледах улицата да не би Тали също да се е върнал, ала надеждата помръкна точно както и дневната светлина.

— Моля? — изсмя се човекът, сякаш съм най-голямата откачалка, която е срещал. — Искате да идете до моргата и до остров Сен Луи. Не виждам връзката. Да не е умрял някой богаташ?

Вече ме дразнеше.

— Много ви моля, карайте — рекох му.

— Ама, разбира се. Както кажете.

Гумите изскърцаха по плочника, отражението на уличните лампи върху Сена наподобяваше пасажии сребърни рибки. Изтрих парата по стъклото на прозореца и видях как минаваме по мост Луи-Филип и излизаме на острова. Начаса разпознах прелестните жилищни сгради от XVII век, където навремето са живеели благородниците. Бях идвала тук и преди, с Бентън.

Двамата се бяхме разхождали по тесните калдъръмени улички и бяхме чели плочите по някои от стените, върху които пишеше кой е живял в сградата. Бяхме седели в кафенетата на открито и отсреща, в Бертйон бяхме яли сладолед. Помолих шофьора на таксито да обиколи острова.

Накъдето и да се обърнех, виждах великолепни жилищни сгради от разяден от годините пясъчник, балкони с перила от черно ковано желязо. Прозорците светеха и през тях се виждаха библиотеки и прелестни картини, но не и хора. Сякаш каймакът на обществото, който живееше тук, бе невидим за нас, обикновените простосмъртни.

— Чували ли сте някога за семейство Шандон? — попитах аз шофьора.

— То оставаше да не съм чувал! — отвърна той. — Искате ли да видите къде живее?

— Да, ако обичате — рекох му със свито сърце.

Той подкара по Ке д'Орлеан, покрай къщата, където на втория етаж е издъхнал Помпиду и където щорите и досега бяха спуснати, после зави по Ке дьо Бетюн, към източния край на острова. Бръкнах в дамската чанта и извадих шишенце с болкоуспокоително „Адвил“.

Таксито спря. Усетих, че шофьорът не иска да се приближава повече до къщата на Шандон.

— Завийте ей там, на онзи ъгъл — посочи той — и продължете по Ке д'Анжу. Ще видите резбована порта с изображения на кози. Това е гербът на Шандонов. Дори улуците завършват с кози глави. Наистина си е внушително. Няма как да не ги забележите. И не ходете на моста откъм десния бряг — предупреди ме човекът. — Под него е свърталището на бездомниците и на хомосексуалистите. Опасно си е.

Сградата, където родът Шандон живееше вече от столетия, представляваше четириетажна постройка с множество капандури, комини и *oeil de boeuf*, или кръгъл прозорец на тавана. Входната врата бе от тъмно дърво, богато украсено с дърворезба с изображения на бързоноги кози, точно както ми бе обяснил и шофьорът, дори водосточните тръби завършваха с кози глави.

Настръхнах цялата. Спотаих се в здрача и се вторах в това леговище, където се бе пръкнало чудовището, представящо се за Върколака. Виждах през прозорците светещи полилеи, лавици, отрупани със стотици книги. Сепнах се, когато зад стъклото внезапно изникна жена. Беше много дебела. Бе облечена в тъмночервена роба от атлаз или коприна с широки ръкави. Загледах я като омагьосана.

Лицето ѝ беше напрегнато, устните ѝ мърдаха бързо, жената явно говореше на някого и след миг се появи прислужница с малък сребърен поднос, върху който имаше чаша ликьор. Госпожа Шандон, ако това наистина беше тя, отпи от чашата. Запаля със сребърна запалка цигара и се скри.

Забързах към края на острова само на пресечка от къщата и от малкия парк там съгледах в далечината смътните очертания на моргата. Беше само на няколко километра нагоре по реката, от другата страна на мост Сюли. Погледнах Сена и си представих как убиецът, син на онази дебелана, която току-що бях видяла, се къпе от години гол тук, без тя и да подозира за това, и как лунната светлина блести по дългите белезникави косми, с които е покрито тялото му.

Представих си как излиза по мръкнало от аристократичния си дом, как идва в този парк и се гмурка във водата, за която вярва, че ще го изцери. Колко ли години се е къпал в ледената мръсна река? Дали се е скитал по десния бряг, където се навъртат хора, точно толкова отчуждени от обществото, както и той? Може би дори е общувал с тях.

От улицата се слизаше на кея по стълби, мътната вода с едва доловимия мирис на канализация се плискаше досами плочника. От обилните дъждове Сена бе придошла, течението ѝ беше много бързо и тук-там се мяркаше по някоя патица, макар че, доколкото си спомнях, патиците не плуваха нощем. Железните газови лампи хвърляха върху водата отблясъци, които очертаваха златисти рисунки.

Махнах капачето на шишенцето и изсипах хапчетата. Слязох предпазливо по хлъзгавите каменни стъпала на кея. Водата се плискаше досами нозете ми; изплакнах флакончето и го напълних с ледена вода. Пак завъртях капачето и се върнах при таксито, като погледнах няколко пъти къщата на Шандонови — очаквах едва ли не оттам да изскочат бандити, които да ме сподирят.

— Закарайте ме при моргата, ако обичате — казах аз на шофьора.

Вече беше тъмно, покрай нас профучаваха автомобили, по които се отразяваха уличните лампи.

— Спрете на паркинга отзад — обясних на човека.

Той зави по Ке дьо ла Рапе и излезе на площадчето зад моргата, където през деня бях видяла спрените камионетки и покрусеното семейство, седнало на пейката. Слязох от таксито.

— Чакайте ме тук — помолих шофьора. — Ей сега се връщам.

Лицето му беше бледо като платно и когато се взрях в него, видях, че е набраздено от бръчки и няколко зъба липсват. Мъжът явно беше притеснен, оглеждаше се трескаво, сякаш се двоумеше дали да не отпраши и да се махне час по-скоро оттук.

— Не се притеснявайте — казах му аз и извадих от дамската си чанта тефтер.

— А, значи сте журналистка — поуспокои се човекът. — Работите върху материал.

— Да, нещо такова.

Ухили ми се, надвесен през прозореца със смъкнато до средата стъкло.

— Изкарайте ми ангелите, госпожо! По едно време си помислих, че сте някой таласъм.

— Ей сега се връщам — повторих аз.

Тръгнах бавно, усещайки влажния лъх на студения камък и на реката — пристъпвах в непрогледния мрак и се взирах във всяко нещо, все едно бях Върколака. Той сигурно е бил като омагьосан от това място. За Върколака то сигурно олицетворяваше залата на безчестието, в която след всяко извършено от него престъпление бяха изложени неговите трофеи и която му напомняше, че е недосегаем. Той можеше да прави каквото си иска, да оставя безброй улики и пак да е сигурен, че няма да го докоснат и с пръст.

Вероятно е стигал от дома си до моргата за някакви си петнайсетина-двайсет минути и аз го видях как седи в парка, вторачен в старата тухлена постройка, и си представя какво става вътре, каква работа е създал на доктор Щван. Дали миризмата на смърт го е възбуждала?

Ветрецьт разклати акациите, докосна ме по лицето и аз отново си припомних какво ми е казала доктор Щван за мъжа, почукал на вратата ѝ. Бил е отишъл, за да я убие, но не е успял. А на другия ден се е върнал ето тук и ѝ е оставил бележката.

„Pas la police...”

Може би усложнявахме прекалено много неговите мисли.

„Pas de probleme... Le Loup-garou“.

Може би той просто не можеше да се пребори в гнева си, с убийствената похот. Може би, ако някой разлютуеше чудовището вътре в него, той просто не беше в състояние да се спре. Бях сигурна, че ако Върколака още беше във Франция, доктор Щван е щяла да бъде мъртва. Когато е заминал за Ричмънд, той вероятно е смятал, че поне за известно време ще се владее. И сигурно е успял — за три дена. Или може би още от самото начало е държал под око Ким Луонг, представял си е как я убива и накрая не се е сдържал и се е отдал на злото.

Забързах към таксито — прозорците бяха покрити с пара и аз не успях да надзърна вътре. Отворих задната врата. Отоплението вътре беше пуснато до дупка и шофьорът дремеше. Скочи като ужилен и изруга.

38.

Самолетът излетя от летище „Шарл де Гол“ в единайсет преди обяд и пристигна в Ню Йорк в осем и четирийсет и пет сутринта, източно стандартно време, тоест, в известен смисъл, преди да потеглим. Надвечер се прибрах ужасно вкисната и притеснена, а организъмът ми съвсем се бе объркал от тези разлики във времето. Застудяваше, според прогнозата щяло да завали дъжд, а после отново суграшица, а аз имах да върша куп неща. Марино си отиде къщи. Лесно му е на него, има си пикапа.

Супермаркетът бе задръстен с народ, защото при всяка прогноза за суграшица или сняг жителите на Ричмънд направо превъртат. Всички се юрват да пазаруват, да не би да умрат от жажда или глад, та когато отидох на щанда за хляб, не бе останал и един-едничък самун. На щанда за месо и колбаси пък нямаше шунка и за цял, да не говорим за пуйките. Все пак напазарувах, каквото можах, защото очаквах Луси да поостане при мен.

В шест и нещо се отправих към къщи, но нямаш сили да се разправам с гаража. Затова оставих колата отпред. Опърпаните бели облаци върху луната приличаха на череп, после се разместиха и съвсем се разпарцаливиха, за да препуснат нататък, понесени от поривистия вятър, който клатеше дърветата и нашепваше в клоните им. Чувствах се отмаляла, сякаш се разболявах, и пак изпаднах в паника, когато Луси не се прибра и не ми се обади по телефона.

Реших, че е в болницата към Медицинския колеж на Вирджиния, звъннах в ортопедичното отделение и там ми казаха, че не се е вясвала от вчера сутринта. Съвсем се паникьосах. Закръжих напред-назад из хола и умувах какво да правя. Наближаваше десет вечерта, когато се метнах на автомобила и отново подкарах към центъра на града — бях толкова скована от напрежението, че аха, и да се пречупя.

Предполагах, че Луси може би е заминала за Вашингтон, но недоумявах защо не ми е оставила поне бележка. Изчезнеше ли така, сякаш вдън земя, не очаквах нищо добро. Завих към Девета улица и

подкарах по безлюдните пресечки в центъра, после обиколих едва ли не всички равнища на подземния гараж на болницата, докато намеря свободно местенце. Грабнах бялата престилка, която държах отзад в автомобила.

Ортопедичното отделение беше в новата сграда на болницата на втория етаж — заметнах се с престилката и се качих. В стаята имаше двама души, седнали до леглото — предположих, че са родителите на Джо, и отидох при тях. Главата на момичето беше бинтована, кракът му беше на екстензия, но Джо беше в съзнание и веднага извърна очи към мен.

— Господин и госпожа Сандърс? — попитах. — Аз съм доктор Скарпета.

Дори и да знаеха името ми, не го издадоха с нищо — господин Сандърс се изправи и любезно се ръкува с мен.

— Приятно ми е — рече той.

Не си го бях представяла такъв. От описанията на Джо бях останала с впечатлението, че родителите ѝ са някакви тесногръди сухари със строги лица и очи, подлагащи на сурова проверка всичко, изпречило се пред тях. А господин и госпожа Сандърс бяха възпълни и безвкусно облечени, изобщо не приличаха на страшилища. Бяха донемайкъде любезни, да не кажа срамежливи, когато ги попитах за дъщеря им. Джо продължаваше да ме гледа така, сякаш ме молеше за помощ.

— Нали нямате нищо против да поговоря насаме с пациентката? — попитах ги аз.

— Ама, разбира се, поговорете — рече бащата. — Слушай, Джо, лекарите и изпълнявай каквото ти казват — обърна се той някак унило към дъщеря си.

Двамата излязоха и още щом затворих след тях вратата, очите на Джо се напълниха със сълзи. Наведох се и я целунах по бузата.

— Изкара ни ангелите, така да знаеш — казах ѝ.

— Как е Луси? — пророни младата жена и се разрида.

Подадох ѝ хартиени кърпички и тя ги пое с ръка, омотана в тръбичките на системата.

— Не знам. Не знам къде е, Джо. Майка ти и баща ти са ѝ казали, че не си искала да я виждаш и...

Джо поклати глава.

— Знаех си, че ще го направят — простена тя мрачно. — Знаех си. А на мен казаха, че тя не искала да ме вижда. Била много потисната след всичко, което ни се случи. Не им повярвах. Знам, че няма да го каже за нищо на света. Те обаче са я отпратили и ето че Луси я няма. Сигурно им е повярвала.

— Втълпила си е, че си пострадала заради нея — обясних ѝ аз. — Не е изключено куршумът в крака ти да е от нейния пистолет.

— Моля те, доведи я. Много те моля.

— Имаш ли представа къде би могла да отиде? — поинтересувах се аз. — Къде ходи, когато е разстроена? Дали не се е върнала в Маями?

— Не, там няма да се върне, сигурна съм.

Седнах на стола до леглото и въздъхнах отчаяно.

— Може би е отседнала в някой хотел? Или при приятели? — предположих аз.

— Или е отишла в Ню Йорк — допълни Джо. — В Гринич Вилидж има едно заведение — „Рубифрут“.

— Смяташ, че е отишла в Ню Йорк? — попитах притеснена.

— Съдържателката се казва Ан, преди работеше в полицията — продума с разтреперан глас момичето. — Ох, не знам. Не знам. Плаши ме, когато изчезва така. Вкисне ли се, и престава да мисли.

— Знам. След всичко, което се случи, съвсем е излязла от релси. След няколко дни, Джо, ще те изпишат, ако всичко върви добре — усмихнах ѝ се аз. — Къде искаш да отидеш?

— Не искам да ходя при нашите. Ти ще намериш Луси, нали?

— Искаш ли да дойдеш при мен?

— Майка ми и баща ми са свестни хора — изпелтечи Джо, морфинът вече я хващаше. — Но не ме разбират. Смятат, че... Какво лошо има?...

— Няма нищо лошо — уверих я аз. — Любовта не може да бъде лоша.

Младата жена вече се унасяше от наркозата и аз излязох от стаята. Родителите ѝ чакаха пред вратата. И двамата бяха капнали от умора и тъжни.

— Как е Джо? — попита господин Сандърс.

— Не е много добре — отговорих аз.

Майката се разплака.

— Ваше право е да имате такива разбирания за живота — казах им аз. — Но последното нещо, от което сега се нуждае дъщеря ви, е да ѝ пречите да се вижда с Луси. Не бива да я плашите и потискате излишно. Не бива да потъпквате желанието ѝ за живот.

И двамата не казаха нищо.

— Аз съм леля на Луси — поясних.

— Но вече няма опасност за живота ѝ, нали? — поинтересува се господин Сандърс. — Не можем да ѝ пречим да се среща с когото и да било. Просто се опитваме да правим каквото е най-добро за нея.

— Джо го знае — уверих ги аз. — Тя ви обича.

Не ми казаха „довиждане“, само ме изпроводиха с погледи, докато вървах към асансьора. Веднага щом се прибрах, звъннах в „Рубифрут“ и надвиквайки олелията и състава, който свиреше, помолих да говоря с Ан.

— Луси не е в блестяща форма — обясни ми тя и аз начаса разбрах какво има предвид.

— Нали ще се погрижите за нея? — помолих я.

— Това и правя — рече Ан. — Чакайте малко. Ще я повикам.

— Видях се с Джо — казах, когато Луси пое слушалката.

— О! — отвърна тя, но и това бе достатъчно, за да разбере, че е пияна.

— Луси!

— Сега не ми се говори — каза племенницата ми.

— Джо те обича — рекох ѝ. — Прибирай се.

— И после?

— После ще я вземем от болницата, ще я доведем вкъщи и ти ще се грижиш за нея — обясних ѝ аз. — Ето какво ще направим после.

Сън не ме ловеше. Накрая, в два след полунощ, станах и отидох в кухнята да си направя чаша билков чай. Навън валеше като из ведро, водата се стичаше от покрива и се плискаше във вътрешния двор, а аз все не можех и не можех да се стопля. Мислех за мазките, космите и снимките на следи от ухапване, заключени в куфарчето, и имах чувството, че убиецът едва ли не се е вмъкнал в къщата ми.

Усещах присъствието му, сякаш нещата в куфарчето излъчваха обсебилото го зло. Каква ирония само: Интерпол ме вика във Франция и след всички приказки, които изприказвахме, единственото валидно

пред съда доказателство беше в шишенцето от адвил, което бях напълнила с вода и тиня от Сена.

Когато стана три часът, седнах в леглото и взех да пиша на Тали. Но все не се получаваше. Бях уплашена, задето ми е толкова мъчно за него и заради онова, което му бях причинила. Сега той ми го връщаше тъпкано — бях си го изпросила.

Смачках на топка поредния лист хартия и погледнах телефона. Изчислих колко е часът в Лион и си представих Джей зад писалището, облечен в някой от скъпите си костюми. Представих си как говори по телефона, как седи на поредното заседание или развежда някого и изобщо не се сеща за мен. Спомних си стегнатото му излято тяло и се запитах къде ли се е научил да е толкова добър в леглото.

Отидох на работа. Когато във Франция наближаваше два следобед, реших все пак да звънна в Интерпол.

— Bonjour, здравейте...

— Джей Тали, ако обичате — рекох аз.

Свързаха ме с вътрешния му номер.

— Слушам ви — каза някакъв мъж.

— Това вътрешният номер на Джей Тали ли е? — попитах, объркана.

— Кой го търси?

Представих се.

— Тали го няма — обясни човекът.

Проряза ме страх. Не му повярвах.

— А с кого разговарям? — поинтересувах се аз.

— С агент Уилсън. Отговарям за връзката с ФБР. Онзи път не успях да се видя с вас. Джей го няма.

— А знаете ли кога ще се върне?

— Не съм сигурен.

— Ясно — рекох. — А как мога да се свържа с него? Или по-добре му предайте да ме потърси той.

Знаех, че говоря нервно.

— Наистина не знам къде е — вметна Уилсън. — Но ако се появи, ще му предам, че сте го търсили. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не — отговорих аз.

Затворих, съвсем паникьосана. Бях сигурна, че Тали не иска да разговаря с мен и е помолил колегите, ако го потърся, да казват, че го няма.

— Майко мила — пророних, докато минавах покрай бюрото на Роуз. — Какви ги забърках!

— На мен ли говорите? — вдигна очи секретарката, която пишеше нещо на компютъра, и ме погледна над очилата. — Пак ли сте изгубили нещо?

— Да — казах й.

В осем и половина отидох на служебното заседание и както винаги, седнах на челно място.

— Какво имаме днес? — попитах.

— Чернокожа на трийсет и две години от окръг Албемарл — подхвана Чонг. — Както личи, е излязла от пътното платно и е изгубила контрол над волана. Има фрактура на десния крак, базиларна фрактура на черепа и доктор Ричардс, главен съдебен лекар на окръг Албемарл, настоява да направим аутопсия. — Той ме погледна. — Но аз не разбирам защо. Случаят ми се струва ясен.

— Защото според кодекса сме длъжни да изпълняваме исканията на местните съдебни лекари — напомних му аз. — Те искат нещо, ние го изпълняваме. Длъжни сме да направим аутопсията.

— Освен това са докарали осемдесетгодишна бяла жена, видяна за последен път вчера към девет сутринта. Приятелят ѝ я е намерил в шест и половина вечерта...

Мъчех се как ли не да се съсредоточа.

— Няма сведения да е прекалявала с лекарствата или някой да я е заплашвал — продължи да мънка Чонг. — На местопрестъплението е намерен нитроглицерин.

Тали се любеше като невидял. Не можех да повярвам, че насред служебно заседание съм се отдала на еротичните си фантазии.

— Направете оглед за рани. А също и токсикологични изследвания — нареди Филдинг.

— Знае ли някой какво ще преподавам другата седмица в Института по съдебна медицина? — попита токсикологът Тим Купър.

— Вероятно токсикология.

— Ами да — въздъхна Купър. — Трябва ми секретарка.

— Аз пък трябва да се явявам днес пред съда цели три пъти — оплака се заместник-директорът Райли. — В три различни края на града. Направо невъзможно.

Вратата се отвори — надзърна Роуз, която ме повика с ръка в коридора.

— На Лари Познер му се налага да излезе — обясни ми тя. — Пита можете ли да се отбиете веднага в лабораторията?

— Отивам.

Когато влязох, Познер отброяваше капки с пипетката.

— Не знам дали това добавя нещо ново — предупреди ме той веднага. — Погледни през микроскопа. Диатомеи от твоя човек с неустановената самоличност. Помни, че с малки изключения отделната диатомея може да ти каже само едно — от каква вода е, дали от солена, застояла или сладка.

Видях през микроскопа мънички организми, сякаш направени от прозрачно стъкло, с какви ли не форми: наподобяваха лодчици, вериги, зигзаги, нацърбени месечинки и тигрови ивички, и кръстчета, и дори чипове за покер. Някои приличаха на конфети и песъчинки, имаше и шарени — вероятно минерали.

Познер махна стъкълцето и приплъзна друго.

— Образец от пробата, която донесе от Сена — рече ми той. — *Cymbella*, *Melosira*, *Navicula*, *Flagilaria*. И така нататък. Често срещани като прахта. Всички са от сладка вода, което е добре, но сами по себе си не ни казват нищо.

Облегнах се на стола и го погледнах.

— Повика ме колкото да ми съобщиш това ли? — попитах го аз разочарована.

— Е, не съм Рупърт Маклафлин — отвърна той кисело.

Говореше за прочутия специалист по диатомеите, при когото бе учил.

Надвеси се пак над микроскопа, нагласи увеличението на 1000 и пак започна да маха и да слага стъкълца.

— Не, не съм те повикал за това — допълни Познер. — Извадихме късмет при честотата, с която се срещат видовете от флората.

Флората бе списъкът ботанически видове, в нашия случай — диатомеи.

— Петдесет и един процент Melosira, петнайсет процента Flagilaria. Няма да те отегчавам с подробностите, но при различните проби наблюдавам една и съща честота. Дори бих могъл да ги нарека еднакви, което за мен си е истинско чудо, понеже там, откъдето си напълнила шишенцето от адвил, флората може да е напълно различна в рамките на някакви си трийсетина метра.

Настръхнах, спомнила си брега на остров Сен Луи, разказите за мъжа, който плувал по тъмно на хвърлей място от дома на семейство Шандон. Представих си как се облича, без да си е взел душ или да се е подсушил, и как диатомеите полепват откъм опакото на дрехите му.

— Щом той плува в Сена и тези диатомеи са навсякъде по дрехите му — отбелязах аз, — излиза, че не се къпе, преди да се облече. А какво ще ми кажеш за трупа на Ким Луонг?

— Флората определено не е като тази в Сена — отвърна Познер. — Но взех проба от водата в река Джеймс, всъщност от място, което е съвсем близо до дома ти. Пак същото разпределение на честотата.

— Какво, флората по трупа на Ким Луонг е същата, както в река Джеймс? — повторих, за да се уверя, че не съм го разбрала погрешно.

— Трябва да намеря отговора на един въпрос: дали диатомеите в Джеймс са същите, както навсякъде другаде тук — натърти Познер.

— Хайде да проверим де — подканих аз.

Извадих тампони и взех мазки от китката и косата си, а също от подметките на обувките си, а Познер приготви още стъкълца. Върху тях изобщо нямаше диатомеи.

— Може би в чешмяната вода? — попитах аз.

Познер поклати глава.

— Значи не би трябвало да ги има по тялото на човек, освен ако той не се е къпал в река, езеро, океан... — Млъкнах — изведнъж ми хрумна нещо. — Мъртво море, река Йордан — промълвих.

— Моля? — попита смаян колелата ми.

— Пролет в Лурд — допълних още по-развълнувана. — Свещената река Ганг — за всички тях се смята, че са чудотворни, че нагазят ли във водите им, слепи, хроми, парализирани оздравяват.

— Я не се занасяй, нима смяташ, че нашият приятел плува в река Джеймс по това време на годината! — ахна Познер. — Трябва да е откачен.

— Няма лек за хипертрихозата — рекох аз.

— Това пък какво е?

— Ужасно заболяване, което се среща изключително рядко — още при раждането тялото ти се покрива с косми. Тънки като на бебе, дълги по педя — педя и половина. Наред с другите аномалии.

— Мале!

— Възможно е той да се къпе в Сена с надеждата да стане чудо и да се излекува. Сигурно сега се къпе и в река Джеймс — предположих аз.

— Божичко! — възкликна Познер. — Чак ме побиха тръпки.

Когато се върнах в кабинета си, Марино седеше на стола до бюрото ми.

— Май не си мигнала цяла нощ — подметна той, както отпиваше от кафето.

— Луси е избягала в Ню Йорк. Разговарях с Джо и с родителите й.

— Луси какво?

— Вече се връща. Всичко е наред.

— Съвсем го е ударила през просото. Само си търси белята.

— Марино — побързах да сменя темата, — възможно е убиецът да се къпе в реките с надеждата да се излекува. Дали не се укрива някъде край река Джеймс?

Той се замисли и върху лицето му се изписа стъписване. Чу се как някой тича в коридора.

— Да се надяваме, че там няма старо имение, чийто собственик е изчезнал безследно — рече Марино. — Имам лошо предчувствие.

В кабинета като хала нахълта Филдинг, който се разкреця на Марино.

— Какво ти става, бе човек!

Жилите и артериите по врата му бяха изпъкнали, лицето му беше мораво. Никога досега не го бях чувала да повишава на някого тон.

— Раздрънкал си се пред онези пикльовци, журналистите, още преди да сме отишли на местопрестъплението — обвини го той.

— Я успокой топката, мой човек — подвикна и Марино. — Какво съм издрънкал на пикльовците?

— Даян Брей е убита — смотолеви Филдинг. — Всички станции са гръмнали. Има дори заподозрян, който е задържан. Детектив Андерсън.

39.

Когато пристигнахме в Уиндзор Фармс, небето бе съвсем похлупено и валеше като из ведро — видя ми се странно, че минаваме с раздрънкания черен служебен автомобил покрай тухлени къщи в стил Тюдор и крал Джордж, покрай безупречно поддържани морави и столетни дървета. Съседите ми не се и замисляха, че някъде съществува престъпност. Сякаш трупаните поколения наред пари и китните улички с английски имена бяха създали крепост на измамната сигурност. Сега вече това щеше да се промени.

Домът на Даян Брей беше в покрайнините на квартала, близо до тухления зид, зад който ден и нощ тътнеше магистралата. Завих по тясната уличка и изтръпнах. Всичко се чернееше от репортери. Колите и подвижните телевизионни станции бяха препречили пътя в съотношение три към едно спрямо полицейските автомобили пред белосаната къща в стил Кейп Код с мансарден покрив, каквато човек очаква да види по-скоро в Нова Англия.

— По-нататък не мога да мина — казах на Марино.

— Ей сега ще го уредим — отвърна той и отвори вратата.

Слезе в силния дъжд и отиде при радиоколата на моравата пред къщата на Брей. Човекът зад волана смъкна стъклото на прозореца и има глупостта да пхне микрофон току под носа на Марино.

— Разкарай се! — подвижна му той заканително.

— Капитан Марино, можете ли да потвърдите, че...

— Казах ти, разкарай я тая таратайка оттук. И по-чевръсто!

Гумите се завъртяха и изпод тях се разлетяха кал и трева. Човекът спря колата на сред улицата и Марино изрита задната гума.

— Ти от дума не разбираш ли, разкарай се! — заповяда отново.

Автомобилът се дръпна нататък с чистачки, които се стрелкаха лудешки по предното стъкло. Спря на моравата през две къщи. Докато свалях служебния куфар от багажника, дъждът ме шибаше в лицето, а вятърът ме блъскаше досущ силна ръка.

— Дано последният ти изблик от любезности не бъде излъчен по някоя радиостанция — казах на Марино, щом отидох при него.

— Кой, дявол го взел, разследва тая работа?

— Надявам се, ти — рекох му и навела глава, забързах нататък.

Марино ме сграбчи за ръката. На алеята пред къщата се мъдреше тъмносин автомобил марка „Форд Контур“. Зад него бе спряла и полицейска кола с двама полицаи в нея — единият отпред, вторият отзад, заедно с Андерсън, която изглеждаше ядосана, клатеше глава и мърмореше нещо.

— Доктор Скарпета! — подвижна телевизионен репортер, който, следван по петите от операторите, ми се изпречи на пътя.

— Позна ли нашата количка под наем? — изшушука Марино, по чието лице се стичаше вода, и се извърна към тъмносиния форд с познатия регистрационен номер АДД-7112.

— Доктор Скарпета!

— Нямам какво да ви съобщя.

Минахме покрай патрулната кола, Андерсън дори не ни погледна.

— Можете ли да кажете... — знаеха си своето репортерите.

— Не мога — троснах се и забързах нагоре по стълбите.

— Капитан Марино, чухме, че някой е повикал полицията.

Дъждът продължаваше да плющи, чуваше се тътенът на запалени двигатели. Пъхнахме се под жълтата полицейска лента, с която бе опасана верандата. Най-неочаквано вратата се отвори и един полицаи — казваше се Бътърфийлд, ни пусна вътре.

— Радвам се да ви видя — рече ни той. — Мислех, че си в отпуска — обърна се полицаят към Марино.

— Прав си, някои хора се опитаха да ме пратят във вечна отпуска.

Сложихме си ръкавици, а Бътърфийлд затвори вратата подире ни. Лицето му беше напрегнато, той се озърташе притеснено.

— Кажете сега какво става — подкани Марино и огледа антрето и хола.

— Обадили са се в полицията от уличен телефон на две крачки оттук. Идваме и ето какво заварваме. Някой я е пребил от бой — каза Бътърфийлд.

— Нещо друго? — попита Марино.

— Сексуално насилие. Май има и обир. Портмонето е запокитено на пода, в него няма пари, всичко в дамската чанта е извадено. Внимавайте къде стъпвате — предупреди той, сякаш за пръв път се озовавахме на местопрестъпление.

— Мале, тая не си е знаела парите — изцъка Марино и огледа много скъпото обзавеждане в много скъпия дом на Брей.

— Чакай, това още е нищо — каза другият полицаи.

Онова, което ме смая най-много в началото, беше сбирката от часовници в хола: стенни и настолни, с обков от палисандрово дърво, орех и махагон, часовници от камбанарии, часовници последна дума на техниката, антични часовници. Всичките показваха точното време. Тиктакането им беше толкова силно, че лично аз щях да полудея, ако ми се наложеше да живея сред това монотонно напомняне, че времето отминава.

Даян Брей явно си беше падала по английски антики, величествени и недружелюбни. Срещу телевизора имаше канапе и тежка библиотека с бутафорни кожени томове. Тук-там, сякаш хаотично, а не за да събират хората, се мъдреха твърди фотьойли с пъстра дамаска. На видно място бе сложен огромен шкаф с абаносово покритие. Тежките завеси от сърмена дамаска бяха дръпнати, изпод тях се подаваха дантелени пердета. Не видях нито една картина или пластика — колкото повече оглеждах подредбата, толкова по-студена и властна ми се струваше Брей. Стана ми съвсем антипатична. Изведнъж ми хрумна, че си мисля това за човек, който е бил убит преди броени часове.

— Откъде е взимала парите? — възкликнах.

— Нямам представа — отвърна Марино.

— Още откакто се е появила, всички се питаме това — намеси се и Бътърфийлд. — Виждали ли сте й колата?

— Не — отвърнах аз.

— И още как! — рече Марино. — Всяка вечер се прибира с нововеничък автомобил „Краун Викториа“.

— Ягуар, моля ви се, огненочервен. В гаража. Май е модел деветдесет и осма — деветдесет и девета. Умът ми не го побира колко ли струва — поклати глава полицаят.

— Струва колкото ти изкарваш за две години, ако се скъсаш от бач — уточни Марино.

— Да бе.

Продължиха да обсъждат несметното богатство и вкусовете на Брей, сякаш трупът изобщо не съществуваше. По нищо в хола не личеше тя да е имала гости. Явно тук рядко влизаха хора, не бе и особено чисто.

Кухнята се падаше отдясно на хола и аз надзърнах вътре, но и там нямаше следи от насилие или кръв. И тук явно не влизаха често. По плотовете и печката нямаше и петънце. Не видях храна, имаше само пакетче кафе и поставка за вино с три бутилки мерло в нея.

Марино също дойде, заобиколи ме и влезе в кухнята. Както беше с ръкавиците, отвори хладилника.

— Явно не си е падала по готвенето — отбеляза той, докато оглеждаше почти празните полички.

Видях четвъртинка мляко с два процента масленост, мандарини, кутийка маргарин, подправки. Фризерът също бе почти празен.

— Както гледам, не се е заседявала много-много въщи, хранела се е все навън — каза Марино и натисна педала на кофата за боклук.

Бръкна вътре и извади парчета от кутия за пица от пицария „Домино“, бутилка от вино и три шишета от бира. Съчлени накъсаната касова бележка.

— Една средна с чушки и двойна порция кашкавал — изпелтечи. — Поръчана е снощи в пет и петдесет и три. — Пак бръкна и намери намачкани на топка салфетки, три резена от пицата и най-малко шест-седем фаса. — Ново пет! — извика Марино. — Брей не пушеше. Явно снощи е имала гости.

— Кога са се обадили в полицията?

— В девет и четири. Преди около час и половина. Но според мен тая сутрин Брей не си е правила кафе и не е чела вестниците.

— Почти сигурен съм, че сутринта вече е била мъртва — предположи Бътърфийлд.

Продължихме нататък по застлания с пътека коридор и отидохме в голямата спалня в другия край на къщата. На вратата и двамата спяхме като попарени. Насилието сякаш бе погълнало светлината и въздуха. Тишината му бе заглушила всичко останало, петната и смъртта бяха навсякъде.

— Майко мила! — изсумтя Марино.

Белосаните стени, подът, таванът, тежките фотьойли, шезлонгът, всичко бе напръскано с кръв, сякаш тя бе част от дизайна. Но тези капки, пръски и петна не бяха боя, те бяха останали от ужасен взрив, предизвикан от човешка психопатна бомба. Античните огледала бяха оплескани със спечени червени вадички, подът лепнеше от съсирените локви. Спалнята със смъкнато покривало също беше наквасена с кръв.

Даян Брей бе толкова обезобразена, че бе трудно да кажеш какъв е цветът на кожата ѝ. Лежеше възник, зелената ѝ атлазена блуза и черният сутиен бяха метнати на пода. Вдигнах ги. Бяха разкъсани и смъкнати насила от тялото ѝ. Нямаше сантиметър по кожата ѝ, който да не бе раздран и окървавен — да си рече човек, че някой е рисувал с пръсти по него. Лицето ѝ се бе превърнало в алена пихтия. Часовникът ѝ върху лявата китка бе натрошен. Халката върху десния безименен пръст бе хлътнала в костта.

Гледахме дълго, без да продумваме. От кръста нагоре жената беше гола. Но черният кадифен панталон и коланът сякаш не бяха и докоснати. Ходилата и дланите бяха изръфани — този път Върколака не си бе направил труда да заличи следите от ухапване — окръжности, по които личаха следи от тесни, раздалечени като при дивите зверове зъби. Убиецът беше хапал, смукал и ръфал от обезобразеното, осакатено тяло и най-вече от лицето се виждаше, че той е дал воля на яростта си. Човек оставаше с впечатлението, че точно както и при другите жертви на Върколака, убитата е познавала своя убиец.

Всъщност обаче той не познаваше жените. Преди да позвъни на вратата им, се беше срещал с тях единствено в налудничавите си фантазии.

— Какво ѝ е на Андерсън? — попита Марино Бътърфийлд.

— Щом научи, и сдаде багажа.

— Виж ти! Значи си нямаме тук детектив?

— Я ми дай фенерчето си, Марино — помолих аз.

Насочих лъча. Дори по горната табла на спалнята и по нощната лампа имаше пръски кръв, вероятно разлетели се, когато убиецът е замахвал с някакъв предмет. Килимът също беше окървавен. Наведох се и прокарах пръсти по паркета при леглото — и този път намерих белезникави дълги косми. Имаше ги и по тялото на Брей.

— Наредиха ни да отцепим района и да чакаме оглед — обясни един от полицаите.

— И кой ще го прави този оглед? — поинтересува се Марино.

Насочих лъча на фенерчето и към кървавите следи от стъпки при спалнята. Грайферите личаха ясно и аз вдигнах очи към полицаите в стаята.

— Май най-големият шеф — отвърна Бътърфийлд. — Искал лично да види за какво става въпрос и след това да ни остави да си вършим работата.

— Тая гледка не е за хора със слаби нерви — подметна Марино. — Ако дойде, по-добре да си стои отвън на дъжда.

— Колко души са влизали в стаята? — поинтересувах се аз.

— Не знам — каза един от полицаите.

— Щом не знаеш, значи са много — ядосах се. — Някой докосвал ли е трупа? Приближавал ли се е?

— Аз не съм го пипал.

— И аз, госпожо.

— А чии са тези следи от стъпки? — посочих им аз. — Трябва да знам, защото ако не са ваши, значи убиецът е стоял тук дълго и си е тръгнал чак когато кръвта е започнала да се съсирва.

Марино огледа краката на полицаите. И двамата бяха с черни маратонки. Той също приклепна и се взря в пътеката от стъпки по паркета.

— Не бива да губя време — отсякох и извадих от куфара памучни тампони и химически термометър.

— Станахме прекалено много! — оповести Марино. — Купър, Дженкинс, я си намерете някаква работа.

Показа им с палец отворената врата. Те го изгледаха недоумяващо. Единият понечи да възрази.

— Хайде, дим да те няма, Купър — нареди отново Марино. — И ми дай фотоапарата. Заповядали са ви да отцепите местопрестъплението, а не да разследвате самото убийство. Моля? Не сте устояли на изкушението да видите заместник-шефката си в този вид? Такава ли била работата! И колко още негодници са се изредили да зяпат като невидели?

— Я чакай малко... — възропта Дженкинс.

Марино му грабна фотоапарата „Никон“ от ръцете.

— Дай ми и радиостанцията — сопна му се.

Дженкинс от немай-къде я откачи от служебния колан и му я връчи.

— А сега върви — разпореди се Марино.

— Ама не мога да тръгна без радиостанцията, капитане.

— Току-що ти разреших.

Никой не посмя да му напомни, че е отстранен от работа. Дженкинс и Купър побързаха да излязат.

— Тиквеници — заяви Марино.

Обърнах трупа на Брей на една страна. От вкочаняването се виждаше, че е издъхнала най-малко преди шест часа. Смъкнах ѝ гащите и взех проба от ректума за семенна течност, после пяхнах термометъра.

— Трябват ми детектив и неколцина криминалисти — заяви сякаш на стената Марино и се свърза по радиостанцията с диспечерката. На смяна беше Мини, негов човек.

Извадих термометъра и го погледнах.

— Трийсет и два и две — казах. — През първите осем часа мъртвецът обикновено губи нула цяло и осем от градуса на час, но Брей отчасти е съблечена и сигурно е изстинала по-бързо. Колко градуса ли е тук? Някъде към двайсет и един-два, нали?

— Не знам. Целият горя — отвърна Марино. — Едно знаем със сигурност, била е убита снощи.

— Съдържанието на стомаха вероятно ще ни разкрие повече — отсъдих аз. — Знаем ли как убиецът е проникнал в къщата?

— Щом приключим тук, ще огледам вратите и прозорците.

— Дълги разкъсни рани — отбелязах аз, докосвайки разранената кожа, и отново се огледах да не изтървем някое веществено доказателство, което няма как да пренесем в моргата. — Като от крик. Навсякъде по тялото има и нещо като прободни рани.

— Наистина може да са от крик — съгласи се Марино, след като също погледна.

— Но това от какво е? — възкликнах озадачена аз.

На няколко места по матрака кръвта сякаш бе нанесена от предмет, който оставя ивички, наподобяващи разорана нива. Бяха дълги към три-четири сантиметра, с разстояние от около половин сантиметър между тях, а петното бе с размерите горе-долу на дланта ми.

— И да не забравим да проверим мивките и канализацията за кръв — напомних на Марино точно когато коридора се чуха гласове.

— Дано са криминалистите — въздъхна той.

И наистина, на вратата се появиха Егълстън и Хам, понесли огромни куфари.

— Имате ли представа какво става тук? — попита Марино.

Двамата криминалисти зяпнаха потресени.

— Божке ле! — ахна накрая Хам.

— Знаете ли какво се е случило? — попита Егълстън и се втренчи в онова, което бе останало от Брей върху леглото.

— Знаем точно колкото и вие — отвърна Марино. — Защо не са ви повикали по-рано?

— Изненадан съм, че ти си научил — рече Хам. — На нас ни казаха чак сега.

— Имам си свои източници — подметна Марино.

— А кой е повикал журналистите? — поинтересувах се аз.

— Сигурно и те си имат своите източници — каза Егълстън.

Те двамата с Хам отвориха куфарите и се запретнаха да вадят апаратурата. Сложиха си бинокулярните лупи и започнаха да измерват разстоянията в милиметри, като си помагаша с лупи, с каквито работят бижутерите. Бинокулярните лупи имаха увеличение само едно към три, а някои от пръските кръв бяха прекалено малки.

— Излез веднага, викат те — каза някой на Марино по радиостанцията.

— Божичко, всичко е в кръв — завайка се Егълстън за пръските, разлетели се навсякъде от предмета, с който престъпникът беше удрял жертвата.

— Сега не мога — отсече Марино по радиостанцията.

От другата страна на линията не казаха нищо и аз със свито сърце се досетих какво означава това и се оказах права. След броени минути в коридора екнаха още стъпки и на вратата с каменно лице застана шефът на полицейското управление Родни Харис.

— Капитан Марино! — каза той.

— Слушам, шефе — отвърна Марино, докато оглеждаше пода при банята.

С черните гащеризони, ръкавиците и бинокулярните лещи Хам и Егълстън правеха обстановката още по-зловеща. Изчисляваха чрез

геометрията, с помощта на ъгли, оси и точки на сходимост къде в пространството е нанесен всеки от ударите.

— Добър ден, шефе! — поздравиха двамата в хор.

Харис погледна леглото и стисна зъби. Беше нисък и грозноват, с оредяваща рижа коса и следи от несекваща битка с излишните килограми. Може би тези несрети бяха предопределили характера му. Не знам. Но откакто го познавам, Харис си беше тиранин. Държеше се грубо и не криеше, че не харесва жените, които не си знаят мястото, затова и не проумявах защо е назначил за своя заместничка Брей, може би, за да изглежда по-представително.

— При цялото ми уважение, шефе — подхвана Марино, — съм длъжен да ви предупредя да не се приближавате и сантиметър повече.

— Искам да знам, капитане, ти ли доведе журналистите? — попита Харис с тон, който би уплашил повечето хора. — И за това ли носите вина? Или просто съвсем открито не спазвате заповедите ми?

— По-скоро второто, шефе. Нямам нищо общо с журналистите. Вече бяха тук, когато дойдох.

Харис ме погледна, сякаш едва сега беше забелязал, че и аз съм в стаята. Хам и Егълстън се скриха зад работата — покатериха се на стълбата.

— Какво ѝ се е случило? — попита ме Харис с глас, който трепна. — Боже господи!

Затвори очи и поклати глава.

— Пребита е до смърт с някакъв предмет, вероятно инструмент. Още не знаем с какво — отговорих аз.

— Има ли нещо?... — подхвана началникът, ала желязната му фасада бързо рухваше. — Всъщност... — прокашля се и пак се вторачи в трупа на Брей. — Защо някой ще я убива? Кой? Открихте ли нещо?

— Още търсим, шефе — намеси се пак Марино. — Сега-засега не разполагаме с отговорите на нито един от въпросите ви, но нека и аз ви питам нещо.

Криминалистите се бяха заели да опъват яркорозов канап над капките кръв по белия таван. Харис не изглеждаше никак добре.

— Знаете ли нещо за личния ѝ живот? — попита Марино.

— Не — отвърна Харис. — Всъщност не знам да е имал личен живот.

— Снощи е посрещала гости. Хапнали са пица, пийнали са. Гостът ѝ явно е пушач — отбеляза Марино.

— Никога не съм я чувал да споменава, че излиза с някого — каза Харис и откъсна очи от спалнята. — Но не бяхме първи приятели.

Хам застина с канапа в ръка. Егълстън се взря през лещите в кървавите пръски по тавана. Измери ги и вписа милиметрите.

— А съседите? — попита Харис. — Някой да е чул или видял нещо?

— Съжалявам, но не сме стигнали до съседите, още повече, че никой не си бе направил труда да повика детективи и криминалисти. Добре че бях аз — обясни Марино.

Най-неочаквано Харис се въртна и излезе. Погледнах Марино, той обаче се извърна. Бях сигурна, че току-що мястото му окончателно е изстинало.

— Вие там справяте ли се? — попита той Хам.

— Проклетата връв няма да стигне — оплака се Хам и доближи края на канапа до капчица кръв с размерите и формата на запетая. — И къде да прихвана другия край? Я премести оня лампион. Мерси. Сложи го ей там. А така! — каза криминалистът и допря края на канапа до ресните на абажура. — Я зарежи тая детективска работа, капитане, и ела при нас.

— Няма да ти хареса — предупреди го Егълстън.

— Прав си. Най мразя да си пилея времето на вятъра — каза Марино.

Тези измервания с канапа изобщо не бяха пилеене на време, но си бяха страшна съсипия, освен ако човек не обичаше тригонометрията. Всяка капчица кръв си има своя траектория от раната до стената или другата повърхност, където е паднала, и в зависимост от скоростта, разстоянието и ъгъла е в състояние да ти разкрие много за престъплението.

В наши дни с компютър може да се получи същият резултат, но който се е явявал да свидетелства пред съда, знае, че съдебните заседатели предпочитат да виждат ярък триизмерен модел от разноцветен канап, а не черти върху диаграма.

Но е безсмислено да изчисляваш къде точно се е намирала жертвата, когато ѝ е бил нанесен ударът, освен ако няма значение всеки сантиметър, а в нашия случай това изобщо не беше важно. Не ми бяха

нужни измервания, за да кажа, че е убийство, а не самоубийство и че убиецът е вилнял като побеснял див звяр.

— Трябва да закараме Брей в центъра на града — казах на Марино. — Дай да повикаме колата.

— Не проумявам как е влязъл вътре — отбеляза Харис. — Тя е ченге. Няма да тръгне да отваря на непознати.

— Ако предположим, че не е познавала убиеца.

— Ами, познавала го е! Друг път! Това е същият маниак, пречукал момичето в „Куик Кеъри“. Няма кой друг да е.

— Доктор Скарпета! — чу се гласът на Харис откъм коридора.

Трепнах и се обърнах. Мислех, че си е тръгнал.

— Къде е пистолетът на Брей? Намерихте ли го? — попита Марино.

— Още не.

— Може ли за малко, ако обичате — помоли Харис.

Марино го изгледа на кръв и влезе в банята, като подвижна прекалено високо:

— И да не забравите да проверите канализацията и тръбите, чухте ли?

— Ще стигнем и до тях, шефе.

Отидох в коридора при Харис и той ме дръпна настрани, за да не ни чуват. Шефът на полицейското управление в Ричмънд се бе поддал на трагедията. Гневът му се бе превърнал в страх и аз подозирах, че не му се иска неговите подчинени да го видят толкова уплашен. Беше метнал сакото си върху ръката, бе разкопчал горното копче на ризата си и бе разхлабил вратовръзката. Едвам си поемаше дъх.

— Добре ли сте? — попитах го аз.

— Астмата.

— У вас ли е инхалаторът?

— Току-що си пръснах.

— Не го взимайте толкова присърце, господин Харис — успокоих го аз, понеже при астма състоянието на болния можеше рязко да се влоши, ако той е подложен на напрежение.

— Говореше се, че Брей е свързана с високопоставени хора във Вашингтон — каза Харис. — Изобщо не знаех за това, когато я назначих. Нямам представа откъде идват парите — допълни той, сякаш

заместничката му не беше мъртва. — Знам, че Андерсън я следва като пале.

— Възможно е да е следила Брей и когато тя не е знаела — уточних аз.

— В патрулния автомобил е — оповести Харис, сякаш това е някаква новина.

— По правило не ми е работа да изказвам мнения кой е извършил убийството — отвърнах аз, — но според мен в нашия случай не го е извършила Андерсън.

Той пак извади инхалатора и си пръсна два пъти.

— Господин Харис, тук отново се натъкваме на садиста, убил и Ким Луонг. Действал е по същия начин, изключено е извършителят да е друг. Невъзможно е някой да е използвал неговия почерк, понеже повечето подробности не са разгласени — знаем ги само ние двамата с Марино.

Той още малко и щеше да се задуши.

— Разбирате ли? — попитах го. — Искате ли и други да умрат по този начин? Защото това ще се повтори. И то скоро. Нашият човек от ден на ден се владее все по-малко. Вероятно защото е напуснал безопасното си леговище в Париж и сега се чувства като подгонен див звяр, който няма къде да се скрие. Вбесен и отчаян е. Може би се чувства предизвикан и ни дразни — добавих аз и се запитах какво ли би казал Бентън.

Харис се прокашля.

— Какво искате от мен? — попита той.

— Да направите съобщение пред средствата за масово осведомяване, и то незабавно. Знаем, че убиецът говори френски. Възможно е да страда от вродено заболяване, предизвикващо силна окосменост. Тялото му вероятно е покрито с дълги белезникави косми. Той може би бръсне цялото си лице, врат и глава и има аномалии в зъбите, които са малки и остри и отстоят на голямо разстояние един от друг. Не е изключено по лицето му също да има деформации.

— Майко мила!

— Марино трябва на всяка цена да се заеме със случая! — отсякох аз, сякаш имах право.

— И какво казахте? Искате да съобщим на обществеността, че издирваме човек с косми по цялото тяло и остри зъбки? Искате да

отприщим паника, каквато градът ни не помни? — не можеше да си поеме дъх той.

— Успокойте се. Моля ви.

Сложих пръсти върху врата му и му премерих пулса. Сърцето му биеше като обезумяло, сякаш всеки момент щеше да се пръсне. Отведох Харис в хола и го сложих да седне. Занесох му чаша вода и му разтърках раменете, като се мъчех да го успокоя и да му внуша да не се притеснява, докато той най-сетне се поокопити и отново започна да диша нормално.

— Не се подлагайте на това напрежение — предложих му аз. — Марино би трябвало да поеме разследването на случаите, вместо по цяла нощ да обикаля в униформа улиците. Бог да ви е на помощ, ако не възложите на него убийствата. Бог да е на помощ на всички нас.

Харис кимна. Изправи се и бавно се върна на вратата на спалнята, където се бе разиграла ужасната трагедия. Марино вече оглеждаше дрешника.

— Капитан Марино! — повика го Харис.

Марино спря и погледна войнствено шефа си.

— Поеми случая — рече му Харис. — И ми кажи, ако имаш нужда от нещо.

Както беше с ръкавиците, Марино продължи да мести полите върху закачалките.

— Искам да говоря с Андерсън — каза той.

40.

Лицето на Рене Андерсън беше изопнато, очите ѝ бяха изцъклени като стъклото, през което тя гледаше как санитарите пренасят покрай нея с носилката изкормения труп на Даян Брей и го товарят на камионетката. Още валеше дъжд.

Досадните като мухи репортери и фотографи бяха заели стартови позиции и се бяха вторачили в нас с Марино, когато отидохме при патрулния автомобил. Марино отвори вратата откъм Андерсън и надзорна вътре.

— Трябва да си побъбрим — рече на полицайката.

Уплашените ѝ очи се стрелнаха от него към мен.

— Слизай — подкани Марино.

— Нямам какво да ѝ казвам — отвърна Андерсън, все така извърнала очи към мен.

— Но докторката май е на друго мнение — подметна Марино. — Слизай де. Хайде. Не ме карай да ти помагам.

— Не искам да ме снимат — възкликна тя, ала вече беше късно.

Фотоапаратите защракаха от всички посоки, насочени към нея като дъжд от стрели.

— Скрый си лицето под якето, нали си виждала как го правят по телевизията — рече доста ехидно Марино.

Отидох при колата на моргата, за да поговоря със санитарите, които вече затваряха задната врата.

— Щом стигнете — наредих им, докато дъждът се стичаше по мократа ми коса и по лицето, — повикайте охраната и с нея закарайте трупа в хладилника. Свържете се с доктор Филдинг, той да ръководи всичко.

— На всяка цена, госпожо.

— И не говорете за това с никого.

— Гроб сме.

— Този път наистина внимавайте. На никого нито дума — предупредих ги аз.

— Не се притеснявайте.

Качиха се на камионетката и дадоха на заден ход, а аз се запътих към къщата, без да обръщам внимание на въпросите, камерите и фотографските светкавици. Марино и Андерсън седяха в хола, където часовниците на Даян Брей съобщиха, че е единайсет и половина. Дънките на Андерсън бяха мокри, по обувките ѝ бяха полепнали кал и трева, сякаш бе падала. Беше премръзнала и трепереше като лист.

— Знаеш, че можем да проверим по следите върху бутилката от бира за ДНК, нали? — каза ѝ Марино. — А също и по фасовете, нали? Та дори и по огризките пица.

Андерсън се бе сгърбила и съвсем се бе умърлушила.

— Нямам нищо общо с... — подхвана тя.

— В пепелника в кухнята имаше угарки от ментолови цигари „Салем“ — продължи разпита той. — Ако не ме лъже паметта, пушиш такива, нали? Как така да нямаш нищо общо, Андерсън. А на бас, че си била тук снощи, малко преди Брей да бъде убита. Освен това смятам, че тя не се е съпротивлявала, вероятно дори е познавала човека, който я е пребил от бой в спалнята. — На Марино и през ум не му минаваше, че Андерсън е убила Брей. — Какво се случи? — попита той. — Тя се е заяждала с теб и накрая не си издържала, а?

Сетих се за предизвикателната копринена блуза и коприненото бельо, с което е била облечена Брей.

— Хапва си тя пица с теб и после те отпраща, все едно си някакво слугинче, а? Снощи ти се е подиграла за последно, нали? — заключи Марино.

Андерсън се бе вторачила надолу към безжизнените си ръце и не проронваше и дума. Току навлажняваше устни и се опитваше да преглътне сълзите.

— Напълно ти влизам в положението. Човек търпи, търпи и накрая избухва, нали, докторке? Например, когато някой те разиграва като маймуна в службата. Ще стигнем и до това, но малко по-късно. — Надвеси се напред, както седеше в античния стол, и отпусна едри длани върху едрите си колене. Накрая Андерсън не издържа и го погледна с кървясали очи. — Имаш ли представа колко си загазила? — рече ѝ той и поклати глава.

Андерсън приглади назад косата си.

— Снощи наистина бях тук — призна си тя с глух нещастен глас.
— Привечер наминах да я видя и поръчахме пица.

— Това навик ли ти беше? — поинтересува се Марино. — Да наминаваш де. Беше ли поканена?

— Случваше се да се отбивам — отвърна младата жена.

— Значи си се отбивала, без предварително да се обадиш. Това ли имаш предвид?

Тя кимна и отново навлажни устни.

— И снощи ли дойде така?

Андерсън се замисли. Забелязах по замъглените ѝ очи, че мъдри поредната лъжа.

Марино се облегна на стола.

— Ох, да му се не види, много е неудобен! — завъртя той рамене. — Все едно седиш в гроб. Мен ако питаш, е по-добре да казваш истината, ти как мислиш? Понеже знаеш ли? Все ще намеря начин да разбера, че си ме излъгала, и тогава вече ще ти разкатая фамилията! Ще има да търкаш нарове, така да знаеш. Нима си въобразяваш, че не знаем за оная раздрънкана кола под наем отвън?

— Че какво толкова! Детективите не могат ли да взимат коли под наем? — изпелтечи Андерсън, разбрала, че е притисната до стената и няма мърдане.

— Могат, разбира се, стига да не следят хората — тросна се той и сега вече беше време да се намеся и аз.

— Бяхте спрели пред кооперацията на секретарката ми — рекох ѝ. — Дори и да не сте били вие, беше човек именно с тази кола. Мен ме следяха. Роуз също.

Андерсън мълчеше като риба.

— И дали случайно адресът на електронната ти поща не е M-A-Y-F-L-R? — казах буква по буква.

Младата жена си духна на дланите — да ги стопли.

— Да бе, как забравих! — възкликна Марино. — Раждана си през май. На десети май в Бристол, щата Тенеси. Ако искаш, ще ти кажа и осигурителния ти номер и адреса.

— Знам всичко за Чък — вметнах аз.

Тя съвсем се притесни и уплаши.

— Записахме с видеокамера как онова приятелче Чъки краде от моргата лекарства с рецепта. Това известно ли ти е?

Андерсън въздъхна тежко. Всъщност още не разполагахме с видеозапис.

— А това са доста пари. Предостатъчно, та вие с Чък и дори Брей да си живеете като царчета.

— Той крадеше хапчетата, не аз — отсече Андерсън. — И не съм го карала аз.

— Преди си работела в нравствената полиция — напомни й Марино. — Знаеш къде да пласираш тези лайна. Обзалагам се, че ти си в дъното на далаверата, понеже колкото и несимпатичен да ми е Чък, той не се занимаваше с такива неща, преди ти да се появиш на сцената.

— И следяхте мен и Роуз, за да ни сплашите — обобщих аз.

— Като полицаи имам право да действам в целия град — изтъкна Андерсън. — Непрекъснато обикалям нагоре-надолу. Дори и да съм карала след вас, това още не значи, че съм го правила от някакви задни побуди.

Марино стана от стола и изсумтя погнусено.

— Я ела — рече й той. — Хайде да се върнем в спалнята на Брей. Нали си много добра детективка, ела да видиш кръвта и мозъка, с които е оплескана цялата стая, и ми кажи какво според теб се е случило. Щом не си следила никого и нямаш пръст в далаверите с лекарства, защо не се върнеш на работа и не ми помогнеш в разследването на случая, детектив Андерсън? — натърти Марино.

Тя пребледня като платно. В очите й, досущ на подплашена сърна, се мярна ужас.

— Е, сега я втасахме! — възкликна Марино и се намести до нея на канапето. — Тежко ти е, значи? Това ще рече, че не можеш да присъстваш и на аутопсията в моргата, а? Май не изгаряш от желание да си вършиш работата? — Той сви рамене и след като отново се изправи, закрачи напред-назад, клатейки глава. — Казвах ли ти аз, че тая работа не е за хора със слаби нерви. Лицето на Брей прилича на кюфте...

— Престани!

— И гърдите й са изръфани целите...

Очите на Андерсън се напълниха със сълзи и тя захлупи лице върху дланите си.

— Както личи, някой не е могъл да удовлетвори нагона си и му е отпуснал края, отприщил е яростта си и си го е излял на нея.

Обезобразил я е, да си рече човек, че ѝ е отмъщавал лично.

— Престани, ти казах! — изкрещя младата жена.

Марино млъкна и се втрени в нея, сякаш е математическа задача, написана с тебешир върху черна дъска.

— Детектив Андерсън — намесих се отново аз. — Как беше облечена Брей, когато дойдохте снощи?

— В тънка зелена блуза. Май от атлаз — отвърна тя с разтреперан глас. — И черен кадифен панталон.

— Обувки и чорапи?

— Ботинки. И черни чорапи.

— Накити?

— Пръстен и часовник.

— А бельото, сутиенът?

Тя ме погледна и подсмръкна, сякаш е настинала.

— Важно е да знам тези неща — поясних аз.

— За Чък е вярно — каза ни в клин, ни в ръкав Андерсън. — Но не съм го предлагала аз. Тя настоя.

— Коя тя? Брей ли? — веднага я подхванах аз.

— Премести ме от нравствената полиция в отдел „Убийства“. Искаше да те разкара по-далеч от управлението — обърна се тя към Марино. — От доста време изкарваше луди пари от хапчетата и не знам още от какво, освен това се тъпчеше с лекарства и те беше взела на мушка. — Андерсън отново насочи вниманието си към мен и изтри носа си с опакото на дланта. Бръкнах в дамската си чанта и ѝ подадох хартиени кърпички. — Вас също искаше да отстрани — добави тя.

— Беше си очевидно — казах аз. Стори ми се невероятно, че жената, която одумваме, лежи смляна от бой в другия край на къщата и преди малко съм правила оглед на трупа ѝ.

— Знам, че беше със сутиен — допълни Андерсън. — Обичаше да носи деколтета или да разкопчава горното копче на блузите. После се навеждаше, така че да се виждат гърдите ѝ. Правеше го непрекъснато, дори в службата, понеже ѝ харесваше да гледа реакциите.

— Какви реакции? — попита Марино.

— Как какви, всички се зазяпваха. Или полите с цепки, които си изглеждаха съвсем прилично, освен когато тя седнеше и кръстосаше крака... Казах ѝ да не се облича така.

— Какви реакции? — повтори Марино.

— Все ѝ повтарях да не се облича така.

— Искане голяма смелост някаква си полицайка с нисък чин да прави забележки за дрехите на шефката си.

— Смятах, че полицаите не бива да я виждат в тоя вид, да я зяпат.

— И ти я ревнуваше, а?

Андерсън не отговори.

— Обзалагам се, Брей е знаела, че разпалва ревността ти и те изважда от релси. Това ѝ е доставяло удоволствие. Дразнела те е, а после те е оставяла да се мяташ като риба на сухо.

— Беше с черен сутиен — каза вече на мен Андерсън. — Обточен отгоре с дантела. За другото не знам.

— Използвала те е за момиче за всичко, нали? — не мирясваше Марино. — Превърнала те е в своя слугиня, Мара Пепеляшка. Освен че си пласирала лекарствата, какво друго те е карала да правиш?

Андерсън вече бе вън от кожата си от яд.

— Пращаше ли те да ѝ миеш колата на автомивката? Така поне шушукат хората. Всички те взимат на подбив, понеже тя те е превърнала в своя подлога. Най-тъжното е, че сигурно нямаше да си толкова вързана като следователка, ако Брей те беше оставила да си вършиш работата. Но ти така и нямаше възможност да разбереш дали ставаш за тази работа, понеже тя те разиграваше като маймуна и те правеше за смях. Но от мен да го знаеш. Щяла е да преспи с теб точно толкова, колкото и с марсианците. Жени като нея не спят с никого. Те са като змиите. Не им трябва никой, та нощем да ги топли.

— Мразя я — избухна Андерсън. — Държеше се с мен като с добиче.

— Защо тогава се мъкнеш тук? — поинтересува се Марино.

Жената се вторачи в мен, сякаш изобщо не го е чула.

— Сядаше ей там, където сега седите и вие. Караше ме да ѝ сипя нещо за пиене и да ѝ разтривам раменете, да ѝ слугувам. Понякога искаше да ѝ правя масажи.

— И ти изпълняваше ли? — попита Марино.

— Събличаше се гола-голеничка, замяташе се с пенъора и се просваше на спалнята.

— Там, където е била убита ли? А докато ти ѝ правеше масажа, Брей махаше ли пенъора?

Андерсън извърна към него пламнали от гняв очи.

— Никога не се е събличала чисто гола. Пращаше ме да ѝ нося дрехите на химическо чистене и да зареждам с бензин пикливия ягуар, и... Държеше се ужасно! — проплака Андерсън като малко дете, ядосано на майка си.

— Не се и съмнявам — отбеляза Марино. — С доста хора се държеше така.

— Но, честен кръст, не съм я убила аз! И с пръст не съм я докосвала, освен когато настояваше тя, вече ви казах!

— Какво се случи снощи? — поинтересува се Марино. — Ти се отби тук просто защото ти се е искало да я видиш ли?

— Тя ме чакаше. За да ѝ донеса хапчета, пари. Тъпчеше се с валиум, ативан, буспар. Все неща, от които се отпускате.

— Колко пари?

— Две хиляди и петстотин долара. В брой.

— Няма ги тук — отбеляза Марино.

— Бяха върху масата. Върху масата в кухнята. Не знам. Поръчахме пица. Пийнахме, поговорихме си. Тя беше вкисната.

— Защо?

— Научила отнякъде, че сте ходили във Франция — каза жената и на двамата. — В Интерпол.

— Откъде ли е разбрала?

— Вероятно от вашата служба. От Чък. Знае ли човек? Винаги получаваше каквото иска, научаваше каквото си иска. Смяташе, че е трябвало да замине тя. В Интерпол де. Все това повтаряше. Започна да вини мен за всички издънки. Например за паркинга пред ресторанта, за електронната поща, за онова, което се случи на местопрестъплението след убийството в магазин „Куик Кеъри“. За всичко.

Всички часовници се развъняха. Беше дванайсет часът.

— Кога си тръгнахте? — попитах, щом концертът свърши.

— Някъде към девет.

— Тя пазарувала ли е някога в „Куик Кеъри“?

— Сигурно е наминавала оттам — потвърди жената. — Но както вероятно сте разбрали от кухнята, Брей не се хранеше често тук и не

обичаше да готви.

— А ти сигурно непрекъснато си й носила храна? — вметна Марино.

— Никога не ми връщаше парите. А аз не изкарвам много.

— Ами скромните постъпления от лекарствата с рецепта, дето си пласирала на черно? Съвсем се обърках — каза Марино. — Нима твърдиш, че не си получавала своя пай?

— Ние с Чък прибирахме по десет процента. Останалото давахме на нея. Носех го веднъж в седмицата, в зависимост от количествата лекарства, които постъпваха в моргата или които изнемвах от местопрестъпленията. Но дойдех ли тук, никога не съм се заседявала. Брей вечно бързаше. Ни в клин, ни в ръкав ми заявяваше, че имала работа. А аз имам да изплащам кола. Ето за какво отиваха моите десет процента. За разлика от нея не съм живяла на широка нога. Брей си нямаше и представа какво е да се притесняваш, че няма да ти стигнат парите за вноската за автомобила.

— Карахте ли се с нея? — поинтересува се Марино.

— Случвало се е да спорим.

— И снощи сдърпахте ли се?

— В известен смисъл, да.

— За какво.

— Задето се е вкиснала. Пак старата песен.

— И после?

— После си тръгнах. Казах ти вече. Имала работа. Почнехме ли да спорим или да се караме, решаваше, че имала работа.

— Снощи с колата под наем ли беше? — поиска да знае Марино.

— Да.

Представих си как убиецът я е следил и е видял, че си тръгва. Сто на сто се е спотайвал някъде в тъмното. И Брей, и Андерсън са били на пристанището, когато „Сириус“ е хвърлил котва и убиецът е пристигнал под името Паскал в Ричмънд. Вероятно я е видял. Вероятно е видял и Брей. Сигурно е проявил интерес към всички, дошли да разследват престъплението му, включително към мен и Марино.

— Детектив Андерсън — казах аз. — Случвало ли ви се е да се върнете, след като вече сте си тръгнали, и да се опитате да поговорите с Брей?

— Да — потвърди тя. — Така де, от къде на къде ще ме изхвърля като мръсно коте!

— Често ли се връщайте?

— Да, когато бях разстроена.

— И какво правехте, натискахте звънеца ли? Как ѝ съобщавахте, че сте тук?

— В какъв смисъл?

— Имам чувството, че полицаите винаги чукат, най-малкото, когато идват в моята къща — поясних аз. — Никога не натискат звънеца.

— Защото половината отрепки, при които ходим, изобщо нямат звънци — вметна Марино.

— Чуках — отвърна Андерсън.

— И как чукахте? — продължих с въпросите, а Марино запали цигара и предостави на мен да разговарям с жената.

— Ами...

— Два, три пъти? Силно, тихо? — опитах се да я подсетя аз.

— Три пъти. Силно.

— И тя винаги ли ви пускаше да влезете?

— Понякога изобщо не отваряше. Друг път само открехваше вратата и ми казваше да си ходя.

— Питаше ли кой е? Или направо отваряше?

— Отваряше, ако знаеше, че съм аз — каза Андерсън.

— Ако е мислела, че си ти — поправи я Марино.

Андерсън си замълча — явно вече ѝ беше непосилно да говори за това.

— Но снощи не сте се върнали, така ли? — продължих аз.

Мълчанието ѝ бе достатъчно красноречиво. Явно не се беше върнала. Не бе почукала силно три пъти. Бе почукал убиецът и Брей му бе отворила, без изобщо да се замисля. Вероятно вече е казвала нещо, подхванала е пак караницата, когато чудовището ѝ е врхлетило изневиделица, избутало я е и е влязло вътре.

— Не съм ѝ направила нищо, кълна се — подхвана пак Андерсън. — Нямам никаква вина — заоправдава се, понеже не умееше да поема отговорност за нищо.

— Снощи си извадила голям късмет, че не си се върнала — рече ѝ Марино. — Ако предположим, че казваш истината.

— Това си е самата истина. Честен кръст!

— Ако си се върнала, сигурно си щяла да бъдеш следващата.

— Нямам нищо общо с това!

— А, имаш. Брей е нямало да отвори вратата...

— Ама това на нищо не прилича — сопна се Андерсън и беше права.

Каквито и да са били отношенията им с Брей, те двете нямаха никаква вина, че убиецът ги е дебнел и ги е причаквал.

— И така значи, прибираш се вкъщи — рече Марино. — По-късно опита ли се да ѝ се обадиш? И да замажеш положението?

— Да. Но тя не вдигаше.

— И колко време, след като си тръгна ѝ звънна?

— Някъде след двайсетина минути. Звъних ѝ още няколко пъти, мислех си, че не иска да говори с мен. Продължих да звъня и след полунощ, но все чувах телефонния секретар и накрая се притесних.

— Оставяше ли съобщения?

— Повечето пъти — не. — Тя замълча и преглътна. — Днес сутринта дойдох да видя какво става, някъде в шест и половина. Почуках, но не ми отвори никой. Вратата беше отключена и аз влязох. — Пак се разтрепери, очите ѝ се разшириха от ужас. — Влязох там и... — млъкна наред изречението Андерсън. — После хукнах навън. Бях много уплашена.

— Уплашена ли?

— Да, от човека, който го е направил... Усещах го, сякаш беше в стаята, умирах си от страх, да не би да се е спотаил някъде в къщата... Изхвърчах навън с насочен пистолет и се втурнах, и се качих на колата, и подкарах с бясна скорост, докато не видях уличен телефон — оттам се обадох в полицията.

— Е, това поне не мога да ти отрека — отбеляза уморено Марино. — Поне си имала доблестта да си кажеш името.

— Ами ако сега нападне и мен? — попита Андерсън и ми се стори съвсем дребничка и съсипана. — И аз съм пазарувала понякога в „Куик Кеъри“. Бъбрила съм си с Ким Луонг.

— Добре че най-после се сети да ни го кажеш — подметна Марино и аз си дадох сметка, че Ким Луонг може би е в дъното на всичко това.

Ако убиецът е следил Андерсън, тя може би го е отвела, без да иска, в магазина „Куик Кеъри“, при първата му жертва. Или може би го е сторила Роуз. Не изключвах това чудовище да ни е наблюдавало, когато ние с Роуз отидохме на паркинга пред службата и дори когато се отбих в жилището ѝ.

— Можем да те приберем за малко на топло, ако така ще се чувстваш по-спокойна — предложи най-сериозно Марино.

— Ами сега! Какво да правя — проплака жената. — Живея сама... Страх ме е, страх ме е.

— Незаконна търговия с лекарства по рецепта — оповести Марино. — Плюс притежаване на такива лекарства без законни основания. Все углавни престъпления. Чакай да помислим. И ти, и Чъки Бой имате високоплатена работа, досега не сте извършвали престъпления и може би ще се отървете леко. С глоба от двайсет и пет бона, която за нула време ще платите с паричките, дето сте прибрали от далаверите с лекарства. Всичко се нарежда чудесно.

Бръкнах в дамската си чанта, извадих клетъчния телефон и звъннах на Филдинг.

— Трупът пристигна току-що — съобщи ми той. — Да я почвам ли?

— Не — рекох му. — Знаеш ли къде е Чък?

— Не е дошъл на работа.

— Така си и знаех — казах аз. — Ако случайно се появи, го вкарай в кабинета си и да не мърда оттам.

41.

В два без нещо следобед завих към служебния паркинг и спрях под козирката, за да не ме вали, точно когато двама служители от погребално бюро товареха поредния мъртвец в черна катафалка стар модел с перденца на задните прозорци.

— Добър ден — поздравих ги аз.

— Добър ден, госпожо. Как сте?

— Кого товарите? — поинтересувах се аз.

— Строителният работник от Питърсбърг. — Затръшнах задната врата и смъкнах гумените ръкавици. — Онзи, дето го блъсна влак — продължиха в хор те. — Умът ми не го побира как е станало. Да не дава господ и аз да си ида така. Приятен ден.

Отключих с електронната карта една от страничните врати и влязох в ярко осветения коридор с противомикробно покритие и камери по стените, следящи всичко, което става наоколо. Раздразнена, Роуз натискаше копчето за диетична кока-кола върху автомата за безалкохолни напитки, когато влязох в стаята за почивка, за да си наля кафе.

— Ама че дивотия! — завайка се тя. — А уж го поправихме. — Напразно чакаше автоматът да ѝ върне рестото. — Вече никой не го е еня за нищо, никой не си гледа като хората работата — оплака се жената. — Сто пъти го поправят, а пак не работи, точно както при държавните чиновници.

Секретарката въздъхна отчаяно.

— Не се притеснявай, Роуз, всичко ще се оправи — успокоих я не особено убедено.

— Не е зле да си починете — въздъхна пак Роуз.

— Не е зле всички да си починем.

Служебните чаши бяха окачени на кукички до кафемашината, моята обаче я нямаше.

— Вижте в банята до кабинета ви, на мивката, обикновено я забравяте там — посъветва ме жената и така ми напомни за дребните

подробности от делничния живот, от което поне за малко ми олекна.

— Чък няма да се върне — съобщих й аз. — Ще го арестуват, ако вече не са го сторили.

— Вече идваха от полицията. Няма да си изплача очите по него.

— Ще бъда в моргата. Знаеш какво ще правя, не ме свързвай с никого по телефона, освен ако не е спешно — помолих я аз.

— Обади се Луси. Довечера щяла да прибере Джо от болницата.

— Защо не дойдеш да ми погостуваш, Роуз?

— Благодаря. Но всяка жаба да си знае гъола.

— Ще ми олекне, ако дойдеш с мен у дома.

— Доктор Скарпета, ако не той, все ще се намери някой, който да се навърта, нали? Човек мира няма от тия престъпници! Но трябва да продължа да живея нормално. Само това оставаше — да се превръщам в зложеница на страховете или старостта.

Отидох в съблекалнята, облякох зелената хирургическа престилка и отгоре завързах найлоновата престилка. Пръстите ми бяха непохватни, все изпусках връзките. Бях скована, всичко ме болеше, сякаш ме поваляше грип. Добре че можех да се скрия и от микробите, и от чувствата си зад маската, шапката, пластовете ръкавици. Не исках да ме вижда никой. Стигаше и това, че ме бе видяла Роуз.

Когато влязох в залата за аутопсии, Филдинг снимаше трупа на Брей, а други двама мои заместници и трима патолози работеха по новите случаи, понеже днес непрекъснато караха мъртъвци. Чувахе се шуртенето на вода, тракането на стоманени инструменти, приглушени гласове и звуци. Телефоните се скъсваха да звънят.

В това стоманено място нямаше цветове, ако не се броят отсенките на смъртта. Контузиите и отоците бяха моравосини, кожата — възрозова. Кръвта се аленееше на фона на жълтите мазнини. Гръдните кухини зееха отворени като лалета, във везните и теглилките имаше какви ли не органи, миризмата на разложение се просмукваше днес във всичко.

Два от другите случаи бяха на младежи, единия латиноамериканец, другия бял, и двамата с недодялани татуировки — бяха умрели от множество прободни рани. Белязаните им от омразата и гнева лица се бяха успокоили и с тях младежите приличаха на момчетата, каквито са щели да бъдат, ако съдбата ги бе орисала да се родят в друг квартал, вероятно и с други гени. А те бяха живели в

бандата като в семейство, техен дом беше улицата. Бяха умрели точно така, както и бяха живели.

— ... Дълбока прободна рана. Десет сантиметра отстрани и вляво на гърба, през дванайсетото ребро и аортата, в дясната част на гръдната кухина — над литър кръв — диктуваше Дан Чонг в микрофончето, прикрепено към престилката му, а Ейми Форбс работеше от другата страна на масата. — И охлузване на лявата ръка. Вероятно когато е паднал, преди да умре. Казах ли ти, че се уча да ставам водолаз?

— Виж ти! Пожелавам ти успех. Но чакай да видиш какво става, когато те накарат да се гмурнеш в дупка в замръзналата река.

— Майко мила! — възкликна Филдинг.

Беше отворил торбата с трупа на Брей и бе махнал окървавените чаршафи. Отидох при него и отново бях покъртена от гледката.

— Майко мила! — повтори съвсем тихо моят заместник.

Качихме Брей на масата и тя вироглаво застана в същото положение, както я бяхме намерили в спалнята в къщата й. Отслабихме вкочанените мускули на ръцете и краката.

— Какво им става на тия хора! — продължи да се вайка Филдинг, докато слагаше филм във фотоапарата.

— Същото, каквото им е ставало винаги — отвърнах аз.

Прикачихме преносимата маса за аутопсии към една от мивките за дисекции върху стената. За миг всички в стаята прекратиха работа и дойдоха при нас да погледат. Не устояха на любопитството.

— Мили боже! — пророни Чонг.

Форбс гледаше, сякаш изгубила ума и дума.

— Много ви моля — рекох аз и се взрях в лицата им. — Това не е демонстративна аутопсия, ние с Филдинг ще се справим.

Заех се да оглеждам под лупа трупа и отново намерих от дългите белезникави косми.

— Пет пари не дава, че знаем всичко за него — отбелязах аз.

— Нима смяташ, че е разбрал отнякъде за пътуването ти до Париж?

— Умът ми не го побира. Но вероятно поддържа връзка с родителите си. А те, както личи, знаят всичко.

Спомних си огромната им къща и полилеите вътре, спомних си и как съм гребнала вода от Сена може би на същото място, където

убиецът е нагазвал в реката с надеждата да се излекува. Сетих се за доктор Щван — дано беше жива и здрава.

— И мозъкът му е на пихтия — продължи Чонг работата си.

— И на другия. По всяка вероятност отново хероин. Четвърти случай за месец и половина.

— Явно на черния пазар се е появила нова нечиста партида. Доктор Скарпета! — подвикна Чонг, сякаш следобедът не се отличаваше от всички останали и аз правех най-обичайна аутопсия. — Същата татуировка, като начертан на ръка правоъгълник. В сгъвката на лявата ръка, сигурно е боляло кански. Същата банда?

— Снимай я — отвърнах аз.

По цялото тяло на Брей, но най-вече по челото и лявата буза, имаше рани с характерна форма.

— Дали не са от резбата на тръба? — предположи Филдинг.

— Не ми прилича на резба — отвърнах аз.

Външният оглед на трупа на Брей отне още два часа, през които ние с Филдинг измервахме най-старателно всяка рана и я снимахме. Лицевите кости бяха натрошени на малки парченца, плътта бе разкъсана. Зъбите й бяха изпотрошени. Някои бяха избити с такава сила, че бяха отхвъркнали в гърлото. Устните, ушите и кожата по брадичката бяха смъкнати от костта, а на рентгеновите снимки се виждаха стотици фрактури и вдлъбнатини, особено по теменната кост.

Вече беше седем вечерта, когато влязох да си взема душ — бях цялата в кръв и от мен потече възрозова вода. Чувствах се отмаляла и замаяна, не бях хапвала от сутринта. Всички, освен мен си бяха тръгнали. Излязох от съблекалнята, като си подсушавах косата с хавлиената кърпа, когато, не щеш ли, от кабинета ми изскочи Марино. Насмалко да се разпищя. Сложих ръка върху гърдите си — да се поуспокоя.

— Изкара ми ангелите! — възкликнах аз.

— Не е нарочно — заоправдава се той, беше мрачен.

— Как си влязъл тук?

— Пусна ме нощната охрана. Стари дружки сме. Не исках да ходиш сама до колата. Знаех, че още си тук.

Прокарах пръсти през мократа си коса, Марино се върна с мен в кабинета. Метнах кърпата на един от столовете и се заех да събирам вещите, които исках да занеса въщи. Забелязах протоколите от лабораторията, които Роуз бе оставила върху бюрото. Пръстовите отпечатъци по кофата в контейнера съвпадаха с отпечатъците на мъртвеца с неустановената самоличност.

— Чудо голямо! И каква полза, че са негови! — изсумтя Марино.

Имаше и протокол от ДНК изследванията, подписан от Джейми Кун.

— „... Открихме профил... твърде сходен, със съвсем малки разлики“ — прочетох на глас, макар че знаех какво ще науча. — „... Съпоставим с човека, дал биологичната проба... близки роднини“. — Погледнах Марино. — Казано с две думи, ДНК на мъжа с неустановената самоличност и на убиеца са съпоставими, двамата са в близка роднинска връзка.

— Съпоставими били — тросна се погнусен Марино. — Втръснало ми е от тези научни съпоставими дрънканици! Толкова ли не можеш да го кажеш човешки! Двамата проклетници са братя.

Изобщо не се съмнявах в това.

— Трябват ни кръвни проби от родителите, за да го докажем — отбелязах.

— Дай да им звъннем и да им кажем да наминат — отвърна цинично Марино. — Тези достойни момчета, синовете на Шандонови. Ура!

Метнах протокола върху бюрото.

— Точно така, ура — казах аз.

— Кой го е еня!

— Искам да разбера с какъв предмет е удрял. Май с някакъв инструмент.

— А аз цял следобед обикалям тузарските къщи покрай реката — каза Марино. — Добрата новина е, че не липсва никой, всички са живи и здрави. Лошата е, че още не сме разбрали къде се укрива този кретен. Навън е минус два градуса. Едва ли се размотава под открито небе и спи под някое дърво.

— Ами хотелите?

— Там не са виждали космат тип с френски акцент и грозни зъби. А в мотелите ги знаеш — видят ли полицаи и млъкват като риби.

Тръгна с мен по коридора, но не бързаше особено — явно имаше да ми казва още нещо.

— Хайде, изплюй камъчето! — подканих аз. — Какво още има? Сякаш това е малко.

— Вчера, докторке, Луси е трябвало да се яви пред комисията във Вашингтон. Пратили са ѝ четирима души от службата, които да я подковат. А тя, моля ти се, настояла да остане тук, докато Джо се оправела. — Излязохме на паркинга. — Всички ѝ влизат в положението — продължи Марино, а мен ме налягаше все по-голяма тревога. — Но прави ли се така! Със случая се е заел лично директорът на Службата за борба с контрабандата, а нея я няма никаква!

— Сигурна съм, Марино, че ги е предупредила... — запретнах се да я браня.

— За предупреждаване, ги е предупредила. Звъннала е и е обещала, че ще се яви след няколко дни.

— Толкова ли не могат да почакаат! — възкликнах, докато отключвах колата.

— Цялата дандания е била заснета с видеокамера — допълни той, а аз седнах на студената кожена седалка. — Онези приятелчета в централата са гледали записа не знам колко пъти.

Завъртях ключа на двигателя, изведнъж вечерта ми се стори потъмна, студена и празна.

— Има доста въпроси — рече Марино и бръкна в джоба на якето си.

— Дали стрелбата е била оправдана ли? Нима това, че е спасила живота на Джо, пък и своя, не е достатъчно оправдание! — ахнах аз.

— Могат да се заядат най-вече заради поведението ѝ, докторке. Знаеш си я каква е. Вечно налита на бой. Умира си да стреля. Безразсъдна е и точно заради това е толкова добра. Но изтърве ли му края, току-виж забъркала големи каши.

— Ще се качваш ли или искаш да премръзнеш от студ?

— Ще карам след теб до вас, после си тръгвам. Имам работа. Нали Луси ще бъде там?

— Да.

— Ако Луси я нямаше, за нищо на света не бих те оставил сам-сама вкъщи, поне докато не пипнем онзи проклетник.

— Какво да правя с нея? — попитах едва чуто.

Бях се видяла в чудо. Имах чувството, че племенницата ми съвсем се е отчуждила от мен. Понякога дори не бях сигурна, че още ме обича.

— И всичко е заради Бентън, така да знаеш — отсъди Марино. — Е, да, по принцип ѝ е крив целият свят и само си търси повод, за да си излее озлоблението. Дали да не ѝ покажеш протокола от аутопсията, да я накараш да погледне истината в очите и да се помъчи да забрави случилото се, докато споменът за него не я е погубил?

— И дума да не става — отсякох и усетих как старата болка ме прерязва, но не така силно.

— Божичко, какъв студ. И скоро ще има пълнолуние. Само това ни липсваше!

— При пълнолуние, ако онзи кретен пак реши да нападне, ще се вижда повече — напомних му аз.

— Да карам ли след теб?

— Не се притеснявай, ще се оправя и сама.

— Добре тогава, но ми звънни, ако по една или друга причина Луси още я няма. В никакъв случай не стой сама.

Докато карах към къщи, се чувствах като Роуз. Разбрах съвсем точно какво е имала предвид, когато ми каза, че не иска да бъде заложница на страха, на старостта, на мъката, на нищо и на никого. Почти бях стигнала квартала, когато реших да завия и по Уест Брод стрийт да ида в железарията, където от време на време се отбивах — стар квартален магазин, който с времето се бе разраснал и където продаваха какви ли не сечива и градински инструменти.

Винаги ходех там след седем вечерта, когато повечето мъже наминаваха след работа и се захласваха по стоката досущ малчугани, зазяпали се по играчки. Паркингът беше задръстен с автомобили, пикапи и камионетки; минах набързо покрай градинските мебели и намалените електроуреди, изложени отвън на открито. Точно до входа имаше луковици на цветя и подредени на пирамидки четирилитрови кофи с бяла и синя боя.

Не знаех в коя точно секция да търся, макар и да подозирах, че Брей е била убита с предмет, наподобяващ чук или търнокоп. Тръгнах бавно, като оглеждах внимателно всичко, покрай рафтовете с пирони, винтове, бурми, гаечни ключове, отвертки, панти и райбери. Минах покрай хиляди метри старателно намотани на клъбца въже и канап,

кълчища, колена и всичко необходимо на водопроводчиците. Дори в голямата секция за клещи, лостове и щанги не видях онова, което търсех.

Тръбите също не ме интересуваха — резбата по тях не бе толкова дебела и раздалечена, както върху предмета, оставил странната шарка на ивички по матрака на Брей. Автомонтьорските инструменти също не можеха да оставят такава шарка. Вече бях изгубила всяка надежда, когато влязох в зидаро-мазаческата секция на железарията и зърнах в дъното окачен на кука инструмент, при вида на който пламнах цялата и сърцето ми подскочи.

Приличаше на черен железен търнокоп с дръжка, наподобяваща голяма дебела пружина. Отидох и го откачих. Беше тежък. Единият му край беше заострен, другият приличаше на длето. Върху етикета пишеше, че това било пневматичен секач, който струвал шест долара и деветдесет и пет цента.

Младежът, който дойде да ме обслужи, нямаше представа за какво служи инструментът и дори не знаеше, че го продават в магазина.

— А някой ваш колега знае ли за какво е? — попитах аз.

Той се свърза по вътрешния телефон със заместник-управителката, която се казваше Джули, и я помоли да дойде при касата. Тя се отзова веднага и ми се видя прекалено спретната и добре облечена, за да разбира от сечива и инструменти.

— С него работят заварчиците, свалят нагара — обясни ми жената. — Но много по-често се използва в зидаро-мазачеството — за камък, тухли, за какво ли не. Достатъчно е да го погледнете, за да видите, че служи за много неща. А оранжевата точка върху етикета показва, че се продава с десет процента намаление.

— Значи пневматични секачи има на всяка строителна площадка, така ли? Лично аз не си представям за какво може да служи такъв инструмент — споделих аз.

— Няма откъде да знаете, освен ако не сте строителен работник или заварчик.

Купих пневматичния секач с десет процента отстъпка и подкарах към къщи. Когато спрях на алеята отпред, Луси още я нямаше — надявах се да е отишла в болницата към Медицинския колеж, за да вземе Джо и да я доведе. Изневиделица по небето изникнаха черни

облаци — явно щеше да завали сняг. Вкарах на заден автомобил в гаража и след като влязох в къщата, се насочих право към кухнята. Пъхнах пакет пилешки гърди в микровълновата печка, за да ги размразя.

Сипах малко кетчуп върху пневматичния секач и най-вече върху приличната на пружина дръжка и го допрых до бяла калъфка за възглавница — да видя каква следа ще остави. Беше същата, както в къщата на убитата. Чукнах пилешките гърди и с двата края на зловещия черен железен инструмент и начаса разпознах вдлъбнатинките. Звъннах на Марино. Нямах го вкъщи. Пратих му съобщение по пейджъра. Той ми се обади след цели петнайсет минути. Дотогава нервите ми съвсем се изопнаха.

— Извинявай — рече ми той. — Батерията на телефона се е изтощила, наложи се да търся уличен автомат.

— Къде си?

— Обикалям с колата. Полицейският самолет кръжи над реката, претърсва педя по педя мястото с прожектори. Няма да се учудя, ако очите на онзи копелдак светят в тъмното като на псе. Погледна ли небето? Съобщиха, че щяло да натрупа цяла педя сняг. Вече започна да вали.

— Марино, Брей е била убита с пневматичен секач — казах му аз.

— Това пък какво е?

— Използват го строителите. Има ли някъде покрай реката строеж, където да работят с камъни, тухли, с нещо от този род? Не е изключено, ако убиецът се навърта там, да го е задигнал от строителната площадка.

— Ти пък откъде докопа пневматичен секач? Мислех, че се прибираш вкъщи. Късаш ми нервите, почнеш ли да ми се правиш на интересна.

— Вкъщи съм си — казах припряно. — Предполагам, че и убиецът се е подслонил някъде. На място, където слагат плочник или зидат стена.

Марино се замисли.

— Човек използва ли тая чудесия, ако реди аспиден покрив? — попита той. — Точно край реката, малко след Уиндзор Фармс има огромна стара къща с ограда, сменят ѝ покрива, слагат аспидни плочи.

— В нея живее ли някой?

— Изобщо не се сетих за нея, понеже по цял ден там щъкат работници. Не, в къщата не живее никой. Обявена е за продан — поясни Марино.

— Няма да се учудя, ако през деня се спотайва вътре, а вечер, щом строителите си тръгнат, изпъпля — рекох аз. — Алармата сигурно е изключена, за да не се задейства от шума на строежа.

— Тръгвам веднага натам.

— Моля те, Марино, недей да ходиш сам.

— Наоколо гъмжи от хора от Службата за борба с контрабандата на алкохол, тютюневи изделия и огнестрелно оръжие — успокой ме той.

Запалих огън, а когато излязох да донеса още дърва, навън вече валеше силен сняг и месечината надзърташе с блед лик иззад ниските облаци. Наредих цепениците върху едната ръка и както стисках в другата пистолета „Глок“, ги понесох към къщата, като се взирах във всяка сянка и се ослушвах. Вечерта сякаш бе заредена със страх. Влязох бързо вътре и включих отново алармата.

Седнах в хола, където пламъците в камината лижеха с езици окаденото гърло на комина, и пак се замислих за убийството. Опитах се да проумея как убиецът е успял да натика Брей чак в спалнята, без да ѝ нанесе и един-единствен удар. Макар че от години беше началничка, Брей бе и опитна полицайка. Как нападателят бе успял да я обезвреди, без тя да се съпротивлява? Телевизорът беше включен на местната станция и през половин час излъчваха новини.

Върколака едва ли щеше да остане доволен от онова, което съобщаваха, ако изобщо имаше достъп до радио- или телевизионен приемник.

— ... Според описанията е едър, висок към метър и осемдесет, може би плешив. Според главната съдебна лекарка доктор Скарпета вероятно страда от рядко заболяване, при което тялото е силно окосмено, а лицето и зъбите са деформирани...

„Хиляди благодарности, Харис“ — помислих си аз. Все пак бе успял да ми пробута горещия картоф.

— ... Призоваваме към изключителна бдителност. Не отваряйте, ако не сте сигурни кой е.

Но за едно Харис беше прав. Щеше да настане голяма паника. Вече наближаваше десет, когато телефонът иззвъня.

— Здравсти — каза Луси.

Отдавна не я бях чувала толкова бодра.

— В болницата ли си още? — поинтересувах се.

— Вече приключваме. Видя ли снега? Истинска фъртуна. Ще се приберем след около час.

— Карай внимателно. Повикай ме, щом пристигнете, за да ти помогна да пренесем Джо.

Сложих още две цепеници в огъня и колкото и защитена да беше моята крепост, ме налегна страх. Опитах да се поразсея със стар филм на Джими Стюарт и с квитанциите, които се заех да преглеждам. Сетих се за Тали и пак се вкиснах и му се ядосах. Колкото и дръпнато да се бях държала, той не ми беше дал никакъв шанс. Бях се опитала да се свържа с него, а той дори не си бе направил труда да ми се обади.

Телефонът иззвъня отново — подскочих като ужиlena и бутнах квитанциите, които се разлетяха от коленете ми.

— Ало! — рекох.

— Този ниедник наистина се спотайва тук — възкликна Марино. — Но се е запилял някъде. Накъдето се обърнеш, боклуци, пакети от храна. И косми по леглото. Завивките вонят на мръсно подгизнало псе.

Сякаш ме прониза ток.

— Отнейде довтаса и отряд за бързо реагиране, всичко е черно от ченгета. Само да се гмурне в реката, и ще го спипаме.

— Луси ще докара Джо тук, Марино — обясних аз. — Тя също е някъде по улиците.

— Сама ли си? — изсумтя той.

— Да, но съм се барикадирала, включила съм алармата, и държа пистолета на масата.

— Не мърдай оттам, чу ли!

— Не се притеснявай де.

— Добре поне че вали силен сняг. Вече е натрупало към десетина сантиметра, а знаеш колко е светло, когато има преспи. На негово място не бих обикалял по улиците.

Затворих телефона и започнах да сменям каналите, но не намерих нищо интересно. Станах и отидох в кабинета да проверя електронната поща, сега обаче не ми се пишеха отговори. Взех

стъкленицата с формалина, вдигнах я към светлината и за кой ли път се взрях в жълтите оченца, които всъщност бяха смалени златисти точки — давах си сметка, че не съм наясно с куп неща. Сърцето ми се свиваше при мисълта за всяка плаха или погрешна стъпка, която съм предприела — междувременно бяха убити още две жени.

Оставих стъкленицата с формалина върху масичката в хола. В единайсет часа превключих телевизора на Ен Би Си, за да чуя новините. И там не говореха за нищо друго, освен за онова чудовище. Върколака. Тъкмо превключих канала, когато подскочих отново — беше се задействала алармата. Бутнах дистанционното устройство и хукнах като попарена към задната част на къщата. Сърцето ми щеше да изхвъркне от гърдите. Заключих се в спалнята и стиснах глока в очакване телефонът да звънне. След броени минути той наистина иззвъня.

— Шеста зона, вратата на гаража — съобщиха ми. — Да повикаме ли полиция?

— Да! Незабавно! — отвърнах аз.

Седнах на леглото, оглушавана от воя на алармата. Не свалях очи от видеомонитора на алармената инсталация, после се сетих, че той няма да се задейства, ако полицаите не натиснат звънеца. А те, както прекрасно знаех, никога не си правеха този труд. Нямах друг избор — наложи се да изключа и да включа отново алармата, да седя и да чакам в тишината, да се озъртам и ослушвам във всеки звук — стори ми се дори, че чувам как се сипе снегът.

След някакви си десетина минути на входната врата се почука и аз се спуснах по коридора — някой извика силно от верандата:

— Полиция!

Камък ми падна от сърцето; оставих пистолета върху масата в трапезарията и попитах:

— Кой е?

Исках да съм сигурна.

— Полиция, госпожо. Включила се е алармата ви, затова сме тук.

Отворих — същите двама полицаи отпреди няколко вечери изтръскаха снега от обувките си и влязоха.

— Напоследък май си имате доста главоболия — отбеляза Бътлър, а после си свали ръкавиците и се огледа. — Зачестихме с гостуванията.

— Този път вратата на гаража — добави колегата й — Макелуейн. — Добре, хайде да огледаме.

Последвах ги през мокрото помещение към гаража и начаса видях, че този път тревогата не е фалшива. Вратата на гаража бе разбита и зееше близо педя, и когато погледнахме през процепа, видяхме диря в снега — някой бе идвал при гаража и после си беше тръгнал. По вратата нямаше следи, ако не се броят драскотините по гумената лента в долния край. Снегът бе позатрупал стъпките, но си личеше, че те са оставени наскоро, точно когато се е задействала алармата.

Макелуейн се свърза по радиостанцията с един от детективите, който дойде след двайсетина минути, направи снимки на вратата и на следите по снега и взе пръстови отпечатьци. Но полицията наистина не можеше да стори нищо друго, освен да проследи стъпките по снега. Те минаваха по края на двора и излизаха на улицата, където автомобилите ги бяха заличили.

— Единственото, което можем да сторим, е да ви пратим патрулна кола — обясни Бътлър, преди да си тръгнат. — Ще държим под око къщата, а ако има нещо, незабавно се обадете в полицията. Дори и да е само шум, който ви е притеснил.

Звъннах на Марино по пейджъра. Вече беше полунощ.

— Какво става? — попита той.

Обясних му.

— Идвам веднага.

— Слушай, добре съм — опитах се да го спря. — Поуплаших се, но иначе ми няма нищо. Предпочитам да останеш там и да продължиш издирването, отколкото да ми висиш на главата и да се правиш на бавачка.

Марино се подвоуми. Знаех какво му се върти в главата.

— Пък и не му е в стила да влиза с взлом — изтъкнах аз.

Марино пак се поколеба, сетне рече:

— Трябва да знаеш нещо. Чудя се дали изобщо да ти казвам. Тали е тук.

Седях като ударена с мокър парцал.

— Оглавява отряда за бързо реагиране, пратен от Интерпол.

— Откога е тук? — попитах уж от едното любопитство.

— От два-три дена.

— Предай му много поздрави — казах, сякаш Тали вече не значеше нищо за мен.

Но Марино не беше вчерашен.

— Жалко, че се оказа такова лайно — вметна той.

Затворих и веднага се свързах с ортопедичното отделение в болницата към Медицинския колеж, но дежурната сестра нямаше представа коя съм и не пожела да ми даде никаква информация. Искаше ми се да поговоря със сенатор Лорд. С доктор Зенър, с Луси, с някой приятел, с човек, който ме обича, и ми домъчня за Бентън толкова много, та си помислих, че няма да го преживея. Имах чувството, че съм погребана под отломките от живота си. Идеше ми да умра.

Опитах се да разръчкам огъня, ала той все не се разгаряше, понеже дървата, които бях донесла, бяха влажни.

Вперих очи в пакета цигари върху масичката, но нямах сили да се пресегна и да запаля една. Седнах на канапето и зарових лице върху дланите си, докато мъката малко по малко отстъпи. Когато на вратата отново се чу силно чукане, пак се сепнах, но бях прекалено уморена, за да се плаша.

— Полиция! — провикна се някакъв мъж и заблъска отново с твърд предмет, вероятно палка.

— Не съм викала полиция — обясних през вратата.

— Някой ни позвъни, госпожо, и съобщи, че е забелязал съмнителен човек в двора ви — рече мъжът. — Всичко наред ли е?

— Да, да — отвърнах, после изключих алармата и отворих, за да го пусна вътре.

Крушката пред входа не светеше — и през ум не ми бе минавало, че той говори английски без всякакъв акцент, а когато ме избута от пътя си и затвори вратата с ритник, долових миризмата на мръсно мокро псе. Понечих да изпищя, ала се задавих, а той ми се ухили страховито и се пресегна с космата ръка, за да ме докосне по бузата, сякаш изпитваше към мен нежни чувства.

Едната половина на обраслото му с тънки русоляви косми лице бе открита, в разкривените му налудничави очи пламтяха гняв, похот и адски присмех. Той смъкна дългото си черно палто, за да ми го метне на главата, аз обаче се усетих овреме и хукнах — всичко това се разигра за секунди.

Толкова се паникьосах, че се завтекох към хола, а той ме последва по петите с гърлени нечовешки звуци. Бях скована от ужас и не можех да мисля. Поддадох се на хлапашкото желание да го замеря с нещо и първото, което се изпречи пред погледа ми, беше стъкленницата формалин с късчето плът от брата, когото мъжът бе убил.

Грабнах я от масичката, сетне скочих на канапето, а оттам на облегалката и се замъчих да смъкна капачето, а убиецът извади същия секач с навитата като пружина дръжка и тъкмо да се пресегне към мен и да ме хване, когато му лиснах четвъртинка формалин в лицето.

Той изпищя и се хвана за очите и гърлото, изгорени от химикала дотолкова, че му беше трудно да си поеме дъх. Продължи да пищи, стисна очи и се опита да смъкне наквасената с химикал риза, а през това време аз побягнах колкото ми държат краката. Грабнах пистолета от масата в трапезарията и натиснах алармата, после изхвърчах като тапа през входната врата на снега. На стъпалата нозете ми се подкосиха, аз залитнах и понечих да се подпра на лявата си ръка. Когато се опитах да се изправа, разбрах, че съм си счупила лакътя; стъписана, видях, че мъжът се е втурнал да ме гони.

Стисна с все сила перилата и като продължаваше да пищи, заслиза слепешката, а аз седях в долния край на стълбището и уплашена до смърт се тиках назад, сякаш гребях. От кръста нагоре тялото му бе покрито с гъсти дълги белезникави косми, които висяха от ръцете му и се виеха на масури по гърба. Той се свлече на колене и загреба с шепи от снега, с който задъхан, затърка лицето и врата си.

Беше само на хвърлей от мен и ми се струваше, че аха, и ще скочи и ще ми се нахвърли с нечовешка чудовищна сила. Насочих пистолета, но не успях да махна предпазителя. Опитвах и опитвах, ала заради счупения лакът и разтегнатите сухожилия ръката не ми се подчиняваше и не се сгъваше.

Не можех и да се изправа. Все се хлъзгах и падах. Той ме чу и допълзя още по-близо, а аз се метнах назад и се плъзнах, сетне се опитах да се претърколя. Мъжът изпъшка, после се наведе и зарови точно като децата лице в снега, за да попритъпи болката от раните, предизвикани от химикала по кожата. Зарови из снега, взе да го трупа по главата си и да го слага с шепи по шията си. Пресегна се с космата ръка към мен, не му разбирах френския, но ми се стори, че ме моли да му помогна.

Плачеше. Нали беше без риза, трепереше от студа. Ноктите му бяха мръсни и напукани, той беше с работни ботуши и дочени панталони, вероятно ги бе взел от някой моряк на кораба. Гърчеше се и пищеше, чак ми домъчня за него. Но не смеех да се доближа.

Ръката ми започна да отича. Толкова ме болеше, че така и не съм чула кога се е приближила колата. Луси хукна през снега, няколко пъти залитна и насмалко да падне, както махаше предпазителя на пистолета „Глок“, който толкова обичаше — свлече се на колене на две крачки от мъжа и зае позиция за стрелба. Насочи цевта от неръждаема стомана право към главата му.

— Луси, недей! — казах ѝ и се замъчих да се изправам на колене.

Тя едвам си поемаше дъх, всеки момент щеше да натисне спусъка.

— Ах ти, копелдак такъв — извика младата жена. — Мръсник! Говедо! — изкрещя му, докато той продължаваше да стене и да търка очите си със сняг.

— Недей, Луси — извиках, когато племенницата ми стисна още по-силно с две ръце насочения пистолет и се прицели.

— Ще те отърва от мъките ти, кретен с кретен!

Запълзях към нея точно когато се чуха гласове и затварящи се автомобилни врати.

— Луси! — извиках пак. — Недей! За бога, не го прави!

Тя не ме чуваше, сякаш бе оглушала за всичко наоколо. Пребиваваше в някакъв си свой изпълнен с омраза и гняв свят. Преглътна, а мъжът продължи да се гърчи, долепил длани до очите си.

— Не мърдай! — изкрещя му тя.

— Луси, остави оръжието! — примолех ѝ се и припълзях още по-близо към нея.

Мъжът обаче не можеше да се спре и младата жена като че ли трепна за миг.

— Луси, не бива да го правиш! — простенах аз. — Много те моля! Остави оръжието.

Тя обаче не искаше и да чуе. Не ми отговори, дори не ме погледна. Забелязах около себе си хора в тъмни бойни униформи, насочили картечници и пистолети.

— Остави оръжието, Луси — чух гласа на Марино.

Тя пак не се помръдна. Пистолетът трепереше в ръцете ѝ. А убиецът, представящ се като Върколака, продължаваше да стене и да се задъхва. Беше на педя-две от краката на Луси, аз също бях само на крачка от нея.

— Погледни ме, Луси — рекох ѝ. — Погледни ме де!

Тя се извърна към мен и по страната ѝ се търкулна сълза.

— Нагледахме се на убийства — продължих аз. — Много те моля. Недей. Сега вече нямаш основания да стреляш. Това тук не е самозащита. Джо те чака в колата. Не го прави. Много те моля, недей. Ние те обичаме.

Тя пак преглътна. Протегнах предпазливо ръка към нея.

— Дай ми пистолета — помолих я. — Хайде. Аз те обичам. Дай ми пистолета.

Тя го метна в снега, където стоманата проблесна досущ сребро. Продължи да стои на колене наред преспите, а Марино отиде при нея и ѝ заговори нещо, което не чух, заслепена от острата болка в лакътя. Някой ме вдигна със сигурни ръце.

— Хайде, ела — рече ми нежно Тали.

Притегли ме и аз го погледнах. Видя ми се много странно, че е в униформа. Не бях сигурна, че това е той. Струваше ми се, че сънувам кошмар. Просто беше невъзможно. Върколака изобщо не съществуваше, Луси не бе застреляла никого, Бентън не беше мъртъв и аз нямаше всеки момент да припадна в обятията на Тали.

— Трябва да те закараме в болница, Кей. Сигурно знаеш няколко наоколо — каза ми Джей Тали.

— Първо нека извадим Джо от колата. Вероятно е премръзнала. Не може да се движи — простенах аз.

Устните ми бяха изтръпнали. Едвам говорех.

— Не се безпокой за нея. Ще имаме грижата.

Нозете ми се подкосяха и се наложи Тали да ме крепи. Движеше се така, сякаш за него не съществуваха сняг и поледица.

— Извинявай, че се държах така — каза ми той.

— Аз започнах първа — едвам изрекох думите.

— Мога да повикам линейка, но предпочитам да те откарам сам — допълни Тали.

— Да, да — пророних аз. — Ще ми бъде приятно.

Издание:

Патриша Корнуел. Френски акцент

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2000

Коректор: Олга Герова

ISBN: 954-585-152-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.